

NEVERNAN KRUUNUN- PRINSESSA

Jenni Jukkala

*”JA MUISTA: OLET PÄÄSSYT
ASEMAAN, JOSTA KAIKKI
TYTÖT UNELMOIVAT.”*

Laivan viihdeosastolla työskentelevä 28-vuotias Olivia Rantamalmi saa yllättävän yhteydenoton Nevernan hovista. Pieni saarivaltio on ajautumassa hallintokriisiin, koska kruununprinsessa on lähtenyt maanpakoon, eikä kumpikaan hänen sisaruksistaan voi ottaa kruunua vastaan. Niinpä vanha kuningas on päättänyt ottaa käyttöön toiseksi viimeisen oljenkorren: Olivian.

Kuninkaalle ei sanota ei, joten Olivia jättää Suomen taakseen ja muuttaa Nevernaan. Edessä on kuningataroppitunteja, kieroja ihmisiä, komeita turvamiehiä, epämiellyttäviä sukulaisia ja valtiovierailu Espanjaan, joka sekään ei suju ongelmitta.

Miten Olivia selviää uusista tilanteista, rajoitteista ja julkisuudesta, kun vankoilta vaikuttaneet ihmissuhteet alkavat rakoilla yksi kerrallaan?

Nevernan kruununprinsessa

Jenni Jukkala

Kirja on täysin kirjoittajan mielikuvituksen tuotetta. Kaikki yhtymäkohdat todellisiin tapahtumiin tai henkilöihin ovat sattumaa.

Kirja on kokonaan ihmisen tekemä, tekoälyä ei ole käytetty missään vaiheessa.

© Jenni Jukkala 2024

KANNEN KUVAT Canva, SUUNNITTELU JA TOTEUTUS Jenni Jukkala

LUKU 1

Kukaan matkustajista ei oletettavasti kuunnellut minua, mutta olin jo tottunut siihen. Heille oli tärkeämpää tyhjentää laseissa poreilevia, makuhermoja hyväileviä juomia, nauttia rankan raadannan keskeyttävästä lomasta ja siirtää huomio vasta sitten lavan tapahtumiin, kun mainitsemani yhtye aloittaisi soittonsa.

Hymyilin rutiininomaisesti, vilkutin ja pujahdin paksujen verhojen välistä poikkeuksellisen siistiin takatilaan. Pyyhin hymyn kasvoiltani ja laskin mikrofonin pöydällä olevaan säilytystelineeseen. Samassa viereisellä alahyllyllä makaava laukkuni alkoi väristä. Kyykistyin ja kaivoin puhelimen esille sivutaskusta. Tuntematon numero. Odotin, että värinä lakkasi ja selasin lokia. Neljä vastaamatonta puhelua, kaikki tuntemattomia. Kaiketi sama häirikkö, joka oli yrittänyt tavoitella minua parin päivän ajan, eikä nähtävästi välittänyt edes siitä, että oli sunnuntai.

Heitin tietovisan käytetyt vastauspaperit roskiin ja lajittelin muistiinpanovälineet omille paikoilleen hyllyillä oleviin muovilaatikoihin. Normaalisti se olisi ollut avustavan kollegani tehtävä, mutta hän oli joutunut juoksemaan jollekin kiireiselle asialle kerättyään liput ja kynät matkustajilta. Vilkaisin ympärilleni varmistaakseni, että kaikki oli kunnossa seuraavaa vuoroa varten ja nostin käsilaukun olalleni.

Sivuovi kolahti, ja viihdepääällikkö liukui minua kohti vaalean tukan jokainen suortuva omalla paikallaan. Hänen lähes symmetrisillä kasvoillaan oli tuttu ”pahoittelen, vaikka en ole pahoillani” -hymy, joten tiesin hänen tuovan mukanaan mielialaa laskevia uutisia. Minua ei huvittanut kuunnella tuskasteluja henkilöstövajeesta tai sitä, miten hän joutuisi lisäämään minulle vielä yhden pikkuriikkisen tehtävän. Tätä menoa blokkaisin pian tyhjiä laseja ja imuroisin verhoja.

”Tule käymään toimistossani. Naperokeihon ohjaaja jää opintovapaalle ja pitäisi keksiä paikkaaja”, viihdepääällikkö sanoi tultuaan liian lähelle henkilökohtaista tilaani. Yksi tax free -myymälän kalleimmista miesten tuoksuista alkoi kiertyä ympärilleni.

Ujuttauduin hänen ohitseen.

”Työvuoroni loppui jo.”

”Ei siinä kauan mene.”

Siirryin lähemmäs ovea osoittaakseni, että en ollut käytettävissä. Hän katsoi minua tiiviisti. Vilkaisin seinälle kiinnitettyyn viikkoaikatauluun ja sen yläpuolella olevaan kelloon, ja mietin, selviäisikö asia vartissa vai menisikö pidempään.

”En äkkiseltään keksi, mitä asialle voisi tehdä, mutta voin miettiä huomiseksi vaihtoehtoja. Nyt minulla olisi vähän kiire, sillä ystäväni odottavat.”

Viihdepäällikkö pani kätensä puuskaan ja kohautti olkapäitään.

”Selvä. Pidä hauskaa.”

Hymyilin takaisin yhtä teennäisesti ja pujahdin tietovisapalkintohyllyn viereisestä ovesta käytävään.

Kun olin aloittanut työt laivalla, minulla oli mennyt pitkään hahmottaa, missä henkilökunnan tilat sijaitsivat. Kerran eksyin ja yllätin viihdepäällikön puuhailemasta uuden tanssijattaren kanssa sivuvarastossa. Olin luvannut pitää suuni kiinni, mutta minun oli ollut pakko kertoa näkemästäni ystävälleni Jannalle, joka tuohon aikaan seurusteli viihdepäällikön kanssa. Muutamaa viikkoa myöhemmin pari erosi. Syitä saattoi olla monia, enkä koskaan kysynyt tarkemmin, mutta viihdepäällikkö oli siitä lähtien suhtautunut minuun sen mukaan, mikä tuuli Itämeren yli puhalsi. Myötätuulen lempeät tuiverrukset olivat olleet viime aikoina valitettavan harvassa.

Pyörähdin lievän epäjärjestyksen vallassa olevassa ikkunattomassa hytissäni vaihtamassa työvaatteet arkisempiin, punasin huuleni ja lähdin yhdennelletoista kannelle.

Tervehdin matkustajien lomassa vastaantulevia tuttuja ja suuntasin puolitäyden oleskelualueen ikkunalliseen loossiin, jossa ystäväni tuijottivat tiukasti pöytää. He olivat levittäneet eteensä laivan valikoimista Carcassonne-strategiapelin, jossa oli tarkoitus rakentaa isoja linnoja ja valloittaa mahdollisimman paljon peltoja ja teitä ennen kuin palat loppuivat.

Istuin Teresan viereen ja katsoin ulos ikkunasta, josta kuivuneiden pisaroiden jäljet erottuivat selkeästi syyskuun alun kirkkaassa auringonpaisteessa. Taustalla siinsivät Oulun uusittu satamarakennus ja kaupungin äärioviivat.

”Arvatkaapa, kuka yritti taas tulla hoitamaan asioita työajan jälkeen?”

”Mikä tällä kertaa oli niin kiireellistä”, Teresa kysyi ja sijoitti sinisen puu-ukon peltopaloiheen parhaaksi katsomalleen paikalle.

”Jälleen yksi työntekijä jää pois. Ratkaisuksi pitäisi ilmeisesti keksiä jokin muu kuin rekryn avaaminen.”

”Kukapa sitä nyt palkkaisikaan uusia irtisanoutuvien tilalle”, Teresa sanoi päätään pudistaen ja pöyhi lyhyttä, punertavaa tukkaansa. Janna puolestaan pyöritteli keltaista puu-ukkoa sormiensa välissä ja vaaleanruskeaa hiustupsua toisen käden sormillaan.

Hymähdin.

”Ei laivan viihdeosasto ainakaan. Päätin jo, että en jousta ptkääkään alkavasta lomastani, vaikka viihdepäällikkö lirputtelisi miten.”

Olin yrittänyt neuvotella itselleni esihenkilön paikkaa, koska minulle oli pikkuhiljaa hivutettu ylimääräisiä tehtäviä. Minua ei vain hennottu ottaa pois tietovisojen parista ja bändien esittelystä, eikä muka kukaan toinen esittänyt lyhyissä näytelmissämme julmaa noitaa minua paremmin. Toki samalla hinnalla minun piti avustaa viihdepäällikköä tulevien viikkojen aktiviteettien suunnittelussa, managerien kontaktoinnissa ja paperihommissa, sekä mukisematta toimia polttariporukoiden henkilökohtaisena avustajana ja tarvittaessa vastata puhelimeen kellon ympäri. Ilmeisesti viihdeosaston viralliseksi aktiviteettiesihenkilöksi pääsi vain olemalla pitkäsäärinen seurapiirikaunotar, entinen bodari-tanssija tai liukumalla reittä pitkin. En sopinut yhteenkään kategoriaan, joten olin jumissa.

”Ehkä voisi olla aika vaihtaa työpaikkaa”, Teresa sanoi, kun Janna viimein laski pelinappulansa keskeneräiselle tielle. Janna nosti katseensa meihin ja otti huolella meikkaamilleen kasvoille dramaattisen ilmeen.

”Et sitten jätä minua ilman varoitusaikaa. En nimittäin halua mädäntyä täällä ilman järkevää seuraa.”

”Lähtisin heti, jos asuntolainaerät eivät rokottaisi joka kuukausi tiliäni”, sanoin ja ojensin laatikosta Teresalle seuraavan laatan, ”vaan ilman Eurojackpot-voittoa... no, jään ainakin siihen seuraavaan kesälomaan.”

Janna hymyili hyväksyvästi ja Teresa virnisti.

”Milloin ajattelit aloittaa eurojaskaamaan?”

”Ehkä loman kunniaksi voisin pari riviä ostaakin.”

”Luotetaan siihen, että Tukholmassa on onni myötä. Ja vaikka ei olisikaan, siellä juhlimme kunnolla.”

”Ehdottomasti. Emmekä palaa hotellille ennen auringonnousua.”

”Jos silloinkaan”, Teresa sanoi, kun odotimme, miten Janna reagoisi hänen viimeisimpään siirtoonsa. ”Onko muuten Oulussa nykyään mitään kivoja kauppoja? En ole käynyt siellä yli kymmeneen vuoteen.”

”Reilu kuukausi sitten avattiin ostoskeskus, joka huhujen mukaan olisi ’ympäristöön sopiva’ versio Tukholman Åhlensista. Ainakin omistaja on sama”, vastasin, kun loossin ohi meni kovaan ääneen miehelleen käskyjä jakava nainen.

Janna kurtisti kulmiaan irrottamatta katsettaan pelistä.

”Varmasti, sillä yksi kerros koostuu pelkästään Ruotsin hovin luottomerkityistä esineistä ja herkuista. Lisäksi kruununprinsessa Désirée kävi leikkaamassa avajaisnauhankin.”

”Jos kerran kuninkaalliset ovat sen hyväksyneet, niin...”, Teresa naurahti.

“Ei mikä tahansa tuote saa hovin sinettiä, varsinkaan vielä, kun se on Ruotsissa melko uusi käytäntö. Ja se, että Oulu on ensimmäinen pienempi kaupunki, johon niitä tuotteita saadaan, on mielettömän iso juttu”, Janna sanoi nostaen huomionsa meihin. Hänen katseensa liukui sivummalle ja kasvat venähtivät.

Koväänisistä kaikui muistutus jazz-bändi Jazz & Bass Orchestran iltapäiväsetin alkamisajankohdasta, kun viihdepäällikkö pysähtyi loossimme viereen. Hän odotti sen aikaa, että mekaaninen ääni hiljeni ja ojensi sinisen post it -lapun minulle.

“Sinulle on soittopyyntö. Joku Augusta Acosta majailee Ore-hotellissa. Kuulemma kiireellinen.”

”Aha, kiitos.”

Viihdepäällikön kasvat jumittuivat hymyyn, kun hän katsoi meistä jokaista vuorotellen. Janna siirsi huomionsa auringossa kimaltelevaan mereen, minä tuijotin paperilappua kädessäni ja Teresa keskittyi kohentamaan kaulahuiviaan parempaan asentoon.

“Nähdään siis huomenna”, viihdepäällikkö sanoi, odotti hetken ja viimein poistui.

“Kuka on Augusta Acosta”, Janna kysyi.

Kohautin olkiani ja tiedustelin Teresalta, miten kylpyhuoneremontti eteni. Hän huokaisi ja kertoi viimeisimmät ongelmat, joihin kuului hänen poikaystävänsä hyvän ystävän väärin asentama pistorasia. Väitti olevansa ammattimies, mutta Teresan mukaan pikemminkin *amattimies*. Ystäväni turhautumista kuunnellessani taittelin saamani lapun pieneksi neliöksi ja harkitsin sen upottamista Jannan vesilasiin. Useimmat nimet olin onnistuneesti unohtanut, mutta en mahdollisia harmejakaan enteileviä.

LUKU 2

Puoli tuntia myöhemmin työnnyimme hissistä lähtökannelle. Hälisevä muovitarapäinen naisjoukko valui ulos viihdepäällikön ja lomallaan auringossa lievästi kärehtäneen laivaisännän hyvästellessä heidät. Ihmettelin, että laivaisäntä oli vielä paikalla, sillä yleensä hän siirtyi muihin hommiin sen jälkeen, kun oli laivan rantauduttua hyvästellyt muutamat ensimmäiset turistikerrokselle lähtijät. Kenties hän olikin tullut pyörittämään juorukerhoa viihdepäällikön kanssa.

Ystäväni pulisivat kädet heiluen ideoidessaan, miten voisimme juhlistaa syntymäpäiviäni vajaan kolmen viikon päästä. Voisimme aloittaa pakohuonepelillä, syödä eksoottisessa ravintolassa ja ennen iltarientoja käydä vaikka maalaustunnilla. Jannan mielestä meidän olisi ehdottomasti vuokrattava limusiini päiväksi, ja koska hänellä oli suhteita yhteen yrittäjään, voisimme saada hyvänkin diilin. Hän oli sitä mieltä, että elämään piti järjestää luksusta ja kimalletta aina, kun se oli mahdollista. Mikään säihke ei kuulemma ollut liikaa. Valmistauduin protestoimaan maalaustuntia vastaan, kun ramppia pitkin asteli sataman haalariasuisten vartijoiden saattamana kaksi vankkarakenteista, tummapukuista miestä.

Janna pysähtyi ja mittaili miehiä häpeilemättä päästä varpaisiin vienosti hymyillen. Kehotin häntä jatkamaan matkaa, sillä kaksilahkeisia saattoi katsella muuallakin. Mitä nopeammin pääsisimme viihdepäällikön ohi, sitä parempi.

”Etsimme työntekijääne Olivia Rantamalmia”, yksi vartijoista sanoi laivaisännälle, jonka kasvoilla oli käväissyt säikähtänyt ilme.

”Kävipäs tuuri, hän on tässä”, miehiä päätä lyhyempi laivaisäntä vastasi taas hymyillen ja viittasi minua kohti pullealla kädellään.

Ystäväni pysähtyivät niille sijoilleen, ja viihdepäällikkö tuijotti minua kuin olisi halunnut puretua sisälle ajatuksiini. Miten toivoinkaan, että olisimme lähteneet kymmenen minuuttia aiemmin.

Etunenässä seissyt vartija astui sivummalle, jolloin pukumiehet tulivat hänen takaansa kättelemään minua ja esittelivät itsensä mainitsematta titteleitään tai edustamaansa tahoa. Aiemmat puhelut tuntemattomista numeroista ja yhteydenottopyyntö Augusta Acostalta juuri ennen eteläeurooppalaisilta näyttävien miesten ilmestymistä työpaikalleni eivät millään voineet olla sattumaa. Vaikutti siltä, että tavoittelevalla osapuolella oli kiire, koska edellisestä puhelusta oli vajaa kaksi tuntia. Huono juttu, erittäin huono.

Ohitsemme valui uusi matkustajien rypäs, joista osa katsoi meitä kiinnostuneena. Hymyilin ystävilleni hätäisesti sanomatta mitään ja vein pukumieskaksikon kulman takana olevaan äänieristettyyn lasikoppiin. En ehtinyt kysyä heidän asiaansa, kun kaljupäinen jo otti valkoisen kuoren salkustaan. Sen päällä luki nimeni ja kulmassa komeili haalea vaakuna kruunusta, valtikasta ja linnusta. Mies pyysi minua todistamaan henkilöllisyyteni, jotta voisi luovuttaa kirjeen. Jo fyysinen kirje nykypäivänä kertoi sen, että lähettävä taho ei ollut kuka tahansa. Tuijotin kuorta ja toivoin tyhjästä ilmestyvää minitornadoa, joka veisi sen mennessään. Kun mitään ei tapahtunut, kaivoin lompakon käsilaukustani ja ojensin henkilökorttini toistaiseksi puhepuolesta vastanneelle kaljupäälle. Hän naputteli puhelimensa näyttöä, tutki tietojani ja nyökkäsi. Saatuaani kuoren revin sen auki etusormellani. Vedin esille vaakunallisen paperin, johon viesti oli kirjoitettu käsialaa muistuttavalla fontilla. Se ei ollut kutsu häihin tai hautajaisiin vaan pyyntö – tai käsky, miten sen halusi nähdä – tulla tapaamaan Nevernan kuningashuoneen edustajia paikalliseen Ore-hotelliin. Tänään.

Luin kirjeen uudestaan. Sisältö pysyi samana. Pohdin mahdollisuuksiani, mutta jokainen polun alku päättyi rotkon reunalle. Olin ehtinyt todistaa olevani oikea henkilö, eivätkä vakavaimiset miehet taatusti suostuisi esittämään, että eivät olleet tavoittaneet minua. En pääsisi juoksemaan karkuun, sillä he voittivat jo kenkävalinnassa, jalkojen pituudessa ja lihaskunnossa. Minulla ei ollut muuta vaihtoehtoa kuin tavata hovin edustajat ja toivoa, että heidän asiansa ei veisi lomafiilistäni.

Viitisentoista vuotta sitten bonusäitini Lahja oli ollut töissä lähellä Portugalia sijaitsevan saarivaltio Nevernan kuninkaanlinnassa ja saanut työsuhteen aikana ja jälkeen pieniä helpotuksia elämäämme. Olisimme voineet asua palatsin yhteydessä olevassa henkilökunnan rakennuksessakin, mutta Lahja miehineen valitsi mieluummin työpaikasta kauempana sijaitsevan työsuhteasunnon. Leikimme siskoni kanssa sen isolla pihalla muiden työntekijöiden lasten kanssa ja naapureilta saimme tukea aina tilanteessa kuin tilanteessa. Etuihin kuului myös työsuhdeauto sekä merkittävät alennukset huvipuistoihin ja lomakeskuksiin, jotka lapsiperheelle olivat statuksella leveilyä arvokkaampia. Vaikka hovinkaan perustyöntekijöiden palkat eivät hoidelleet pilvissä, olivat vanhempamme silti onnistuneet tarjoamaan perheellemme monipuolisen lapsuuden.

Minä en ollut koskaan käynyt palatsissa, ja olin jutellut ainoastaan muutaman kuningasperheen jäsenen kanssa silloin, kun he olivat vierailleet satunnaisesti asunnollamme. Niinpä keksin vain yhden todennäköisen syyn yhteydenottoon. Hovi halusi periä takaisin rahat, jotka oli antanut äidille kattamaan minun ja bonussiskoni koulutuskustannuksia. En ymmärtänyt, miksi juuri nyt, miksi minulta ja miksi rikkauksissa rypevä hovi ylipäättään

sellaista tekisi, mutta mitäpä muutakaan he voisivat haluta. Rahastahan kaikessa aina lopulta oli kyse. Vatsassani muljahti, kun yritin hahmottaa, miten suuri summasta muodostuisi mahdollisine korkoineen. Panin paperin takaisin kuoreen, taitoin sen keskeltä ja sujautin käsilaukkuuni. Silmieni takana tykytti, kun poistuin kopista miehet kannoillani.

Palasimme lähtökannelle, jossa Teresa jutteli laivaisännän kanssa, viihdepäällikkö yritti viihdyttää kyllästyneen näköisiä vartijoita ja Janna näpräsi puhelintaan sivummalla. Pyysin nevernalaismiehiä odottamaan hetken, kun vein Teresan ja Jannan sivummalle, jotta viihdepäällikkö ei onnistuisi kuuntelemaan meitä. Olisin vienyt ystäväni äskeiseen lasikoppiin, mutta villakoirahameinen rouva puhelimeen oli vallannut sen. Rouvan suunnitelmista päätellen käynnissä oli vauhdikas ja todennäköisesti pitkään jatkuva keskustelu.

“Mistä on kyse”, Teresa kysyi.

”Minut on kutsuttu tapaamiseen, joten valitettavasti en ehdi kanssanne ostoskeskuskierrokselle”, vastasin ja kehotin Jannaa siirtymään seinän viereen, sillä kaksi lasta juoksi kilpaa käytävää pitkin. Hän väisti täpärästi ja siirsi huomionsa takaisin minuun.

“Ai, sitäkö nuo miehet halusivatkin. Millainen se tapaaminen on?”

”En ole varma, se selvinnee paikan päällä.” En oikeastaan valehdellut. Tiesin, että luvassa oli epämiellyttäviä uutisia, mutta syy jäi toistaiseksi arvailujeni varaan.

”Liittykö tämä siihen naiseen, Acostaan”, Janna kysyi tavoitellen katsekontaktia.

“Voimme ottaa taksin, joka heittää minut ensin hotellille ja teidät sen jälkeen keskustaan”, vastasin sivuuttaen Jannan kysymyksen ja jatkoin, että voisimme tulla omilla kyydeillä takaisin. En aikonut kertoa, että kyseessä oli kuningashuoneen edustaja, sillä en halunnut antaa Jannan mielikuvitukselle mahdollisuutta punoa lennokkaita satuja. Hän oli meistä kolmesta se, joka tilasi viikoittain ilmestyvää julkkisjuoruihin painottunutta lehteä, nyyhki kuninkaallisten häitä katsellessaan ja seurasi tv-tähtien elämää Instagramissa. Hän oli joskus jopa harmitellut, ettei voinut käydä samoissa tapahtumissa kuin kuninkaalliset ja rakastua johonkin komeaan prinssiin. Hänestä Tanskan kuninkaan ja kuningattaren tapaaminen urheilutapahtuman jälkeen pubissa oli juuri sellainen satu, josta itsekin haaveili.

Jos yhteydenotossa tosiaankin kyse oli raha-asioista, ei ollut syytä avata asiaa ystäväilleni. Ja jos joutuisin ottamaan laivalta lisävuoroja, keksisin sille kyllä jonkin riittävän mitäänsanomattoman perustelun.

“Entä jos sittenkin tulisimme mukaan ja odottaisimme hotellin baarissa? Kaiken varalta”, Teresa sanoi.

Ilmeisesti en ollutkaan onnistunut peittämään sisälläni möyrivän paniikin merkkejä tai sitten Teresan poikkeuksellisen hyvä taito lukea ihmisiä osoitti jälleen sen, miksi hän auttoi

tuntemattomiakin näiden arkisissa ongelmissa. Harkitsin asiaa häntä katsoen. Ehkä olisikin hyvä, että ystäväni olisivat paikalla taustatukena, jos jalkani eivät kantaisi, kun kuulisin takaisinperittävän summan suuruuden.

Taksi suhasi auringon saattamana Oulun satamasta kaupungin keskustaan, kunnes pysähtyi korkean hotellirakennuksen eteen. Nousimme autosta, odotimme, että mieskaksikko pääsi pois BMW:stään ja jatkoimme sisään ovista, joissa hotellin nimi luki koukeroisilla kirjaimilla.

Astuimme tuulikaapista tuloaulaan, ja annoin katseeni siirtyä pylväitä pitkin kaarevaan kattoon, jonka kuviointi sopi saumattomasti yhteen lattian harmaavalkoisen symmetrian kanssa. Viiden tähden hotellissa oli kieltämättä tyyliä, mutta en kokenut sopivani tähän ympäristöön, vaikka joidenkin mielestä Baltic Sea Starkin oli tunnelmaltaan samaa luokkaa. Olihan sielläkin puhtaanvalkoiset seinät, laadukkaita design-huonekaluja, lasisia kaiteita ja seinillä suomalaisen taiteilijaryhmän uniikkeja meriaiheisia taideteoksia.

Vastaanottoa lähellä olevan vaalean sohvaryhmän viereen saavuttuamme siilitukkainen pukumies pysähtyi ensimmäisenä ja pyysi meitä odottamaan. Hän otti puhelimen taskustaan ja kävi lyhytsanaisen keskustelun nevernaksi, joka oli suomen ohella perheeni toinen kotikieli. Sille ei tosin ollut Itämeren laineilla juurikaan käyttöä, joten taitoni oli vuosien saatossa päässyt rapistumaan ja sanavarasto supistumaan.

Puhelun jälkeen siilitukkainen kehotti kollegaansa viemään ystäväni ensimmäisestä kerroksesta varattuun kabinettiin. Teresa hymyili minulle rohkaisevasti, ennen kuin lähti Jannan ja kaljupään perässä pois aulasta.

Kauempana metallinhoitoiset hissien ovet aukenivat ja ulos purkautuvasta ihmisryppästä erkani kaksi miestä. Lyhyemmällä ja vanhemmalla oli purppuranvärinen pikkutakki ja tummat housut, jotka näyttivät tilaustyönä tehdyiltä. Hänen vierellään asteli tummapukuinen mies, joka vaikutti olevan samalta tehtaalta kuin minua laivalta hakemaan tullut kaksikkokin. Ainoastaan hiustyylit erottivat miehet toisistaan.

Purppuratakkainen köpötteli luokseni ja esittäytyi Bartolomeu Vasconcelosiksi, Nevernan hovin vanhemmaksi juristiksi. Minuakin lyhyempi ja pääläelta kaljuuntuva mies lausui kohteliaisuudet mukavasta tapaamisesta, jonka jälkeen pyysi nähdä henkilöllisyystodistukseni. Sanoin, että olin näyttänyt sen kirjettä vastaanottaessani, mutta hän halusi varmistaa asian itse. Ojensin korttini ja mietin, eivätkö hongankolistajat olleet riittävän luotettavia. Laita lapset asialle ja niin edelleen.

Juristi otti puhelimen taskustaan ja vertaili tietojani näytölle ilmestyneeseen tekstiin, kun hänen mukanaan tullut jyrkäväreukainen kivikasvo pyysi nähdä laukkuni. Sen saatuaan

mies kaiveli ja tunnusteli, nyökkäsi ja ojensi laukun takaisin samalla, kun sain henkilökorttini purppuratakilta. Panin kortin omalle paikalleen lompakkoon, jonka jälkeen koko seurueemme lähti Vasconcelosin johdolla hisseillä toiseen kerrokseen.

Saavuimme pitkän käytävän perällä olevalle neuvotteluhuoneen ovelle. Vasconcelos koputti kolmesti, ovi avautui ja tummapukuinen mieskloonni tervehti kohteliaasti ja astui pois oviaukosta. Tuijotin metallista kynnystä ja lausuin äänettömiä toiveita, että kutsun syy oli jokin muu kuin epäilemäni. Ehkä hovi halusikin yllättää bonusaitini lahjalla tai pyytää mielipidettäni Alankomaiden tai Suomen koulujen tasosta. Parempi tietysti olisi, jos he olivatkin erehtyneet henkilöstä ja...

“Jos saan pyytää”, Vasconcelos sanoi ja loihiti väsyneille kasvoilleen hymyntapaisen. Nyökkäsin ja pakotin jalkani kynnyksen yli.

LUKU 3

Tummansiniseen pikkutakkiin ja kynähameeseen pukeutunut hentorakenteinen nainen käveli huoneen keskellä olevan pöydän takaa luokseni. Hänellä oli ruskean tukan seassa harmaita raitoja ja kapeilla kasvoilla kohtelias hymy. Yritin kaivaa hänen kasvojaan lapsuuteni sumeista muistoista, mutta 14 vuotta oli tehnyt tehtävänsä. Mieleepä tuli vain yksittäinen päiväkirjamerkintä, jonka olin lapsena kirjoittanut ja hiljattain lukenut uudestaan kirjahyllyä siivotessani. Olin kuullut vanhempieni keskustelun, jossa bonusäitini oli kuiskaten sanonut miehelleen, että jos Augusta Acosta joskus ottaa perheeseemme yhteyttä, jotain on mennyt pieleen. Olin painanut nimen mieleen, mutta pysynyt visusti vaiti siitä, että olin kyseisen keskustelun kuullut. Kuten olin pitänyt omana tietonani monet muutkin salakuunteleman tilanteet.

“Hyvää päivää, mukava tavata. Olen Augusta Acosta, Nevernan kuninkaan vanhempi neuvonantaja. Hienoa, että tulitte, sillä tavoittamisenne ei ole ollut helppoa.”

Käteltyämme hän viittasi elegantilla ranneliikkeellä pöydän vieressä olevia tuoleja kohti, kun juristi ja tummapukuiset miehet hävisivät jonnekin taustalle. Istuin ja odotin, että Augusta asettautui viereiseen tuoliin. Hän katsoi minua suoraan silmiin.

“Olemme täällä Nevernan hovin virallisella asialla hänen majesteettinsa kuningas Nelion pyynnöstä.” Augusta hymyili, kun hänen viereensä laskettiin tumma kansio naisen toimesta, jonka paikallaoloa en äsken huomannut.

Olin toki vaakunallisesta kirjepaperista ymmärtänyt, että nämä ihmiset eivät olleet täällä pyytämässä alennuslippuja laivalle, mutta jokin huoneessa vallitsevassa tunnelmassa sai minut epäilemään, että emme käsittelesikään bonusäitini työhistoriaa. Enkä erityisemmin pitänyt sisälläni alkavasta kutinasta.

“Kuten ehkä olette uutisista kuullut, kruununprinsessa Serena on käyttäytynyt asemaansa sopimattomalla tavalla jo jonkin aikaa. Hänen jäähyväiskirjeensä julkaistiin tänään sekä virallinen ilmoitus siitä, että hän ei ole enää osa kuninkaallista perhettä, eikä näin ollen tuleva hallitsija. Kuningasta puolestaan alkaa ikä painaa, joten maamme on poikkeuksellisessa tilanteessa, jossa voimme ajautua hallintokriisiin”, Augusta sanoi ja laski hyvin hoidetun kätensä kansion päälle.

”Sehän on ikävää”, sanoin, kun en muutakaan keksinyt.

”Kyllä, erittäin. Katsokaas, yli vuosi sitten kuningas alkoi valmistella kruunun luovuttamista tyttärelleen, ja sen oli tarkoitus tapahtua ennen tämän vuoden loppua. Perheellä

on ollut viimeisimpinä vuosina tavallista enemmän haasteita, joten kuningas toivoi, että antamalla tyttarelleen koko vastuun maan edustajana toimimisesta, asiat korjaantuisivat. Lisäksi valmiiksi kaavaillun sijaissynnyttäjän avulla oli tarkoitus varmistaa, että suku jatkuu kruununprinsessan jälkeläisellä. Mutta valitettavasti tulevaisuusnäkyvät alkoivat rapista merkittävästi kesän aikana, ja nyt olemme hyvin vaikeassa tilanteessa.”

”Aivan, kuulostaa harmilliselta, mutta en ymmärrä, miksi kerrot minulle tämän. Ja miksi halusit tavata?”

“Olen juuri tulossa siihen. Kun kruununprinsessan teot alkoivat kokonaisuudessaan paljastua niin kansalaisille kuin hänen isälleenkin, lähti hän kaikessa hiljaisuudessa maanpakoon. Prinsessa jätti jälkeensä vain jäähyväiskirjeen ja asiakirjan, jossa virallisesti luopuu asemastaan. Niinpä kuningas Nelion käskystä asiantuntijat alkoivat etsiä muita vaihtoehtoja sukupuun parista”, Augusta sanoi ja työnsi avaamansa kansion eteeni. ”Sieltä löytyi kuninkaankin hyväksymä ratkaisu. Joten hänen majesteettinsa on tunnustanut teidät osaksi perhettä ja antanut oikeudet titteliin. Te olette Nevernan kruununprinsessa ja tuleva kuningatar.”

Tuijotin Augustaa. Hän katsoi minua pehmeästi hymyillen. Aika pysähtyi ja hiljaisuus täytti jokaisen nurkan. Hieroin kylmäksi käyneitä sormiani, korvissani humisi ja minua alkoi naurattaa. Onnistuin nielaisemaan naurunpyrskähdyksen, joka muuttui yskähdykseksi. Kun viimein sain ääneni kulkemaan, se kuulosti heikolta.

“Oletko tosissasi?”

“Tietenkin.” Augusta viittasi edessäni olevaa kansiota kohti. Katsoin sitä tarkemmin. Avatulla aukeamalla oli virallisen näköinen paperi sinetteineen ja allekirjoituksineen, mutta en pystynyt keskittymään lukemiseen. Pudistin päätäni.

“Tämä on naurettavaa. En minä kuulu mihinkään kuninkaalliseen sukuun.”

Tiesin olevani adoptoitu ja että biologisilla vanhemmillani ei ollut ollut mahdollisuuksia huolehtia vauvasta. Bonusvanhemmillani oli silloin molemmilla ollut vakituinen työsuhde hovissa, vakaa parisuhde sekä kaksivuotias lapsi, jolle olivat adoption kautta halunneet sisaruksen. He olivat ottaneet minut osaksi perhettä ja opettaneet suhtautumaan normaalisti kuninkaallisten satunnaisiin kotikäynteihin. Vaikka en aina ymmärtänyt, miksi siniveriset halusivat kuulla kuulumisiani niin innokkaasti, olin olettanut sen olevan normaalia kiinnostusta hovin työntekijöiden perhettä kohtaan. Elämämme oli mielestäni sujunut mallikkaasti, kunnes yhtenä kesänä bonusvanhempani olivat riidelleet poikkeuksellisen äänekkäästi ja isä oli ollut pidempään pois kotoa. Lopulta hän palasi, ja pian sen jälkeen äitini irtisanoutui hovista ja vajaan vuoden sisällä muutimme Nevernasta

Alankomaihin. Ihmettelyyni äiti vastasi, että oli vain tullut aika muuttaa paikkaan, missä salaisuuksia kuuli vähemmän. Hän oli kertonut, että irtisanomispalkan sekä jonkin hovin erikoislisäkorvauksen turvin kustannettaisiin niin minun kuin bonussiskoni Lillin opiskelut. Kun olin kysynyt, milloin palaisimme kotimaahamme, äiti vastasi, että emme milloinkaan. Jatkokysymykseni hiljennettiin toteamalla, että oli parempi, mitä vähemmän tiesin. Minun vain piti hyväksyä aikuisten tekemät päätökset ja kulkea mukana. Niin olin tehnyt ja lopulta lakannut kyselemästä.

Augustan sanat keskeyttivät ajatukseni:

“Pahoitteluni kuninkaan ja kuningattaren – rauha hänen sielulleen – puolesta siitä, miten asiat perheenne kanssa hoidettiin. Siinä tilanteessa vanhempienne henkilöllisyys täytyi salata. Toisin kuin teille on sanottu, he eivät olleet vähävarainen pariskunta. Päinvastoin. Isänne on Kristian Bärstrand af Malmgård, Suomen vanhimman herttuasuvun arvostettu jälkeläinen. Hän oli kihloissa kruununprinsessa Serenan Cora-pikkusiskon kanssa. Liiton piti vahvistaa kuninkaallisten ja kaukaisemman pohjoisen suvun välistä suhdetta, mutta valitettavasti kihlaus purkautui ennen syntymääänne.”

Nousin ylös tuolista ja astuin sivummalle. Tuijotin suljettuja sälekaihtimia, kun minulle valkeni.

“Eli biologinen äitini on kuningas Nelion tytär.” Mieleeni heräsi lukuisia kysymyksiä, ja aiemmin alkanut tykytys silmien takana voimistui, kun sovitin uusia palasia oikeisiin koloihinsa.

“Niin, äitinne on kuningas Nelion tytär. Vanhempi tytär.”

Käännyn katsomaan Augustaa. Odotin. Kukaan huoneessa ei sanonut mitään. Kenenkään kasvoilla ei kareillut hymy tai pidätelty nauru. Kyseessä ei siis nähtävästi ollutkaan harvinaisen huono käytännön pila. En ollutkaan tavallisten, tuntemattomien perustyöntekijöiden tytär vaan nimekkäiden siniveristen, joiden suhdekuvioita maustoi saippuaopperadraama. Halusin kovasti tarttua puhelimeen ja soittaa bonusäidilleni saman tien. Kuinka paljon hän tiesi hovin tapahtumista ja oikeasta isästäni, ja miten hän oli voinut salata minulta kaiken?

Käänsin selkäni uudestaan huoneelle, laskin kädet kapealle ikkunalaudalle, tuijotin ikkunalasista heijastuvaa epäselvää kuvajaistani ja tunsin suuttumuksen kasvavan sisälläni, kun ynnäsin kaikkia mahdollisia valheita yhteen. Olin jo menossa hakemaan laukkuani ja tarttumaan puhelimeen, kun järkevämpi minäni sai minut pysähtymään ja katsomaan asiaa tarkemmin bonusvanhempieni kantilta. Vaikeneminen oli ehkä sittenkin ollut parempi vaihtoehto. Ja kenties ainoa. Jos bonusäitini olisi aloittanut vastaamaan kysymyksiini, en olisi

jättänyt häntä rauhaan. Jos bonussiskoni Lilli olisi ollut kuulolla, hovin salaisuudet olisivat muuttuneet julkisiksi. Hän oli ollut mukana muutaman kerran kuninkaallisten kotikäyntien aikaan ja leveili asialla koulussa, joten äidin päätöksellä häntä ei enää otettu mukaan tapaamisiin. Jos olisimme kaikki tienneet totuuden vanhemmistani, olisi se todennäköisesti lipsahtanut jonkun huulilta vähintään jonkin riidan yhteydessä ja pystyin kyllä näkemään itseni avautumassa jollekin kaverilleni siitä, miten inhosin perheemme salaisuuksia. Teiniaikojen ystävät olisivat taatusti kertoneet asian eteenpäin viimeistään nyt, kun kruunu oli ajautumassa tuuliajolle.

Palasin pöydän viereen ja katsoin uudestaan levällään makaavaa kansiota, jonka avoimella aukeamalla näkyi syntymätodistukseni ja kuva minusta kurttunaamaisena vauvana. Saatoin kuvitella sen kaaoksen, joka hovissa oli syntymäni aikaan vallinnut, ja mitä kaikkea kuningasperhe oli tehnyt salatakseen olemassaoloni. Arvatenkin bonusvanhempani olivat joutuneet kirjoittamaan salassapitositoumukset, jotka velvoittivat heitä vaikenemaan kaikesta hoviin liittyvästä. Jos he olisivat jotain vuotaneet, tappio olisi ollut selvä. Eihän kukaan voinut voittaa, jos vastaan asettui kuningashuoneen kokoinen instituutio. Kenties syntymätodistuksen ja muiden minuun liittyvien asiakirjojen säilyttämiselle oli jokin syy, vaikka kaikkien todisteiden tuhoaminen olisi mielestäni ollut loogisinta. Ehkä kuningaskaan ei voinut tehdä ihan mitä tahansa, tai kenties kruununprinsessa Serena oli vaikuttanut asiaan. Kaikenlaisia teorioita olin vuosien saatossa rakentanut siitä, miksi keskustelut vanhempieni henkilöllisyydestä tyssähtivät hiljaisuuteen sen saman ”vaikeaan elämäntilanteeseen ajautunut pariskunta” -vastauksen jälkeen. Mielikuvitukseni ei ollut riittänyt prinsessasiskosten jakamaan rakastajaan. Minä olin ainut todiste häpeällisestä kuviosta, joten tietenkin kuningas halusi peitellä tapahtumia kaikin keinoin. Ilmeisesti lahjomalla ja pakottamalla pysymään kaukana perheestään.

Nyt sama ihminen halusi apuani.

“Vaikka erehtymisen vaaraa ei ole, teemme silti DNA-testin. Viimeisimpien tapahtumien jälkeen kuningas haluaa minimoida yllätykset”, Augusta sanoi, kun oli antanut minulle mielestään riittävästi aikaa sisäistää totuuden perheestäni.

Vanne kiristyi pääni ympärillä ja yritin hieroa sitä ohimoiden kautta pois. Pöydälle ilmestyi vesilasi, ja tyhjensin sen. Vaikka kuinka väitettiin veden auttavan kaikkeen, se oli puppua. Se ei onnistunut huuhtomaan tätä painajaista pois. Olin osannut odottaa huonoja uutisia, mutta tämä lähenteli katastrofia.

“En voi, enkä halua olla ainut vaihtoehto. Kai suvusta löytyy muitakin lapsia?”

Augusta veti kansion eteensä, käänsi seuraavalle sivulle ja otti muovitaskusta esille sukupuun. Menin hänen viereensä ja kumarruin lähemmäs, kun hän vei sormeaan pitkin mustavalkokopion nimiä ja viivoja.

“Te olette kruunun ensisijainen perijä ikänne ja äitinne vuoksi. Cora-siskolla on lapsia aatelittoman miehen kanssa, mutta he ovat teitä nuorempia, eivätkä ole kiinnostuneita hovielämästä.”

”Eli heidän halukkuuttaan kysyttiin, mutta minun ei?”

”Perimysjärjestyksen sääntöjen mukaan te olette ensisijainen perijä, ja kuningas on tehnyt päätöksensä.”

Ennen kuin ehdin reagoida, Augusta siirsi sormensa seuraavaan kohtaan ja selitti, että kuningas Nelion kahdella sisaruksella oli lapsia ja lastenlapsiakin, mutta heitä ei voitu ottaa huomioon. Käytyään oleellisimmat nimet läpi Augusta vaikenä ja siirsi katseensa paperista minuun. Ilmeisesti en saisi kuulla perusteluita kuninkaan päätökselle tai sille, miksi minut nähtiin muita sukuhaaroja parempana vaihtoehtona. Ilmeisesti kattavat ja selkeät vastaukset kysymyksiin olivat ylipäättään kortilla.

“En siis voi kieltäytyä?” Olisin yhtä hyvin voinut jättää kysymyksen kysymättä, sillä tuskin kiireinen kuningas lähettäisi väkeään Euroopan toiselle laidalle, jos vaihtoehtoja löytyisi omasta tai naapurimaista. Halusin silti varmistua. Jospa kuitenkin...

Augusta loihti kasvoilleen ystävällisen hymyn.

“Kuningas pyysi muistuttamaan, että voitte valita, miten astutte julkisuuteen. Vapaaehtoisesti tai hänen majesteettinsa ehdoilla.”

Niinpä niin. Vapaaehtoinenkin tarkoitti kuninkaan ehtoja, mutta saisin sentään tilaisuuden kertoa asiasta ystäväilleni ennen kuin uutinen leviäisi lehtiin. Ja ehtisin myös keskustella bonusäitini kanssa.

“Sanoiko hänen majesteettinsa, saanko jotain siitä hyvästä, että jätän vanhan elämäni ja suostun hänen – krhm – pyyntöönsä”, sanoin pikaisesti sanani korjaten. Epätoivoisessa tilanteessa täytyi vastapuolenkin tarjota vastapalveluksia. Jos he eivät halunneet panna päätäni pussiin ja raahata kädet selän taakse sidottuna paikalle. Se tuskin sopisi rauhanomaisen maan maineeseen.

Augusta sulki kansion ja ojensi sen avustajajaiselle.

“Saatte tietenkin muuttaa Aureon palatsiin, koska olette tuleva hallitsija. Lisäksi teidän mahdolliset lainanne maksetaan kuninkaan osaketuloista ja järjestämme muuttonne Suomesta Nevernaan. Hänen majesteettinsa pyysi ajattelemaan kansalaisia ja sitä, miten pelastaisitte maan ajautumasta hallintokriisiin.”

Tietenkin he halusivat vedota vastuullisuuteen ja myötätuntooni. Mieluummin kuin kutsuivat toimintaansa kiristämiseksi. Kuninkaalle ei tosiaan sanottu ei.

Juristi Vasconcelos köpötteli esille huoneen sivusta ja pyysi minua allekirjoittamaan salassapitositoumuksen samalla, kun avustajanainen otti yhteyttä Serenan henkilökohtaiseen tiimiin kuuluneeseen lääkäriin, joka oli lähtenyt mukaan kaiken varalta.

“Kun DNA-tulokset tulevat, matkustamme Nevernaan, tapaatte kuninkaan ja tutustutte hovin toimintoihin”, Augusta sanoi, kun laskin kynän paperissa olevalle viivalle ja aloin käteni vastusteluista huolimatta kirjoittaa nimeäni siihen. Vatsaani kipristeli ja jalkani olisivat halunneet juosta maan läpi kotiin turvaan. Sain kaksitoistavuotiaan söherrystä muistuttavan allekirjoituksen paperille, vedin henkeä ja katsoin Augustaa.

“En voi noin vain lähteä. Minun täytyy irtisanoutua töistä, hyvästellä läheiset ja ties mitä muuta, mitä en osaa edes vielä ajatella.”

”Ilman muuta. Kertokaa vain, mitä tarvitsette, niin autamme teitä kaikessa”, Augusta sanoi, kun eteeni ojennettiin uudet allekirjoitettavat asiakirjat. Siirsin kynän seuraavaksi paperille, jolla annoin luvan taustojeni laajamittaiselle tutkimiselle ja siitä taas seuraavalle dokumentille, kun tieto muutoksesta alkoi tavoittaa ymmärrystäni kohta kerrallaan. Joutuisin todella pakkaamaan vanhan elämäni enkä vain fantasioimaan, millaista olisi myydä koko omaisuus ja muuttaa maailman toiselle laidalle. Kaikki tuttu meni pirstaleiksi enkä tiennyt, miten palasista koottaisiin uusi elämä.

Raapustin viimeisen puumerkkini ja laskin kynän kädestäni. Minusta tuntui kuin olisin juossut vähintään maratonin. Juristi kokosi asiakirjat kansioonsa ja astui sivummalle. Avustajanainen laski puhelimen Augustan viereen.

“Tässä on valmiiksi ohjelmoitu ja salattu puhelin, jota käytätte tästä eteenpäin. Jos lehdistö onnistuu pääsemään jäljillenne ennen aikojaan, emme aio ottaa sitä riskiä, että he saavat selvitettyä myös puhelutietonne”, Augusta sanoi ojentaessaan uutuuttaan kiiltelevän laitteen minulle. Otin sen vastaan, ja hän jatkoi kertomalla, kuinka Nevernan myydyimmän viihdelehden toimittaja oli nostanut kiihkeästi esille kysymyksiä tulevasta perijästä, kun tiedot kruununprinsessa Serenan rahanpesukuvioista olivat alkaneet levitä. Lehdet olivat spekuloineet elossa olevien sukulaisten nimiä ja tarjonneet palkkion vinkeistä, jotka johtaisivat oikeille jäljille. Mitä nopeammin hovi voisi julkaista virallisen tiedotteensa, sitä todennäköisempää oli välttää juorulehtien skandaalinkäryiset otsikot. Siiheksi profiili täytyi pitää matalana, ja se sopi minulle erittäin hyvin.

”Yksi asia vielä. Hänen majesteettinsa käskystä saatte seuraanne neljä turvamiestä”, Augusta sanoi, kun työnsin puhelimen käsilaukkuuni. Kohotin katseeni häneen.

”Sehän se vasta huomiota herättääkin.”

“Huoli pois. He pukeutuvat siviiliasuihin ja osaavat pitää sopivan välimatkan epäilyksiä herättämättä. Emme voi riskeerata sitä, että jotain tapahtuu ainoalle perijälle.”

En uskonut ainoaan perijään, sillä aina jostain löytyi joku serkun kaiman papukaija, joka kaivettaisiin esille, jotta perhe voisi pysyä kiinni parinsadan vuoden vallassaan. Minulla ei ollut tarjota papukaijaa tai serkkuakaan, joten toistaiseksi täytyi hyväksyä tilanne ja toivoa DNA-testien olevan puolellani. En uskonut siihenkään, että turvamiehet kulkisivat kannoillani puhtaasti turva-asiat mielessä. Melko varmasti he vahtisivat myös sitä, että en karkaisi tai tekisi muita huonoja valintoja.

“Miten selitän turvamiehet ystäväilleni?”

“Ette saa kertoa totuutta, sillä emme voi luottaa siihen, että lähipiirinne pystyy pitämään henkilöllisyytenne salassa. Ehdotan, että ette toistaiseksi sano mitään.” Odottamatta vastaustani Augusta viittoi avustajanaisen lähemmäs. Tabletti kädessään nainen kysyi, missä hyttini oli, jotta saattoi varata turvamiehille huoneen samalta kannelta.

“Olen henkilökunnan tiloissa, kaukana asiakkaista”, vastasin.

Avustaja tuijotti minua suutaan suipistaen, joten kerroin, mitkä asiakashytit olivat lähimpänä henkilökunnan käytävää. Hän kääntyi laitteensa puoleen ja varmisti, että heidän tiedossaan oleva aikataulu laivan reitistä piti paikkaansa. Vahvistin tiedon oikeaksi, mutta ilmoitin samalla, että Baltic Sea Star ei ottanut uusia matkustajia mukaan kesken matkan. Avustajanainen vilkaisi Augustaa, joka katsoi minua hymyillen.

”Meillä on hovin edustajina tiettyjä etuja ja yhteyksiä eri tahoihin, jotta pystymme järjestämään mahdottomiltakin vaikuttavia asioita melko vaivattomasti. Laivaan nousu niin sanotusti vääärstä satamasta on helpoimpien joukossa, kun mukana ei kulje kuninkaallisia.”

”Aivan, totta kai.” Olisihan minun pitänyt arvata asian tila jo siitä, että satamavartijat olivat saattaneet pukumiehet luokseni noin vain. Seurasin avustajanaisen naputtelua, kun hän ilmoitti järjestävänsä yksityiskoneen Vaasan lentokentälle. Torppasin ehdotuksen, koska ylihuominen tuli liian nopeasti suhteessa velvollisuuksiin, joita työpaikalta lähteminen edellytti. Toki olisin voinut lähteä ovet paukkuen ja lakia noudattamatta, mutta halusin mieluummin hoitaa kaiken oikein siltä varalta, että joutuisinkin palaamaan laivalle takaisin.

”Voin jäädä pois Turussa ja tulla sieltä bussilla Helsinkiin, koska haluan käydä kotona ennen lähtöä.”

”Kenties voimme tässä tapauksessa joustaa hieman aikataulusta. Emme kuitenkaan voi antaa teidän matkustaa julkisilla kulkuvälineillä, joten vuokraamme auton, jolla turvamiehet ajavat teidät Turusta Helsinkiin”, Augusta sanoi ja siirsi huomionsa avustajaan. ”Varaa

seurueellemme Vaasasta hotelli. Tapaamme neiti Rantamalmin siellä DNA-tulosten tultua. Vaasasta lennämme pikimmiten Helsinkiin, jonne tarvitsemme myös majoituksen koko seurueelle. Pari yötä riittänee.”

”Hetkinen. Minä ajattelin kyllä yöpyä kotonani”, sanoin suunnittelun väliin.

Augusta pudisti päätään lähes huomaamattomasti.

”Meidän lienee syytä keksiä turvallisempi vaihtoehto.”

”Rappuni alaovi on lukossa ja pihapiiri on melko rauhallinen, joten en näe mitään syytä, miksi se olisi yhtäkkiä muuttunut normaalia turvattommaksi paikaksi.”

Augusta pysyi pitkään vaiti, kun avustajanainen teki pikahakua siitä, mitä Viikistä sanottiin asuinalueena. Nainen luki ääneen otteita netin tarjoamista konekäännöksistä ja sai Augustan nyökkäämään.

”Hyvä on. Järjestäkäämme niin, että turvamiehet päivystävät autossa rappunne tuntumassa. Ilmoitatte heille ja minulle jokaisesta menosta talon ulkopuolelle. Samoin kuin vieraista, jotka tulevat luoksenne.”

Vedin syvään henkeä ja annoin suostumukseni Augustan ehdotukselle. Allekirjoitukseni oli hädin tuskin ehtinyt kuivua, kun minut jo asetettiin täysin valvonnan alaiseksi. Hieroin toistamiseen ohimoitani, kun mietin, millä verukkeella selittäisin turvamiehien läsnäolon Jannalle ja Teresalle. Tai sen, että yhteinen lomavietto peruuntuisi osaltani ja kun he palaisivat Helsinkiin, olisi kotiosoitteenikin muuttunut. Vaan mistä ihmeestä aloittaisin, kun en osannut selittää asioita edes itselleni. En saanut neljän kuukauden harkinta-aikaa vaan DNA-tulosten tultua vaihtaisin tammikuusta asti odottamani lomamatkan kodin siivoamiseen ja tavaroiden pakkaamiseen.

Makuuni hieman turhan makealla äänellä jutustellut naislääkäri kävi ottamassa näytteeni, jonka jälkeen Augusta kertasi, mitä sain ja mitä en saanut tehdä seuraavien päivien aikana. Vahvistin ymmärtäväni ja noudattavani ohjeita, hyvästelin hänet ja palasin hotellin ala-aulaan neljän tummapukuisen miehen saattueessa. Toivoin, että he tosiaan tajuaisivat vaihtaa vaatteita, kun pyörisivät laivalla perässäni, sillä kookkaista pukumiehistä koostuva nelikko herättäisi välittömästi huomiota ja kiinnostusta.

Ystäväni istuivat aulan sohvilla, kun saavuimme heidän luokseen. Sen sijaan, että olisin antanut heille vastauksia ilmiselviin, lausumattomiin kysymyksiin, ehdotin, että kaksikko jatkaisi suunnitellusti kiertämään Oulua.

Teresa astui lähemmäs ja kumartui korvani viereen.

“Oletko kunnossa?”

“Kaikki ok.”

“Olisiko kuitenkin parempi mennä yhdessä takaisin laivalle?”

“En halua estää teitä näkemästä kaupunkia.”

“Hei, onhan meillä tässä eksoottiset Vaasa ja Turku ennen Tukholmaa.”

”Voisitteko kertoa minullekin, mistä on kyse”, Janna sanoi Teresan selän takaa.

Katsoin Teresaa miitteliäänä. Hän näytti päättäväiseltä ja tiesin vanhastaan, että tuon ilmeen kanssa oli mahdoton saada hänen päätään kääntymään. Niinpä hyväksyin hänen ehdotuksensa.

LUKU 4

Saavuimme takaisin laivaan, ja hissien luona kehotin ystäviäni menemään edeltä Teresan hyttiin. Ilmoitin epämääräisesti hoitavani yhden asian ja että seuraisin pian perästä. Teresa katsoi minua kulmiaan kurtistaen ennen kuin meni Jannan kanssa hissiin. Eikä hetkeäkään liian myöhään, sillä samalla turvamiesnelikko saapui luokseni. He olivat suostuneet tulemaan eri autolla taksimme perässä ja vielä pitämään välimatkaa terminaalissa, jotta sain järjestettyä ystäväni alta pois. Miehet olivat kuitenkin ykskantaan ilmoittaneet, että vastaavat järjestelyt eivät enää jatkossa tulisi onnistumaan. Heidän mukaansa näköyhteyden tulisi aina säilyä, kun liikuin julkisilla paikoilla. Tulevaisuus näytti jälleen kerran astetta monimutkaisemmalta. Ainoa toivoni oli, että heillä oli sittenkin väärä Olivia Rantamalmi.

Yksi turvamiehistä erottautui joukostamme ja kävi viemässä oman sekä kollegoidensa pienet matkalaukut avustajanaisen ostamiin hytteihin. Normaalisti laukut olisi kuljetettu laivahenkilökunnan toimesta oikeisiin osoitteisiin, mutta nähtävästi tässäkin kohtaa hovin kohdalla käytännöt joustivat. Tai sitten laukuissa oli jotain huippusalaista, eivätkä miehet halunneet antaa niitä muiden käsittelyyn.

Laukunviejän palattua ahtauduimme hissiin. Digitaalisten numeroiden vaihtumista seurattessani tajusin, että olin viimeksi teininä joutunut tekemään selkoa menemisistäni. Bonusvanhempani olivat pitäneet kotiintuloajat neuvoteltavissa, jos en örveltänyt humalassa tai antanut kouluarvosanojeni pudota merkittävästi. Olin huolehtinut siitä, etten juonut kuin yhden tai puolitoista siideriä hyvissä ajoin ennen kotiinpaluuta. Koulussa arvosanat vaihtelivat kiinnostukseni mukaan pysyen kuitenkin seiskan yläpuolella, joten olin saanut pitää vapauteni. Siskoni Lilli oli joitakin kertoja löytänyt pulloja kirjahyllyni alalaatikosta, mutta säilytti aina salaisuuteni, koska vastapalveluksena olin tarjonnut alibeja hänen menoilleen.

Koputin Teresan oveen, kun turvamiehet asettautuivat käytävän levennyksessä olevalle sohvoryhmälle. Olin kauniita puheita apuna käyttäen saanut Teresalle järjestettyä tarjouskoodin, jolla sai parvekkeellisen hytin sisähytin hinnalla. Olisin itsekin viettänyt aikaa mieluummin ylellisessä, luonnonvaloa tulvivassa ja tilavassa huoneessa kuin siinä tonnikalapurkissa, joka myös henkilökunnan tilana tunnettiin. Parvekehyttien huoneet oli sisustettu saman modernin kaavan mukaan ja sisustusta hallitsi kermanvalkoisen ja tummanruskean välinen kontrasti.

“Mitä kummaa Oulun hotellissa tapahtui”, Teresa kysyi, kun laskin käsilaukkuni nojatuolin viereen. Nostin katseeni häneen ja mietin, mitä voisin vastata. Jos lähtisin Nevernaan

suoraan Helsingistä, kuten Augusta suunnitteli, muita mahdollisuuksia puhua ystäväni kanssa tuskin tulisi. Enkä taatusti ilmoittaisi asiaani puhelimitse.

”Ensin teidän pitää luvata, että se, mitä tulen kertomaan, pysyy visusti tämän hytin seinien sisäpuolella”, sanoin ja katsoin molempia mahdollisimman tuimasti.

Teresaa nauratti.

”Kultainen sääntöhän on, että mitä tapahtuu risteilyaluksella, jää risteilyalukselle.”

”Janna?”

”Joo, sama”, Janna sanoi olkiaan kohauttaen.

Kerroin karsitun version vanhemmasta neuvonantaja Augusta Acostasta, kruununprinsessaäidistäni, suomalaisesta Auervaarasta ja kuningas Neliosta. Tarinan päätyttyä ystäväni silmät räpsyivät muutaman ylimääräisen kerran.

“Nevernan prinsessa? Älä viitsi”, Janna sanoi, siirtyi oleskelutilan reunalla olevan vaalean ruokailutason taakse ja kurotti pöydällä makaavan puhelimen käteensä.

“Valitettavasti.”

“Valitettavasti?” Teresa toisti istuessaan nojatuolin käsinojalle.

“Niin. Suvun salaisuudet, taktikoinnit ja valtataistelut eivät vakuuta siitä, että kannattaa olla kuninkaallinen. Julkisuudesta puhumattakaan.”

“Oletko käynyt Nevernassa sen jälkeen, kun lähditte?”

“En. Jossain vaiheessa suunnittelimme Lillin kanssa yhteistä matkaa lapsuusajan maisemiin, mutta bonusvanhempani eivät lämmenneet ajatukselle. Muistaakseni he eivät tarjonneet kummempia perusteluja mielipiteelleen, kehottivat vain harkitsemaan viidesti. Kai ajattelin heidän olevan huolissaan siitä, että tuhlaisimme aikaa matkan suunnitteluun ja ajautuisimme sanaharkkaan jo ennen lentokenttää.”

”En oikein ymmärrä, miten hovin rivityöntekijät joutuivat mukaan kuningasperheen henkilökohtaisiin sotkuihin”, Teresa sanoi otsa rypyssä.

Naurahdin kuivasti ja keskeytin ympäri lattiaa ravaamisen.

“Augusta Acosta oli hyvin vaitonainen kysyessäni samaa, mutta suostui paljastamaan pääpiirteitä nykyisen tilanteen vuoksi. Bonusäitini työskenteli siis alunperin kruununprinsessa Serenan kamarineitona, josta hänet siirrettiin lastenhoitajakseni. Henkilökuntalistassa hänen nimikkeensä pysyi kamarineitona, koska hovi ei voinut virallisesti palkata valtuutettua hoitajaa. Sehän olisi herättänyt kysymyksiä lapsettomassa perheessä. Vastuun mukana paranivat työsuhte-edutkin, johon kuului muun muassa tilavampi asunto pääsaaren paremmalta alueelta, rahallinen tuki ja minulle paikka hyvästä koulusta.”

”Kuulostaa siltä, että sinut on haluttu pitää sekä riittävän lähellä että kaukana palatsista. Kenties yllätysten minimoimiseksi.”

”Aivan varmasti. Siellä taatusti laadittiin vähintään kymmenen mahdollista strategiaa siltä varalta, jos palasia totuudesta olisi päässyt palatsin ulkopuolelle. Ehkä pitäisi antaa tähtitarroja hovin väelle siitä hyvästä, että ovat onnistuneet pitämään kaiken tämän piilossa lähes 30 vuotta.”

Teresa nyökytteli, vilkaisi puhelimeensa keskittyneenä Jannaa ja käänsi huomionsa takaisin minuun.

”Entä biologinen isäsi, mitä hänestä tiedät?”

Kohautin olkiani ja seurasin meren yllä liitäviä lokkeja ennen kuin vastasin.

”Hän on jotain muinaista ja merkittävää suomalaista herttuasukua. Kristian Malmstrand af Bårgård se taisi olla.”

Janna nosti katseensa meihin.

”Olisiko nimi kuitenkin Bårstrand af Malmgård? Ainakin hakukone ehdottaa sitä, koska mainitsemallasi nimellä ei löydy tuloksia.”

”Saattaa olla. En huomannut kirjoittaa sitä ylös mihinkään.”

Janna näytti hetken epäuskoiselta. Hän palasi puhelimensa pariin ja piti minua ja Teresaa jännityksessä.

Saatuahan luku-urakkansa valmiiksi Janna katsoi minua pitkään.

”Jos, siis todellakin jos, oikea isäsi on Kristian Bårstrand af Malmgård, niin huhhuh!”

”Mitä huhhuhia siinä on?”

”Ei nimi minullekaan aluksi sanonut mitään, mutta kuva ja hänestä kirjoitettu infoartikkeli palautti mieleeni, että mieshän on ollut nuoruusvuosinaan Euroopan kuninkaallisten piirien vakiokalustoa. Suku on alkujaan saanut maineensa arkkitehtuurisista saavutuksistaan, ja sen avulla Bårstrand af Malmgårdit ovat päässeet mukaan siniveristen piireihin laajemmin kuin kenties yksikään toinen suomalainen suku. He vastasivat esimerkiksi Nevernan pääkaupungin musiikkitalon suunnittelusta, jonka avajaisissa nähtiin kuninkaallisiakin. Suhdepuolella on ollut varsin vilkasta myös. Yksi suvun mies oli Ruotsin edesmenneen kuninkaan golf-kaveri, toinen Tanskan kruununprinsessan paras ystävä ja Alankomaissa oli pientä skandaalinpoikasta, kun eräs suvun mies liehitteli melkein kaikkia kuningasperheen naimaikäisiä naisia.”

”Kuulostaa ehtiväiseltä porukalta”, sanoin vilkaisten Teresaa, joka näytti huvittuneelta.

Janna nyökkäsi ja näpläsi puhelintaan innokkaammin.

”Kuunnelkaas tätä”, hän aloitti ja pikaisella katseen nostolla varmisti, että oli saanut huomiomme. ”Hovin hohteessa -verkkojulkaisu on tehnyt oikein kattavan artikkelisarjan isäsi suvun yhteyksistä muihin siniverisiin. Samoin Nevernan hovin maineeseen tulleet tahrat on eritelty yksityiskohtaisesti, jos haluat tutustua tarkemmin.”

”Oletan, että kerrot pääkohdat joka tapauksessa.”

”En ymmärrä, miten et ole ollut lainkaan kiinnostunut kotimaasi... siis valtakuntasi tapahtumista.”

”Se muuttui valtakunnakseni vasta tänään, jos näkymättömään toivekaivoon heittämäni kolikko ei muuta tätä kaikkea uneksi. Ja vaikka seuraan maan tapahtumia siinä missä muidenkin, en viitsi kuormittaa muistiani kuninkaallisten menemisillä ja tulemisilla.”

”Kiinnostavaa tämä on silti, koska muuten hyvämaineisen maan suurimmat skandaalit ovat juuri hallitsijasuvun aiheuttamia. Etenkin kruununprinsessan holtitonta käyttäytymistä ja rahankäyttöä on kritisoitu vuosikaudet, mutta on kruununjalokivissä muitakin säröjä.”

”Ooh! Mitä ihmettä siellä on tapahtunut”, Teresa kysyi.

Purin huultani, että en nauranut hänen liioiteltua kiinnostusta imitoivalle äänensävyllään, mutta Jannaa ei huvittanut.

”Hmph. Ensimmäinen isompi tahra tuli, kun Serena erosi ensimmäisestä pitkäaikaisesta kihlatustaan 28 vuotta sitten, koska pari ’ajautui erilleen’. Nevernan historiassa poikkeuksellista ja tietyissä piireissä jopa paheksuttavaa. Ihme oikeastaan, että kuningas antoi eron tapahtua, sillä vävyehdokas oli oikea unelma: sukua sekä Espanjan että Englannin kuninkaallisille. Vaikka kummakos tuo, koska melkein kaikilla Euroopan kuninkaallisillahan on Englantiin jotain yhteyksiä.”

”Erosivat syntymävuonnani? Jopas sentään.”

”Sen jälkeen Serenalla oli vaikeuksia löytää valtakunnalle kuningasehdokasta, eivätkä huhutut keskenmenotkaan tilannetta parantaneet, joten hän alkoi tuhlailta. Aluksi se ei herättänyt huomiota, mutta vuosien kuluessa siitä muodostui jatkuva pahennuksen aihe kansan keskuudessa, koska heidän rakas ja kaunis prinsessansa alkoi näyttää ei niin mukavalta ihmiseltä ja vähemmän edustavalta huonojen elämäntapojensa takia.” Janna katsoi meitä varmistaen, että olimme sisäistäneet kuulemamme ja palasi artikkelin pariin, kun nyökkäsimme. ”Herttuaisästäsi – hän saa muuten edelleen käyttää kyseistä arvonimeä – povattiin aikanaan ensimmäistä suomalaista, joka voisi päästä prinsessan kanssa naimisiin. Hänen ja prinsessa Coran eron jälkeen Kristian heilasteli joitakin vuosia Luxemburgin suurherttuan tyttäreltä, mutta osti yllättäen asunnon New Yorkista ja jätti jälkeensä jälleen yhden särkyneen sydämen. Artikkelin listaa myös Kristianin lapset, joita on viisi neljän eri naisen

kanssa. Kahden nuorimman ikäero on pari kuukautta.” Janna nosti katseensa ja kohotti kulmiaan lähes hiusrajaan kiinni.

Pudistin päätäni.

”Sellaista. Jos Kristianin käytös on ollut samansuuntaista Nevernassa, saatan hieman paremmin ymmärtää kuningasperheen tekemät ratkaisut.” Onneksi bonusisäni oli toista maata: tavallinen ja rehellinen peruskansalainen, joka ei koskaan ollut joutunut lehtien sivuille saati käynyt yrittämässä siittää puolta Eurooppaa.

Teresa ei edes yrittänyt peittää virnettään.

”Sinulla onkin nyt iso suku sekä äitisi että isäsi kautta.”

”Mitä suurempi suku, sitä enemmän ongelmia.”

Makasin ikkunattoman hyttini pedillä ja tuijotin kattoa. Ystäväni olivat suhtautuneet asiaan odottamaani paremmin. Tai ainakaan he eivät suorilta käskeneet minua painumaan hiiteen tai kysyneet, paljonko omaisuuteni arvo tulisi olemaan. Janna sen selvittäisi, jollei jo tiennyt. Toivoin, että välimme eivät muuttuisi ja voisimme jatkossakin ruotia asioita laidasta laitaan. Hovi voisi pakottaa minut myymään asuntoani ja esiintymään heidän mannekiininaan, mutta en aikonut luopua ystäväistäni, jotka pitivät minut järjissäni. Hovin työntekijöiltä, kuninkaalta tai muilta uusilta sukulaisilta vastaavaa tukea tuskin kannatti odottaa ainakaan lähiaikoina. Ajatukseni siirtyivät biologisiin vanhempiini. En ollut aiemmin tiennyt heidän nimiään, koska bonusvanhempieni mukaan kyseessä oli ollut suljettu adoptio. Selityksen myötä hyväksyin myös sen, että en koskaan saisi tietää muitakaan yksityiskohtia. Toisinaan olin silti rakentanut mielessäni kohtauksia, joissa vanhempani joko ottivat minut avosylin vastaan tai käänsivät kylmästi selkensä. Olin katsonut tv:stä kadonneiden etsintäohjelmia ja kadehtinut lämpimiä kohtaamisia, vaikka bonusvanhemmissani ei isoja vikoja ollutkaan. He olivat aina olleet reiluja, ystävällisiä ja auttaneet minua ongelmassani siinä missä Lilliäkin. Nyt tosin tiesin tarinan toisenkin puolen. He eivät olleet noudattaneet sitä rehellisyyttä, jota meiltä lapsilta odottivat. Mutta eipä kukaan tämän kuvion vanhemmista voinut kutsua itseään rehellisyyden perikuvaksi. Maanpaossa olevaa äitiäni en tulisi tapaamaan koskaan, herttuaisäni kohdalla tilanne oli mutkikkaampi. Nykyisten tietojen valossa en välttämättä edes halunnut tavata häntä. Suljin silmäni ja päätin etsiä vastauksia kysymyksiini myöhemmin.

Uni ei tullut, joten nousin istumaan sängyn laidalle. Napsautin yövalon päälle ja katselin ympärilleni. Monet asiakkaat kuvittelivat, että henkilökunta asui samanlaisissa valoisissa hyteissä kuin mitä Baltic Sea Starin sivuilla mainostettiin ja että asuminen Itämeren suurimmalla risteilyaluksella oli yhtä juhlaa. Vaikka lakisääteisistä vapaapäivistä ja tauoista

pidettiin suhteellisen hyvin huolta, matkustajat hämmästyisivät huomattessaan, että luksuslaivan arjessakin oli ongelmansa. Välillä – nykyisin useammin – kaipasin jotain enemmän. Kaipasin sänkyä, jossa voisin nukkua meritähtenä tai riittävästi lattiatilaa tehdä aurinkotervehdys törmäämättä tuoliin tai kaappiin. Toivoin näkeväni muutakin kuin valkoisia petivaatteita ja halusin edes yhden elävän kasvin huonettani piristämään.

Nousin seisomaan ja venyttelin käsivarsiani, kun katseeni osui pöydällä lepäävään, hovilta saamaani puhelimeen. Olin toivonut saavani aikaan jotain ennen kuin täytän kolmekymmentä. Jonkin reitin kauemmas värittömiltä tuntuvista aamuista. Olin ajatellut vuoden sapattivapaata, kesämökin ostamista tai Euroopan läpiajtoa. En todellakaan toivonut kokonaista valtakuntaa. Missä kohtaa tilauksessani oli tapahtunut virhe?

LUKU 5

Aamupalan jälkeen menin toimistolle tarkistamaan sähköpostit. Keikkamyyjät vastasivat tarjouspyyntöihin, joita viihdepäällikkömme oli lähettänyt viime viikolla. Yksi nuori kysyi työharjoittelupaikkaa, toimittaja halusi tehdä syväluotaavan jutun Baltic Sea Starin vakituisista työntekijöistä ja parikymmentä muuta kyselijää halusi jokainen jotain osa huutomerkellä ja osa ilman. Tuijotin lukemattomien viestien määrää pyöritellen hiiren rullaa ylös ja alas. Minua ei huvittanut vastata yhteenkään tai liputtaa kiireellisiä viihdepäälliköllemme valmiiksi.

Tietokoneen kello näytti puolta kymmentä. Puolen tunnin päästä minun pitäisi loihkia turhautumisen peittävä hymy kasvoilleni ja mennä vetämään aamuvisaa. Bingoihin ja visoihin riitti edelleen osallistujia hämmentävän paljon huolimatta siitä, että monien mielestä ne olivat vanhanaikaista viihdettä. Ehkä perinteisyys ihmisiä kiehtoikin. Kai se sama päti monarkioihin ja siihen, miksi niitä yhä oli olemassa.

Toimiston ovi aukeni, ja viihdepäällikkö asteli Itämeren omistajan elkein sisälle viimeisin hoito kintereillään.

“Olivia, haluan jutella kanssasi”, mies sanoi ja lisäsi, että punapää hänen vierellään hoitaisi visan vetämisen. En ehtinyt sanoa mitään, kun nainen jo sipsutti pois.

Viihdepäällikkö istui pöydän kulmalle ja pani kätensä ristiin ranteiden kohdalta.

“Jouduin tekemään uudelleenjärjestelyitä opintovapaalle jäävän työntekijän takia. Julkaisemme ensi viikolla avoimen haun viihdetiimiin, mutta kestää oma aikansa saada työntekijät palkattua ja koulutettua. Tiedän, että lomasi alkaa tänään, enkä haluaisi lähettää sinua vapaille puhumalla työkuvioista, mutta en voi muuta. Kun palaat, siirryt toiseksi vetäjäksi Naperokerhoon.” Mies kallisti päätään, jolloin vaalea hiussuortuva valui hänen otsalleen ja sai hänet näyttämään poikabändimäisen söpöltä. Hurmaava hymy ja myötätuntoisen esittäminen eivät onnistuneet hämäämään, kun katsoin häntä silmiäni räpäyttämättä. Tämä oli suoranainen vitsi! Hän oli yrittänyt samaa pari vuotta aiemmin, mutta perui siirtonsa, koska olin uhannut lähteä kokonaan. Naperokerhon kakkosvetäjän rooliin kuului pukeutua laivan maskotiksi, jos maskottivuokrafirmasta joku jätti tulematta. Baltic Sea Star oli loistoristeilyalus, eikä perinteinen viinarallilaiva, mutta silti mukaan mahtui samassa suhteessa huonosti käyttäytyviä ihmisiä. Olin jokin aika sitten istunut Naperokerhon pitkäaikaisimman työntekijän kanssa samassa aamiaispöydässä. Piruparka oli kestänyt hommaa kaksi vuotta ja sanoi, että aikoi palata lastentarhanohjaajaksi, koska ei enää kestänyt lomailevia perheitä ja heidän viihdetarpeitaan. Hänellä sentään oli luontainen vietti lasten pariin ja kyky ihastella näiden

oivalluksia päivästä toiseen. Minulta puuttui molemmat. Jaksoin humalaisia aikuisia huomattavasti paremmin kuin kirkuvia ja maskotteja potkivia kullannuppuja. Ja viihdepäällikkömme tiesi sen.

Katsoin miehen hymyyn jumiutuneita kasvoja ja yritin keksiä, mikä jutun todellinen motiivi oli. Ei hänkään niin tyhmä ollut, että pakottaisi ehdoin tahdoin sellaisen henkilön lähtemään, joka hätätapauksessa saattoi tuurata häntä. Ilman erillistä esihenkilön tittelää tietenkkin.

“Ymmärrän, että Naperokerho ei varsinaisesti kuulu alueellesi...”, viihdepäällikkö aloitti rikkoen pitkäksi venyneen hiljaisuuden.

“Ei todellakaan! Lupasit viimeksi, että et yritä siirtää minua sinne uudestaan!” Minua kyllästytti koko touhu. Enää ei artistien kanssa jutustelu, baarihenkilökunnan seurassa vitsin vääntäminen ja asiakkaiden parempi puoli tuntuneet riittävältä syiltä jäädä. Kuninkaanlinnaa muuttaminen puolestaan kuulosti erittäin houkuttelevalta.

“Tiedän, mitä lupasin, vaan vaihtoehtoja ei ole.” Hän kohautti olkapäitään, nousi ja poistui pahoiteltuaan vielä kerran. Tartuin pöydällä olevaan laivan pienoismalliin ja meinasin heittää sen sulkeutuneeseen oveen, mutta peruin aikeeni. Turhaa oli panna viaton koriste-esine kärsimään idiootin ihmisen vuoksi.

Työvuoron jälkeen suunnistin puolitäyteen keilahalliin Jannan varaamalle hohtokeilaradalle. Ystäväni olivat ehdottaneet poreallasosastolle menemistä, koska laivan henkilökunta sai vapaa-ajalla käyttää yleisiä palveluita oman harkinnan mukaisesti. Hovilta saamani ohjeet asettivat kuitenkin omat rajoituksensa, joten koin parempana pysytellä hämärässä vaatteet päällä. Vaikka kukaan ei tiennyt minusta mitään, saattoi joku silti onnistua räpsäisemään epäedullisen kuvan ja huomata sen myöhemmin käyttökelpoiseksi.

Kävin vaihtamassa kengät, jonka jälkeen puikkelehdin ihmisten välistä baaritiskiä lähellä olevalle radalle viime vuosikymmenen listahittien soidessa taustalla. Teresa ja Janna olivat jo hakeneet ensimmäiset juomat ja näpytelleet nimemme pisteenlaskujärjestelmään, kun saavuin heidän luokseen. Viereisellä radalla rennosti farkkuihin ja tummiin t-paitoihin pukeutunut turvamiesnelikko alkoi venytellä käsiään valmiina keskinäisiin taistoihinsa. Osa asiakkaista vilkuili heidän suuntaansa kiinnostuneina ja yksi nainen avasi puserostaan ylimääräisen napin purjehtiessaan miesten ohi. Valitettavaa hänelle, että he olivat työajallaan ammattilaisia eivätkä kiinnittäneet huomiota avaraankaula-aukkoon.

Janna avasi pistetilinsä ja kertoi samalla, miten viihdepäällikkö ei kunnioittanut hänen lomaansa, koska oli aamusella yrittänyt aloittaa keskustelua nykyisestä työntekijätilanteesta. Onneksi Teresa oli tullut väliin ja saanut miehen hiljennettyä sopivan terävillä sanavalinnoilla.

”Uskomaton tapaus”, Teresa sanoi silmiään muljauttaen ja meni valitsemaan itselleen pelivälinettä. ”Entä hovin porukat? Onko sieltä kuulunut mitään uutta?”

”DNA-tulokset tulevat huomisen aikana. Siinä toistaiseksi kaikki”, vastasin ja sovittelin sormiani pallojen erikokoisiin reikiin. Jotkut käyttivät aina samaa palloa, mutta mielestäni onnistumismahdollisuudet paranivat kokeilemalla useampia vaihtoehtoja.

Teresa seurasi, miten keilat kaatuivat kolisten hänen toisen heittonsa myötä ja tuuletti, kun viimeinenkin horjahti kyljelleen.

”Entä tulosten jälkeen?”

”Kaikkea ja liikaa. Joudun muuttamaan Nevernaan ja”, sanoin ja nyökkäsin gorillanelikkaa kohti, joista yksi oli tehnyt täyskaadon, ”noista tulee kuuluisat laivaani seuraavat hait.”

”Ja joudut jättämään työsi täällä”, Teresa lisäsi, kun katselin, miten ensimmäinen palloni mateli suoraan sivukouruun. Toisella heittokerralla kokeilin vihreää palloa, joka hipaisi reunimmaista keilaa, joten käännyin ympäri päätäni pudistellen.

”No, viihdepäällikön tämänpäiväisen ilmoituksen jälkeen olin valmis irtisanoutumaan ja soutamaan maihin saman tien. En vain viitsinyt, koska onhan hovi voinut erehtyä henkilöstä ja ilmoittaakin, että *’so sorry, no hard feelings, take care, cheers’*.”

”Mitä se äijä nyt keksi”, Janna kysyi katsellessaan naapuriradan miesten hurraamista. Selitin lyhyesti Naperokerhoepisodin Jannan sivuprofiilille ja näin sivusilmälläni Teresan virnuilevan juomalasi kädessään. Turvamiehet pitivät taukoa heittelystä, jolloin Jannan pää kääntyi takaisin puoleemme.

”Minäkään en menisi siihen hommaan.”

Janna sai kuunnella idioottimaisia ehdotuksia ja epävireistä laulantaa illasta toiseen, koska oli laivan pääasiallinen yökaraoke-emäntä. Toisinaan hän kyllästyi omaan osastoonsa ja suunnitteli vaihtoa. Mutta hänkään ei kestänyt Naperokerhon villiä länttä, vaikka palvoi veljensä alle kouluikäisiä lapsia. Ääneen kukaan ei voinut sanoa, että laivalla ei kaikki ollut täydellisesti hallinnassa. Todellisuuden kuitenkin tiesi jokainen pidemmässä työsuhteessa ollut.

”Kuulostaa siltä, että parisuhteistaan valittavat aikuiset eivät olekaan kovin pahoja”, Teresa naurahti ja laski lasin pöydälle. Hän siirtyi pelialueelle ja venytteli sormiaan.

Janna nyökkäsi. Hän oli kuullut huhun miehestä, joka olisi halunnut palkata maskotin lapsenvahdiksi kotiinsa. Kieltävän vastauksen saatuaan mies oli kehottanut lastaan kirjoittamaan seinään sanan, joka piti tälle tavata.

“Palatsissa et joutuisi nukkumaan kenkälaatikossa, ja minulle ainakin kelpaisi asua paikassa, jossa ei talvisin sataisi lainkaan lunta, no, vuoria lukuun ottamatta”, Teresa sanoi ja kirosi, kun vain yksi keila kaatui. Hän oli käyttänyt koko ajan samaa palloa, mutta punnitsi muita vaihtoehtoja pistetaulukkoa ja pallotelinettä vuorotellen vilkuillen.

“Mutta en pääse kulkemaan haluamiini paikkoihin mieleni mukaan. Lisäksi joudun varomaan paparazzeja ja kännykkäkamerallisia kansalaisia”, sanoin ja kumarruin kiristämään kenkieni nauhoja.

”Äläkä unohda kirjaimellisesti kaiken maailman etikettien opettelua, jotta osaat käyttäytyä oikein niin Nevernassa kuin vierailuillasi muissa maissa. Kuningashuoneilla kun on kaikilla omat traditionsa ja protokollansa”, Janna sanoi ja pyöritteli jäljellä olevia jäitä lasissaan.

”Sekin vielä”, huokaisin ja katsoin Teresan tuuletusta, kun kaikki keilat kolisivat nurin. Hän siirtyi istumaan penkin reunalle ja katsoi minua mielteliäänä.

“Mitä jos arvioitaisiin tilannetta yhdessä? Ehkä se voisi auttaa näkemään muutkin kuin ilmeisimmät huonot puolet.”

“Tuskinpa pystyt keksimään edes yhtä oikeasti hyvää puolta”, sanoin ja nykäisin peukaloani pari kertaa, sillä se oli jäänyt liian pienen pallon reikään jumiin. Niin kävi aina.

Viereisellä radalla tehtiin jälleen täyskaato, ja minua alkoi ärsyttää. Kaikki keilani olivat edelleen pystyssä. Ehkä minun pitäisi liukua radan päähän ja potkia ne nurin.

“Oletpas sinä tänään lasi puoliksi tyhjä”, Teresa sanoi kulmiaan kohottaen ja nostaen ilmaan puoliksi tyhjensä lasin.

Kaadoin vuorollani vain kaksi keilaa, joten katsoin Teresaa merkitsevästi. Janna nosti puhelimensa esille, näpsäisi meistä kuvan hymyillen yllättyneille ilmeillemme ja laski sitten puhelimen lasinsa viereen. Seurasimme Teresan kanssa, miten hän vilkuili naapuriradalle, työnsi rintaansa eteenpäin ja keinahteli heittopaikalle.

“Asioihin vaikuttaminen on merkittävä etu. Kuninkaallisena saisit äänesi kuuluviin eikä sanomisiasi lykättäisi hamaan tulevaisuuteen. Olettaisinkin myös, että kuninkaallisten työhyvinvoinnista huolehditaan meitä taviksia paremmin”, Teresa jatkoi.

”Olet varmasti oikeassa. Kieltämättä edut ovat houkuttelevia. Siltikin ajatus siitä, että keikistelisin eri tilaisuuksissa vain näyttämässä nätiltä, vaikuttaa typerältä. Voisin kai senkin ajan tehdä jotain oikeampiakin töitä.”

Janna kääntyi pallo kädessään katsomaan meitä.

”Kuninkaallisten tekemä työ on oikeaa työtä. Ihmiset eivät vain osaa arvostaa sitä, koska eivät tiedä, mitä kaikkea se pitää sisällään”, hän sanoi ja kuulosti närkästyneeltä. Aivan kuin olisin loukannut häntä jotenkin henkilökohtaisesti.

”Niinhän se varmasti on”, sanoin ja hymyilin sovittelevasti. Janna kääntyi, otti muutaman tarkkaan harkitun askeleen ja sysäsi pallon matkaan. Sen meno näytti epävarmalta, mutta onnistui kuitenkin kaatamaan toiselta reunalta useamman keilan.

Jatkoimme Teresan kanssa asian puimista, kun Jannan toisen heittonsa jälkeen meni hakemaan tiskiltä lisää juotavaa. Siirsin katseeni yläpuolellani olevaan ruutuun ja arvelin, että tulevaisuuteni prinsessana todennäköisesti vastaisi sijoitustani illan pistetaulukossa.

Puolisen tuntia myöhemmin sujautin keilakengät takaisin kokonumeroituun lokerikkoon, istuin alas ja odotin, että ystäväni saivat omat kenkensä vaihdettua. Olimme ruotineet tulevaisuuttani perin pohjin, ja lopuksi Teresa huomautti, ettei kannattanut ajaa itseään ennenaikaiseen paniikkimielialaan. Muutosta tuskin voisi välttää, joten oli ihmisen aivoille parempi lähestyä asioita positiivisten puolien kautta. Teresa muistutti – ties monennenko kerran –, että aivoja saattoi helposti ohjailla. Yhtä helposti saattoi hokea ”minä pystyn” -mantraa kuin ”ei minusta tähän ole”, joten miksi en kokeilisi laulella ja vihellellä työtä tehdessäni. Olin irvistänyt hänen rohkaisupuheilleen, vaikka ne kävivätkin järkeen. Voisin vihdoin jättää taakseni puuduttavan työpaikan, elää loisteliaassa palatsissa koskaan tylsistymättä ja auttaa erilaisia hyväntekeväisyysjärjestöjä yhden sijaan. En voinut hävitä mitään, koska saisin liudan avustajia ympärilleni, jotka halusivat parasta maalleen, eli pakosta myös minulle. Suomeen jäisivät bonusperheeni ja ystäväni, jotka pysyisivät rinnallani reilun kuuden tunnin lentomatkan pituudesta huolimatta. Ystäväni tulisivat kesälomillaan Nevernaan, tai voisimme tavata mantereen puolen lähimmissä maissa Espanjassa tai Portugalissa, ja minä puolestani voisin matkustaa Suomeen helposti yksityiskoneella. Kun minun ei tarvitsisi murehtia kaupassakäymisiä ja juoksevien asioiden hoitamisia, saattaisin saada aikaan jotain palkitsevaa ja osoittaa, että minusta oli muuhunkin kuin maskottipuvun sisällä hikoilijaksi ja naapurien murheenkryyniksi.

Teresa kaivoi käsilaukustaan peilin ja huulipunan, ja palautti värin huulilleen. Hän napsautti korkin takaisin puikkoon ja katsoi minua.

“Heitän vielä yhden ajatuksen. Harmittaisiko sinua viiden vuoden päästä enemmän se, että jäit taviselämäsi vai se, että otit kerrankin kunnan riskin?”

Katselin ympärilleni neonvärisessä hallissa, missä basso jumputti taustalla, keilat kolahtelivat ja lokeroiden kengistä kantautui nenääni vieno sukkahien haju. Molemmissa

elämässä oli puolensa, mutta vastahakoisesti tunnustin itselleni Teresan olevan oikeassa. Jälleen. Jos karkaisin ja katoaisin jättäen neveralaiset pulaan, en osaisi olla jossittelematta vuosien päästäkin. Jos maa ajautuisi takiani ongelmiin ja seuraava hallitsija pistäisi ranttaliksi, ajattelisin olevani ainakin osittain syyllinen. Jos maa joutuisi takaisin Portugalin hallinnon alle, koska kukaan muu ei suostunut ottamaan kruunua kutreilleen. Jos bonusäitini suuttuisi, koska ei ollut kasvattanut minusta vastuunpakoilijaa. Jos lehdet saisivat tietää henkilöllisyyteni ja minusta leimattaisiin koko maailman silmissä luuseri.

”Kun ovelle koputetaan, eikö kannattaisi avata”, Teresa kysyi havahduttaen minut ajatuksistani. Siirsin katseeni hänen tuikkiviin silmiinsä. Ongelmia tuli joka tapauksessa, joten ei välttämättä ollut huonoin vaihtoehto ottaa niitä vastaan palatsissa.

LUKU 6

Aamulla kymmenen jälkeen lähdin turvamiesteni saattamana ulos laivasta. Olin käynyt Vaasassa lukemattomia kertoja, enkä koskaan ollut ollut niin hermostunut kuin nyt. Tapaisin pian kuninkaan vanhemman neuvonantajan uudestaan. Tällä kertaa osasin pelätä valmiiksi, sillä saisin tietää, kuuluinko sukuun vai en. Enkä tiennyt kumpaa toivoin enemmän.

Aurinko osui valkoisen laivan kylkeen, kun kiiruhdin isoikkunaista käytävää eteenpäin, tax free -myymälän ohi ja lopulta liukuportaisiin. Teresan kehotuksesta yritin vakuuttaa itseäni, että oli piristävää poistua tutuista kuvioista, mutta epämurkaisuusalueella odottavat muutokset kasvoivat hetki hetkeltä terminaaliakin suuremmiksi.

Tuulikaapin ovet aukenivat automaattisesti ja leppoisa alkusyksyn lämpö hyväili kasvojani. Parkkipaikalla oli takseja ja busseja, sekä suu auki kartat käsissään seisovia turisteja, kun yksi turvamiehistäni viittasi kahta mustaa uudempimallista Volvoa kohti. Kuljettaja odotti ulkopuolella, kumarsi nopeasti päätänsä ja avasi oven. Istuin takapenkille, kaksi turvamiestä tuli samaan autoon kanssani ja toiset kaksi menivät etummaiseen autoon. Moottori hurautti käyntiin, ja pian ajelimme keskusta-alueella, jossa liikennettä sekoittivat tietyömaat, omia liikennesääntöjä noudattavat autot ja ajatuksissaan kävelevät kaupunkilaiset.

Kun Baltic Sea Star oli seilannut Itämeren useamman vuoden ajan, olivat turistivirtojen tuomat rahat auttaneet ja motivoineet reitillä olevia kaupunkeja panostamaan palveluihinsa ja majoituksiinsa. Jopa Vaasan kaltaiset pikkukaupungit onnistuivat lumoamaan lomailijat ja nousemaan Euroopan kartalle idyllisinä ja eksoottisina levähdyspaikkoina. Tuskinpa paikalliset asukkaat olisivat kymmenen vuotta sitten uskoneet, että jonain päivänä heidän hotellissaan majoittuisi kuningashuoneen edustajia tai että siellä ratkaistaisiin yhden naisen kohtalo ja paikka maailmassa.

Nousimme autosta pari vuotta vanhan ja edelleen uutuuttaan kiiltelevän hotellin edessä ja menimme ovista sisälle. Pitkä pukumies odotti hotellin aulassa, kumarsi samoin kuin autonkuljettakin ja johdatti minut neuvotteluhuoneeseen. Kiiltävän mustan pöydän ympärillä oli valkoisia tuoleja ja seinillä roikkui abstrakteja mustavalkoisia tauluja ja kaikki oli muutenkin kovin mustavalkoista. Augusta Acosta tuli luokseni, niiasi vähäeleisesti, kätteli, pyysi istumaan ja asetti kädessään pitelemänsä tabletin eteeni.

“Sain tämän tunti sitten. Vahvistus siitä, että teitä ei ole vaihdettu vauvana.”

Suurensin näytöllä näkyvää dokumenttia sormillani ja tuijotin sarakkeissa olevia numerosarjoja mitään ymmärtämättä. Vaan väliäkö tuolla, Augusta oli sanonut kaiken

oleellisen. Nyt ymmärsin myös vastaanottajien muuttuneet tervehdykset. Eilinen hyvien ja huonojen puolien punnitseminen oli tuntunut hauskalta mielikuvamatkailulta. Kuin asuntoilmoitusten selailu kerran kuukaudessa tai pomolle suorien sanojen sanomisella fantasiointi. Miten ihmeessä minun nyt pitäisi reagoida, kun kuvitelmat muuttuivatkin todeksi? Ja vielä sellaiset kuvitelmat, jotka eivät olleet millään tavoin mahdollisia minun todellisuudessani.

“Emme tietenkään voi panna teitä kylmiltään osallistumaan kaikkiin kruununprinsessa Serenalle sovittuihin edustustilaisuuksiin, joten sihteeritoimiston aikatauluvastaavat ovat alkaneet tehdä tarvittavia muutoksia seuraaville viikoille. Kuningas haluaa, ettei hovi hiljene kokonaan vaan vaikeiden aikojen keskellä näytämme, miten pystymme hoitamaan asiat ammattimaisesti ”, Augusta sanoi, kun ojensin tabletin hänelle takaisin ja keskityin hengittämään syvään. En voinut enää millään tavoin valehdella itselleni, että näin unta tai olin väärä henkilö. Pääni upposi kuin siitepölypilveen, kun Augustan puheesta nousi esille satunnaisia avainsanoja: edustustilaisuudet, julkisuuskuva, poliittisista aiheista vaikeneminen...

Nojasin käsiäni pöytää vasten, kun hänen äänensä palautui korvissani kirkaammaksi.

“Kun saavumme Nevernaan, saatte koulutukseenne liittyvän lukujärjestyksen, tutustutte palatsin toimintoihin ja tapaatte maan tärkeimpiä henkilöitä. Teillä on koko ajan tiimi mukanne, joten ette jää koskaan yksin.” Augusta jäi katsomaan minua, joten sanoin vain, että todennäköisesti minun kouluttamiseni hallitsijaksi oli suurempi haaste kuin muiden vaihtoehtojen etsiminen. Hymyillen hän muistutti, että hovissa tiedettiin, miten toimia tulokkaan kanssa, koska sukuun oli sen historiassa naitu muitakin kuin kuninkaallisia. Kouluttaminen tapahtuisi vaihe kerrallaan, ja tahti tulisi olemaan tiivis, koska minun piti kiertää asioita 28 vuoden edestä. Sivulauseessa toivoin takataskuuni paluulippua Suomeen, mutta Augusta huomautti, että kuninkaalliset matkustivat pääasiassa omalla koneella, eikä reittilentoja käytetty käytännössä koskaan. Ilmeisesti hän ei ymmärtänyt, että jokaiseen sanaan ei tarvinnut takertua kirjaimellisesti ja paluulippu voisi olla yksityiskonekin. Vaimeasti totesin, että minä en suinkaan ollut pyytänyt päästä prinsessaksi ja murenevan hovin pelastajaksi. Sen jälkeen en saanut puheenvuoroa, kun kuuntelin, miten kyseessä oli suuri kunnia ja vastuutehtävä, ja minun tulisi käsittää, että asenteeni voisi aiheuttaa hallaa kokonaiselle kansakunnalle. Hän tiedusteli, mitä tekisin, jos Suomi olisi samassa tilanteessa. Jos olisi joku, joka voisi huolehtia siitä, että maa säilyttäisi vakautensa, identiteettinsä ja välttyisi kalliilta hallintomuodon muutoksilta. Katsoisinko sivusta, miten pienen valtion itsetunto murenisi vai

tekisinkö asialle jotain? Nyökkäsin ja nousin seisomaan. Asia oli tullut selväksi. Olisin vain itsekäs ja pelkuri, jos näissä olosuhteissa päättäisin lähteä biologisen äitini tapaan maanpakoon.

“Minun on tunnustettava jotain. Vaikka kielsit sanomasta mitään kenellekään, puhuin asiasta eilen ystäväni kanssa”, sanoin, ja Augusta näytti siltä, että lakkasi hengittämästä. Samoin hänen viereensä tullut purppuratakkainen juristi, joka nopeasti kumarsi päätään katseidemme kohdatessa. Reaktiot huomattuani kiirehdin lisäämään:

“Teidän täytyy ymmärtää, että en mitenkään voi lähteä antamatta kunnollista selitystä, enkä halua valehdellakaan, joten kerroin totuuden. He lupasivat pitää salaisuuteni. Sitä paitsi heidän ansiostaan en lähtenyt karkuun.”

“Aioitte karata?” Vasconcelos henkäisi silmät pyöreinä.

“Se kävi mielessä, mutta ystäväni avulla näin myös edessä olevat mahdollisuudet.”

Kaksikon olkapäät rentoutuivat samanaikaisesti, ja Augustan kasvoille nousi maltillinen hymy.

“Hienoa. Siispä tiedotustilaisuus pidetään maanantaina 17. syyskuuta, joten saatte hyvin aikaa asettautua palatsiin ja saada ensimmäiset oppituntinne ennen parrasvaloihin astumista. Kuningas Nelio on luvannut hoitaa sitä edeltävät edustuskäynnit, jotka alun perin olivat kruununprinsessa Serenan kalenterissa. Samalla lyömme lukkoon ajankohdan, milloin kruunu siirretään kuninkaalta teille.”

Sain vain kaksi viikkoa aikaa kerätä rohkeutta ja pysyä anonyymina vieraana. Neljätoista lyhyttä päivää.

Puhelinsoittoa myöhemmin Augustan hiljainen avustaja liittyi seuraamme. Hän oli järjestänyt koneen lähtemään sunnuntaiaamuna Helsinki-Vantaan yksityistermiinalista. Ihmettelin mahdollisimman neutraalia äänensävyä käyttäen, miten muka saisin alle viikossa koko elämäni pakettiin. Työpaikan, asunnon, irtaimiston, ihmissuhteet. Augusta kehotti laatimaan listan asioista, mitkä koin haastaviksi ja he lupasivat etsiä kontaktiensa kautta sopivat tekijät avuksi. Koneisto pyöri jo, vaikka en ollut käynnistymistä kunnolla huomannutkaan.

“Nevernassa tapaatte henkilökohtaisen assistenttinne, joka jatkossa kulkee aina mukanaanne. Samoin saatte juuri teidän tarpeitanne varten räätälöidyn turvatiimin”, Augusta jatkoi.

”Eivätkö nyt mukana olevat miehet olekaan osa sitä tiimiä?”

Augusta pudisti päätään.

”Lähdimme matkaan poikkeavalla kokoonpanolla, koska emme olleet varmoja, millainen olisi matkamme lopputulema.”

Katsoin vanhempaa naista tutkivasti, mutta hänen kasvoiltaan ei voinut lukea, millaisia lopputulemavaihtoehtoja he olivat pyörیتelleet. Ehkä he olivat jättäneet parhaimman tiimin Nevernaan, koska eivät tieneet, millaisesta ojasta olisivat minut löytäneet. Ehkä he olivat varautuneet siihen, että palaavat kaikessa hiljaisuudessa takaisin ja vievät kuninkaalle huonot uutiset hävinneestä perijästä. Tai ehkä mukaan tulleet miehet olivat olleet ainoat, jotka olivat suostuneet lähtemään etsimään kruununprinsessan äpärälästä Itämeren aalloilta.

Auton ovi naksautti kiinni, kuljettaja istui paikalleen ja hurautti moottorin käyntiin. Sujuvasti hän lipui pois hotellin alueelta ja liittyi osaksi muuta liikennettä, kun sain videoyhteyden ystäviini. He olivat sulloutuneet kirkkaasti valaistuun sovituskoppiin, jossa roikkui useampi vaate seinällä olevassa naulassa.

“Miten kävi”, Teresa kysyi.

Huokaisin pitkään. Se sai Jannan kohottamaan kulmiaan.

“Eli olet tavis?”

Pudistin päätäni. Molemmat tuijottivat minua. Pitkään. Hiljaa.

“Että olet... Oikeasti?” Janna jatkoi.

Nyökkäsin. Teresa päästi ilmat keuhkoistaan.

“Voihan vohveli!”

“Enpä paremmin sano”, vastasin.

Janna siirsi katseensa ohi puhelimen kameran.

“Kiva juttu.”

LUKU 7

Toimiston laivanmuotoinen seinäkello näytti viittä vaille aamukahdeksaa, kun tulostin sujautti lämpimän irtisanomislomakkeen ulos sisuksistaan. Nostin sen pöydälle ja sohaisin allekirjoitukseni alimmalle viivalle. En uskonut todeksi sitä, että en loman jälkeen palaisi takaisin. Laiva oli ollut toinen kotini tyynillä ja myrskyillä. Olin saanut ystäviä ja tuttavuuksia, juhlinut pikkutunneille Itämeren eri kaupungeissa ja nähnyt jos minkälaisia suhdesoppaa lähietäisyydeltä. Tulisin kaipaamaan järjetöntä huumoria ja hervottomia iltavuoroja, mutta en henkilöstöpolitiikkaa tai kapeita sänkyjä. Katselin ympärilläni ja mietin, jättäisinkö ilmoitukseni pöydälle ja katoaisin paikalta. En kuitenkaan halunnut alkaa viime metreillä käyttäytyä halpamaisesti, joten sujautin paperin muovitaskuun ja lähdin kohti työntekijöiden taukotilaa, jossa viihdepäällikkö todennäköisesti kumosi kolmatta kahvikuppiaan.

Koputin ovelle ja kurkistin sisälle. Kahvilan aamuvuorolainen huuhteli mukiaan tiskialtaan reunaan nojaten. Kysyin, oliko hän nähnyt viihdepäällikköä. Hän muisteli miehen puhuneen jotain paremman mikkiständin hakemisesta aamun trubaduurille. Kiitin tiedosta ja suunnistin tarvikevarastolle.

Ohitin seinää vasten nojaavat lavapalat, jotta pääsin käytävän perälle. Painoin kahvan alas ja avasin oven. Viihdepäällikkö lykki aamubingopunapäätä ständipakkia vasten. Molemmat käänsivät päätään ennen kuin ehdin ilmoittaa olevani paikalla. Nainen nyky puseroan kiinni, ja viihdepäällikkö katsoi minua posket hehkuen.

“Helvetti soikoon, Olivia!”

Olin aikonut sanoa ympäripyöreitä kiitoksia, mutta en enää kokenut niitä tarpeellisiksi. Käänsin selkäni kaksikolle ja nostin muovitaskun pääni yläpuolelle.

“Ei tarvitse keskeyttää, jätän irtisanomiseni toimiston pöydälle”, sanoin ja poistuin paikalta taakseni katsomatta.

Toimistoon saavuttuani etsin muovitaskulle paikkaa, kun ovenkahva napsahti ja askeleet kopsahelivat lattian poikki.

“Odota nyt, hitto vie! Mitä selität irtisanomisesta”, viihdepäällikkö kysyi lievästi puuskuttaen.

“Allekirjoitettu ja valmis. Sinun tarvitsee vain toimittaa se eteenpäin käsiteltäväksi. En palaa lomani jälkeen takaisin.”

“Mikä saatanan kiire tässä on? Jutellaan. Ei se Naperokerho ole mikään pakko!”

“Nyt on vähän myöhäistä *jutella*, olen tehnyt päätökseni.”

Viihdepäällikkö otti leveämmän seisoma-asennon, kostutti huuliaan ja haki kiintopistettä katseelleen.

”Voin tehdä sinusta aktiviteetti puolen kakkosesimiehen.”

“Kiitos, mutta ei kiitos.”

Olin alkuvuodesta suunnitellut, että ottaisin uudestaan puheeksi aikani laivalla ja työtehtävien laajentumisen ohi palkkaluokkani. Olin joutanut ja tehnyt pyydytyt asiat siinä toivossa, että jossain vaiheessa joku väläyttäisi minun olevan valmis nousemaan portaan ylemmäs. Sitten laivaisäntä ja viihdepäällikkö olivat alkaneet puuhastella tarjonnan kokonaisvaltaista uudistamista, ja päätin lykätä asiani esittämistä siiheksi, kun pahin härdelli olisi ohi. Uudistusten myötä osa vanhoista työntekijöistä oli saanut minua nopeammin tarpeekseen, joten päädyimme tilanteeseen, jossa tekijöitä lähti enemmän kuin heitä palkattiin. Kierre jatkui yhä, mutta minun ei enää tarvitsisi yrittää pitää paattia pinnalla.

“Äläs nyt. Keksitään sinulle jokin oma osasto? Haluatko alkaa vetää teatterikerhoa tai improtunteja?” Viihdepäällikkö teki käsillään isoja balettimaaisia ojennuksia sanoja tehostaakseen. Jos olisin ollut vaihtamassa tavallisempaan työpaikkaan, olisin voinut jatkaa neuvotteluja miehen kanssa. Mutta nyt en.

“Ei kiinnosta. Valitan.”

“Olivia... et voi jättää meitä.”

Pudistin päätäni ja olin entistä tyytyväisempi, että en ollut koskaan haksahantanut hänen lirputteluihinsa.

“Valitan”, toistin ja jätin hänet yksin omaan valtakuntaansa. Oli aika lähteä siivoamaan hytti ja pakkaamaan laukku.

Turun satamasta ajoimme tila-autolla ensin Korppolaismäkeen bonusäitini Lahjan luokse. Eilisten uutisten jälkeen olin lähettänyt hänelle viestin ja ehdottanut pikaista tapaamista. Syytä hän ei vielä tiennyt, koska en halunnut antaa hänelle aikaa keksiä sopivia satuja tai harjoitella reaktiotaan. Augusta Acosta saati turvamiehet eivät olleet ilahtuneet, kun olin ilmoittanut pienestä ylimääräisestä kierroksesta ennen Helsinkiin jatkamista, mutta olivat lopulta suostuneet. Ehtona oli, että tapaisin bonusäitini helposti valvottavalla alueella, johon sopi parhaiten asuintalon viereinen parkkipaikka.

Nousin autosta ja menin vaaleassa syystakissa seisovan Lahja-äitini luokse. Tervehdysten jälkeen hän halusi heti tietää, miksi emme voineet hoitaa keskustelua puhelimesta. Päätin mennä kiertelemättä asiaan.

”Nevernan kuninkaan avustajat ovat olleet minuun yhteydessä.”

Lahja vilkaisi jonnekin korvani taakse.

”Ai? Sepä erikoista.”

”Augusta Acosta tarkemmin sanoen.”

Lahja vaihtoi painoan jalalta toiselle ja nyökkäsi, mutta pysyi vaiti. Hänen reaktionsa ei ollut lainkaan odottamani kaltainen. Samassa käsitin.

”Tiesit asiasta jo! Sinultako he saivat numeroni ja työpaikkani tiedot?”

”Olisivathan he saaneet ne joka tapauksessa, joten minä hieman nopeutin asioita.”

”Niinpä niin. Kertoivatko he yksityiskohtia?”

”Ei, ei kuulemma kuulu ulkopuolisille”, äiti sanoi ja ehdotti, että kävelisimme hieman, sillä mereltä puhaltava tuuli alkoi pureutua ohuen takin läpi. Eilisen päivän lämpö oli enää muisto vain. Lähdimme kiertämään parkkipaikkaa ympäri turvamiesten seurattessa jokaista liikettämme auton vieressä seisoen.

Puoli kierrosta käveltyämme tein pikaisen yhteenvedon nevernalaisten asiasta.

”Jassoo”, Lahja sanoi sanaa venyttäen. ”Olen kyllä seurannut Serenan tekemisiä uutisista, mutta mitään tällaista en kuvitellut kuulevani.”

”Todellako?”

”En oikeasti uskonut, että he ikinä tunnustaisivat sinua osaksi perhettä, koska kuningas oli jäärapää jo nuorena. Luoja tietää, millainen hän nyt on. Vaikka Serena ja veljensä Abel yrittivät alkuun puhua isälleen järkeä raskauteen ja lapseen liittyen, ukko ei taipunut muiden ratkaisuehdotuksiin. Tai kyllähän hän lievensi alkuperäistä suunnitelmaansa, kun Serena itki lohduttomana ja taisi uhata lähteäkin palatsista.”

”Mitä kuningas oikein ehdotti? Millaisia keskusteluja kuudit?”

”Rauhoitu, Olivia. Allekirjoittamani sopimukset estävät minua puhumasta mistään hoviin liittyvästä.”

”Jos minä nyt olen tuleva kuningatar”, sanoin edelleen epäuskoisesti naurahtaen, ”enköhän kuulu siihen piiriin, jolle asioista voi puhua.”

Äiti kääntyi ympäri ja jatkoi takaisin tulosuuntaamme. Kiiruhdin hänen rinnalleen. Hän katsoi kauas vaaleansiniseen taivaanrantaan, kunnes pysähtyi ja kertoi samat asiat siskosten kanssa vehdanneesta Auervaarasta kuin mitä Augusta oli aiemmin kertonut.

”Tiedän tuon kuvion jo. Voisitko selventää, mitä kulissien takana tapahtui, kun hovin väki ei ollut paikalla? Miten yhdeksän kuukauden raskaus on pystytty salaamaan lähes kaikilta, niin ettei se ole missään vaiheessa vuotanut julkisuuteen? Tai onko isäni koskaan nähnyt minua? Ja onko meillä kenties enemmänkin yhteistä kuninkaallisten kanssa?”

”Sen voin sanoa, että opiskelusi ja elättämisesi kustannettiin kruununprinsessaäitisi osaketuloista. Hän halusi taata sinulle parhaan tulevaisuuden. Hän myös hyväksyi koulut ennen kuin ilmoitimme sinua mihinkään. Siksi meidän oli mahdollista valita sinulle parempia kouluja kuin Lillille. Ei hänen keskittymiskykynsä toki olisi samoihin kouluihin riittänyt, mutta rahaakin oli vähemmän.”

”Mistä te Lillin koulutuksen maksoitte?”

”Irtisanoutumispalkastani pääasiassa, mutta et saa kertoa sitä hänelle. Hän ei saa ajatella, että olisi huonompi vain siksi, että kuninkaalliset eivät häneen sijoittaneet. Hän on saanut riittävän hyvän pohjan, eikä muulla ole väliä.”

”Entä biologinen isäni? Varmasti tiedät jotain yksityiskohtia, mitä tahansa.”

”En oikeastaan välitä puhua aiheesta. Eipä sillä ole merkitystäkään, koska mies ei saa tavata ketään kuningasperheen jäsentä joutumatta ongelmiin. Milloin kerrot Lillille muuttuneesta tilanteestasi?”

”Hetkinen! Minulle todellakin on merkitystä sillä, kuka ja millainen isäni on. Minun on saatava tietää! Ja vastauksena kysymykseesi: en ole edes ehtinyt kunnolla ajatella Lilliiä.”

”Suosittelen tekemään sen pian. Tiedät kyllä, mitä tapahtuu, jos hän kuulee asiasta joltain toiselta tai lehdistä.”

”Tiedän”, sanoin ja painostin uudestaan bonusäitiäni paljastamaan jotain biologisesta isästäni. Hän pysyi vaiti katse harhailien. En ollut aiemmin nähnyt hänen käyttäytyvän näin, mutta enpä ollut koskaan ollut hänen kanssaan vastaavassa tilanteessa.

”Olen pahoillani, Olivia, mutta en halua avata menneisyyden ovia uudestaan”, äiti lopulta sanoi. Puuskahdin ja pudistin päätäni.

”Mutta arvaa mitä? Menneisyys on nyt avannut itse ne ovet, ja minä haluan pitää ne auki. En ymmärrä, miten voit vaieta tällaisesta asiasta. Varsinkin, kun tiedät, miten paljon vastaukset merkitsevät minulle.”

Lahja katsoi minua silmät joko tuulesta tai muusta syystä kostuen.

”En pysty.”

Kylmä viima tunkeutui yhä päättäväisemmin sisään takkini hihansuista ja kauluksesta, joten päätin antaa tällä kertaa periksi nähtyäni äidilläni saman päättäväiseksi lukittuneen ilmeen kuin mikä Lillinkin kasvoilla usein ilmeni. Luovuttaa en silti aikonut, kun vihdoinkin olin saanut pienen raon salaisuuksien holvin oveen. Hyvästelin äitini, lupasin olla yhteydessä ja palasin autolle. En voinut uskoa, että reissu oli turha. Bonusäitini oli aina vannottanut avoimuutta ja rehellisyyttä, mutta ilmeisesti kaikki se oli pelkkää sanahelinää.

Nojauduin auton selkänojaa vasten, kun puhelimeni piippasi. Ääniviesti oli Lahjalta. Avasin sen ja kuuntelin hänen lyhyen selontekonsa siitä, mitä oli tapahtunut palatsissa syntymäni aikoihin. Pudistin päätäni ja kuuntelin viestin uudestaan.

Parituntisen matkan päätteeksi kuskina toiminut siilitukka parkkeerasi Viikissä sijaitsevan kerrostalon edustalle. Otin tavarat auton takaoven kautta ja hyvästelin nelikon, joka jäi autoon pitämään silmällä rappuani.

Työnsin avaimen ulko-oven lukkoon, asetin oikean jalkani stoppariksi ja nostin ruokakassin ja matkalaukun rappuun. Ja olisin halunnut perääntyä. Taloyhtiön hallituksen puheenjohtaja ja hänen huonojalkainen ystävänsä pitivät päivittäistä palaveriaan hissien edessä. En kuulunut kummankaan suosikkinaapurilistalle, koska heidän mielestään olin muuttaessani hajottanut hissien oven yrittämällä tunkea liian suurta lipastoa liian pienestä oviaukosta sisään. Lipasto kuului kyllä minulle, mutta vastuu kolaroinnista lankesi silloiselle miesystävälleni, jolle ahtaat paikat tuottivat elämää suurempia haasteita. Olihan hän tottunut saamaan tilaa tarpeettoman mahtipontisella autolla ajaessaan, eikä ammatistaan huolimatta saanut sitä sopimaan taskuparkkiin.

Naiskaksikko kääntyi katsomaan etenemistäni. Jos kantamuksia olisi ollut vähemmän, olisin mennyt portaita viidenteen. Toivoin, että hissi odottaisi lähtövalmiina ensimmäisessä kerroksessa, jotta minun ei tarvitsisi jäädä kuuntelemaan naisten tämänkertaisia huolenaiheita. Laskin kassit lattialle ja painoin kutsunappia, sillä hissi oli – kuten odottaa saattoi – kuudennessa. Tuijotin metallista ovea kuin siitä voisi avautua tie Narniaan. Yhden kerroksenvälin naiset hillitsivät kielenkantansa. Sitten puheenjohtaja yskäisi.

“Aiomme asentaa ulko-oveen sähköisen lukijan, koska talossa pyörii kummallisia miesvieraita. Yöaikaan.”

“Niin ja muistapas, tyttönen, että hiljaisuuden jälkeen valoja ei rämpytellä, eikä huonekaluja siirrellä”, kävelykeppirouva säesti.

“Ei tässäkään talossa äänet kahden kerroksen läpi kantaudu”, sanoin hampaideni välistä, vaikka tiesin sen turhaksi. Kävelykeppinainen asui kolmannessa, mutta yritti silti väittää, että kaikki hänen kuulemansa meteli lähti minusta. Kaikki muut helsinkiläisen kerrostalon asukkaat luonnollisesti istuivat kutimet kourassa sohvalla meditoiden.

Punaiset digitaalinelimet pysähtyivät näyttämään kakkosta, kun keppi napsahti lattiaan.

“Väitänkö, että kuulen omiani?”

Pyöräytin mielessäni silmiäni ja pidin suuni supussa. Vaikenemiseni ei kuitenkaan estänyt rouvia jatkamasta.

“Se on sillä tavalla, että jatkossa saat hoitaa *hoitosi* muissa paikoissa”, puheenjohtaja sanoi.

”Aivan niin”, sanoin ja jätin huomauttamatta, että tuntemattomat miehet kävivät todennäköisesti kuudennessa kerroksessa, jossa puheenjohtajan oma tytär asui. Äidin mielestä tyttö oli kai edelleen neitsyt ja luki pyhiä kirjoja iltaisin. Oli helppo syyttää minua: rapun paheellisinta asukasta, joka *viihdytti* ihmisiä työkseen. Jos olisin tiennyt, millaisia naapureita talossa asui, olisin ostanut asunnon muualta. Harmi vain, että pidin pohjaratkaisusta ja lähipuistoista.

Kävelykeppinainen klenkkasi viereeni ja siristi silmiään numeronäyttöä tiiratessaan. Hän yritti tilata hissiä. Se ei liikkunut.

“Sinä rikoit sen!” nainen kirkaisi ja heilutti keppiään niin, että jouduin astumaan kauemmas. Puheenjohtaja tuli lähemmäs ja painoi hänkin samaa nappulaa. Kolme kertaa.

“Uskomatonta!”

Niin oli. Että ihan ajatuksen voimalla pystyisin rikkomaan sähkövehkeitä. Nostin ruokakassini ja matkalaukkuni ja käännyin portaisiin.

“Lasku tulee perästä”, puheenjohtaja huusi, kun pääsin toiseen kerrokseen, jossa hissi seisoi ovet selällään. Pudistin päätäni ja jatkoin soraäänistä välittämättä kotini suojaan.

Kuuntelin puolella korvalla radiosta kuuden uutisia ja tuijotin olohuoneen seinällä riippuvaa New Yorkin siluettitaulua. Minuutit kuluivat ja ajatukseni kävivät läpi kaikkia niitä asioita, joita minun pitäisi ennen lähtöä tehdä. Aika ei millään riittäisi. Ei ainakaan, jos vain seisoin paikallani. Minun täytyi panna heti toimeksi. Palasin keittiöön ja nostelin kaapeista astioita tiskipöydälle, jotta saisin paremman kuvan siitä, mitkä kannatti säilyttää ja mitkä heittää pois. Päätös tuntui liian vaikealta, joten menin olohuoneeseen ja tyhjensin puolet kirja- ja elokuvahyllystä lattialle. Ei, ei tästäkään mitään tullut. Jätin kasat taakseni ja päätin sittenkin aloittaa makuuhuoneesta. Levitin vaatekaappieni sisältöä sängylle, tuoleille ja lattialle. Pohdin, mitä tekisin rullaluistimille, joita olin käyttänyt alle kymmenen kertaa viitisen vuotta sitten, kun ajattelimme Teresan kanssa aloittaa uuden harrastuksen. Ties monenhenko lyhyen tuntemisemme aikana.

Olimme kohdanneet ensimmäisen kerran pari vuotta aiemmin ollessamme molemmat rantalomalla Kreikassa. Olimme tulleet samalla lentokenttäbussilla, istuneet viereisissä pöydissä aamiaisilla ja jopa sattuneet lähekkäisiin rantatuoleihin. Jossain vaiheessa olimme aloittaneet juttelemaan ensin hotellikokemuksestamme, hikisistä öistä ja siirtyneet metsässä syntyvään marja-ahneuteen ja harmitteluun leudontuneista talvista. Lähtöpäivänä olimme

juoneet kentällä kahvit ja vaihtaneet numeroita. Nyt en saattanut kuvitellakaan elämääni ilman Teresaa ja hänen loputonta tukeaan ja värikästä huumorintajuaan.

Ovikellon kilahdus keskeytti ajatukseni. Kenkien ja käsilaukkujen yli hyppien menin eteiseen ja päästin bonussiskoni Lillin sisälle. Hän tuli hakemaan kukkaruukkuja, jotka olivat pyörineet nurkissani tarpeettomina. Olin ajatellut hankkia kasveja, jotka eivät välittäisi pitkistä kuivista kausista. Keksinkin vain muovikukkia, joten viherhuoneen rakentaminen oli kuivunut alkuinnostuksen jälkeen kasaan.

Lilli pani kengät sivuun, takin henkariin, katsahti ympärilleen ja kohotti kulmiaan.

“Syyssiivous?”

“Tavallaan”, vastasin ja menin edeltä olohuoneeseen, jossa ruukut odottivat. Lilli väisteli kirja- ja DVD-pinoja käsiään levitellen.

“Ei tämä kaaos kyllä tavalliselta siivoukselta vaikuta.”

Paloin halusta kertoa aiemmista tapahtumista, mutta allekirjoittamani salassapitositoumus sai epäröimään. Toisella puolella kaikuivat bonusäitini sanat siitä, mitä tapahtuisi, jos Lilli ei kuulisi uutisia suoraan minulta. Ongelmana oli, että Lilli ei pitänyt salaisuuksia erityisen hyvin ja todennäköisesti näkisi epäluottamuksena sen, että hänelle ei ollut kerrottu koko totuutta vanhempiemme ja hovin yhteyksistä. Tosin olihan minultakin pimitetty monta oleellista seikkaa.

Olimme muuttaneet Nevernasta pois, kun olin ollut 14- ja Lilli 16-vuotias. Bonusvanhempani valaisivat muuttoa sen verran, että syy oli äidin uusi työpaikka Alankomaissa. Minua vannotettiin pysymään ikuisesti vaiti siitä, että kruununprinsessa Serena, prinssi Abel ja neuvonantaja Augusta Acosta olivat vierailleet joitakin kertoja kotonamme. Minäkin olin tähän asti luullut, että tapaamiset olivat liittyneet työasioihin ja että opintomaksut kuuluivat äitini työsuhde-etuihin. Nyt ymmärsin, miksi Serena oli katsellut minua kumman surumielisesti, Abel hymyillyt rohkaisevasti ja Augusta kysellyt tekemisiäni ja varmistanut, että kaikki perheessä sujui hyvin. En voinut olla miettimättä, pääsikö Nevernan kuningasperhe suhdesopissaan viiden parhaan joukkoon vai oliko jossain toisessa maassa vielä kummallisempaa.

“Sain minun miesystävältä vinkin, että ideoita kannattaa tallentaa puhelimen nauhurille, jotta matkallakaan syntyneet ajatukset eivät katoa. Lisäksi ilmoittaudivin netissä järjestettävälle biisintekokurssille”, Lilli sanoi rikkoen hiljaisuuden. Hän kumartui tutkimaan kukkaruukkuja ja sipaisi toisella kädellään pitkäksi kasvaneen otsatukan silmiltään. Purin huultani ja yritin keksiä jotain kommentoitavaa hänen musiikkiurastaan, mutta lopulta sanat karkasivat huuliltani:

“Minun on pakko kertoa jotain.”

Lilli suoristautui punasaviruukku kädessään ja hänen kasvonsa kirkastuivat.

”Huomasit siis vihdoinkin, että olen vaaleampi? Minun kampaaja suositteli hopeaa, mutta halusin platinaa”, hän sanoi ja pöyhi vapaalla kädellään tukkaansa, joka tosiaan näytti kirkkaammalta.

Mietin, kannattaisiko minun sittenkin siirtää kuninkaallisjupakan paljastaminen myöhemmäksi. En kuitenkaan voinut riskeerata sitä, että hän kuulisi uudesta tittelistäni lehdistä tai vanhemmiltamme, kun olin tuhansien kilometrien päässä Atlantilla. Aiemman tapaamisemme lopuksi Lahja oli kehottanut olemaan rehellinen Lillille, jotta tunnekuohut pysyisivät pienempinä ja mahdolliset draamailut samoin. Harmi, että vanhempamme eivät asuneet lähempänä, jotta olisivat voineet olla paikalla pehmentämässä tilannetta. Mutta ei auttanut, minun täytyi luottaa siihen, että hiljattain 30 vuotta täyttänyt Lilli ei enää loukkaantuisi samoin kuin iän alkaessa vielä kakkosella.

“Sinun on luvattava, ettet lavertele kenellekään mitään siitä, mitä seuraavaksi kerron. Et varsinkaan miehellesi.”

“Kuulostatpa omituiselta. Meinaatko tunnustaa jotain laittomuuksia? Siinä tapauksessa lupaan pyhästi säilyttää salaisuuden.”

Pahoittelin aluksi sekä vanhempiemme että minun päätöstäni jättää Lilli asioiden ulkopuolelle, mutta vakuutin, että menneisyytemme ei pitänyt koskaan tulla häiritsemään nykyhetkeä. Sanavalintoja tarkkaan harkiten selitin lyhyesti biologisten vanhempieni juuret, miksi minut oli otettu osaksi Lillin perhettä ja miltä tulevaisuuteni näytti.

Kun pääsin tarinani loppuun ja vaikenin, Lilli tuijotti minua, pudisti päätään, tuhahti ja pudisti päätään uudestaan.

“Kuvitteletko oikeasti, että uskon kaiken tuon? Sinä muka saisit kaikkien tyttöjen unelma-ammatin?”

“Äiti voi omalta osaltaan vahvistaa, että puhun totta. Hovi puolestaan julkaisee oman tiedotteensa piakkoin. Eli ei, tämä ei ole vitsi.”

Lilli katsoi minua kuin viemärinhaju nousisi jostain hänen nenäänsä.

“Te... Olette kaikki valehdelleet minulle!”

Pakotin ääneni pysymään neutraalina, kun tiivistin oleellisimmat asiat äidin viimeisestä ääniviestistä. Siitä, miten hovi oli pakottanut hänet rangaistuksen uhalla kirjoittamaan salassapidon, joka esti häntä paljastamasta todellista henkilöllisyyttäni. Hän oli pyrkinyt pysymään erossa palatsin sotkuista niin hyvin kuin mahdollista, vaikka se vaikeaa olikin vauhdikkaan suvun keskellä. Kruununprinsessan kamarineitona äitimme ei voinut poistua

paikalta, kun Serena oli itkuisena halunnut avautua elämänsä nurjista puolista, väljähtyneestä suhteesta ja tulevasta lapsesta, jonka aikoi pitää kuninkaan vastustelusta huolimatta. Kun kuningas myöhemmin sai tietää, että kamarineito tiesi tuoreimman ja suurimman salaisuuden, oli hän päättänyt tehdä neidosta lastenhoitajan. Näin kuninkaalliset olivat saaneet lapselle entuudestaan tutun ja luotettavan hoitajan, eikä perheen tarvinnut pelätä, että tieto leviäisi ulkopuolisten korviin. Kun kruununprinsessa Serena oli vielä eristetty omaan siipeensä koko näkyvimmän raskauden ajaksi, oli jokainen mahdollinen vuotava rako tilkitty. Äitimme oli kantanut salaisuutta vuosia voimatta puhua siitä muiden kuin miehensä kanssa. Ja edelleen pelkäsi seurauksia, jos vahingossa livauttaisi jotain liikaa, joten siksi olikin viimeisimmässä ääniviestissään käyttänyt kiertoilmaisuja ja vääriä nimiä.

”En olisi kertonut kenellekään”, Lilli sanoi ja puristi saviruukkuja kaksin käsin.

”Koeta ymmärtää, ettei äidillä ollut vaihtoehtoja.”

”Mutta nyt sinulla on.”

”Mitä?”

”Kaikestahan tulee julkista? Voit hyvittää totuuden pimittämisen ottamalla minut mukaan palatsiin. Minkä tittelin voin saada? Kreivittären? Herttuattaren? Eipä väliä, mikä tahansa sopii Lilianin kanssa.” Lilli hymyili autuaana. Hän oli Suomeen muutettuaamme esitellyt itsensä aina lempinimellään, koska piti siitä enemmän kuin vanhahtavan kuuloisesta Lilianista. Silloin, kun hän halusi osoittaa ainutlaatuisuuttaan, hän muistutti, että Lilian tarkoitti puhtautta. Ja puhtaus oli kaunista ja ylellistä, kuten hänen elämänsäkin olisi pitänyt olla.

Tuijotin hetken dekkaripinoa jalkani vieressä ja keräsin rohkeutta romuttaa palatsihaaveen ennen kuin se kohoaisi täyteen korkeuteensa.

”Tuota... Sinä et kuulu sukuun, joten en voi luvata arvonimiä, enkä paikkaa palatsista.”

Lilli räpäytti silmiään ja hymy hyytyi kireäksi viivaksi.

”Pilaillet.”

Pudistin päätäni. Hän käänsi katseensa käsiinsä.

”En taidakaan haluta tätä.” Lilli oli laskemassa ruukkuja sohvapöydälle, kun ote lipesi ja ruukku putosi hänen varpailleen. Hän tarttui kaksin käsin jalkaansa ja ulisi. Harminaiheuttaja säilyi ehjänä ja vieräsi piiloon katseilta.

”Katso nyt, mitä teit”, Lilli sanoi ja kompuroi sohvalle. Hän istui levittämieni DVD-levyjen päälle välittämättä rusahduksesta allaan.

”Voisitko vähän varoa?”

”Miksi välität parista kassillisesta leffoja? Saat palvelijoita, rahaa ja ihailijoita, kun minun pitää palata työpaikkaani ja juhlamekkoon voin pukeutua vain jouluna. Minä olen sinun sisko!”

”Mitäpä jos et silti purkaisi turhautumistasi tavaroihini? Eikä elämäni täydelliseksi glamouriksi muutu.” En nähnyt kuninkaallista asemaa pelkkänä vaaleanpunaisena kimalllemekkona ja kultaharkkovaltaistuimena. Ajatuskin hirvitti, että jatkossa minun pitäisi osata käyttäytyä ja puhua tarkkojen sääntöjen mukaan. Virheisiin suhtauduttaisiin lähtökohtaisesti eri asenteella kuin rivikansalaisten kohdalla, enkä saisi enää kävellä kadulla tai missään muuallakaan tuntemattomana.

”Juu, varmaan tosi rankkaa saada lahjaksi designer-vaatteita, valita puoliso komeiden prinssien joukosta ja unohtaa huonot hiuspäivät. Vaikeaa on.” Lilli riisui sukan ja tutkaili varvastaan, joka punoitti hieman, mutta edes kynsilakka ei ollut mennyt ruttuun.

”Ymmärrän, että tämä on sinullekin iso asia ja vaatii totuttelua. Jos voisit, ottaisit sinut mukaani”, sanoin ja irvistin mielessäni harmahtavalle valheelleni, ”mutta en itsekään tiedä, millaiseksi elämäni muuttuu, joten meidän täytyy mennä päivä kerrallaan. Ehkä myöhemmin voin jotenkin auttaa sinua.”

Lilli kallisti päätään ja väänsi suunsa ivalliseen hymyyn.

”Herttaista. Terapeuttiystävältäkö olet moisia latteuksia oppinut?”

Laskin ääneti kymmeneen. Oli nähtävästi aivan sama, mitä sanoin, Lilli oli päättänyt loukkaantua tosissaan. Turhaan odottaisin, että voisimme keskustella asiasta kuten aikuiset.

”Tarkoitin, mitä sanoin. Mutta en jaksa vääntää tästä enempää, joten mitäpä jos lähtisit.”

Lilli tuijotti minua kuin arvioiden, mikä ärsyttäisi enemmän.

”Haluan selvittää tämän nyt, ettet yritä huijata. Soitan äidille.”

Varttia myöhemmin Lilli palasi keittiöstä katsoen minua happamana.

”Nähtävästi puhuit totta.”

”Niin.” Ajatella, lisäsin äänettömästi.

”Eikö sinulla ole muuta sanottavaa?”

”Mitä haluat, että sanoisin? Mikään ei ole muuttunut, vaikka saitkin äidiltä vahvistuksen. En voi vaikuttaa vanhempieni henkilöllisyyteen, enkä siihen, että Nevernan hovi on päättänyt valita suvusta juuri minut. En tiedä, millaisia valtuuksia nykyisessä asemassani on, mutta villi arvaukseni on, että en voi raahata puolta sukua mukaani kysymättä ja ennen kuin olen ketään nykyistä palatsin asukasta tavannut.”

”Jos oikeasti haluaisit, keksisit varmasti keinon. Jos olisin Teresa, niin minulla olisi jo arvonimi ja koti kullanhohtoisessa linnassa.” Lilli mulkaisu minua ja meni eteiseen. Seurasin häntä, sillä halusin varmistaa, että hän todella lähtisi. Hän laitto takin harteilleen ja saatuaan kengät jalkaansa katsoi minua ilmeettömästi.

”Pakko kysyä. Muutat taloon, joka on valmiiksi sisustettu ja somistettu. Silti siivoat ja järjestelet täällä. Mitä tapahtuu näille huonekaluille? Tai Italian lasiesineille?”

“Suurin osa menee toistaiseksi varastoon.”

“Vai niin. Sinulle ei siis riitä palatsin tavarat vaan omaisuutta pitää olla kaikkialla. Onnea sitten elämään, teidän korkeutenne!” Hän kumarsi, avasi oven ja poistui asunnostani.

Vedin oven kiinni, painoin otsani sitä vasten ja kiroilin.

LUKU 8

Perjantai käynnistyi vauhdikkaasti. Kiinteistövälittäjä soitti summeriani tasan kahdeksalta ja kiersi kaikki huoneet läpi kysellen asuntoon liittyvistä yksityiskohdista. Olin raivannut tavarat kasoiksi seinien viereen kulkemisen helpottamiseksi. Nainen ei kommentoinut kaaosta mitenkään, sanoi vain ottavansa kuvat sen jälkeen, kun asunto oli tyhjennetty.

Saatoin hänet alaovelle, jossa muuttofirman edustaja jo odotti. Teimme hänen kanssaan samaisen kierroksen eri kysymyksillä ja lopuksi saatoin hänetkin ulos. Hyvästelimme, jonka jälkeen hän ajoi pois ja minä jäin seisomaan jalkakäytävälle. Turvamiesten tumma auto kökötti paikallaan kadun vieressä, kauempana polkupyöräilijä tasapainotteli kahden kauppakassin kanssa ja yltyvä tuuli sai ohitseni menevän koiranulkoiluttajan panemaan hupun päähänsä. Ajauduin takaisin päivään, jolloin olin ollut onnellinen ensiasunnon omistaja. Ennen muuttokuorman saapumista olin tullut vilkaisemaan, miltä kotini näytti. Olin kiertänyt huoneesta toiseen ovenkarmeja ja ikkunanpokia kosketellen. Olin ihastellut parvekkeelta avartuvaa näkymää ja tuntenut saavani juuri sopivan tukikohdan työputkien lomaan. Muistelin, miten kevättalven pakkashiutaleet olivat leijailleet auringonsäteiden lomassa ja ilma tuoksunut kylmän raikkaalle, toiveille ja rauhalle. Olin tavannut taloyhtiön hallituksen puheenjohtajan ensimmäistä kertaa. Hän oli ollut yhtä hymyä, ylistänyt rapun ilmapiiriä ja luvannut kutsun grilli-iltamiin. Kaikki kauniit sanat olivat unohtuneet muuttoni yhteydessä sattuneen vahingon myötä.

Muut asukkaat suhtautuivat minuun kuten kehen tahansa naapuriin: moikkasivat ja vaihtoivat kuulumisia silloin tällöin. Sisäpiiriin en koskaan päässyt, enkä koskaan saanut kokea sitä suurta yhteisöllisyyttä ja naapuriapua, jota alkuun kovasti lupailtiin. Niin paljon kuin täällä hyvää olikin, ei palatsiin muutto välttämättä täysin huono asia ollut. Ehkä siellä minua ei mulkoiltais ja vahdittaisi yhtä epäilevin katsein.

Kylmä tuuli pyyhki kadun yli, joten palasin takaisin rappuun. Hissin eteen taapersi kävelykeppirouva. Kukapa muukaan. Hänen katseensa välähti, kun hän huomasi minut.

“Mitä kumman porukkaa luonasi rampppaa?”

Hymyilin herttaisesti.

“Parittajiahan ne.”

“Hmph! Muista, että tarkkailen sinua!”

Niinpä niin, ajattelin, kun palasin asuntooni.

Vaihdoin vierasvaatteet kuluneeseen kotimekkoon, panin kahvin tippumaan ja istuin risti-istuntaan olohuoneen lattialle. Tartuin puhelimeen soittaakseni Teresalle, mutta suunnitelmani pilasi Lilliltä tullut viesti. Se oli anteeksipyyntö. Tai yritti olla sellainen. Hän pahoitteli aiempaa reagointiaan ja ymmärsi, että oli vaikeaa vaihtaa aito elämä muoviseen, jossa ympärillä pyöri kymmenittäin palvelijoita, joiden joukkoon epäilemättä mahtui myös ammattitaidottomia koheltajia. Ei ollut helppoa ystäväystyä aatelisten ja komeiden prinssien kanssa, joten oikeastaan hän sääli minua. Menettäisin kosketuksen todellisuuteen, kun auton hajotessa en joutuisi soittamaan hinausautoa ja miettimään selviäisinkö satasilla vai tulisiko tonnin lasku. Niin kovin harmillista ja valitettavaa. Loppuun hän toivoi, että voisimme puhua ennen lähtöäni.

Rojahdin istuma-asennosta makaamaan ja tuijotin kattolamppua, josta roikkuu pölysäikeitä. Kenties Lillin olisi ollut helpompi sulattaa uutiseni, jos hän ei olisi ollut perheessä ainut, jolla ei ollut yhteyksiä hoviin. Hän oli kokenut sen yhdistävänä tekijänä, että kumpikaan meistä lapsista ei tuntenut kuningasperheestä ketään, emmekä koskaan päässeet käymään vanhempiemme työpaikalle.

Lilli oli jo vuosia tasaisin väliajoin vertaillut elämiämme ja aina tullut lopputulokseen, että minulla oli ollut helpompaa ja hienompaa. Vain koska olin käynyt hieman tasokkaammissa kouluissa ja onnistunut pysymään työpaikoissani häntä pidempään. Hänen keskittymiskykynsä vaihteli tunnetilan mukaan, joten pätkätöitä ehti kertyä enemmän kuin minulle. Lapsina olimme tulleet paremmin toimeen, mutta vuosi vuodelta eroavaisuutemme jyräsivät yhdistävien asioiden yli. Joskus minusta tuntui, että Lilli halusikin riitasointuja väliimme, koska hänen omien sanojensa mukaisesti pienet kahakat piristivät niin arkea kuin parisuhteitakin. Minä vain aloin väsyä tarpeettomaan vääntämiseen. Tuore prinsessuuteni ei ainakaan lyhentäisi syntilistaani Lillin silmissä, mutta ehkä juuri siksi minun olisi yritettävä mennä häntä vastaan. Vielä tämän kerran.

Soitin Lillille. Hän kuulosti huojentuneelta, kun aloitti vuolaalla anteeksipyynnöllä ja tunnusti, että aiempi käytös johtui kateudesta. Hän joutui viemään kissan eläinlääkäriin mahassa olevan patin takia ja mies sai töissä kuraa niskaansa, koska ei ollut onnistunut toimittamaan vetäviä artikkeleita. Lilli selitti, että kokonaisuutta miettiessään hän oli ymmärtänyt, että saamani tilaisuus oli ainutlaatuinen ja oli täysin hyväksyttävää, että osa yksityiskohdista piti jättää salaisuuksiksi. Hän lupasi, että jatkossa tukisi minua kuten siskon kuuluikin. Keräsin kaiken tahdonvoimani, jotta sain kiitettyä anteeksipyynnöstä ja vakuutettua, että kaikki oli hyvin.

“Kuten sanoin, ymmärrän täysin”, Lilli sanoi. ”Osoittaakseni, että olen tosissani, matkustan viimeisellä lomaviikolla Nevernaan.”

“Anteeksi mitä?”

“Haluan nähdä, miten sinun uusi arki lähtee rullaamaan. Varasin jo lennot ja hotellit.”

“Sehän on... hienoa.” En saanut pois inhottavaa tunnetta, että jokin oli pielessä. Aiempi tunteenpurkaus oli kuulostanut siltä, että se oli kuplinut piilossa pidempään ja nyt tullut takaisin veto vaikutti jonkun toisen käsikirjoittamalta. Ensimmäiseksi mieleeni tuli, että kenties hän oli puhunut äidin kanssa uudestaan, ja jokin tämän sanoissa käännäytti Lillin anteeksipyyntöön.

“Milloin matkustat?”

“Tiistaina.”

”Kiva. Jutellaanko myöhemmin lisää? Minulla olisi vielä paljon tehtävää.”

“Ymmärrän.”

Hyvästelimme, jonka jälkeen laskin puhelimen kädestäni ja menin katsomaan, muistuttiko keittimeen seisomaan jäänyt kahvi myrkkyyä. Se näytti ja tuoksui juotavalta, joten kaadoin sitä mukiin ja perään maitoa. Hörpin sen muutamalla kulauksella ja mietin Lilliä. Minun täytyisi yrittää muuttaa asennettani ja uskoa, että hän todella pystyi tekemään täyskäännöksen mietittyään asiaa päivän normaalin viikon mököttämisen sijaan.

Tervakahvin piristämänä jatkoin tavaroiden lajittelua useampaan pinoon: rahtina tuotaviin, varastoon meneviin ja pois annettaviin. Kahteen matkalaukkuun pakkasin ensimmäisinä päivinä tarvitsemani vaatteet, meikit ja muut tilpehöörit. Ongelmaksi muodostui se, että hankkimani kestokassit ja muovilaatikot olivat liian pieniä ja niitä oli liian vähän. Missähän mielenhäiriössä olin ajatellut selviäväni kokonaisen asunnon siivoamisesta yksin? En kehdannut pyytää ystäviltäni apua, koska en voinut tarjota tyydyttävää selitystä sille, miksi muutin harkitsemattoman oloisesti ulkomaille ja miksi en jättänyt asuntoa vuokralle.

Kun työn määrän ajattelu alkoi muuttua päänsäryksi, luovutin ja soitin Augustalle. Varovasti tunnustin, että olin mitoitannut voimavarani väärin. Välittömästi hän lupasi järjestää apukäsiä ja valvojan seuraavalle päivälle. Kiitin, enkä kysellyt, miten hän onnistuisi näin myöhään tavoittamaan oikeat henkilöt. En välittänyt, sillä olin liian väsynyt edes menemään sänkyyn, joten oikaisin sohvalle puhelun jälkeen.

LUKU 9

Seisoin parvekkeella syyskuisen sunnuntaiaamuyön pimeydessä kaukaisuuteen tuijottaen. Naapuritaloissa paloi yksittäisiä valoja ja oli täysin hiljaista, sillä tuulikaan ei kahisuttanut puiden lehtiä. Nojasin kaidetta vasten, kun jostain kuului kolahdus. Paikansin hämärässä epämääräisesti huojuvat hahmot, jotka pyytelivät anteeksi pyörätelineeltä ja hetkeä myöhemmin hiekkalaatikolta. Toisilleen suhisten ja hekotellen kolmikko löysi rapun oven ja avaimen, jolla ovi aukesi kolahtaen yhden sankarin otsaan. Lisää suhahtelua ja naurua, kunnes kaikki pääsivät onnellisesti sisälle. Sitten maailma pysähtyi paikalleen.

Olisinpa voinut itsekin juhlistaa viimeistä iltaani Suomessa muutenkin kuin keskellä muuttokaaosta. Augustan palkkaamat, pikaisiin muuttoihin ja asuntojen tyhjentämisiin erikoistuneet tekijät olivat olleet tehokkaita. Tavarat olivat lennelleet koko eilisen päivän laatikoihin ripeästi, eikä mitään hajonnut. Minun oli tarvinnut vain toimia työnjohtajan roolissa, joka sekin jäi varsin pieneksi. Kun lähtisin tänään jaloista pois, ryhmä hoitaisi viimeiset huonekalujen paketoinnit ja tavaroiden eteenpäin toimitukset. Sen jälkeen tulisivat loppusiivoajat, ja asunto sai odottaa uutta asukastaan. Sitä parkaa, joka saisi riesakseen hankalat naapurit. Tai ehkä hallituksen puheenjohtaja ystävineen olisi niin onnellinen lähdöstäni, että ottaisi avosylin vastaan kenet tahansa steppaajasta viulunsoittajaan.

Melko leudosta yöstä huolimatta minun tuli kylmä, joten otin tuolille jääneen huovan mukaani ja palasin sisälle lukiten oven perässäni. Äkkiä minuun iski voimakas haikeuden tunne, kun tajusin, että en voisi enää nauttia tunnelmallisista illoista, sytyttää kynttilöitä ja kutsua ystäviäni punaviinilasilliselle. En voisi rapsuttaa naapurirapun uutta koiranpentua, enkä jutella tutun kirjastovirkailijan kanssa. Vaikka olimme bonusperheeni kanssa asuneet Alankomaissa ja Saksassakin, oli Suomi tuntunut aina eniten kodilta. Suomen vehreä luonto ja ihmisten omalaatuinen huumori olivat parhaita puolia, samoin mahdollisuus vetäytyä omaan rauhaan tulematta leimatuksi kummalliseksi. Tänne onnistuin rakentamaan kodin ja olin ollut iloinen ajatellessani, että minun ei enää tarvinnut muuttaa vanhempieni mukana vaan saatoin jäädä juuri sinne, minne halusin. Kuutisen vuotta olin saanut olla paikoillani, joista reilut kaksi tässä asunnossa, joten kaipa todennäköisyyslaskelmienkin mukaisesti jonkin oli aika pakottaa minut jälleen muuttamaan maasta toiseen.

Vilkaisu tiskipöydälle nostamaani herätyskelloon pakotti keskeyttämään viimeisten hetkien tunnelmoinnin. Suljin astiakaapin ovet, otin kahvinkeitin tepselin seinästä ja kävin kertaalleen jokaisen huoneen läpi.

Kun olin varmistanut kaiken olevan kunnossa, nostin matkalaukut käytävään. Jätin avaimeni eteisen pöydälle, sammutin valot ja painoin oven kiinni. Räpytin silmiäni muutaman ylimääräisen kerran ja nielaisin olemattoman palan kurkustani astuessani hissiin.

Yön yli autossaan istuneet turvamiehet seisoivat juttelemassa kuljettajan kanssa katulampun valossa. Yhden auton sijaan paikalla oli nyt kaksi. Hiljaisuuden rikkoi laukkujeni pyörien rapina asfalttia vasten, jolloin miehet kääntyivät ja kumarsivat päitään. Kuljettaja avasi etummaisen auton takaoven ja sulki sen jäljessäni ennen kuin nosti tavarani takakonttiin. Hän loksautti luukun kiinni, kiersi ratin taakse ja alkoi peruuttaa pois pihasta, kun kävelykeppirouva ilmestyi parvekkeelleen. Auton tummennettujen ikkunoiden läpi hän ei onneksi voinut tunnistaa minua, jollei ollut seissyt kytkesellä siitä asti, kun oli kuullut rapusta liikettä. Mieleni teki rullata ikkuna auki ja näyttää kieltä, mutta päätin pysyä aikuisena ja mahdollisimman vilpittömästi toivoin naiselle ystäviseen huoletonta loppuelämää. Oli helpompi ajatella naapureita ja heidän tulevaisuuttaan kuin sitä, että jokainen renkaan pyörähdys vei minut lähemmäs tuntematonta.

Lentokentän valot piirtyivät tummaa taivasta vasten, ja vatsassani alkoi kiertää. Hieroin käsiäni yhteen palauttaakseni niiden verenkierron ja harkitsin hyppääväni liikkuvasta autosta toimintaleffojen sankareiden tapaan. En vain ollut sankari, eikä tiellä ollut patjoja lieventämässä iskuja, joten painauduin tiukemmin nahkapenkkiin ja lukitsin katseeni kattoon.

Kuljettaja ajoi VIP-terminaalin porteista sisään ja pysäköi sisäänkäynnin edustalle. Nousin autosta, kun kaksi tummapukuista miestä tuli luoksemme. He tervehtivät minua jo tutuksi tulleella päänkumarruksella, jonka jälkeen nostivat kuljettajan avustuksella laukkuni pois takakontista.

Terminaalin lasiovet aukenivat automaattisesti, kun olin metrin päässä niistä. Pysähdyin ja peruutin. Käännyin katsomaan taakseni. Jossain porttien ja tien mutkien takana bussit ja taksit kiersivät kaikille avoimelle terminaalille mukanaan innokkaita lomalaisia, joilla oli matkalaukuissa tilaa tuliaisille. He voisivat katsella myymälöiden ylihinnoiteltuja matkamuistoja ja suunnitella tulevien päivien nähtävyyssierroksia. He palaisivat takaisin rentoutuneena. He palaisivat kotiin.

“Tuletteko”, yksi miehistä kysyi havahduttaen minut takaisin omaan todellisuuteeni. Pakotin jalkani jatkamaan liukuovista sisälle terminaaliiin, jossa sinisiin pukeutunut virkailija ohjeisti eteenpäin turvatarkastukseen. Ei jonoa, ei säntäilyä, ei saksia pakanneita turisteja.

Turvatarkastuksen jälkeen virkailija vei meidät päähallin puolella odottavan seurueeni luokse. Tutut turvamiehet istuivat sinivalkoisissa nojatuoleissa, juristi keskusteli hovilääkärin kanssa sivummalla viherkasvien vieressä ja kourallinen tuntemattomia naamoja tutkaili

virvoke- ja ruokatarjontaa. Lähdin heitä kohti, jolloin istumassa olleet nousivat seisomaan ja tervehtivät minua protokollan mukaisesti: naiset niaten ja miehet päitään kumartaen. Menin Augustan luokse, joka sulautui ympäristöönsä tyylikkäässä asukokonaisuudessaan toisin kuin minä, vaikka olin valinnut ylleni siisteimmät housuni, kauluspaidan ja parhaimmat kenkäni. Hän kehotti minua istumaan hetkeksi, sillä kone ei vielä ollut valmis lähtöön.

Valitsin tuolin sivummalta, istuin ja katselin ympärilleni. Vispasin toista jalkaani ja pyöritin rannekoruani edestakaisin, kun tuijotin seinillä riippuvia tauluja, jotka eivät esittäneet mitään. Korun naru katkesi, tummat helmet kilahtelivat lattialle ja vierivät eri suuntiin. Katsoin nolona ympärilleni, sillä hiljaisen puheensorinan keskellä terävät kilaukset olivat varmasti kiinnittäneet kaikkien huomion. Kukaan ei edes vilkaissut suuntaani. Laskeuduin vaivihkaa lattialle ja yritin kädellä tunnustelemalla löytää helmiä. Lähestyvä korkojen kopina sai minut nostamaan katseeni ja kohtasin Augustan hämmentyneen ilmeen. Nousin seisomaan ja kerroin minua kohdanneesta vahingosta.

“Ilmoitan henkilökunnalle, he voivat hoitaa siivoamisen, sillä meidän on nyt lähdettävä”, Augusta sanoi ja lähti näyttämään tietä.

Kaksi virkailijaa seisoivat sivummalla odottaen, että siirtyisimme koneeseen johtavaan käytävään. Ikkunan takana jököttävä kirkkaanvalkoinen kone sai minut tajuamaan, että kun nousisin sen kyytiin, muuttuisi vanha elämäni yhdeksi haileaksi muistoksi. En saanut henkeä, kylmä valtasi kehoni ja silmiäni eteen laskeutui sumea verho. Mitään selittelemättä käännyn ja kiiruhdin naistenhuoneeseen. Ovi sulkeutui takanani, kyykistyin lattialle ja painoin pään polviini.

Tärisin kuin olisin ollut kolmenkymmenen asteen pakkasessa kesävaatteissa. Syvähengitykset eivät yrityksistä huolimatta onnistuneet ja suhina päässäni jatkui.

Ovi napsahti uudestaan ja korot kopisivat.

“Oletteko kunnossa”, Augusta kysyi.

Puristin silmäni kiinni toivoen, että heräisin omasta sängystäni.

“En, en pysty tähän.”

“Varmasti pystytte.”

“Entä jos en? Entä jos kaikki menee pieleen? Luovun mielelläni oikeuksistani!”

“Ymmärrän epävarmuutenne, onhan tilanne hyvin poikkeuksellinen. Jos kuitenkin yrittäisimme ennen luovuttamista”, Augusta sanoi. “Kuningashuone on selvinnyt vuosien aikana monista haasteista, ettekä joudu kohtaamaan tulevaisuutta yksin. Muistuttaisin myös, että Neverna todella tarvitsee teitä.”

Jatkoin lattialaattojen tuijottamista, joten Augusta poistui ja oven kolahdus tuntui kaikuvan huoneessa pitkään. En halunnut kuulla, että minua tarvittiin. Oli eri asia sulautua kymmenien samalla tavoin pukeutuvien työntekijöiden joukkoon ja nousta yhtenä persoonattomana kasvona lavalle kuin olla kokonaisen maan edustaja.

Kaivoin puhelimen esille ja kirjoitin viestiin, että luovutan, vedän peiton korviin ja nousen ylös vasta kesällä. Teresa pysyi aiemmassa kannassaan, jonka mukaan edessä oli ainutlaatuinen tilaisuus, jota ei kannattanut ohittaa hetkellisen epävarmuuden takia. Olihan kruununprinsessuus vain yksi esitys, yksi roolihahmo muiden joukossa.

“Ja ainahan voit löytää miehen sieltä”, ystäväni kirjoitti, ja sai minut naurahtamaan. Aivan kuin olisin kaivannut yhtäkään kaksilahkeista sekoittamaan pakkaani entisestään. Oli paljon järkevämpää heittää jätkät ja kuninkaat sivuun siiheksi, että saisin jonkinikäisen otteen elämästäni.

Otin pesualtaan reunasta tukea ja nousin pystyyn. Lohdutti ajatella, että ystäväni uskoi minuun, ja jos Teresa olisi seissyt paikallani, olisin taatusti luottanut hänen selviytymiskykynsä. Joten nyt minun olisi oltava ystävä itselleni ja uskoteltava, että hovin työntekijöiden ammattitaidon avulla minulla oli yhtä hyvät mahdollisuudet kuin kenellä tahansa. Tai lähes yhtä hyvät. Taputtelin kasvojani viileällä vedellä kostuttamallani käsipaperilla ja vedin syvään henkeä, kunnes tunsin olevani valmis palaamaan ihmisten ilmoille.

Kukaan ei kommentoinut poistumistani, eikä virkailijoiden kasvoilta voinut lukea, olivatko he juuri todistaneet jotain poikkeuksellista. Peitin häpeäni hymyn taakse ja astelin päähallin poikki Augustan perässä kermansävyin sisustettuun koneeseen. Jäin keskelle käytävää arpomaan, mikä paikoista oli minulle varattu. Augusta ilmeisesti ymmärsi epäröintiäni syyn, koska kehotti valitsemaan paikan vapaasti. Menin koneen takaosaan ja istuin ikkunan vieressä olevalle penkille, joka oli yhtä leveä kuin olohuoneeni nojatuolit. Lämpimät valot sointuivat kauniisti yhteen laadukkaiden materiaalien kanssa, ja rauhallisen tunnelman rikkoi oven sulkuääni ja sen jälkeen hovin työntekijöiden matala puhe. Suljin silmäni ja nautin siitä, ettei missään haissut hiki, vanha viina tai imelät hajusteet. Kone tuoksui vain tuolien lähes hajuttomalle nahkalle.

Pilvien yläpuolella kaikki tuntui epätodellisemmalta. Edessäni olevalle pöydälle oli tuotu täytetty voisarvi ja kuplavettä kapeajalkaisessa lasissa. Ajatus kuohuviinistä yksityiskoneessa houkutteli, mutta haluaisin kokea sen mieluummin toisenlaisissa olosuhteissa ja toivottavasti tutummassa seurassa. Katselin kanssani matkustavia, joista Augusta keskusteli vieressään olevan miehen kanssa, näkymätön avustajanainen näpytteli tablettiaan, yksi

turvamiehistä täytti sudokua ja muut tekivät kuka mitäkin. Kukaan ei vaatinut lentoemännältä kovaan ääneen parempaa ruokaa tai tungeksinut vessaan samalla tönien käytäväpaikkalaisia.

Nojauduin uudestaan lähemmäs ikkunaa ihastelemaan, miten auringonsäteet toivat pehmeälinjaisten pilvien väliin kultaista hehkua, joka oli täydellisessä harmoniassa vaaleansinisen taustan kanssa. Jos olisin ollut piirretyn elokuvan hahmo, olisin lähtenyt surffailemaan taivaan vallattomille vaahtopäille. Suljin silmäni ja kuvittelin itseni koneen ulkopuolelle.

Pilvilinnojen rakentaminen keskeytyi, kun Augustan ääni tunkeutui etuovesta sisälle unenomaisen siniseen pylväshalliin. Jousen liitely viulun kielillä vaihtui mekaaniseen hurinaan ja punertava auringonlasku keinovaloon, kun avasin silmäni.

“Minulla on ikäviä uutisia. Kuningas Nelio joutui sairaalaan äkillisen olon heikkenemisen takia. Hän on jo toennut ja haluaa tavata teidät pikimmiten, joten koneen laskeuduttua menemme suoraan sairaalalle.”

Tunsin, miten hetkellinen hyvänolontunne alkoi valua pois. En saanut edes päivää vaan ainoastaan muutaman tunnin aikaa valmistautua tapaamaan maan hallitsijaa. Isoisääni.

LUKU 10

Trooppisen lämmin tuuli toi mukanaan suolaisen meren ja asfaltoitujen katujen tuoksuja, kun sain ensikosketukseni Nevernaan neljäntoista vuoden poissaolon jälkeen. Kolmen tunnin aikaeron vuoksi aurinko ei ollut vielä tällä puolella Eurooppaa ehtinyt puolenpäivän korkeuteen kuten se Helsingissä jo oli, joten ympäristö kylpi lempeässä aamuyhdeksän valossa. Mustat Rolls-Roycet odottivat meitä lähtövalmiina ruskeanharmaarunkoisten kanariamyrttipuiden reunustamalla parkkipaikalla ja kuljettajat seisoivat suoraselkäisinä niiden vieressä. Astelin autoja kohti ja katselin ympärilläni tunnustellen, mutta en kokenut nostalgiaryöpsähdystä tai muutakaan tuttuudentunnetta. Ehkä se johtui siitä, että en ollut koskaan ollut Nevernan VIP-terminaalin puolella tai siitä, että luonto ympärillämme muistutti Madeiraa, jossa olin käynyt useita kertoja. Matalia palmuja, vaaleanruskeaa heinää punakukkaisten pensaiden joukossa ja saniaisilta näyttäviä kasveja kivien välissä.

Kuljettavat kumarsivat päätään, avasivat keskimmäisen auton takaoven, ja ujuttauduin nahkaiselle penkille Augustan tullessa viereeni. Ovet sulkeutuivat lähes ääneti ja moottori alkoi hurista, kun parkkipaikan portit aukenivat ja ulkopuolella odottaneet poliisiautot lähtivät näyttämään tietä. Hädissäni käännyin Augustan puoleen.

“Unohdimme hakea matkalaukut!”

“Ei huolta. Avustajamme toimittivat ne suoraan autoihin.”

Nyökkäsin ja keskityin seuraamaan ikkunan takana vaihtuvia maisemia, sillä tunsin itseni hölmöksi. Eiväthän tärkeät, yksityiskoneella matkaavat ihmiset tietenkään seisseeet hihnan vieressä hermoilemassa, tuliko matkalaukku vai oliko se eksynyt toiselle puolelle maapalloa. Kaiken tämän pyöryksen keskellä minusta tuntui, että en osannut käyttää loogista päättelykykyäni. Kohta kai unohtaisin, miten puhutaan ja hymähdinkin ajatukselle, että olisin viittova prinsessa.

Auto laski läpi lehtipuiden ja sinisten hortensioiden reunustamien asfalttiteiden, ajoi ohi valkoisista kivitaloista koostuvien asuinalueiden, jätti taakseen punaisten kattojen rykelmät, ohitti auringossa turkoosina hohtavan järven, kiersi kiireisen keskusta-alueen pysähtymättä yksiinkään liikennevaloihin, ja sammutti moottorinsa valkoisen sairaalarakennuksen maan alla sijaitsevalle henkilökunnan parkkipaikalla. Nousin autosta ja venyttelin pienin liikkein istumisen aiheuttamaa kankeutta pois. Automatka oli kestänyt alle puoli tuntia, mutta tähän mennessä olin istunut putkeen kauemmin kuin ikinä työpäivinä ehdin.

Hallissa hausi bensa ja ilma oli tunkkainen ulkomaailman raikkaudesta huolimatta, joten nyrpistin käteni suojassa nenääni epämiellyttävälle katkulle. Augusta oli ollut kuninkaan lääkärin kanssa puheissa ja pyörtymisen syyksi arveltiin stressiä. Korkean iän vuoksi hänet oli varmuuden vuoksi viety palatsin sairaalaosastolta pääkaupungin liepeillä sijaitsevaan sairaalaan, jossa hän pysyisi alustavasti yhden yön yli tarkkailussa.

Meidät ohjattiin sisään sivuovesta, josta pääsimme hissillä yksityiselle puolelle. Steriileiltä tuoksuvilla käytävillä hymyttömien turvamiesten silmät tarkkailivat meitä, kun kuljimme ohi ja pysähdyimme lopulta kuninkaan huoneen ulkopuolelle. Augusta meni ensimmäisenä tapaamaan hallitsijaa, joten minulle jäi hetki aikaa tehdä syvähengityksiä ja toivoa parasta.

Augusta palasi aivan liian nopeasti ja selitti lyhyesti, miten minun tulisi puhutella kuningasta ja että kysymysten aika ei ollut tänään. Sydän pamppaillen menin huoneeseen, niiasin, tervehdin kuningasta hänen majesteettinaan ja jäin seisomaan oven eteen yrittäen löytää käsilleni sopivaa asentoa.

Sängyssä makaavan valkotukkaisen miehen hailakan ruskeat silmät mittailivat minua.

”Tapaamme vihdoin, Olivia.”

Nyökkäsin ja pakotin itseäni pitämään katsekontaktin, vaikka olisin mieluummin siirtynyt kokonaan pois huoneesta. Augusta oli vakuuttanut, että kuningas ymmärsi, ettei maallikosta muututtaisi aristokraatiksi yhden lentomatkan aikana, mutta se ei helpottanut oloani.

Kuningas kohensi asentoaan ja risti kädet vatsalleen.

”Elämme kummallisia aikoja. En uskonut, että perheeni voisi ajautua tähän pisteeseen. Petoksia, rikoksia, vääriä elämänvalintoja... Niin hyvin kuin olen lapsiani kasvattanut, ei heistä kukaan ole täällä jatkamassa perinteitä.”

”Olen pahoillani.”

”Uskon sen. En ole erityisen mielissäni nykyisistä järjestelyistä, kuten et sinäkään kuulemani mukaan hyppinyt ilosta.”

”En... tai siis...”, änkytin, mutta hän nosti kätensä ilmaan.

”Meidän molempien on hyväksyttävä tosiasiat ja muistettava, että maan etu on tärkeämpi kuin se, mitä ihmisinä tunnemme. On äärimmäisen tärkeää, että kuuntelet neuvonantajiasi, noudatat käytäntöjämme etkä missään nimessä aiheuta henkilökunnalleni ylimääräistä päänvaivaa, ja muistat, että edustat tästä eteenpäin koko valtiota, et vain itseäsi.”

”Ymmärrän.”

”Toivon niin. Sillä kaikki eivät. Kuten siskoni Rosana, joka jalomielisesti ehdotti poikaansa kruununperijän paikalle heti, kun Serenan edesottamukset alkoivat valjeta kokonaisuudessaan. Poika olisi luonnollisesti ollut parempi valinta, koska hänellä on terveitä lapsia ja hän tuntee suvun tavat ja perinteet”, kuningas sanoi ja siirsi huomionsa nurkassa mykkänä pyörivään uutislähetyskseen. Ruudun alareunassa juoksevan tekstin mukaan Espanjan huippuhotellin baarissa tyrmäystippon käyttömäärät olivat lisääntyneet ja käyrän arviointiin nousevan, jos poliisi ei kunnolla puuttuisi tilanteeseen. Nähtävästi rikkaiden ongelmat olivat täysin samoja kuin taviksillakin.

Kuningas huokaisi ja katsoi taas minua.

”Mihin jäinkään? Aivan niin. Siskoni sukuhaara valitettavasti suhtautuu kuninkaallisten moraaleihin vaihtelevasti. He eivät koskaan kysyneet, miten isämme koki hallitsijan paineet tai miten voin vaimoni sairastuttua, vaan yrittivät aina löytää keinon hyötyä asemastani ja olivat pyytämässä palveluksia. Koskaan he eivät tarjoutuneet auttamaan pyyteettömästi.”

Avasin suuni sanoakseni jotain, mutta kuningas jatkoi monotonista puhettaan. Hän oli kuullut, että suomalaiset ovat rehellistä ja vaatimatonta kansaa, ja toivoi, että olin sen puolen perinyt isäni suvulta, vaikka isältäni molemmat ominaisuudet puuttuivatkin. Kuningas oli antanut varainhoitajalleen tarkat ohjeet rahankäyttöäni koskien, siltä varalta, että olin perinyt sen puolen äidiltäni. Vielä kertaalleen tilannetta harmiteltuaan hän katsoi minua silmiään siristäen.

”Maamme parhaat asiantuntijat vastaavat kouluttamisestasi, ja he tekisivät vaikka sirrocosta kelvollisen hallitsijan. Kunhan se ei ole siskoni jälkeläinen”, kuningas lisäsi puoliääneen.

”Sirroco?”

”Paikallinen harminkappale, pahempi kuin tavalliset rotat”, hän sanoi ja näytti siltä kuin olisi halunnut sanoa aiheesta jotain lisää, mutta vaikenikin hetkeksi ennen kuin jatkoi: ”Ja muista: olet päässyt asemaan, josta kaikki tytöt unelmoivat.”

En ehtinyt keksiä minkäänlaista vastausta, kun kuningas sulki silmänsä ja lupasi, että voisimme keskustella lisää myöhemmin, mutta nyt hän halusi levätä.

Suljin oven hiljaa takanani, päästin ilmat keuhkoistani ja pyöräytin olkapäitäni. Niskassa tuntui alkavaa kireyttä, eikä se taatusti helpottaisi pitämään päänsärkyjä loitolla. En tiennyt, mitä olin tapaamiselta odottanut, mutta en ainakaan kuvitellut tulevani verratuksi jonkinlaiseen rottaan, jolta odotettiin kymmenen tähden näyttelijänsuorituksia.

Kello eteni kohti puoltapäivää, kun nousin autosta kaksikerroksisen, likaisen hiekan värisen rakennuksen edustalla. Auringonvalo tuntui korostavan ikkunapokien värin värittömyyttä ja portaiden kulumia. En olisi sanonut Nebeten linnaa edes linnaksi vaan kartanoksi, joka oli jätetty oman onnensa nojaan keskelle sinne tänne ripoteltuja käppyrärunkoisia puita ja ruohomattoa. Ensivilkaisulla ei näkynyt juurikaan perennoja tai koristepatsaita, jollaisia olin matkoillani ihastellut eri maiden puutarhoissa. Kävelin puisille pääoville, jotka avattiin puolestani ja astuin peremmälle kapeaan tuloaulaan. Beigenvärisillä, paneloiduilla seinillä roikkui useampia peilejä, tummempisävyistä parkettilattiaa peitti lähes huoneen mittainen matto ja sivupöytien päälle oli ripoteltu viherkasveja. Ulkoa tuleva valo yletti hädin tuskin valaisemaan edes puolta aulasta, ja vaikka kaikkialla oli puhdasta, en tuntenut itseäni loisteliaan kuningasperheen edustajaksi kävellessäni Augustan perässä eteenpäin.

Mustavalkoiseen asuun pukeutunut tummatukkainen nainen tuli meitä vastaan, tervehti ja lähti johdattamaan minua kapeita portaita ylös toiseen kerrokseen. Tasaisen beigenväristen ja harvakseltaan tauluin koristelluin käytävien läpi pujoteltuamme saavuimme toisessa kerroksessa sijaitsevaan huoneistooni. Selkeästi artikuloiden nainen ohjeisti sisäpuhelimen käytössä, varmisti, etten tarvinnut mitään ja poistui.

Kävelin eteistilasta olohuoneen kautta keittiöön, jossa iltapala odotti pyöreän, koivunvärisen pöydän päälle katettuna. Otin täytetyn patongin mukaani ja pysähdyin kermanvalkoisilla ja tummanruskeilla sävyillä sisustetun olohuoneen keskelle. Paikka muistutti enemmän kalliimpaa majatalomajoitusta kuin satujen palatsia. Jokainen nurkka hohti kyllä puhtaana, huonekalut vaikuttivat Ikeaa merkittävästi laadukkaammilta ja sopivat saumattomasti yhteen ja verhotkin ulottuivat lattiaan asti. En kaivannut timantein koristeltuja sängynpäätystä tai smaragdiammetta, mutta olisin toivonut jotain, mikä olisi saanut henkeni salpautumaan. Enemmän ruutuja ikkunoihin, kalliimmalla kankaalla verhoiltuja huonekaluja, massiivisempia kattokruunuja ja leveämmän sängyn. Jotain isompaa, prameampaa ja kiiltävämpää. Prinsessasatumaisempaa.

Menin olohuoneesta kapealle parvekkeelle, laskin lautasen patonkeineen lasiselle pöydälle ja nojauduin kaidetta vasten. Nebeten linnan takana sijaitseva puutarha oli kaunis ja hyvin hoidettu, jossa varmasti olisi mukava käydä haukkamassa happea ja nollaamassa ajatuksia. Aluetta kiertävä kivinen muuri siinsi kaukaisuudessa havupuiden lomassa muistuttamassa, etteivät lenkkimaastoni enää olleet rajattomia.

Selailin puhelimellani sosiaalisen median kanavia ja olisin halunnut julkaista matkan varrella ottamiani kuvia, mutta en kehdannut aiheuttaa hoville päänvaivaa, jos viattomaksi kokemani päivitys paljastaisikin liikaa.

Hätkähdin, kun puhelin alkoi väristä. Teresa ja Janna hymyilivät auenneessa videoyhteydessä. Molemmat esittivät kysymyksensä samaan aikaan.

“Heippa, joko kruunu on kiillotettu?”

“Millainen on mökkisi?”

“Kruunu on kai piilotettu siiheksi, että osoitan olevani luottamuksen arvoinen. Kultaiset ovenkahvat, koriste-esineöverit ja raskasverhoiset pylvässängyt ovat näköjään elokuvissa ja muissa maissa.”

“Siistiä. Ehkä olet Euroopan köyhimmän valtion prinsessa”, Teresa sanoi.

“Kenties minut haettiin tekemään ruumiillista työtä: tarttumaan lapioon, polkemaan rypäleitä ja lätkimään laastia. Todella rakentamaan maalle uudet perustukset.”

“Tosielämän Tuhkimo, jonka hyvän haltijakummin taikasauvasta loppui tähtisäteistä kipinät kesken bibidibabidiboon”, Teresa sanoi ja revähdimme nauramaan. Peruutin pöydän vieressä olevalle penkille samalla, kun kuuntelin ystävieni viimeisimpien päivien kuulumisia ja kuvittelin olevani heidän luonaan.

Huonosti nukutun yön jälkeen söin huoneeseen tuodun aamupalan ja menin makaamaan sohvalle puhelimeni kanssa. Haukottelin, ojensin jalat käsinojan yli ja klikkasin auki englanninkielisen uutissivuston. Yksi artikkeli listasi kuningas Nelion viimeisimpien vuosien terveysongelmat ja punnitsi hallitsijan todennäköisyyttä tervehtyä työkykyiseksi hiljattaisesta sairaalareissusta. Toisessa artikkelissa kerrottiin, mitä tapahtuisi kuninkaan kuoleman jälkeen ja kolmannessa arvuuteltiin, kenelle kruunu siirtyisi. Juttujen alle oli kertynyt satoja kommentteja. Joku muistutti kilpailevan lehden tehneen tutkimusta mahdollisista tunnuksettomista lapsista, joista voisi löytyä tuleva hallitsija. Siihen oli monilla oma, toinen toistaan parempi mielipide esitettäväksi. Tunteaton perijä nähtiin niin hovin tuhona, varmana askeleena kohti tasavaltaa ja yllättäen myös raikkaana tuulahduksena. Avasin vielä yhden artikkelin, jota sivusto mainosti lisätekstillä ”Juuri nyt!”.

Kuningas Nelion sisko oli antanut lausunnon, jossa arveli hovin tiedottamisen puutteen ennakoivan sitä, että Nelion haarasta ei kruununperillisiä löytyisi. Sisko ilmoitti, että hän ja hänen poikansa olivat halukkaita ja valmiita tekemään kaikkensa nevernalaisten eteen. He sopivat täydellisesti tehtävään, koska he edustivat perinteisiä perhearvoja ja vakaita suhteita, joissa lapsia tehtiin tulevaisuutta ajatellen ja jossa ei erottu mielivaltaisesti. Sisko vakuutti, että

hänen lapsensa ja lapsenlapsensa oli kasvatettu rehelliseksi, eikä näitä saataisi koskaan kiinni minkäänlaisesta vilpistä tai vallan väärinkäytöstä. Artikkelin kommentointi oli suljettu, joten oli selvää, että aihe herätti tunteita ja mahdollisesti liian vauhdikasta keskustelua. Kuningas Nelio oli tapaamisessamme sanonut sukulaisiaan epäluotettaviksi ja oman edun tavoittelijoiksi, ja nyt toinen puoli heitti lokaa Nelion suuntaan. Laskin puhelimen viereiselle pöydälle, enkä yrittänyt ratkaista, kumpi osapuoli oli vilpittömämpi. Tuijotin kattolistojen suoraviivaisia kaiverruksia ja kirosin etukäteen niitä päiviä, kun koko suku pitäisi kutsua yhteisille päivällisille.

Luulin, että minut oli unohdettu, kunnes puolenpäivän tienoilla Augusta soitti ja pyysi minua tulemaan samalla käytävällä sijaitsevaan pieneen neuvotteluhuoneeseen.

Saamieni ohjeiden perusteella löysin oikean sinapinkeltaisen oven, jonka takaa tapasin jakkupukuisen Augustan, juristi Vasconcelosin ja muhkeahuulisen PR-päällikön. Kun asetuimme kapean puupöydän ympärille, Augusta selitti, että Nevernan hovissa PR-päällikön tehtäviin kuului mediatiedotteiden koostaminen, ulospäin lähtevän viestinnän hallinta ja kriittisissä tilanteissa, kuten nyt, huolehtia hovin imagon säilymisestä.

“Pahoitteluni, että jouduitte odottamaan näin pitkään. Kuningas Nelion siskon antaman lausunnon takia jouduimme tekemään muutoksia alkuperäisiin suunnitelmiimme”, Augusta vielä lisäsi.

”Millaisia”, kysyin peläten, että en tulisi pitämään vastauksesta.

PR-päällikkö kohensi paksusankaisia silmälasejaan ja laski kätensä pöydälle.

“Nyt on äärimmäisen tärkeää näyttää kansalaisille, että hovi ei ole tuuliajolla, perhe ei romahda ja kruunulla on perijä. Joten aikaistamme tiedotustilaisuutta.”

”Kuinka paljon?”

”Lehdistösihteerimme on kontaktoinut eri median edustajia, ja saimme tilaisuuden siirrettyä tälle päivälle kello viideksi”, PR-päällikkö vastasi.

Purin huultani ja pysyin vaiti, vaikka olisin halunnut mennä piiloon pöydän alle tai vaihtaa henkilöllisyyttä. Minun piti saada viettää viikko Nevernassa hissukseen ennen kansan eteen astumista ja kuninkaan piti hoitaa julkiset esiintymiset. Painoin sormet ohimoilleni, vaikka kipu levisi vauhdilla takaraivosta otsalohkoon ja silmien taakse. Nousin seisomaan ja yritin koota paloista kokonaisen kuvan, vaikka kehyksistäkin puuttui osia. Mieleeni tuli aiemmin lukemani artikkeli. Ehkä hovin edustajat eivät olleetkaan huomioineet kaikkea.

”Kuninkaan sisko toi haastattelussaan esille, että avioliiton ulkopuolisia lapsia ei voida ottaa huomioon perimysjärjestyksessä. Joten mikä estää häntä hyppäämästä edelleni?”

Juristi risti sormensa ja rykäisi.

“On totta, että lain mukaan avioliittoon syntynyt lapsi on ensisijainen perijä. Kruununprinsessa Serena ei kuitenkaan tuottanut muita jälkeläisiä, joten parlamentti otti kuninkaan ehdotuksesta käyttöön poikkeuspykälän. Sen mukaan kruununperijän aviottomalle lapselle on mahdollisuus antaa täydet kuningasperheen oikeudet, jos sille on riittävät perusteet ja hallitsija puoltaa päätöstä.”

Suljin silmäni. Siinä meni viimeinen mahdollisuus perääntyä. Ihmettelin, että kuningas oli tehnyt ratkaisunsa minua näkemättä. Suvun välien täytyi olla todella huonot, koska prinsessa säkissä kelpasi. Kieltämättä uteliaisuuteni oli herännyt sen suhteen, mitä kaikkea Nelion ja Rosanan välillä oli tapahtunut. Yksi vaihtoehto saattoi olla sekin, että bonusvanhempani olivat antaneet omia raporttejaan minusta pitkin vuosia ja minusta tiedettiin enemmän kuin osasin arvella. Mistäpä tiesin, kuka puhui mitäkin selkäni takana.

“Eli mitä nyt tapahtuu?”

”Laadimme teille lehdistösihteerin kanssa valmiin puheen, jossa lupaatte tehdä parhaanne maan eteen ja olette innoissanne uusista haasteista”, PR-päällikkö sanoi ja antoi nyökkäämällä puheenvuoron Augustalle.

”Sen lisäksi olemme tehneet muutoksia tuleviin edustustehtäviin. Koska kuninkaan kunto heikentyi, näimme parhaaksi siirtää myöhempään ajankohtaan vain vaativimmat tilaisuudet, mutta muutoin kierrätte kruununprinsessa Serenan aikataulun mukaisesti.”

”Emmekö voisi perua kaikkia seuraavalta parilta viikolta, jotta voisin keskittyä kuningatarkoulutukseeni”, kysyin ja ristin sormeni vaivihkaa.

”Se ei ole suositeltavaa. Pitämällä kiinni sovitusta vahvistamme kansan luottamusta kuningashuoneeseen, koska pienet epävarmuudet eivät horjuta kykyämme toimia”, PR-päällikkö sanoi äänellä, joka osoitti, että asia oli käsitelty ja päätetty.

Äkkiä Baltic Sea Starin viihdepäällikön lennokkaat sketsikäsikirjoitukset ja puuduttavat viikkopalaverit eivät tuntuneetkaan kovin pahoilta. Niihin minulla oli rutiini ja niistä tiesin selviäväni. Nyt olin menettänyt mahdollisuuden pehmeämpään laskuun, enkä ollut edes ehtinyt panna tavaroitani paikoilleen. En ollut varma, kuinka monta ylimääräistä linkousta pääni kestäisi.

Kolmikko teki lähtöä, kun Augusta huomasi avonaisen matkalaukun eteistilan nurkassa ja siirsi kysyvän katseensa minuun.

“Olin panemassa tavaroita paikoilleen”, sanoin.

“Miksi?”

Katsoin häntä ja yritin keksiä, missä olin tehnyt virheen, mutta en ehtinyt sanoa mitään, kun hän jatkoi:

“Varsinainen määränpäämme on Aureon palatsi, ja pysähdyimme ainoastaan siksi, että tämä oli lähempänä sairaalaa.”

“Pakkaan mahdollisimman nopeasti.”

Augusta poistui muistutettuaan lähtöajasta. En viitsinyt viikata vaatteitani, koska se olisi kuluttanut kallisarvoisia minuutteja. Matkalaukut menivät pienen väännön jälkeen kiinni ja uskoin, että vetoketjut kestäisivät tämän yhden siirtymisen. Nostin laukut käytävään ja muistin Augustan luvanneen aiemmin, että saisin muuttaa Aureon palatsiin, hallitsijan lokaaliin. Miten olin voinutkin unohtaa sen? Koko reissun kiinnostavimman asian.

LUKU 11

Autossa Augusta istui jälleen vieressäni puhelin korvallaan. Aiemmasta oppineena päätin vältellä tyhmiä kysymyksiä, joten paremman tekemisen puutteessa otin puhelimeni esille ja tutkin, mitä netissä kerrottiin kuninkaallisista kiinteistöistä. Pääkaupunki Vedairon keskustassa sijaitti yksi lokaali, Sarandovan linna, jossa asuminen ei ollut ollut mielekäästä keskeisen sijainnin takia. Linna oli liian lähellä turistien suosimia ostoskatuja ja nähtävyyksiä, joten omaa rauhaa ei ollut edes nimeksi. Aureon palatsiin oli ennen Serenan syntymää tehty mittavampi remontti, jolloin kuningasperhe oli hetkellisesti asunut keskustassa. Nuo kuukaudet olivat saaneet hallitsijaparin vakuuttuneeksi, että ei ollut tarpeen muuttaa pienempään vaan pysyä mieluummin syrjäisemmässä palatsissa, jossa oli kunnollinen puutarha, oma metsä sekä vähemmän ohikulkevaa liikennettä. Olin tyytyväinen päätöksestä, sillä ei minuakaan olisi huvittanut asua paikassa, jonka alakerrassa pyöri turistiryhmiä ja jossa joutuisin varomaan, mitä verhoja raotin, jos en halunnut tulla nähdyksi.

Pitkän korkeiden puiden reunustaman ylämäen jälkeen tie tasaantui ja oikeanpuoleisesta metsästä työntyi esille jymäkkä muuri. Päätäni käännellen yritin nähdä paremmin sen yläpuolelle kohoavan auringonkeltaiseen vivahtavan rakennuksen, kun lähestyimme itsestään auenneita rautaportteja. Auto sujahti sisään, portit sulkeutuivat ja käännyimme palatsin alikulun kautta sisäpihalle. Pääovien edustalla odotti tummapukuisia miehiä, jotka laskeutuivat portaat alas, kun automme pysähtyi. Työnsin oman oveni auki ja kohtasin pukumiehen hämmentyneen katseen, kun hän pysähtyi hansikaskäsi ovenkahvan suuntaan ojennettuna. Hymyilin nolona ja toivoin, että olisin malttanut istua paikallani pidempään. Augusta nousi jälkeeni ulos ja lähti näyttämään tietä pääoville.

Kävellessämme ihailin pihan koristeellisia valaisinpylväitä, neljässä kerroksessa olevia vaaleapokaisia ikkunarivistöjä ja rakennuksen kokoa, joka vastasi täydellisesti mielikuvaani loisteliaasta palatsista. En voinut uskoa, että tulisin asumaan täällä ja voisin kiertää läpi joka nurkan joutumatta pulittamaan lisähintaa salakäytävistä ja salongeista. Huoneita oli lukemani mukaan kahdeksansataa ja rapiat päälle. Välipysäkkinä toiminut Nebeten linna olisi ollut kokoluokaltaan järkevämpi, mutta Aureon palatsissa tunsin itseni kruununperijäksi. Jos saisin käsiini pohjakartan, lähtisin tutkimusmatkalle etsimään vaiettuja salaisuuksia, piilotettuja aarteita ja karmivia kummituksia. Täytyisihän minun tutustua paikkaan paremmin, jotta voisin viedä Jannan ja Teresan kiertokäynnille tulevaisuudessa.

Avaran tulohallin lattian hailakan punertavanruskeat kolmiot toimivat hienona kontrastina kermanvärisille seinille, kultaisille, köynnösmäisille pylväs- ja kattokuvioinneille ja painovoimaa uhmaaville kattokruunuille. Korkeista ikkunoista siivilöityi halliin auringonvaloa aina vastapäisellä seinällä oleville oville asti. Ne avautuivat ja sisään käveli hoikka mies, jolla oli ruskea, kiiltäväksi kammattu tukka. Miehen mustavalkoinen puku myötäili hänen sulavia liikkeitään, kun hän ojensi tablettinsa vieressään kulkevalle naiselle. Mies huomasi meidät ja antoi katseensa liukua kengistäni palmikkooni. Hän loihti kapeille kasvoilleen hymyn, lähti kevyesti askeltaen lähestymään minua ja kumarsi päätään.

“Hyvää päivää, teidän kuninkaallinen korkeutenne. Mukava tavata! Olen Edgar Cinta, kuninkaan nuorempi assistentti.” Miehen ääni hyväili lausuttuja sanoja. Hän puristi kättäni pehmeällä kädellään yhä hymyillen.

“Mukava tavata, olen Olivia Rantamalmi.”

Edgar laski kätensä, vilkaisi Augustaa ja käänsi siniset silmänsä takaisin minuun.

“Muistuttaisin, että äitipuolenne sukunimi ei ole oikea nimenne, vaikka olettekin sitä käyttänyt. Tähän saakka. Jatkossa käytätte Gimaräis-sukunimeä, mutta käytännössä katsoen teidän on tarpeetonta mainita sitä missään yhteydessä.”

“Aivan, tosiaan. Kiitos.” Olin kyllä nähnyt uuden sukunimeni Augustan kansion papereissa, mutta unohtanut sen saman tien. Sen lisäksi minulla oli kolme muuta toista nimeä ja herttuatar-titteli. Olin kuvitellut, että pitkiä nimiä ja nimikkeitä annettiin vain virallistetuille suvun jäsenille, mutta nähtävästi lehtolapsetkin saattoivat saada osansa. Tai ehkä kaikki nuo oli lisätty vasta hiljattain, jotta en vaivaisella kahdella etunimelläni kuulostaisi liian rahvaalta. Olisi ollut kiinnostavaa saada kuulla tarkemmin kastetilaisuudestani, jos sellaista edes oli pidetty. Ehkä paikalla oli ollut vain sisäpiiri ja paperit oli tehty muiden arkiaskareiden ohessa.

“Voisin oikeastaan toimia saattajananne”, Edgar sanoi huolellisesti artikuloiden ja kutsui sormeaan heiluttamalla mukanaan seuranneen nuoren naisen luokseen. “Pyydä hovimestaria noutamaan prinsessan laukut, jos niin ei ole vielä tehty, kiitos. Me menemme edeltä.”

Edgar jatkoi hymyilyään lähtiessämme kapuamaan punaisella matolla päällystettyjä portaita.

“Teidän ei tarvitse huolehtia mistään tästä eteenpäin, sillä palatsin koko henkilökunta on käytettävissänne. Ensisijaisesti asioitanne hoitaa henkilökohtainen assistenttinenne, jonka tapaatte hieman myöhemmin tänään. Minä ja Augusta olemme kuninkaan henkilökuntaa, mutta koska tulette tarvitsemaan kaiken mahdollisen avun näinä poikkeuksellisina aikoina, voitte

rohkeasti olla meihinkin yhteydessä. Ja olemmekin sopineet, että Augusta toimii myös yhtenä teidän neuvonantajanne.”

Nyökkäilin ja yritin sivuuttaa miehen sanojen ja äänensävyyn ristiriidan. Ehkä hän oli väsynyt ja vaikutti siksi mairealta ja kireältä samaan aikaan.

“Yritän parhaani mukaan muistaa, kuka tekee mitä”, sanoin jotain sanoakseni, kun pääsimme toisen kerroksen tasanteelle.

“Älkää suotta. Saatte sähköisen listan palatsin työntekijöistä vastuualueineen, ja lähtökohtaisesti oma assistenttinne toimii linkkinä teidän ja kaikkien muiden välillä. Näin teille jää aikaa miettiä tärkeämpiä asioita kuten maamme tulevaisuutta”, Edgar sanoi ja lipui vauhdilla kohti kolmatta kerrosta, mutta pysähtyi yllättäen. “Kas, vallan unohdin. Setänne prinssi Abel odottaa teitä Topaasisalissa, ja olin suuntaamassa huoneistollenne.” Edgar väläytti nopean hymyn, kääntyi ja lähti sinne, mistä olimme juuri tulleet. Portaita alas, välitasanne, toiset portaat ja ison hallin läpi käytävään, jonka seinä- ja kattomaalauksissa komeili vaalealla taustalla sammalenvihreitä kukkia, tyyliteltyjä ruudukoita ja ikkunoita.

“Hovimestari saattaa teidät tapaamisen jälkeen huoneistoonne. Minun on nyt mentävä. Oli kovin miellyttävä tavata, teidän kuninkaallinen korkeutenne”, Edgar sanoi ja pysähtyi, avasi Topaasisalin oven ja painoi sen kiinni jälkeeni. Katsoin hetken aikaa sulkeutunutta ovea ymmärtämättä, mistä äskeisessä oli ollut kyse. Käännyin turkoosin ja kermanvalkoisin sävyin sisustettuun huoneeseen päin, ja moniruutuisen ikkunan edessä olevasta nojatuolista nousi viisissäkymmenissä oleva, vihreään pikkutakkiin pukeutunut mies. Tumma tukka oli vedetty pienelle nutturalle niskaan ja koko leukaa peittävä parta tasoitettu siistiksi. Hän asteli luokseni jämäköin askelin, ojensi kätensä ja hymyili.

“Mukava tavata! Viime kerrasta onkin aikaa. Voinemme sinutella?”

Nyökkäsin. Prinssi Abel oli oikea kuninkaallinen, minua vanhempi ja sukulaiseni, joten pyyntö tuntui oudolta.

“En oikeastaan olisi välittänyt tulla palatsiin, mutta viimeisimpien tapahtumien takia se tuntui aiheelliselta.” Abel siirtyi sivummalle, kaatoi kirkkaanruskeaa nestettä kahteen lasiin ja ojensi toisen minulle. “Jääteetä. Pidän kiertueiden ulkopuolella selvää linjaa, että en menisi ihan rappiolle. Ole hyvä. Entä miten on, joko sinulle on päivitetty tapahtumien viimeisimmät käänteet?”

”Suurin piirein.”

Abel naurahti ja kaatoi itselleen täydennystä.

”Hyvä, säästyypä minulta vaiva kerrata siskoni edesottamuksia tai suvun sekopäisyyttä. En tiedä, mikä versio minusta on kerrottu, mutta todennäköisesti siloiteltu.”

”Sinusta mainittiin se, että kieltäydyit kruunusta ja että elämänvalintasi eivät miellytä kaikkia.”

Abel näytti huvittuneelta, kun istuutui pöydän kulmalle. Hän ei ollut perheen suosikkilapsi, koska oli valinnut omat polkunsa perinteistä välittämättä. Kuningas Nelio osoitti hänelle tukea julkisesti, mutta kahden kesken heillä ei juurikaan ollut puhuttavaa. Abel oli nuorempana heilastellut useamman naisen kanssa, kunnes oli löytänyt elämänsä rakkauden Jonas-muusikosta. Siinä olikin ollut vanhoja arvoja kannattavalle kuninkaalle sulatteleminen, kun poika ei ottanut siniveristä naista vierelleen ja pyöräyttänyt vähintään yhtä varaperillistä. Nytkin kuningas oli monarkian jatkokeskustelun yhteydessä ehdottanut kulissiavioliittoa, jotta maalle saataisiin perinteinen pari jatkamaan. Abel ei enää kokenut yhteyttä hovielämään, koska oli ollut sieltä pois melkein 20 vuotta. Valheellisten kulissien rakentaminenkaan ei kiinnostanut, koska kaikki tiesivät hänen mieltymyksensä.

”Isä on silloin oikein mukava, jos arvot kohtaavat”, Abel sanoi lopuksi.

Mietin niitä näennäisiä kohteliaisuuksia, joita kuningas oli eilen minulle lausunut. Olisivatko kommentit olleet toisenlaisia, jos olisin joku muu kuin lehtolapsi? Taatusti.

”Kun nyt suvusta puhutaan... Osaatko sanoa jotain kuninkaan siskosta, joka halajaa paikkaa palatsista”, kysyin ja laskin tyhjän lasini tahrattomalle tarjottimelle.

”Siitä lienemme isäni kanssa samaa mieltä, että Rosana lapsineen ei ole maan tulevaisuutta ajatellen paras vaihtoehto, koska sillä puolella sukua ollaan liian ailahtelevaisia ja moraalit joustavat tilanteen mukaan. Toki Rosanan mielestä hänen jälkikasvunsa on salonkikelpoisempaa ja tasapainoisempaa, kun me Nelion jälkeläiset olemme kaikki jollain tavalla ’pilalla’. Lisäksi tätini haluaisi, että maa pysyisi miehen vallassa, joten jo Serena oli hänen mielestään epäkelpo kruununperijäksi. Harmillista, että hän osui oikeaan. Syyt toki olivat muualla kuin sukupuolella.”

”Luuletko, että Rosanasta aiheutuu hankaluuksia?”

”Tuskin. He huutelevat aikansa, mutta kun kukaan ei kuule, vaikenivat ja palaavat takaisin koloihinsa. Koska he eivät ole Nelion suosiossa, ei heillä ole mitään mahdollisuuksia laillisesti ohittaa sinua, vaikka lehdissä voivat huudellakin ja yrittää sekoittaa siten pakkaa. Jos päättäisit äitisi tavoin karata, silloin saumaa voisi olla.”

”Karkaamismahdollisuus taisi mennä jo.”

Abel katsoi ympäri huonetta ja virnisti.

”Ehkä taikamatolla voisit vielä onnistua, mutta ilman sitä en lähtisi edes yrittämään. Mistä tulikin mieleeni kysyä, mikä sai sinut jättämään kaiken tutun taaksesi? Oletko kenties haaveillut prinseistä ja kimallmekoista koko ikäsi?”

Pudistin päätäni ja kerroin, miten Augusta oli vedonnut vastuuntuntooni, maan identiteetin säilymiseen ja viime kädessä siihen, että minulla ei oikeastaan ollut vaihtoehtoja. Abel räjähti nauramaan. Ääni kumpuili mukavasti korkeakattoisessa huoneessa ja toi sinne lämpöä.

”Samaa virttä he hokivat Serenallekin, joka sentään halusi olla hallitsija. Ainakin enimmäkseen. Tai no, toisinaan. Totta se on, että maa on vakaampi, jos kruunu pysyy suvussa. Ja onhan monarkian ylläpito kansalle jonkin verran edullisempaa kuin neljän vuoden välein järjestettävät vaalit ja turisteja kuninkaallinen maabrändi vetää puoleensa tasavaltaa enemmän. Molemmissa on toki puolensa, mutta minulle tämä elämä ei sovi.”

Katsoin häntä kulmiani kohottaen.

“Etkö halunnutkaan tavata minua siksi, että kehut monarkian historiallista arvoa ja että tämä on elämäni mahtavin ja ainutlaatuisin tilaisuus?”

Abel nauroi taas.

“Niin minun kai virallisesti pitäisi tehdä, mutta olisin siihen täysin väärä henkilö. Näin kulissien takaista säätämistä riittävän kauan. Mutta oikeastaan halusin tavata, jotta tiedät minun olevan taustatukenasi, kun hermosi menevät protokollaan ja sukulaisiin. Voit aina laittaa viestiä, kun siltä tuntuu.”

”Kiitos, arvostan elettäsi.” Laskin käteni ikkunan vieressä olevan nojatuolin selkänojalle ja järjestelin mielessäni pyöriä kysymyksiä. Olisin halunnut tietää kaiken, mitä Abelkin tästä maailmasta tiesi, mutta olin saanut viikon aikana niin paljon sisäistettävää, että en ehkä pystyisi ottamaan enempää vastaan. Yhden asian halusin kuitenkin kysyä, joten käännyin katsomaan Abelia, joka suoristi takkinsa kauluksia kultakehyksisen peilin edessä.

”Voisitko kertoa minulle jotain biologisista vanhemmistani? Siis jotain muuta kuin parinvaihtotarinan.”

”Heistä kyllä riittäisi kerrottavaa, mutta se vaatisi pari viinipulloa ja useamman tunnin. Isästäsi sinun kannattaa kysyä bonusäidiltäsi, hänellä on varmasti enemmän parempia muistoja kerrottavaksi kuin minulla.”

Meinasin nielaista ilmaa väärään kurkkuun.

”Mitä tarkoitat? Älä nyt sano, että isäni vehtasi kamarineidonkin kanssa!”

Abel hieraisi leukaansa kulmiaan kurtistaen.

”Mitä sinä tarkkaan ottaen tiedät Kristianista?”

Selostin hänelle lyhyesti nettihaut, joita olimme ystäväieni kanssa tehneet ja sen, että Lahja vaikenä salassapitoon vedoten. Abel pudisti päätään.

”Minä ehdin kuvitella, etteivät sukumme voisi enempää vältellä asioiden kertomista kuin mitä minulla jo oli tiedossa. Erehdyinpä taas. Sinulle ei siis ole kerrottu sitä, että biologinen isäsi on bonusäitisi veli?”

”Mitä?”

”Niin. Lahjan työsuhteen kautta Kristian pääsi lähelle kuninkaallisia ja askel askeleelta sisäpiiriin. Mutta koska minun tietoni ovat sivustaseuraajan tietoja, kehottaisin yhä, että puhut asiasta Lahjan kanssa.”

”Jestas sentään.” En voinut ymmärtää, miksei bonusäitini ollut voinut kertoa totuutta heti, saati sitä, miksi biologiseen isääni ei ollut otettu yhteyttä edes sen jälkeen, kun muutimme Nevernasta. Nähtävästi uusia vastauksia seurasi liuta uusia kysymyksiä. Mitenköhän kertoisin Lillille tämän uusimman tiedon aiheuttamatta uutta myrskyä? Kun hän saisi kuulla olevansa herttuan sukua, sen jauhamisesta ei tulisi ikinä loppua.

”Voimme palata asiaan myöhemmin, lupaan sen. Voin lisäksi selvittää, saisinko Kristianiin yhteyden. Kun hänet ajettiin Nevernasta, soittelimme lähinnä velvollisuuden tunnosta muutamia lyhyitä puheluita, mutta nyt en ole vuosiin kuullut hänestä muualta kuin lehtien sivuilta ja yökerhojen henkilökunnilta. Hän kyllä huolehti esimerkillisesti oman maineensa tahraamisesta heilastelemalla ympäri Euroopan hoveja ja jättämällä jälkeensä lukuisia särkyneitä sydämiä. Ja lapsiakin. Ymmärtääkseni kovinkaan moni hovi ei välitä nähdä häntä edes samoissa kaupungeissa, joissa kuninkaanlinnat sijaitsevat”, Abel sanoi päätään pudistellen.

Ymmärsin hyvin. Vaikka halusinkin tietää enemmän Kristianista, niin toistaiseksi hänestä maalattu kuva ei vaikuttanut kovinkaan vakaalta, välittävältä tai lämpöiseltä isähahmolta. Kaikkea sitä olin kuitenkin saanut bonusisältäni. Ehkä siksi en kokenut, että sisimmästäni puuttui jotain samalla tavalla kuin joiltain adoptiolapsilta, joiden kanssa olimme kouluaikoina jakaneet ajatuksiamme ja kokemuksiamme. Ehkä melko vakaan lapsuuden ja perhe-elämän vuoksi minun voisi olla helpompi hyväksyä sekin, jos en arvon herttua Kristian Bärstrand af Malmgårdiin koskaan saisi yhteyttä. Hankalia ihmisiä oli lähipiirissäni ennestään riittävästi.

”Toki minua kiinnostaisi kuulla biologisen isäni versio tapahtumista, mutta olen jo vuosia sitten tavallaan haudannut vanhempani. Hankin sitten vastaukset muilla keinoin, jos et tavoita Kristiania. Jos sopii, niin haluaisin vielä kysyä kuninkaan avustaja Edgarista. En mahtanut mitään sille, että hänestä tuli merkilliset... no, energiat”, sanoin, kun en parempaakaan sanaa keksinyt. Abel kääntyi pois kuvajaisensa puolesta, vilkaisi ovelle ja tuli luokseni.

”Edgar on ollut hovissa kymmenisen vuotta, joten en ole nähnyt hänen työminäänsä. Koska hän kuuluu isäni tiimiin, on hänen oltava alansa kovimpia ammattilaisia. Tunnen Edгарin kuitenkin toisista piireistä, ja siellä hän välillä esiintyy kuin olisi maailman kuulu tosi-tv-tähti. Nirppanokka on kai sanana mennyt muodista, vaikka se kuvaa miestä parhaiten. Enkä siksi voi sietää häntä.”

“Aika suorasukaista.”

“Mitäpä sitä kiertelemään, sillä minun ei tarvitse miellyttää ketään. Annan kuitenkin sinulle vapauden muodostaa oman mielikuvasi hänestä, koska kuten sanottua, hän on varmasti toisenlainen töissä kuin vapaalla. Kuten me kaikki.”

Nyökkäsin. Ehkä ensivaikutelmani Edгарista ei merkinnyt mitään, ehkä hänen persoonansa ei sopinut yhteen omani tai Abelin kanssa. Jos mies hoiti tonttinsa ja kuningas oli tyytyväinen, kaikki oli kuten pitikin.

Abel vilkaisi leveää sporttirannekelloaan ja ilmoitti, että hänen täytyi jatkaa matkaa. Nostin käsilaukkuni pöydän vierestä lattialta.

“Olenko mielestäsi tehnyt virheen suostuessani tähän”, kysyin ja heilautin kättäni isossa kaaressa.

Abel siveli leukaansa ja hymyili leveästi.

“Luulen, että saat siihen vastauksen ennen pitkää.”

Matkalla päähalliin Abel kertoi, että Jonaksen maailmankiertue alkaisi viiden päivän päästä, jonka jälkeen he majoittuisivat seuraavat kuukaudet milloin missäkin. Kadehdin hänen vapauttaan, vaikka hän tuskastelikin sitä, miten ajan- ja paikantaju välillä katosi, kun maat ja kaupungit vaihtuivat ennen matkalaukkujen purkamista.

”En silti vaihtaisi päivääkään pois. Jopa pitkiksi venyvät yöt, teknisten laitteiden hajoamiset ja hankalat yhteyshenkilöt tuovat oman mausteensa isompaan kakkuun. Joten toivon, että onnistuisit samoin löytämään hovielämästä hyvääkin. Minä nyt olen tällainen vanha ja kyllästynyt, mutta älä sinä muutu samanlaiseksi”, Abel sanoi naurahtaen ja kietoi vahvat kädet ympärilleni ennen kuin poistui pääovista kirrkaaseen auringonpaisteeseen.

Hovimestari saattoi minut samaa reittiä yläkertaan kuin Edгарin aiemmin, mutta sillä erotuksella, että nousimme kolmanteen kerrokseen asti, kuljimme pitkin eri tavoin väritettyjä ja sisustettuja, mutta silti hyvin toisiinsa sulautuvia käytäviä, kunnes lopulta saavuimme paksujen puuovien eteen. Päästettyään minut sisälle huoneistooni ja varmistettuaan, että minulla oli kaikki tarvitsemani, hovimestari poistui.

Oven sulkeuduttua ripustin takin oven viereisessä syvennyksessä olevaan naulakkoon ja panin kengät alatasolle. Menin etuhuoneesta reilusti perushelsinkiläiskaksiota isomman

oleskelutilan kautta makuuhuoneeseen, jossa oli ainakin kolmen ihmisen levyinen kultakirjailtu pylvässänpöytä vaaleine päiväpeittoineen ja lukuisine koristetyynyineen. Päädyn edessä seisivat matkalaukkuni purkamattomina, koska lukkojen avain oli yhä käsilaukussani. Vetoketjut tosin näyttivät siltä, että tuskin tarvitsisin avaintani enää mihinkään kuten en viimeisen matkansa tehneitä laukkujaan. Minua ei yhtään huvittanut alkaa lajitella tavaroita paikoilleen, joten siirryin verhojen reunustamista, avoimista lasiovista parvekkeelle. Näköala oli huomattavasti aiempaa yöpymispaikkaa parempi ja isompi. Vuorien ylle oli ilmestynyt sinertäviä pilviä, ja tunsin kostean tuulenvireen kasvoillani. Nojauduin kaidetta vasten ja katselin puutarhaa. Nurmikko muistutti vihreää mattoa, joka mukaili sulavasti maan muotoja. Hiekkaiset kulkuväylät kaartelivat puutarhan eri alueille, joissa oli niin sinertäviä kuin vaaleanpunaisia kukkia. Kaiken keskiössä oli pyöreä suihkulähde. Kaukana hoidettujen alueiden reunalla siinsi tiheä, tummanvihreä metsä, jonne palatsia ympäröivä muuri katosi. Luonto hehkui rauhaa, joten ehkä saisin siitä tasapainoa edessä olevaan pyöriin ja uuteen julkiseen elämään. Kertasin mielessäni viime päivien aikana saamani tiedot molemmista suvuistani, enkä enää ihmetellyt, mistä televisiosarjojen käsikirjoittajat kaivoivat ideansa. Jos Nevernan hovin jäsenistä joskus kirjoitettaisiin kaikenkattava historiikki, saisi sen lukija viihdettäväksi koko rahalla.

Palasin sisälle ja lähetin bonusäidilleni viestin, jossa ilmoitin uusimmat tietoni biologisesta isästäni ja sen, että olin kyllästynyt totuuden pimittämiseen ja ympäröivästä vastauksiin. Olin mielestäni riittävän vanha kestämaan epämieluisatkin paljastukset. Tuijotin äännettömänä pysyvää puhelintani, kun ovelle koputettiin. Tummansiniseen hameeseen ja silkkipuseroon pukeutunut ikäiseni nainen niiasi ja esittäytyi henkilökohtaiseksi assistentiksi Luzia Brillhoksi. Hän ilmoitti, että oli aika alkaa valmistautua lehdistötilaisuutta varten. Yhdessä hänen mukanaan tulleen iloisesti hymyilevän kolmen hengen tiimin kanssa siirryimme samalla käytävällä olevaan erilliseen saliin, joka oli toiminut myös kuningataräidin valmistautumistilana. Missä tahansa muussa tilanteessa olisin nauttinut alkavasta hemmottelusta, mutta nyt tuntui, että minua valmisteltiin sähkötuolia varten.

Istuin alas peilien edessä olevaan tuoliin, annoin stailaajien häärätä ympärilläni, kun Luzia selitti lehdistötilaisuuden kulun. Sain uuteen hovin sähköpostiosoitteeseeni puheen, jota kävimme Luzian kanssa läpi, kun hiukseni muotoutuivat modernille nutturalle ja kasvoilleni siveltiin meikkikerros, joka kestäisi kovimmatkin salamavalot. Stailaaja puki minut persikanvärisen kotelomekkoon ja samanvärisen pikkutakkiin. Väriin, jota en ikimainmassa olisi itse valinnut. Ehkä minun täytyi jossain vaiheessa käydä läpi omia mieltymyksiäni, jotta voisin oikeissa väreissä paremmin kuvitella oloni itsevarmaksi.

Nousin tuolista ja Luzia kertoi seuraavan vaiheen. Se oli maailman eteen astuminen.
Helppoa.

LUKU 12

Pääkaupunki Vedairon keskustassa sijaitsevan Sarandovan linnan odotushuoneessa kävi matala puheensorina. Lehdistön kabinettilaan johtavan oven vieressä seiso i isokokoinen vaalea mies, joka seurasi katsellaan kaikkia huoneessa liikkuvia.

“Lehdistö on paikoillaan, ovet suljettu ja televisioyhteydet avattu. Olemmeko me valmiita?”

Ihmiset ympärilläni vastasivat kukin myöntävästi, joten en viitsinyt esittää eriävää mielipidettäni. Lehdistösihteeri hymyili minulle ja pujahti verhon takana olevasta ovesta toiseen huoneeseen. Minusta tuntui yhä enemmän siltä, että olin menossa teloitettavaksi. Oli aivan eri asia esiintyä laivalla eri rooleissa, koska ihmisten odotukset eivät olleet kummoisia ja esitysten sisältö unohdettiin melko nopeasti. Ketään ei kiinnostanut, jos unohdin sanoja tai korkoni tarttui väärään paikkaan jääneeseen johtoon. Nyt pieninkin virhe huomioitaisiin, enkä voinut piiloutua anonyymiyden taakse.

Luzia nyökkäsi minulle ja antoi luvan mennä ovesta hyeenojen raadeltavaksi. Jalkani liimautuivat lattiaan, keuhkoni kieltäytyivät ottamasta happea vastaan ja puristin käsiäni nyrkkiin. Katsoin muita huoneessa olijoita. He hymyilivät kohteliaan rohkaisevasti. Luzia kuiskasi hiljaa uuden kehotuksen. Onnistuin lopulta muistamaan, miten käveltiin, vaikka se oli yhtä kömpelöä kuin Bambin ensiaskeleet.

Työnnyin verhojen välistä korokkeelle, jossa lehdistösihteeri odotti puhujanpöntön takana. Keskityin pysymään pystyssä ja yritin olla huomioimatta, miten tuoleillaan istuvat toimittajat ja huoneen sivuille sijoitetut kamerat seurasivat liikkeitäni.

Lehdistösihteeri siirtyi sivuun mikrofonin takaa. Käännyin huoneeseen päin ja olisin toivonut valaistuksen olevan hämäämpi, jotta en näkisi kaikkien kasvoja. Pilkkopimeä olisi vielä parempi. Silitin eteeni levitettyä paperia tarpeettoman pitkään, kunnes nostin katseeni ja etsin sopivaa kiintopistettä. Vastapäisen seinän maalauksen kehyksessä oli iso lovi, joten keskitin katseeni siihen. Muistutin itseäni, että olin kokenut esiintyjä ja selviäisin yhdestä, pikkuruudesta lehdistötilaisuudesta. Ajatukseni eksyivät miettimään, miten meitä huijattiinkaan uskomaan ihaniin prinsessasatuihin, vaikka todellisuus ei vastannut satumaailmoja. Uljas prinssi ei ratsastanut paikalle valkoisella ratsulla, eikä tarina päättynyt rakastavaisten suudelmaan. Sähköviä timanttikruunuja pullollaan olevia aarrekammioita en ollut nähnyt, eikä sympaattinen kuningataräiti ollut silittämässä päätäni. Ehei. Ehkä sain kokonaisen valtakunnan puolikkaan sijaan, mutta olin yksin ja toimittajalauma todennäköisesti toivoi jotain sellaista,

josta saisi mehukkaan klikkiotsikon. Yhden lisää niiden monien jatkoksi, joita nykyinen tilanne oli epäilemättä jo mahdollistanut.

Kuulin vaimean rykäisyn, vilkaisin lehdistösihteeriä ja tajusin, että en ollut sanonut vielä sanaakaan. Vedin syvään henkeä ja luin asiantuntijoiden laatiman lausunnon nostaen välillä katseeni toimittajiin ja kameroihin. Luin sanoja siten kuin ne paperilla olivat, vaikka niiden merkitys oli kadonnut, enkä ollut varma, muistinko pitää välimerkkien kohdalla taukoa tai painottaa oikein. Uutinen leviäisi tänä iltana ympäri Euroopan ja lopulta Suomeen. Pian entiset esimieheni ja kollegani, naapurini, ystäväni ja sukulaiseni näkisivät kuvani kaikkialla ja muodostaisivat mielipiteensä siitä, sopisinko tähän työhön.

Jatkoin sanojen suoltamista ajatusteni laukatessa omia reittejään ja lopulta huomasin viimeisen pisteen hämöttävän. Ohitettuani sen, olisin halunnut korkata minkä tahansa promilleja sisältävän juoman, mutta tyydyin hymyilemään. Ainakin toivoin, että ilme kasvoillani oli lähempänä hymyä kuin pakokauhuista irvistystä. Sekuntia myöhemmin toimittajat alkoivat ampua kysymyksiä. Äänet muuttuivat yhdeksi epäselväksi massaksi ja humina päässäni tuntui voimistuvan. Lehdistösihteeri tuli viereeni, ja huoneeseen laskeutui hiljaisuus. Hän vastaili muutamiin kysymyksiin hyvin ympäripyöreästi ja lupasi, että julkaisisimme myöhemmin kattavan tiedotteen, josta kävisi ilmi kaikki, mitä lehdistö ja kansalaiset halusivat tietää. Lopuksi hän kiitti kaikkia eri kanavien kautta osallistuneita. Ymmärsin tehdä samoin, jonka jälkeen poistuimme takaisin oven turvallisemmalle puolelle. Istuin lähimmälle tuolille, sillä jalkani eivät enää kantaneet. Joku ojensi minulle vesipullon, jonka korkki tuntui olevan ikiliimalla kiinni.

“Hyvin se meni”, Luzia sanoi rohkaisevasti hymyillen. Hän varmasti valehteli, mutta en välittänyt.

“Ensimmäiseksi esiintymiseksi onnistunut, vaikka korjattavaa on. Älkää huoliko, puhekouluttajanne saa hiottua terävän s-äänteen pehmeämmäksi ja puhenopeuden hitaammaksi niin, että sanat eivät jatkossa puuroudu samalla tavalla”, Augusta sanoi Luzian vierestä.

Olin näyttelemisharrastukseni myötä opetellut erilaisia painotuksia ja selkeää puhetta, mutta tänään olin unohtanut kaiken. Kuten olin unohtanut pitkin viikkoa kaikennäköistä muutakin normaalin ajattelun piiriin kuuluvaa. Luotin siihen, että ammattitaitoni palautuisi, kunhan selviäisin kaikista ensimmäisistä kerroista. Sen oli pakko. Otin uuden hörpyn ja suljin silmäni odottaessani olon tasaantumista.

Auringon jo laskettua avasin makuuhuoneeni parvekkeen ovet ja päästin iltatuulen puhaltelemaan verhojen lomitse. Asettelin hetken aikaa mukaan pakkaamiani matkamauistoja ja valokuvia lipaston päälle ja toivoin niiden tuovan luokseni edes auttavaa kodin tuntua.

Sain pikkutavarat mieleiseeni järjestykseen, jonka jälkeen päätin uskaltautua vilkaisemaan puhelintani. Olin joutunut irtisanomaan Suomen-liittymäni, mutta sopimus päättyi vasta laskutuskauden lopussa, joten en nähnyt syytä ottaa sim-korttia ulos. Augustalle en voinut sanoa mitään, mutta uteliaisuuttani minua kiinnosti seurata, miten uusi asemani vaikutti yhteydenottojen määrään. Avasin näyttölukituksen ja huomasin, että näköjään todella vaikutti. Puheluiden, viestien ja sosiaalisen median kanavien punaisten pallojen numerot pyörivät suuremmissa lukemissa kuin koskaan aiemmin. Minua tavoittelivat niin entiset kuin nykyisetkin ystävät, tuttavat ja kollegat, viihdepäällikkö mukaan lukien, sekä jokunen entinen poikaystävä ja taloyhtiön hallituksen puheenjohtajakin. Osa oli lähettänyt viestejä perään, joissa onnittelivat, haistattelivat tai pyysivät olemaan yhteydessä. Instagramissa seuraajamääräni oli noussut tuhansilla, Facebookissa kaveripyyntölukema komeili sadan paremmalla puolella. Kukaan ei ollut ohjeistanut minua, mitä tekisin sosiaalisen median tileilleni, mutta tuskin saisin niissä enää samalla tavalla olla läsnä kuin aiemmin. Lähetin Teresalle ja Jannalle videopuhelulinkin ja salasanan hovin hyväksymällä sovelluksella, jota ei voinut käyttää ilman erillistä kutsua. Luzian mukaan kutsun, yhteyden avaamisen ja liittymispyynnön hyväksynnän piti aina tulla niin sanotulta korkeammalta taholta ja että sovelluksen salaus oli räätälöity palvelemaan kaikkein merkittävimmissä asemissa olevia.

“Sellaista sillä puolella maailmaa”, Teresa sanoi osaaottavasti, kun olimme saaneet linjan auki. Hän istui parvekkeellaan hämärtyvässä illassa lyhdyn valossa fleece-huopa hartioillaan.

“Kertokaa tuomionne”, sanoi ja istuin sängyn reunalle.

“Aika kiusallista katsottavaahan se oli”, Teresa vastasi, “mutta näytit hyvältä.”

Janna nyökkäsi siirtyessään miehensä ohi ja sulki makuuhuoneen oven.

”Tukkasi ei ole koskaan ollut noin kiiltävä, eikä silmiesi erivärisyyttä edes kunnolla huomannut.”

“Huippustailaajat ja -meikkaajat saisivat vaikka Rölli-peikosta edustavan. Vaikea vieläkään uskoa, että olen tehnyt ensiesiintymiseni prinsessana. Ihan muutaman silmäparin edessä.”

“Nyt voit ajatella, että olet selvinnyt haastavimmasta ensiaskeleesta”, Teresa sanoi ja laittoi suklaapalan suuhunsa.

Ajattelin minua tuijottavia kasvoja pienessä huoneessa, kameroiden punaisia valoja ja selkääni pitkin valuneita hikipisaroita. Osa minusta toivoi edelleen karkaamismahdollisuutta. Aivan sama, eihän minun elämäni muuttuisi, vaikka palaisin takaisin Suomeen. Toki joskus olin haaveillut loistokkaasta elämästä, koska siten tekivät muutkin silloin, kun arjessa kaikki meni rytinällä mutaiseen järveen ja jalat jäivät mutaan jumiin. Mutta ei kai kukaan oikeasti uskonut elämän muuttuvan radikaalisti liki kolmekymppisenä. Joten mitään varautumistaktiikkaa ei ollut. Ei minulla ainakaan.

”Onhan se varmasti kivaa asua palatsissa, vaikka odottamaasi pienempi onkin”, Janna keskeytti ajatukseni.

”Niin, tosiaan. Eilinen linna oli kuninkaallisten harvemmallä käytöllä oleva syysasunto. Ajoimme tänään Aureon palatsille, joka on oikea tukikohtani ja hitusen isompi.”

Jannan naama nytkähti ja Teresan kasvoille levisi hymy.

”Kiva kuulla, että hyvä haltijakummi ei olekaan menettänyt otettaan. Voitko vilauttaa, miltä siellä näyttää?”

”Tuskin pieni vilautus haittaa.”

Nousin seisomaan ja kuvasin makuuhuonettani, jonka jälkeen menin parvekkeelle ja käänsin kameran kohti puutarhaa.

”On kokoa”, Teresa henkäisi.

”Taitaa olla vähän liiankin kookas”, Janna sanoi.

Teresa kohotti kulmakarvojaan.

”Kenelle on, kenelle ei.”

Minua alkoi naurattaa.

”Jestas sinun kanssasi!”

Siirsin puheenaiheen Teresan poikaystävään, joka kuulemma istui iltaisin televisiota tuijottaen ja kiukutellen, koska Teresa motkotti remontin hitaasta vauhdista ja epäpätevistä apureista. Janna puolestaan harmitteli tylsää asuinaluettaan, jossa tähän asti oli viihtynyt mainiosti, mutta viime päivinä hänkin oli alkanut kaivata vaihtelua.

Olisin halunnut puhua koko yön, mutta kello alkoi näyttää nukkumaanmenoaikaa ja haikein mielin hyvästelin kaksikon. Puhelu oli kuitenkin valanut minuun uskoa, että selviäisimme yhdessä tästäkin elämänmuutoksesta, kuten olimme selvinneet luunmurtumista, vesivahingoista ja pettäivistä poikaystävistäkin.

LUKU 13

Tiistaiaamuna kuljin henkilökohtaisen assistenttini Luzian perässä Ametistihuoneeseen, joka sijaitsi samalla käytävällä Topaasisalin kanssa. Vuorossa oli hovin perinteisiin kuuluva tiistaipalaveri, jossa käytiin läpi aiempaa, käynnissä olevaa sekä tulevaa viikkoa. Kokemattomuuteni vuoksi emme voineet käsitellä laajemmin kuningasperheen tulevaisuuden saati yhteiskunnan kiemuroita, joten ensimmäinen tapaamisemme keskittyi pintapuolisiin ja akuuteimpiin asioihin. Olin mielelläni hiljaisena sivustaseuraajana, sillä olin nähnyt mitä kummallisempia painajaisia, joissa seisoin laivan lavalla painava tiara päässäni ja vakuuttelin, ettei minua saanut heittää laidan yli. Olin herännyt useita kertoja, pudonnut kahdesti lattialle, enkä pimeässä muistanut, miksi makuuhuoneeni näytti kummalliselta. En nyt olisi ollutkaan parhaimmillani ehdottamaan yhteiskuntaa kehittäviä ratkaisuja.

Luzia avasi oven ja astuin peremmälle neliömalliseen huoneeseen, jonka tummanvioleteissa seinissä oli vaaleampia salmiakkikuvioita, ja samaa värikarttaa noudattivat myös verhot, matot ja tuolien pehmusteet. Yhden seinän eteen oli asetettu telineessä roikkuva valkokangas ja jokaisesta nurkasta löytyi jonkinlaisia viherkasveja.

Asetuimme istumaan valkoisen pyöreän pöydän ääreen. Kuulin oven sulkeutuvan, jolloin aloituspuheenvuoron otti punatukkainen mies, joka esitteli nopeasti muut paikallaolijat ja ilmoitti sitten, että kuningas kotiutettaisiin tänään, mutta tämä joutui pysymään vuodelevossa toistaiseksi. Serenasta ei tiedetty mitään uutta, sillä hän oli kadonnut toimittajienkin lonkeroiden ulottumattomiin. Miehen kontaktoimat asiantuntijat arvelivat, että entinen kruununprinsessa ei tulisi koskaan palaamaan, koska häntä vastaan oli nostettu rahanpesu-, maanpetos- ja lahjussyytteet. Olin melko varma, että kuningas – ja kenties Augustakin – tiesi, missä Serena seikkaili, mutta tuskin kumpikaan heistä tätä käretyttäisi.

Silmälasipäinen ja muhkeahuulinen PR-päällikkö nousi seisomaan ja otti seuraavan puheenvuoron. Hän kertoi, että lehdistötilaisuudestani ei ollut aiheutunut suurempaa katastrofia, vaikka kritiikkiä sateli niin hovia kuin minuakin kohtaan. Muutamat tunnetuimmat viihdebloggaajat ja lehtien kolumnistit huomauttivat, että oli harkitsematonta ottaa käyttöön vanha pykälä, joka salli lehtolapsen nousevan valtaan. Kuninkaallisiantuntijoiksi itseään nimittävät olivat nousseet puolustuskannalle ja muistuttaneet, että pykälä oli täysin käyttökelpoinen ja että sitä oli käytetty kerran aiemminkin 1800-luvun lopussa. Puolustajat uskoivat, että kuningas ei ollut tehnyt päätöstään kevyesti, joten kansalaisten ei tulisi menettää tässä vaiheessa uskoa hallitsijaansa. Joidenkin mielestä kuka tahansa oli parempi kuin Serena

itse. Edukseni laskettiin se, että olin kruununperijän biologinen jälkeläinen, enkä kuka tahansa satunnaisesti valittu sukulainen. Lisäksi osa oli varma siitä, että eksoottisessa Pohjolan maassa asuneella nuorella täytyi olla lukuisia nykyaikaisia parannusehdotuksia maalle ja kuningashuoneelle. Ja koska olin elänyt niin pitkään tavallisen ihmisen elämää, olin myös parempi vaihtoehto kuin jos nykyisestä kultakehdossa kasvaneesta pääministeristä olisi tehty presidentti. Tasavallan kannatuskaan ei ollut saanut suurta suosiota, kun viimeisimmässä gallup-kyselyssä 75% neveralaisista edelleen kannatti kuningaskuntana pysymistä. Näiden lisäksi eri tahot olivat nostaneet esille kysymyksiä isäni henkilöllisyydestä ja siitä, miksi hovin lehdistötiedotteessa asia kuitattiin ”nimettömänä aristokraattina”. PR-päällikkö kuitenkin vakuutti, ettei minun kannattanut asialla mieltäni vaivata, sillä heillä oli jo valmis vastine heränneille kysymyksille. Hovi ilmoittaisi vain, ettei isä halunnut julkisuutta ja että tieto henkilöllisyydestä ei vaikuttaisi yhtään mihinkään. En ollut varma, olinko asiasta samaa mieltä, mutta en sanonut mitään ja jatkoin kuuntelua.

Augusta kääntyi puoleeni ja varoitti, että pian vanhat puolitut kampaajista koulukavereihin tarjoaisivat omia tarinoitaan korvauksen ja julkisuuden toivossa. Hän suositteli, että en googlaisi omaa nimeäni tästä päivästä eteenpäin. Vaikka uteliaisuuttani hieman kutitteli, tiesin myös, miten julmia ihmisistä näppäimistönsä ääressä tuli. Oli odotettavissa, että tekemisiäni seurattaisiin vielä tarkemmin kuin kruununprinsessa Serenan, jonka vuoristoratamaiseen käytökseen kansalaiset olivat ehtineet tottua.

Kun muut huoneessa hiljenivät, kysyin, mitä saatoin tehdä asian hyväksi ja olisin halunnut pyöräyttää silmiäni vastauksen kuultuani. Minun tulisi opiskella ahkerasti, suorittaa sovitut vierailut hymyillen ja välttää virheitä. Yksinkertaista ja helppoa.

Aamupalaverista Luzia saattoi minut kolmannessa kerroksessa olevaan kirjastoon ensimmäisille oppitunneilleni. Katsellessani ympärilläni useammasta huoneesta koostuvassa kirjastossa, minusta tuntui, että aika liikkui täällä hitaammin kuin missään muussa toistaiseksi näkemässäni palatsin huoneessa. Arvelin, että sata vuotta vanhan pöytäkellon viisarit tuskin tulisivat jatkossakaan kiiruhtamaan, koska kuningataroppituntini historiasta kielitunteihin ja etiketeistä hallinnollisiin kiemuroihin tulisin jatkossa viettämään täyspuisen pöydän ääressä vanhojen ja vähän uudempien kirjojen ympäröimänä.

Luzia lähetti minulle sähköpostiin listan kirjoista, joihin minun piti tutustua sekä digitaalisessa muodossa useamman asiakirjan verran oppimateriaaleja. Myöhemmin saisin kouluttajilta vielä erilliset harjoitukset. Tekemistä vaikutti kasaantuvan enemmän kuin mitä aiemmissa kouluissa oli ollut yhteensä. Kerrottuaan pikaisesti oppituntien kulusta Luzia poistui ja päästi ensimmäisen opettajan sisälle.

Pöytäkellon viisarit liikahtivat viiden kohdalle, jolloin kulttuurituntemuksen kouluttaja sulki videotykin, jota varten oli seinälle ripustettu valkokangas. Hyvästelin naisen ja siirryin käytävään, jossa Luzia odotti. Hän lähti näyttämään tietä huoneistolleni kertoen työnkuvansa yksityiskohtia ja että tulisi jatkossa olemaan aina mukana, kun poistuimme palatsin ulkopuolelle. Hän toimisi ensisijaisena linkkinäni hovin työntekijöihin, muihin ihmisiin ja ulkomaailmaan, oli kyse sitten virallisesta asiasta tai ostosreissusta. Hänellä oli pääasiassa normaalit toimistoajat, jos mitään aikaisempia tai myöhäisiä tilaisuuksia ei ollut. Jos minulle tulisi kysyttävää niiden aikojen ulkopuolella, voisin soittaa suoraan puhelimeeni jo tallennettuun toimiston numeroon. Luzia vakuutti, että palatsi pyöri poikkeustilanteissakin kuin pieni kaupunki, joten huolestua ei tarvinnut, vaikka kärryille pääseminen ei tapahtuisikaan yhdessä yössä. Asiantuntijat olivat koonneet tiimini huolella ja poikkeustekijät huomioiden, joten olin varmoissa käsissä.

”Hienoa kuulla. Oikeastaan minulla olisi nyt jo yksi pyyntö”, sanoin, kun kuljimme käytäviä yhdistävän vaaleankeltaisen pikkuhuoneen läpi. ”Siskoni on käymässä Nevernassa ja haluaisi tavata. Jos tapaaminen ei onnistu palatsissa, voimme mennä kaupungillekin.”

Luzia otti puhelimensa esille ja avasi sieltä kalenterin.

”Emme valitettavasti voi näin lyhyellä varoitusajalla järjestää vierailua palatsin ulkopuolelle. Mutta voimme siirtää huomisen päivällisenne ensimmäisen kerroksen Topaasisaliin ja siskonne voi tavata teidät siellä. Tarvitsen vain hänen henkilötietonsa, jotta voin välittää ne turvallisuuspuolelle.”

”Kiitos, ilmoitan siskolleni.”

Luzia lupasi lähettää assistenttitoimiston aikatauluvastaaville viestiä ja toisen turvapuolelle. Olin luullut, että Luzia hoiti aikataulunikin, mutta hän sanoi olevansa vain yksi osa sitä ryhmää. Yhdenkin kuninkaallisen viikoissa ja kuukausissa oli niin monta menoa, että tarvittiin yksi kontaktoimaan vierailupaikkoja, toinen päivittämään aikataulut järjestelmiin ja Luzia ilmoittamaan minun henkilökohtaiset toiveeni eteenpäin. Abel ei tosiaan ollut pilailnut, kun oli sanonut hovissa olevan oma asiantuntijansa jokaiselle osa-alueelle. Hammastahnan sain sentään itse puristaa, mutta pyykki pestiin toisaalla ja tuotiin silitettynä vaatehuoneeseen.

Kylvettyäni helmiäisenvaaleassa ammeessa kiedoin pehmeän pyyhkeen ympärilleni ja viestitin hovin puhelimeen asennetun sovelluksen kautta Lillille tapaamisen ehdoista. Sovellus takasi sen, että lähettäjän numero ei paljastunut vastaanottajalle ja vastaaminen onnistui silti. Minua ei kiinnostanut tekninen toteutus, vaan tieto siitä riitti, että se oli hovin vaatimuksiin

riittävän salattu. Lilli kuittasi saman tien, että järjestelyt sopivat ja jäi innolla odottamaan huomista.

Vielä jonkin aikaa puhelinta näprättyäni laskin sen sohvapöydälle, kävin pukeutumassa ja aloin selaila kirjahyllyn kirjoja, mutta mikään niistä ei vetänyt puoleensa. Televisiokaan ei houkutellut, eikä ympäri huoneistoa ravaaminen. Väsymyksestä huolimatta halusin tehdä jotain ennen nukkumaanmenoa. Olin Nevernaan saapuessani suunnitellut, että koluaisin palatsin läpi niin hyvin kuin taisin, koska vanhoissa rakennuksissa oli jokaisella ikkunapokalla ja porrasaskelmalla oma salaisuutensa. Kenties onnistuisin löytämään salakäytäviä tai törmäämään menneiden kuninkaallisten henkiin, jos liikkuisin oikein varovasti ja kurkistaisin takkojen sisuksiin ja taulujen taakse. Luzia oli sanonut, että sain muutoin liikkua palatsissa vapaasti, mutta henkilökunnan asuintilat, huoltokäytävät ja turvallisuuden toimistot sekä kaikki lukitut ovet kuuluivat rajoitusten listalle. Hän oli kohteliaasti varoittanut, ettei ollut järkevää lähteä yksin vaeltelemaan ympäriinsä, sillä eksyminen kävi tottumattomalle tulokkaalle helposti. Kun olin vakuuttanut vain katselevani ympärilleni, oli Luzia kehottanut soittamaan joko hänelle tai ottamaan jonkun avustajista mukaan. Ajatus toki kuulosti järkevältä ja helpolta, mutta samalla katosi jännityskin. Ensimmäisten päivien uudessa asunnossani tuli olla muutakin kuin ennakkoon suunniteltuja museokierroksia. Johan siinä katoaisi löytämisen ilo, jos mukanani liikkui joku, joka tunsu jokaisen matonkutojan nimenkin.

Livahtamiselle oli kuitenkin yksi este: lähellä huoneistoni ovea sijaitsi turvamiesten koppi. En uskonut heidän ymmärryksensä riittävän, jos ilmoittaisin etsiväni palatsista ne huoneet, jotka eivät olleet helposti löydettävissä ja ovet avoimina. Luzialta olin kuullut turvallisuusyksikön varsinaisten tilojen sijaitsevan toisaalla, mutta kymmenen vuotta sitten hallitsijasiipeen tehdyn laajan saneerauksen yhteydessä yksi käyttämätön seurustelutila oli muutettu vahdeille sopivaksi. Näin varmistettiin, että mahdollisten yllätysten sattuessa kuninkaan siivessä oli aina joku turvallisuuspuolesta paikalla. Ennen remonttia toimittaja oli päässyt ujuttautumaan siistijäosaston työntekijää esittäen kuninkaan huoneen ovele kenenkään huomaamatta. Lähin turvamiesten tila oli silloin ollut kolmannen kerroksen pääportaikon länsipuolella, joka oli ollut Nelion mielestä liian kaukana, joten muutoksiin oli ryhdytty pikaisesti. Nyt kuninkaan asunto sijaitsi vain muutaman kulmauksen verran kauempana vahtikopista, mutta minun huonoa tuuriani oli joutua Nelion äidin vanhaan asuntoon.

Mietteliäänä tutkin puhelimeen tallentamaani palatsin pohjapiirrosta. Olin kaivanut sen netistä, mutta turvallisuusyistä se ei ollut yksityiskohtainen, eikä siitä ilmennyt vuosilukukaan. Ehkä kirjastosta voisi löytyä tarkempi versio, mutta sen etsiminen vaatisi aikaa, eikä minua huvittanut lykätä tutkimusmatkani aloittamista. Onneksi Aureon palatsia ei koskaan avattu

yleisölle, vaikka sitä oli vuosia sitten pohdittu. Kruununprinsessa Serena oli torpannut suunnitelman toteamalla, ettei tahtonut tuhansia ihmisiä kotiinsa pyörimään. Hänen mielestään riitti, että turistit saivat pällistellä keskustan Sarandovan linnassa ympäri vuoden. Olin samaa mieltä varsinkin nyt: suunnitelmani olisi tyssännyt alkuunsa, jos alakerrassa tamppaisi iloisenkirjavia sukankuluttajia.

Kurkistin käytävään. Vahtien ovi oli raollaan, joten minun täytyisi hipsutella kuin omenavarkkaissa oleva kersa kärttyisen papan pihamaalla. Onneksi olin saanut harjoitusta kotipuolessa alakerran naapuria välttellessäni, joten kuulin hiippailun ammattilaisiin. Astuin ulos ja painoin oven kiinni. Säpsähdin, kun kuulin äänen takaani.

“Voinko auttaa?”

Käännyin ympäri ja katseidemme kohdatessa pohjoismaalaisen viikingin näköinen mies nyökäytti päätään. Jos turvamiesten ohjeistuksissa seiso, ettei minua saanut laskea yksin mihinkään, en voinut kertoa totuutta. Jos olisin ollut yhtä hyvä suustani kuin Teresa, olisin voinut vakuuttaa vahdin kyvystäni kiertää palatsia omineni. Harmi vain, että osaamiseni oli muualla kuin ihmisten pyöryksiin puhumisessa.

“Ajattelin jaloitella hieman.”

Mies tutkaili minua vaaleilla silmillään.

“Minnepäin olette menossa?”

”Lähikäytävälle vain.”

Viikinki nyökkäsi ja esitteli itsensä Robert Dahliksi. Veikkasin miestä norjalaiseksi, mutta en viitsinyt kysyä tarkemmin, joten kättelin häntä ja jatkoin matkaani.

Pysähdyin päästyäni nurkan taakse, kuuntelin hiljaisuutta ja käännyin katsomaan tulosuuntaani. Minua ei seurattu. Ehkä sainkin kulkea kuten halusin ja pelkäsin turhaan. Ehkä pelkoni johtui siitä, että en kokenut taloa vielä omakseni, enkä voinut uskoa, että voisin noin vain kuljeskella vanhassa palatsissa, koskea tauluihin tai istua mille tahansa tuolille ilman, että vihainen museovirkailija tulisi heristämään sormeaan. Vilkaisin karttaa puhelimestani ja uskoin, että jos kävisin kääntymässä muutaman kulman ympäri, en eksyisi.

Kuljin ohi korkeiden ikkunoiden, kapeajalkaisten sivupöytien ja pehmeiden tuolien, minua isompien veistosten ja useampien oviaukkojen. Saavuin kapeampaan punertavanruskeaan käytävään, joka oli niin koristuksiltaan kuin sisustukseltaan aiempia pelkistetynmpi. Kokeilin yhtä ovenkahvaa, toista, kolmatta, neljättä. Enkö todella pääsisi sisään yhteenkään huoneeseen?

Lopulta löysin yhden avoimen oven. Pidätin hengitystäni ja kuuntelin. Mistään ei kantautunut ihmisiin viittaavia ääniä. Työnsin oven kunnolla auki ja sisään mennessäni

aktivoin taskulampun puhelimestani, jonka heikko valo paljasti vierivieressä seisovat tuolipinot ja seinää vasten nojaavat pöytälevyt. Suljin oven ja kiertelin ympäri huonetta, kunnes löysin kahden hieman kiikkerän tuolipinon takaa alas johtavat portaat.

Portaiden alapäässä vallitsi pimeys. Nostin puhelimeni korkeammalle ja seurasin, miten valokeila paljasti kapean huoneen, jossa ei ollut muuta kuin metallijalkaisia pöytiä seinien edessä. Syyllistävä ääni muistutti saamistani eksymisvaroituksista, mutta hiljensin sen ja siirryin huoneesta käytävän puolelle. En ehdoin tahdoin halunnut kapinoida neuvonantajia vastaan, mutta oli mahdotonta heti tottua olemaan nukke, joka sai liikkua vasta, kun se otettiin kaapista ulos. Halusin luoda illuusion vapaudesta edes sillä, että voisin hävitä residenssini uumeniin ja löytää omat reittini, joita kulkea.

Rullaava kitinä kantautui korviini käytävää pitkin, kun seisoin kahden ison fiikuksen välissä arpomassa seuraavaa suuntaa. Höristin korviani. Kitinä läheni. Ajattelun aika oli kulunut umpeen.

Taakseni vilkuillen aloin kasvattaa välimatkaa lähestyvään ääneen, kunnes näin kulman takaa esille työntyvän siivouskärryn. Kokeilin lähintä ovea, joka onnekseni aukesi. Pujahdin sisään ja suljin oven vapauttaen kahvan varovasti. Lähdin etsimään mahdollista piilopaikkaa puikkelehtien kalliin näköisten nojatuolien ohi ja väistäen matalalle laskettua kattokruunua. Vasemmalla olevan, kauimmaisen nurkan oven vieressä oli kapeat portaat. Sivelin ranteen levyistä puukaidetta ja vilkaisin tulosuuntaani. Palaaminen ei kannattanut, koska en tiennyt, oliko siistijä ohikulkumatalla vai aikoiko kenties puunata koko käytävän. Jos jatkaisin, voisin löytää vaihtoehdoisen reitin takaisin tai kenties jotain mielenkiintoisempaa.

Viimein loputtomiin jatkuva laskeutuminen päättyi, ja alakerran viileys tuntui helpottavalta poskillani. Puhelimen heikossa valossa ja täydessä hiljaisuudessa etenin röpelöisistä kiviseinistä tukea ottaen. Käytävä teki kolme käännöstä, kunnes päättyi isompaan tilaan, jossa ilma tuntui kevyemmältä. Aktivoin kirkkaamman valon sovelluksen, vaikka tiesin sen syövän valmiiksi vajaata akkua nopeammin kuin himmeämpi vaihtoehto. Jos en löytäisi tänne uudestaan, ei tämänkertainen elämys saanut jäädä hämärän peittoon. Annoin katseeni kiertää kiviseinistä kaarevaan kattoon, kun kävelin eteenpäin.

Huoneen päätyyn päästyäni pysähdyin ja hetken aprikoinnin jälkeen valitsin edessäni olevista ovista vasemmanpuolimmaisen ensimmäiseksi tutkimuskohteeksi. Olkapäätäni apuna käyttäen sain puisen oven auki. Pienet hiukkaset lähtivät leijailemaan ilmapirran mukana ja pölyn kuiva maku tunkeutui suuhuni, kun astuin peremmälle. Puhelimeni päästi varoitusäänen ja sammui. Seisoin täydellisessä pimeydessä ummehtuneen hajun ympäröimänä, joka toivottavasti ei ollut lähtöisin ruumiista. Viisaampi minäni huomautti, että olin ylittänyt

tyhmien päätösten maksimimäärän, mutta uteliaampi minäni painoi käden viisauden suun eteen, joten jatkoin kulkemista.

Käytävä päättyi isoon halliin, jossa pyöriessäni törmäilin pylväisiin toistuvasti. Yhden törmäyksen jälkeen kaaduin rähmälleni, jolloin polveni kolahti ikävästi kiviseen lattiaan ja pienet hiekanjyvät pureutuivat kämmeniini. Nousin ylös, pyyhin käsiä housuihini ja jatkoin hämärässä harhailua suuntaavaistoni täysin kadottaneena.

Pysähdyin vetämään henkeä ja tunsin, miten jokin vikkeläjalkainen suhahti kenkäni päältä. Säikähdin, hyppäsin sivuun ja nilkkani muljahti. Luonnollisesti se kuului samaan jalkaan, jonka polvi oli jo ottanut osuaa. Kuinkas muutenkaan. Olisin saanut kirosanavalikoimallani bonusäitini korvat helottamaan, mutta oli helpompi olla vihainen kuin hätääntynyt. Jalkani sentään kesti kävelemisen, vaikka hyvältä se ei tuntunut.

Voimattomana eteenpäin laahustaessani suunnittelin käpertyväni lattialle itkemään ja alkavani toivoa ihmettä avukseni. Suunnitelman ongelmana vain oli se, että kukaan ei tiennyt, missä päin palatsia olin, joten jos en halunnut jäädä loputtomalta tuntuvaan alakertaan mätänemään, oli pysyttävä liikkeessä. Soimasin tyhmiä päätöksiäni, joihin lukeutui sekin, että olin lähtenyt matkaan oman puhelimeni kanssa ja jättänyt hovin puhelimen huoneistooni. Lisäksi minua janotti, kämmeniäni kirveli ja pöly tuntui raastavan silmäni verille. Vaan oli pakko yrittää jaksaa, joten jatkoin jalkojeni laahaamista.

Muutamaa epätoivon kyyneltä ja uutta mustelmaa myöhemmin käteni osui aukkoon, joka olisi ollut ahtaanpaikankammoisen painajainen. Työnsin jalkaani eteenpäin, kunnes kengänkärkeni tapasi esteen. Kyykistyin ja käsilläni tunnustellen tajusin, että olin vihdoinkin tullut ylös vievään portaikkoon. Nousin portaita kontaten ja toivoin parasta.

Saavuvin puiselle ovelle, jonka poikki kulki metallisia ripoja. Vedin ja työnsin vuorotellen, ja juuri, kun olin varma, että tämäkin reissu jäisi hedelmättömäksi, ovi liikahti. Otin kaikki jäljellä olevat voimani avuksi, sain sopivan suuruisen raon aikaseksi ja pääsin työntymään ulos ennen kuin fysiikan lait ohjasivat oven tömähdyksen kiinni. Vedin raitista ilmaa sisääni keuhkojen koko tilavuudelta ja katsoin tarkemmin ympärilleni.

Aluskasvillisuudessa ei ollut painaumuksia ja puiden oksat kasvoivat kiinni toisissaan kuin olisivat taputelleet naapurin olkapäälle. En erottanut millään suunnalla valoja ja taivaskin oli muuttunut tummansiniseksi, joten jouduin jälleen suunnistamaan hämärässä. Intuitiopohjalta käännyin kahden paksurunkoisen puun välistä vasemmalle ja koko ajan ympärilleni pälyillen etsin oikealta tuntuva suuntaa.

Edetessäni oksien terävät kärjet raapivat käsiäni, hämähäkinverkot tarttuivat hiuksiini ja sateesta märät lehdet kostuttivat vaatteeni. Viimein näin oksien lomassa häivähdyksen

keltaista loistetta. Sain lisäenergiaa toivoa luovasta näystä ja kompuroin viimeiset metrit metsässä päätyen kivilaatoilla päällystetylle polulle. Oikealla siinsi metalliportti ja sen takana palatsista erillään olevia rakennuksia, joita en muistanut nähneeni aiemmin. Edessäni olevan siiven alakerran kulmahuoneessa paloi valo, mutta en uskaltanut mennä koputtamaan, joten käänsin katseeni vasemmalle. Huokaisin helpotuksesta. Näytti siltä, että pääsisin kivipolkua puutarhaan ja takaovien kautta sisälle. Mikä parasta: paikalla ei ollut ketään, joten olin selvinnyt pienestä seikkailustani ilman todistajia. Vilkuilin taakseni toistuvasti, jotta viime metreillä kukaan ei pääsisi yllättämään. Piha pysyi autiona, eikä ikkunoissa näkynyt kasvoja.

Olin liian keskittynyt varmistamaan selustaani, joten en huomannut rakennusten välissä olevaa läpikulkua ja metallisen aidan edessä seisovia miehiä ennen kuin oli liian myöhäistä.

LUKU 14

Tummapukuiset miehet käänsivät katseensa suuntaani aivan kuin olisivat aistineet jonkun ylimääräisen liikkuvan lähettyvillä. Toinen miehistä huusi jotain nevernaksi, kun he lähtivät tulemaan kohti. En saanut sanoista kunnolla selvää, joten vilkaisin ympärilleni pelastusta hakien. Turhaan.

“Kuka olet ja millä asialla”, tummatukkainen, parrakas mies huusi englanniksi. Toivoin pikaista maanjäristystä tai hyökyaaltoa, joka olisi voinut viedä minut mennessään. En halunnut elää sitä tapahtumaketjua, mikä oli väistämättä edessä.

Mies otti nopeampia harppauksia ja lamaanuttavassa tuijotuksessa olisi kobrakin jäänyt kakkoseksi.

”Vastaa!”

“Olen Olivia Gimaräis”, sanoin yskänpuuskan saattelemana.

Partaleuka mittaili minua uudestaan kiusallisen pitkään ja asettui näköesteeksi, kun siirsin katseeni hänestä meitä lähestyvään vaaleaan, hämärästi tutunoloiseen mieheen. Pelkäsin, että he eivät tuntisi minua, sillä näytin epäilemättä enemmän rantojen sankarilta pyörityäni likaisilla lattioilla, törmäiltyäni pylväisiin ja rämmittyäni märän metsän läpi.

Vaalea mies tavoitti meidät, ja partaleuka kääntyi hänen puoleensa.

“Robert, sinä olet ehtinyt tavata uuden prinsessamme. Sanohan, näyttääkö neiti tutulta.”

Samassa tunnistin viikingin, jonka olin nähnyt alkuillasta käytävässä. Olin sekä helpottunut että hädissäni, kun hän tuli lähemmäs.

“Teidän kuninkaallinen korkeutenne”, Robert sanoi, jolloin partaleuka kumarsi päätään minua katsoen.

Nyökkäsin. Miesten ilmeitä seurattessani olisin antanut mitä tahansa peilistä. Avasin vaivihkaa lettini ja haroin hiuksia sormillani, kun Robert kääntyi tummatukkaisen puoleen, ja he keskustelivat ääniään madaltaen. Arvelin, että tältä tuntui hiirestä, joka heitettiin käärmeen terraarioon odottamaan luonnonlakien toteutumista. Viileä tuuli puhalsi pihan poikki ja sai vilunväreet kulkemaan vartaloani pitkin. Olisin halunnut riipiä kosteat vaatteet yltäni, mutta jouduin odottamaan neuvonpidon päättymistä.

Miehet kääntyivät takaisin puoleeni, Robert hyvästeli kohteliaasti ja jätti minut kahden kollegansa kanssa. Mies astui lähemmäs, ojensi kätensä ja esitteli itsensä Samuel Coteksi. Hän puristi kovaa ja vaativasti, eikä päästänyt irti, kun vetäydyin taaksepäin ja oletin kättelyn olevan ohi. Ilmekään hänen kasvoillaan ei värähtänyt, kun hän hetkeä myöhemmin vapautti otteensa.

“Kuulisin mielelläni, miten olette tälle puolelle päätenyt.”

Mietin, mikä tässä puolessa mahtoi olla viialla, sillä olimme edelleen palatsin muurin sisäpuolella. En kuitenkaan uskaltanut paljastaa totuutta, joten sanoin eksyneeni, kun olin ollut tutustumassa puutarhan takana olevaan metsään. Samuel nyökkäsi, viittasi kädellään eteenpäin, ja lähdimme kävelemään kivitietä puutarhan suuntaan.

”Hukkasitteko päällystetyt polutkin?”

“Mitkä polut?”

“Ne, joita pitkin pääsee puutarhasta metsään pyhäkengilläkin.”

Nielaisin. Olisinpa tosiaan tutustunut ensin puutarhaan, jolloin olisin voinut välttää alkeelliset virheet. Ei kuninkaallisten metsä tietenkään ollut samanlaista ryteikköä kuin kotipuolella kesämökkitynteja ympäröivät vaan siniverisiä varten kaikki oli valmiiksi tampattua.

Kivilaatoilla päällystetty tie teki loivan käänöksen muotoon leikattujen, tummanvihreiden puiden välistä ja tulimme rautaportille. Samuel näytti kulkuavaintaan erillisessä tolpassa olevalle lukijalle, jonka jälkeen kuului pieni surahdus ja Samuel nykäisi portin auki. En ollut kauempaa nähnyt ohutta, kalterimaista aitaa, joten matkani olisi tyssännyt sittenkin ennen palatsin takaovia.

Samuel laski minut edeltä ja portin naksahdettua kiinni seurasi perästä.

“Joten yritetäänpä uudestaan. Missä olette kulkenut”, hän kysyi.

Vaatteeni tuntuivat käyvän nihkeämmiksi ja vieressä kulkeva mies isommaksi, kun mietin vastausta. Saavuimme palatsin takaoven portaikolle, mutta en päässyt livahtamaan sisätiloihin, sillä Samuel asettui eteeni. Nähtävästi minun oli pakko tarjota jonkinlainen selvitys päästäkseni tuimakatseisesta miehestä eroon. Siirsin huomioni vaaleaan porraskaiteeseen.

“Tulin näistä ovista ulos, pyörin puutarhassa ja kävelin päämäärättömästi ympäriinsä, joten siksi en kai huomannut mainitsemiasi polkuja.” Olisin halunnut irvistää selitykselleni, joka oli pikavalheiden kömpelöimmästä päästä.

Samuel näytti olevan samaa mieltä, niin ilmeettömästi hän minua katsoi, kun siirsin katseeni takaisin häneen. Hätäisesti jatkoin, etten muistanut tarkasti, koska oli ollut pimeää ja kaikki puskat näyttivät samoilta. Sana sanalta vakuutuin, että olisi ollut parempi olla hiljaa ja odottaa, että Samuel olisi väsynyt portaiden vartioimiseen ja päästänyt minut jatkamaan matkaani. Hän kohotti toista kulmakarvaansa aavistuksen.

”Niinkö kävi?”

“Niin kävi.”

Samuel risti kätensä ja odotti. Kuuntelin, sirsivätkö taustalla heinäsirkat tai kahahtelivatko lehdet, mutta koko tienoo tuntui autioituneen.

“Hyvä on”, Samuel sanoi, siirtyi sivuun ja kiirehdin hänen ohitse. Ovet avautuivat, ja vilkaisin niiden vieressä seisovia miehiä. Toivottavasti Samuel tai viikinki-Robert ei ymmärtäisi kysyä, oliko kaksikko nähnyt minua illan aikana.

Menin hallin poikki punaisella matolla päällystetyille portaille ja tajusin, että en tiennyt, missä suunnassa huoneistoni sijaitsi. Kartat olivat virrattomassa puhelimestani. Purin huultani, kun uupumus alkoi kasaantua paineeksi silmien taakse.

“Onko kaikki kunnossa”, kuulin matalan äänen kysyvän askelmaa alemmaa.

Olisin halunnut sanoa kerääväni voimia, mutta en voinut ottaa sitä riskiä, että uutta avuntarjoajaa ei löytyisi ennen aamua. Käännyin ympäri ja Samuelin katsetta vältellen mumisin, että oikea suunta oli pikkuisen kateissa. Hän vilkaisi ympärilleen ja nousi vierelleni.

”Minulla onkin asiaa kerroksenne vahdeille, joten voin näyttää tietä.”

Kuuman suihkun jälkeen desinfioin kämmeni haavat ja oikaisin sängylle jaksamatta siirtää muhkeaa päiväpeittoa sivuun. Tuijotin katon maalauksia ja mietin, olisiko minun pitänyt tunnustaa Samuelille, että olin kiertänyt pimeissä salakäytävissä. Kunnollisen minäni mielestä epärehellisyyteni kostautuisi myöhemmin, mutta seikkailuja kaipaava minäni vakuutti, että paremmalla varustautumisella ja valmistautumisella voisin välttää ongelmat jatkossa. Käännyin kyljelleni ja ikkunan takaista pimeyttä tuijottaessani tein päätöksen, joka toisi edes vähän jännitystä elämääni. Nukahdin suunnitellessani, mitä ottaisin seuraavalla kerralla alakertaan mukaan.

LUKU 15

Avasin oven aamutakissani ja annoin viininpunaiseen asuun pukeutuneelle Augustalle luvan tulla sisälle. Ilmeisesti hänestä oli tehty lapsenvahtini, koska tuskin hän muutoin olisi kunnioittanut minua läsnäolollaan näin aikaisin. Hän pysähtyi etuhuoneen keskellä olevan pyöreän pöydän viereen ja katsoi minua päätään aavistuksen kallistaen.

“Haluaisin kuulla tarkemmin eilisestä.”

“Kuten sanoin turvamiehillekin: harhailin ja eksyin, enkä piirtänyt kulkureittiäni piste pisteeltä paperille. Myönnän, että oli hölmöä lähteä yksin, mutta en voi vain istua paikallani. Toisekseen”, keskeytin Augustan hengenvedon, “opettelen arvostamaan sitä, että monet asiat tehdään puolestani – ajattelukin –, mutta se ei pyyhi pois sitä, että aiemmassa elämässäni tein kaiken itse. Olen edelleen elossa, vaikka olen joskus eksynyt.”

Augusta katsoi silmiini kohteliaasti hymyillen.

“Tietenkään teidän ei tarvitse pysyä asunnossanne. Palatsista löytyy paljon erilaisia ajanviettomahdollisuuksia, ja Luzia voi kertoa niistä teille. Muistuttaisin kuitenkin, että te ette ole enää kuka tahansa. Palatsin metsässä on korkeita kallioita ja epätasaista maastoa, joten varsinkin pimeällä voi helposti sattua pahemminkin, kun ette vielä tunne paikkoja. Me emme voi ottaa sitä riskiä, että Neverna jää ilman hallitsijaa.”

Kun en sanonut mitään, Augusta hyvästeli ja poistui. Olin väsynyt, turhautunut ja valmis vaikka kävelemään Suomeen samalta istumalta.

Iltapäivällä koulutustuntieni jälkeen minut saatettiin Topaasisaliin, samaan ensimmäisen kerroksen turkoosisävytteiseen huoneeseen, jossa olin tavannut setäni Abelin. Laskin puhelimen ja huulipunat sisältävän käsilaukkuni lähimmälle tuolille ja ihastelin pöydällä olevaa runsasta tarjontaa. Katettujen paikkojen tuntumassa oli leipä- ja hedelmäkorit sekä kannuissa vettä, mehua ja värin perusteella myös punaviiniä. Sivupöydällä oli termoskannu, teekuppeja ja ainakin neljää eri pikkuleipää.

Oveen koputettiin ja Lilli astui sisälle hovimestarin saattamana. Siskoni oli kähertänyt vaalean tukkansa Marilyn Monroe -tyyliselle kampaukselle ja pukeutunut punavalkoiseen mekkoon, joka näytti kalliimmalta kuin mitä olin tottunut hänellä näkemään. Hän lähti välittömästi kiertämään huonetta. Hän kosketteli huonekaluja, seinän kohoumia ja siirtyi katsomaan itseään takan yläpuolella olevasta kultakehyksisestä peilistä.

“Hulppeat puitteet.”

“Totta, vähän toisenlaista kuin kerrostalossa.”

“On tosiaan. Matkasta on ollut hyötyä minullekin. Olen saanut useampia biisi-ideoita. Keijusatumaisesta ympäristön vihreydestä, kauppakadun ihmispaljoudesta ja hotellin sisustuksessa käytetyistä sinivihreistä koristekivistä. Saan varmasti ainakin albumillisen kasaan tätä menoa.”

Asetuimme istumaan, hovimestari nosti tarjoilukärrystä hopeisten kupujen alta annokset eteemme ja kaatoi vettä kristallilaseihin. Varmistettuaan, että meillä oli kaikki tarvitsemamme, hän poistui oven äänettömästi sulkien.

”Seuraavalla kerralla otan mukaan minun miehen”, Lilli sanoi maistettuaan mureaksi paistettua kanaa. ”Löysin jo paikkoja, missä voisimme uppoutua oransseihin auringonlaskuihin ja osallistua sukellusretkille.”

Hymyilin, ja samaan aikaan toivoin, että minullakin olisi ollut joku, jonka kanssa istua parveketuoleissa ja vaihtaa mielipiteitä syksyn uutuuksikirjoista. Edellinen miesystäväni oli ollut kiinnostunut vain autolehdistä, koska ammatti mukamas velvoitti opettelemaan kaikki esitteet ja kuvastot ulkoa, mutta fiktiokirjat olivat ajanhukkaa. Autojen maahantuonti sentään oli haastavaa ja palkitsevaa työtä, jossa ongelmanratkaisukyky oli usein koetuksella. Toisin kuin laivalla mikin varressa heilumisessa. Onneksi olin päässyt tyypistä eroon, sillä mies olisi taatusti kuvitellut minun keksineen koko kuninkaallishömpötyksen hänen kiusakseen. Olisin voinutkin, ajattelin hymyillen.

“Mitä mieltä siis olet”, Lilli kysyi ja kilautti haarukan lautaselleen.

“Mitä sanoitkaan? Pahoittelen, ajatukseni eksähtivät.”

Lillin suu kiristyi viivaksi.

“Matkustan varta vasten osoittamaan sisarellista tukea, mutta et pysty puolta tuntia olemaan läsnä. Kiva juttu. Halusitko muistuttaa, miten upeaa sinulla täällä on? Tiesitkö muuten, että minuun ei luoteta sen vertaa, että olisin päässyt kävelemään vahtimiesten ohitse? Jouduin turvatarkastukseen oman siskon kotiovella!”

“En voi valitettavasti vaikuttaa turvallisuuskäytäntöihin, ja olettaisin, että tarkastus tehdään kaikille vieraille. Eikä ollut tarkoitus sivuuttaa kuulumisasiasi. Päässäni vain pyörii enemmän ajatuksia kuin mitä sinne mahtuu.”

“Suosittelen ammattiauttajaa!” Lilli haukkasi leipää minua tuijottaen.

Huokaisin syvään ja melkein toivotin hänet tervemenneeksi. Olin toivonut, että olisimme jotenkin löytäneet vahvemman yhteisen sävelen, kun emme enää asuneet samassa kaupungissa. Että etäisyys olisi jollain tavoin muistuttanut meitä sisaruussuhteemme tärkeydestä ja siitä, että aikoinaan olimme tehneet paljon asioita yhdessä ja nauttineet

toistemme seurasta, ja että ehkä voisimme löytää sen vanhan yhteyden uudestaan. Olimme alkaneet ajautua erillemme Lillin 18-vuotissyntymäpäivien jälkeen. Täysi-ikäisyyden mahdollisuuksiin havahduttuaan hän alkoi kokeilla rajojaan juhlimalla ja hakemalla huomiota keneltä tahansa sopivalta. Hän rakenteli haavemaailmoita, eikä arvostanut sitä, jos nostin esille jonkin vian suunnitelmassa. Hän kertoi toinen toistaan värikkäämpiä sattumuksia arjestaan, eikä pitänyt siitä, kun kerroin, että olin juuri lukenut saman asian lehdestä jonkun julkkiksen kertomana. Kun tarkoituksella välttelin häntä, hänen mielestään olin epäsosiaalinen, masentunut tai en kelpuuttanut häntä seuraani, koska halusin hengaila paremmin koulutettujen ystäväni seurassa. Turhautuessaan hän aina muistutti, että ilman hänen perhettään voisin olla laitoksessa ja rapajuoppo. Minun olisi pitänyt osoittaa enemmän kiitollisuutta hänelle, koska hän oli jakanut vanhempansa kanssani ja ymmärtää, että he olivat hyvää hyvyttään hyysänneet minua. Yhtä monta kertaa olin sanonut, että vanhempamme eivät halunneet kummaltakaan meistä mitään, sillä pystyivät elämään omilla tuloillaan, huolehtimaan asunnostaan ja matkustelemaankin. He halusivat vain, että olimme onnellisia emmekä murehtisi liikoja. Lillille olin antanut lahjakortteja laivalle, tuonut tuliaisia ulkomaanmatkoiltani ja auttanut kieliopinnoissa, mutta näytti siltä, että mikään ei tulisi olemaan riittävä korvaus siitä, että olin asunut hänen vanhempiensa luona ja syönyt heidän ostamia ruokia.

Lilli nousi ylös, kävi kaatamassa itselleen teetä ohutreunaiseen kuppiin ja palasi takaisin istumaan. Asetin haarukan ja veitsen lautaselleni vierekkäin ja nostin katseeni siskooni.

“Tämä on haastavaa ja sopeutumista vaativaa aikaa meille molemmille. On yllättävän vaikeaa panna näin aikuisiällä elämä uusiksi ja opetella kävelemäänkin. Vaikka palatsi on upea, minulla ei ole täällä ystäviä enkä voi puhua henkilökunnalle kuten tavallisille kollegoille. En tiedä, mitä sanoa sellaisille, jotka teitittelevät ja puhuttelevat minua ‘teidän kuninkaallisena korkeutenanne’ ja lisäksi niaavat ja kumartavat. Tämä ei ole sinun kiusaamistasi, mutta vaatii nyt hieman aikuis... kärsivällisyyttä.”

Lilli tuijotti minua ja kohautti olkapäitään. Hän nosti kupin huulilleen, emmekä sanoneet mitään useampaan minuuttiin. Nousin kaatamaan itselleni teetä ja toivoin, että tapaaminen päättyisi pian.

“Voimmeko käydä palatsikierroksella”, Lilli kysyi rikkoen painostavan hiljaisuuden.

Laskin seisaaltani tyhjentämäni kupin sivupöydälle ja olin kiitollinen mahdollisuudesta poistua huoneesta.

“Käyn selvittämässä.”

Turvamiehet seisoivat kauempana aulassa juttelemassa, joten menin heidän luokseen.

“Sopisiko häiritä”, kysyin huomattuani eilisen partaleuan seisovan muiden joukossa.

”Siskoni haluaisi käydä pienellä talokierroksella. Onnistuisiko se?” Salaa toivoin, että kierros ei onnistuisi. Jos olisin ajatellut hetken pidempään, olisin voinut kysyä ihan mitä tahansa muuta ja palata sitten Lillin luokse kieltävän vastauksen kanssa. Eihän hän koskaan saisi tietää, mistä olin turvamiesten kanssa oikeasti keskustellut. Mutta sanat olivat jo karanneet huuliltani, joten tyydyin odottamaan vastausta.

Samuel oli tovin vaiti, kunnes nyökkäsi.

“Suositus on, että sopisitte näistä asioista ensin assistenttinne kanssa, mutta tämän kerran voimme—”

”Selvä, ymmärrän hyvin. Kiitos kuitenkin”, sanoin, hymyilin pikaisesti ja palasin Lillin luokse. Pahoitellen ilmoitin, että valitettavasti kierros ei tällä kertaa onnistuisi, mutta voisimme katsoa asiaa joskus toiste.

Lilli väänsi kasvoilleen ivallisen hymyn.

“Eipä ole sinun asema kovin kummoinen, kun et edes omassa talossa pääse kulkemaan.” Hän otti takkinsa ja laukkunsa ja ilmoitti olevansa valmis lähtemään.

Lillin poistuttua kaadoin haalentuneen teenjämän kuppiini ja mietin, miksi hän oli vaivautunut tulemaan. Kenties hän oli toivonut huomaavansa, että palatsi muistutti ränsistyvää hökkeliä ja palveluskunta kulki resuisissa vaatteissa väsynyt ilme kasvoillaan. Olin oppinut elämään siskoni ailahteluiden kanssa, mutta nyt kaikki ylimääräinen kuormitti normaalia enemmän. Olin toivonut, että joku läheisistäni voisi asua Nevernassa, jotta seurassani olisi ollut muitakin kuin uusia kasvoja. Lilli oli ilmaissut halukkuutensa muuttaa palatsiin, mutta tämänpäiväisen jälkeen olin tyytyväinen, ettei hän ollut kokonainen siskoni. Ajatuskin siitä, että hän olisi muuttanut samalle käytävälle kanssani, ahdisti.

Kylmä tee maistui väljähtyneelle, joten siivosin kaikki ruokailuvälineet sivupöydälle. Käsitin vasta pikkuhiljaa, kuinka merkittävästi asemani vaikuttaisi ihmissuhteisiini. Päivien lopuksi työntekijät palasivat koteihinsa ja minä jäin yksin, koska muuta perhettä ei ollut. Kuninkaan kunto oli vakaa, mutta välillemme tuskin syntyisi syvää suhdetta. Velvollisuus pakotti meidät yhteistyöhön, eikä kuningas ollut ensimmäisellä tapaamisellamme osoittanut olevansa kiinnostunut muusta. Gimaräisin suku oli iso, mutta toistaiseksi vain Abel-setäni oli ottanut minut lämpimästi vastaan. Serenan halvaantuneen Cora-siskon Australiassa asuvat lapset olivat vielä kysymysmerkkejä. Kenties heidän kanssaan voisin joskus ystäväystyä, jos saisin heihin yhteyden. Augustan ympäriryöiden kommenttien perusteella olin ymmärtänyt, että siihen ajatukseen ei kannattanut takertua, sillä perhe oli vuosien kuluessa etäännyntynyt

hovista ja täällä asuvista sukulaisista. Nelion Rosana-siskon sukuhaara oli kuninkaan näkökulmasta mätä, ja luettuani lehdistä muutamia naisen vuosien aikana antamia lausuntoja, olin melko varmasti samaa mieltä. Nelion ja Rosanan pikkoveljen haarasta tiesin sen, että valtaosa oli muuttanut pois Nevernasta silloin, kun Serenan elämä ei ollut vielä ajautunut syöksykierteeseen, ja he kävivät palatsissa syntymäpäivien, jouluillallisten, häiden tai hautajaisten yhteydessä. En ollut ehtinyt tehdä tarkempaa tutkimusta suvun jäsenten vaiheista, mutta toivoin löytäväni siihen jossain vaiheessa aikaa. Nähtäväksi jäisi, irtoaisiko Augustalta tai kuninkaalta yhtään mitään vai olisinko muiden lähteiden varassa. Ymmärsin kyllä hyvin, jos palatsielämään palaaminen ei sukulaisiani kiinnostanut. Jos kuormittavista velvollisuuksista ja titteleistä oli luvan kanssa päässyt eroon ja onnistunut rakentamaan hyvän elämän muualle, miksi muuttaa takaisin tänne, missä omalle persoonalle ei ollut tilaa? Palatsissa oli satoja huoneita, jotka muodostivat uuden tukikohtani, mutta koti tämä ei ollut. En ollut voinut valita tauluja seinilleni, koivun tuoksua saippuaani, enkä voinut avata pääovea omalla avaimellani työpäivän jälkeen ja tuntea saapuneeni turvaan.

Rypistin käsissäni serviettiä ja yritin pitää lähemmäs hiipivän ahdistuksen tunteen loitolla. Tuloksetta.

Ihmiset palatsissa hoitivat käytännön asiat puolestani, eikä palkkapäiviä tarvinnut enää vahtia, mutta en voinut nauraa mahaani kipeäksi sunnuntaibrunsseilla, kontata karaokebaarista kolmen aikaan yöllä enkä käydä treffeillä kenen tahansa kivan miehen kanssa. Olisinko seuraavat 40 vuotta yksin, jos kuninkaallinen virka jatkuisi aivojen oikosulkuun asti? Istuisin illat sherrylasi kädessäni, enkä edes pitänyt sherrystä, kun kaikki muut olivat menneet kotiin perheidensä ja ystäviensä luokse. Tuijottaisin vuoria vuodesta toiseen miettien, millaista elämä voisi olla ja mistä olin luopunut.

En enää muistanut yhtään hyvää syytä, miksi en ollut jäänyt Suomeen tylsään arkeeni. Olisinhan voinut vaihtaa työpaikkaa ja tehdä yksittäisillä muutoksilla elämästäni paremman. Minulla olisi ollut ystäviä saman maan rajojen sisällä ja olisin voinut tavata heitä mieleni mukaan ilmoittamatta ensin sadalle muulle, mihin menin ja kenen kanssa. Toivoin, että olisin voinut hypätä aikakoneella siihen päivään, kun istuin Teresan ja Jannan kanssa suunnittelemassa yhteistä lomaamme. Olisin ottanut viihdepäällikön ojentaman lapun vastaan, soittanut Augusta Acostalle ja sanonut ”ei kiitos”. Olisin voinut kiukutella ja kiroilla, jolloin he olisivat todenneet, että olin liian hankala ja epäkohtelias prinsessaksi. Augusta tiimeineen olisi pakannut tavaransa ja palannut Nevernaan. He olisivat pahoitelleet kuninkaalle tilannetta ja siirtäneet vallan jollekin toiselle.

Oveen koputettiin ja hovimestari ilmoitti, että saattaisi minut takaisin huoneistooni. Katsoin miestä ja mietin, mahtoiko hän todella pitää työstään, jossa hänen piti ohjailla siniverisiä ja heidän vieraitaan. Hänet opetettiin puhuttelemaan niin sanottuja ylempiään tietyllä tavalla ja hänen piti pukeutua rypyttömiin vaatteisiin, ja osata olla kuin ei olisikaan. Eipä eronnut hänen tilanteensa paljoa omastani, vaikka asemassani oli näennäisesti enemmän etuja. Hän sentään saattoi sulautua väkijoukkoon, hypätä alasti järveen ja olla ulkona tuntikausia, jos siltä tuntui.

Mies katsoi minua oudosti, ja tajusin, että olin jäänyt tuijottamaan. Pyysin anteeksi ja lähdin hänen mukaansa. Turvamiehet seisoivat edelleen paikallaan, mutta Samuel ja Robert olivat poistuneet. Olisin antanut mitä vain, jos olisin saanut olla yksi heistä ja heitellä mauttomia vitsejä ja mennä luuelle töiden jälkeen. Lasillisten ääressä oli hyvä purkaa paineita ja käydä läpi asiakkaiden toilailuja. Minun toilailujani tässä tapauksessa. Eilen olin vielä ollut innoissani palatsin prameudesta, mutta säihke oli hiipunut viimeisiään vetelevän halogeenilampun säksätykseksi.

LUKU 16

Pyyhkäisin vaatehuoneen kosketusnäyttöä sormellani ja tutkin tyyliini ennakkoon suunnittelema asukokonaisuuksia. Yöllä unta odotellessani olin miettinyt tilannettani ja päättänyt, että en aikonut olla käskystä kulkeva näyttelykoira. Aioin mennä takaisin alakertaan, kunhan ensin saisin hoidettua tämän päivän velvollisuudet alta pois.

Puin ylleni tummanharmaan kävelypuvun ja samansävyiset kengät. Otin punertavan käsilaukun sivupöydältä ja toivoin parasta ensimmäiseltä julkiselta esiintymiseltäni. Se oli matalan profiilin vierailu eläinsuojeluyhdistyksessä, jonka toiminnan tukijoina kuningasperhe oli ollut vuosia. Luzian mukaan kyseessä oli nopea kuulumistenvaihtovierailu, jota ei tarvinnut jännittää. Nähtäväksi jäisi.

Viikinki-Robert ja tummempi Samuel seisoivat käytävällä vahtihuoneen edustalla. Tervehdysten jälkeen he lähtivät näyttämään tietä alakertaan ja pääovista ulos.

Kun kävelimme aurinkoisen pihan poikki kauempana odottavia autoja ja muuta seuruetta kohti, Samuel jättäytyi muutaman askeleen jälkeen antaen Robertin kulkea etunenässä.

“Unohdin eilen mainita, että minä ja Robert olemme päävastuullisia turvamiehiänne, joten jatkossa tulemme mukanne palatsin ulkopuolisille matkoille”, Samuel sanoi ääntään madaltaen.

Ajatukseni pysähtyivät ja jalkani melkein seurasivat samaa käskyä, kun katsahdin Samueliin. Augusta mainitsi Suomessa, että turvallisuustiimi päättäisi omista työvuoroistaan ja sijoitteluistaan. Olin silti kuvitellut, että ensimmäisinä päivinä mukani kulkenut nelikko olisi pysynyt tehtävässään myös Nevernassa. Kenties minusta oli tehty riskiarvio ja sen mukaan vaihdettu tiimiä. Olinko odotettua suurempi vai pienempi riski, sitä en tohtinut arvailla. Aiemman kohtaamisen aiheuttaman nolon tilanteen vuoksi olisin mieluusti tiputtanut Samuelin pois. Mies oli käyttäytynyt kuin porukan esimies, joten olisin toivonut hänen pysyvän toimistossa jakamassa käskyjä.

Välttelin Samuelin tutkivaa katsetta ja keskityin seuraamaan ihmisten parveilua autojen ympärillä.

”Kaksiko teitä on?”

”Minimimiehitys on kuusi, joten vahvistusparit tulevat tilanteen ja työvuorojen mukaan.”

”Aivan niin.” Kiihdytin askeliani, jotta pääsisin eroon kiusallisesta keskustelusta, mutta valitettavasti Samuel pysyi vaivattomasti vauhdissani mukana.

”Yksi juttu vielä. Keskustelin ovimiesten kanssa, eivätkä he nähneet teitä sinä iltana, kun lähditte puutarhaan.”

”Ehkä he eivät huomanneet minua.”

”Ei ole mahdollista. Mutta palaan asiaan myöhemmin, paremmalla ajalla.”

Samuel hävisi toiseen autoon ja minä menin takapenkille Luzian viereen, jonka jälkeen auto lähti lipumaan ulos palatsin porteista. Purin alahuultani ja tuijotin ulos ikkunasta. Arvelin olevani pulassa.

Saapuessamme matalan, harmaasävytteisen rakennuksen pihaan ohitimme kourallisen toimittajia. Ilmeisesti en vielä kiinnostanut mediaa tarpeeksi, jotta paikalle olisi vaivautunut isompi joukkio. Se sopi minulle oikein hyvin. Toivottavasti jatkossakin pysyisin mahdollisimman epäkiinnostavana ja huonona juttujen lähteenä.

Nousin autosta kätelemään eläinsuojeluyhdistyksen johtajaa ja kahta työntekijää. Luzia oli matkalla informoinut minua siitä, että vaikka palveluskunta niiasi tai kumarsi minulle päivän ensimmäisessä kohtaamisessa, muiden tahojen kanssa pääasiassa käteltiin, ja ulkomaanmatkoilla huomioitiin lisäksi kyseisen maan tavat.

Jokseenkin vaivaannuttavan alkukeskustelun jälkeen siirryimme eläinsuojeluyhdistyksen sisätiloihin. Kiersimme tutustumassa paikkoihin ja eläimiin, ja kuuntelimme johtajan selostusta yhdistyksen taloudellisista ja henkilöstöresursseihin liittyvistä haasteista.

Kierroksen jälkeen jäimme vastaanoton eteen juttelemaan kulkukoirien ja -kissojen tilanteesta Nevernassa, joka oli vuosi vuodelta paranemaan päin. Nykyisin rekisteröimättömiin kadullajuoksentelijoihin törmäsi enää harvoin, mutta kesäkissa- ja lomakoiraongelmat olivat edelleen suurin haaste pitovaikeustapausten lisäksi. Lupasin, että jatkaisin edeltäjäni viitoittamalla tiellä toimintaa tukien ja toivoin, että olisimme jonain päivänä tilanteessa, jossa kaikilla eläimillä oli hyvä koti.

Luzia tuli viereeni ja ilmoitti, että olimme valmiit palaamaan palatsille.

Nyökkäsin, vaikka mieltäni kaihersi näkemäni pieni, valkoinen koira. Kurjasta menneisyydestään huolimatta se oli heiluttanut häntää jokaiselle, joka sitä oli kääntynyt katsomaan.

”Luuletko, että minun olisi mahdollista adoptoida yksi koirista”, kysyin Luzialta, kun muut ympärillämme alkoivat siirtyä omiin suuntiinsa.

”Selvitetään”, hän vastasi ja meni tiskiін nojailevan johtajan luokse.

Minulla oli ollut viimeksi koirakontakteja, kun olin seurustellut automiehen kanssa. Koira oli ollut hänen, joten eromme myötä minulle oli jäänyt juomakippo ja kuolainen pallo. Viime vuosien hankalien työaikojen takia en ollut viitsinyt ottaa koiraa istumaan yksikseen kotiini, mutta palatsissa sille löytyisi seuraa silloinkin, kun en ollut paikalla. Oli kutkuttavaa ajatella, että luonani olisi edes yksi luotettava kaveri. Samalla saisin seuralaisen, joka ei tentannut historian päivämääriä, vaakunoiden symboleita tai tärkeimpiä vientituotteita.

Johtajan kasvoille levisi hymy, kun hän katsoi Luziasta minuun.

”Onnistuu! Oliko teidän kuninkaallisella korkeudellanne jokin tietty koira mielessä?”

Kuvailin pörröisen luppakorvan parhaani mukaan, ja johtaja nyökkäili edelleen hymyillen. Hän pyysi tiskin takana istuvalta nuorelta mieheltä koiran tiedot ja varmisti kuvaa näyttämällä, että puhuimme samasta nelijalkaisesta. Kun asia oli varmistettu, hän lupasi valmistella vaadittavat asiakirjat kuntoon ja toimittaa ne Luzian antamaan sähköpostiin. Sovimme lopuksi, että palatsin eläintenhoitaja tulisi hakemaan koiran maanantaina.

Syötyäni jääkaapin runsaasta valikoimasta rankentamani iltapalan aloin pakkaamaan tarvikkeita laukkuun alakerran reissua varten. Tällä kertaa minua ei yllättäisi jano, nälkä tai pimeys. Puin päälleni mustan hihattoman paidan, samanvärisen neuleen, jalkoihin vedin tummanharmaat farkut ja kengiksi valikoin matalapohjaiset lenkkarit. Jos joku tulisi vastaan, näyttäisin vain prinsessalta, joka kiertää palatsin sisätiloja kotivaatteissaan ja jos kompuroisin alakerrassa, eivät tahrat erottuneet tummasta kankaasta niin selvästi. Sujautin laukun hihnan pääni yli olalleni ja raotin ovea.

Käytävässä vallitsi hiljaisuus ja vahtien ovi oli kiinni. Odotin. Hiljaisuus jatkui, joten siirryin varovasti käytävän puolelle ja suljin oven perässäni. Muistutin itseäni, että olin viattomalla talokierroksella, joten ei ollut syytä hermoilla. Siitä huolimatta käteni tärisivät, kun kävelin lähemmäs vahtien huonetta. Vatsassani muljahteli, kun ohitin suljetun oven. Sain kuitenkin jatkaa matkaa kenenkään keskeyttämättä ja päästyäni nurkan ympäri pysähdyin rauhoittamaan itseäni hetkeksi.

Lopulta liian monien harha-askelien ja väärin käytävien jälkeen laskeuduin metallisia portaita nihkeään ja ummehtuneelta tuoksuvaan alakertaan. Liu’utin huoneistoni jonkinlaisesta tarvikkeakaapista löytämäni taskulampun valokeilaa tummia, kivisiä seiniä pitkin, kun kävelin verkkaisesti eteenpäin ja kulman ympäri. Kapea käytävä oli pidempi ja ovia useampia kuin muistini mukaan piti olla. Tarkemmin ajateltuna portaikkokin oli vaikuttanut erilaiselta. Laskin

käytävältä yhteensä kahdeksan ovea. Se vahvisti sen, että seisoin eri paikassa kuin viimeksi. Sain heittää hyvästit ajatukselle, että kiertäisin tarkemmin kaarevakattoisen huoneen ja pylväshallin nurkat. Vilkuilin vuorotellen eteen ja taakse, kunnes päätin jatkaa eteenpäin. Kai täältäkin löytyisi jotain yhtä jännittävää kuin metsäovi.

Arvelin kävelleeni kymmenisen minuuttia, kun jano pakotti pysähtymään. Nojasin seinää vasten ja kiersin vesipullon korkkia auki. Samassa jokin hipaisi niskaani. Hypähdin kauemmas seinästä, jolloin juomapullo lipesi kädestäni ja tömähti lattialle. Kiirehdin nostamaan sen pystyyn ennen kuin se valui tyhjäksi. Pimeydestä kuului rahinaa, mutta en tavoittanut äänen aiheuttajaa taskulampullani. Puistatus kulki vartaloani pitkin, kun kiersin korkin paikoilleen, panin pullon laukkuuni ja jatkoin matkaa.

Taskulampun valokeila paljasti käytävän perällä olevan oven. Vihdoin jotain kiinnostavaa! Kuulin lattian rajasta rasahduksen, joten pysähdyin ja siristin silmiäni, mutta mitään ei näkynyt. Mikä tahansa eläin se olikin, toivoin sen inhoavan ihmisiä yhtä paljon kuin minä sitä.

Varovasti laskin käteni metalliselle kahvalle, painoin sen alas ja työnsin oven auki. Astuin peremmälle ja asetin taskulamppuni ovistopperiksi. Suorakaiteen muotoisen huoneen keskellä olevalla pöydällä paloi neljä korkeaa kynttilää, joiden lomassa lojui avonaisia kirjoja ja muistiinpanovälineitä. Lahoamispisteessä olevissa hyllyissä oli tummuneita lasipurkkeja, joiden sisältöä en aikonut selvittää. Astuessani lähemmäs pöytää tunsin jonkin jäävän kengän ja lattian väliin. Ensin kuului tukahtunut vingahdus, sitten nilkkaani iski pistävä kipu. Kirosin, nostin jalkani irti lattiasta ja tähyilin pöydän alle, mutta pimeys piilotti kaiken suojiinsa. Kurotin pöydältä kynttilän avukseni, mutta purijapirulainen oli kadonnut. Laskin kynttilän jalkani viereen ja nostin farkkujen lahjetta. Nilkassani komeili kolme veristä pistettä. Lukemani mukaan käärmeet eivät viihtyneet Nevernan olosuhteissa, mutta ehkä jokin laji oli rantautunut palatsin liepeille kenenkään huomaamatta.

Kaivoin vesipullon laukusta, kaadoin siitä jämät haavalle ja toivoin pahimman kirvelyn helpottavan. Olisinpa pannut sukat lähteissä tai edes ymmärtänyt ottaa ensiaputarvikkeet mukaan. Molempien puutteen vuoksi seikkailuni päättyi jälleen ennenaikaisesti. Ilmeisesti karma oli nähnyt oivan tilaisuuden iskeä, koska olin lähtenyt luvattomille teille.

Otin pöydästä tukea ja tunnustelin jalan kestävyyttä. Oloni helpottui, kun huomasin pystyväni kävelemään. Nostin laukun pöydälle ja mietin, pitäisikö minun ottaa huoneesta jotain mukaani tarkempia tutkimuksia varten. Siirtelin kirjoja, kun havaitsin monihuoneisen rakennuksen pohjapiirroksen, jonka reunoja koristivat epäselvät muistiinpanot. Kumarruin lähemmäs ja ujutin paperin pois muiden tavaroiden alta.

“Moi”, mairea ääni sanoi ja ovi pamahti kiinni.

Paperi putosi kädestäni, kun käännyn katsomaan äänen suuntaan. Oven edessä seisoivat pitkätukkainen, hontelo mies farkuissa ja ruskeassa pusakassa. Kädessään hänellä oli vasara ja taltta. Nielaisin ja haparoin laukun olkahihnan ranteeni ympärille.

”Mistäs sä tulit”, mies kysyi kulmiaan kohottaen.

Pujotin olkahihnan pääni yli ja yritin vaikuttaa huolettomalta.

”Olin oikeastaan lähdössä.”

”Ymmm... Et kai vielä? Täällä on niin yksinäistä, että voitaisiin pitää toisillemme seuraa.” Pitkätukka laski työkalunsa nojaamaan ovea vasten ja antoi katseensa liukua vartaloani pitkin. Minua värisytti. Hain huoneesta apukeinoa paolleni ja huomasin peräseinän hyllyjen välistä pimeyteen nousevat portaat. Ne olivat ainoa vaihtoehtoni. Käännyn ja valmistauduin juoksemaan, mutta mies tarttui laukkuuni kaksin käsin ja nykäisi voimakkaasti. Tasapainoni petti ja kaaduin kiviselle lattialle. Hän kumartui puoleeni, tarttui ranteeseeni ja alkoi mutista törkeyksiä. Kurotin vapaata kättäni lattialle jättämäni kynttilää kohti, sain siitä otteen ja tiputin kuumaa vahaa miehen sormille. Hän kiroi ja ote irtosi. Kompuroin ylös välittämättä iholleni osuneiden polttavien roiskeiden ja puremakohdan aiheuttamista kivuista.

Ampaisin kohti portaita.

”Et tasan karkaa!” mies karjui perääni, kun harpoin askelmia kaksi kerrallaan ylöspäin.

Nilkkaani pisteli ikävämmin, mutta portaat päättyivät viimein. Kuhmurainen ovi aukeni helposti ilman valittavia saranoita. Harppasin huoneen puolelle, työnsin oven kiinni ja kiersin katseellani huonetta. Kirjoituspöytä, jolla paloi himmeä sähkövalo, aiempaa parempikuntoisia kirjahyllyjä, taulu sädekehäisestä naisesta ja ovi. Pelastus. Kiirehdin maalauksen vieressä olevalle ovelle ja riuhdoin sitä kiro sanoja apuna käyttäen. Luovutin ja käännyn katsomaan huonetta uudestaan. Avaimen täytyi olla jossain, jossain helpossa paikassa. Otin muutaman juoksuaskeleen pöydän luokse, siirsin siinä olevat Raamatut ja paperipinot sivuun, mutta niiden välistä lehahti ilmoille vain pölyhiukkasia, jotka jäivät tanssimaan valokeilaan. Avasin kaikki pöydän laatikot, mutta avainta ei näkynyt.

Ovi työntyi auki ja pitkätukka ilmestyi huoneeseen. Hänen kasvoilleen levisi omahyväinen virne, kun hän katseli minua puuskuttaen.

”Eiköhän tämä esileikki jo riittää”, hän naurahti otsaansa pyyhkäisten ja lähti tulemaan minua kohti verkkaisesti askeltaen. Pakotin katseeni irti hänestä ja huomasin maalauksen toisella puolella, hyllyn osittaisessa varjossa naulassa roikkuvan avaimen. Tartuin pöydällä lojuvaan Raamattuun ja heitin sillä miestä, joka alkoi nimitellä minua varsin värikkäästi. Saamieni lisäsekuntien turvin juoksin nappaamaan avaimen, työnsin sen lukkoon, käänsin ja

sain oven auki. Pitkätukka oli ehtinyt kuroa välimatkamme umpeen ja ojensi kättään minua kohti. Väistin hänen kouraansa ja latasin voimani uuteen juoksupyrähdykseen.

Keuhkojani pisteli, kädet tärisivät ja jokaisella askeleella nilkan kipu säteili takareittä pitkin selkärankaan. Tulin korkeakattoiseen tilaan, jossa oli kapeita penkkirivejä ja lähimmällä päätyseinällä pieni, puinen risti. Huulta purren linkutin keskikäytävää eteenpäin ja toivoin mitä tai ketä tahansa avukseni, jotta pakomatka päättyisi onnellisesti.

Alttarin luona rymisi, joten vilkaisin olkani yli. Pitkätukka oli kaatanut pikkupöydän ja seisoi sen vieressä polveaan pidellen. Hänen katseensa oli koko ajan kiinni minussa kuin leijonalla, joka nautti siitä, että gaselliparka luulee voivansa voittaa kilpajuoksun. Selkänojiensa kulmista tukea ottaen pakotin itseni pysymään liikkeessä.

Pitkätukka saavutti penkkien välisen käytävän puolivälin, kun työnsin pariovet auki, syöksyin ulos ja törmäsin tummapukuiseen mieheen.

“Mitä ihmettä”, Samuel sanoi.

Puristin häntä kyynärvarresta varmistaakseni, että hän todella oli siinä. Nieveskelin kyyneleitä ja yritin tehdä selkoa tilanteesta:

“Minua seurataan... mies... kappelissa...”

Samuel käski vieressään seisovaa Robertia menemään edeltä ja toista, vanhempaa miestä jäämään seurakseni. Sitten hänkin hävisi kappeliin. Ensimmäistä kertaa olin iloinen, että talossa oli oma ratsuväki.

Seuraani jäänyt mies esitteli itsensä kiinteistöpäälliköksi. Hymyilin, mutta en jaksanut keksiä puheenaiheita, joten nojasin seinää vasten ja valuin istumaan. Jännityksen laukeaminen sai kivun palaamaan entistä kovempaan. Pyyhin posket kämmenselälläni, käärin housunlahkeen ylös ja irvistin. Nilkka näytti yhtä rumalta kuin miltä se tuntui. Se oli alkanut turvota ja vaihtaa väriä. Riisuin kengän, jotta puristus vähenisi ja ojensin jalan suoraksi. Suljin silmät ja visioin kesälomia hiekkarannoilla ja rentouttavia kylpyläviikonloppuja. Loihdin eteeni nauravia ihmisiä, sulavaa jäätelöä ja pehmeästi vartaloa hyväileviä laineita.

Korviini kantautui kiireisiä askeleita, joten raotin silmiäni juuri, kun pieni lauma tummapukuisia miehiä ravasi käytävää eteenpäin. Kappelin ovet avautuivat, Samuel astui sivuun ja päästi miehet ohitseensa. Hän vilkaisi minua ja kiinteistöpäällikköä ja käski odottaa vielä hetken.

En tiedä, kuinka pitkään hetki kesti, mutta se oli hammaslääkärin vastaanottoa kivuliaampi. Kappelin ovet aukenivat toistamiseen ja suutaan soittava pitkätukka kuljetettiin neljän miehen saattueessa ohitseni. Samuel tuli luoksemme ja kiitti kiinteistöpäällikköä odottamisesta. Vanhempi mies hyvästeli meidät ja jatkoi käytävää eri suuntaan kuin mihin

pitkätukka oli raahattu. Samuel polvistui viereeni ja oli sanomassa jotain, kun hänen katseensa osui paljaaseen nilkkaani.

”Saanko katsoa?”

Nyökkäsin ja nostin katseeni kattoon. Samuel käänsi nilkkaa varovasti karheilla sormillaan, mutta kipu säteili silti moneen suuntaan. Suustani pääsi vaimea ähkäisy, joten hän irrotti otteensa.

”Tätä on näytettävä lääkärille.”

”En jaksa kävellä.” Puristin silmäni kiinni, sillä ajatuskin sai minut voimaan pahoin. Avasin ne uudestaan, kun kuulin vaimeaa puhetta. Robert oli tullut luoksemme ja Samuel nousi seisomaan.

”Kappeli näyttäisi olevan kunnossa, joten tihutyöt jäänevät pois äskeisen kaverin syntilistalta”, Robert sanoi.

Samuel nyökkäsi.

”Hyvä niin. Muistatko, onko tällä puolella kenelläkään lainassa pyörätuolia?”

”Pahoin pelkään, että ei, mutta varmistan.” Robert vilkaisi minua huolestuneen näköisenä ja siirtyi sivummalle puhelimensa kanssa.

Seinästä tukea ottaen kampesin itseni pystyyn.

”Onko matkaa pitkälti?”

”Sairaalaosasto on lähempänä kuninkaan siipeä eli melkein toisella puolella palatsia”, Samuel vastasi.

”Miten ihmeessä olen näin kauas ajautunut”, sanoin puoliääneen, kun mietin kulkemani matkan eri käännteitä.

”Se minuakin kieltämättä kiinnostaa.”

Tunsin punan nousevan poskilleni, sillä Samuelin katse tuntui pureutuvan lävitseni ja kaivavan esiin noloimmatkin salaisuuteni. Onnekseni Robert keskeytti epämurheen tilanteen laskiessaan puhelimen korvaltaan ja kääntyessään puoleemme.

”Meillä oli tuuria. Henkilökunnan asuntolan puolella on toimitettomana yksi tuoli.”

Samuel vilkaisi minusta Robertiin ja takaisin.

”Käy sinä hakemassa se. Me odotamme tässä.”

Robert kääntyi ja lähti samaan suuntaan kuin minne kiinteistöpäällikkökin oli hetkeä aiemmin poistunut. Tuijotin eteeni ja harmittelin, että tänään mikään ei mennyt haluamallani tavalla. Vatsaani käänsi, joten istuin lattialle, vedin laukkuni lähemmäs ja kaivoin sieltä vesipullon. Se oli tyhjä. Tietenkin, koska olin kaatanut viimeiset tipat puremakohtaan. Keskittäökseni ajatukseni pois huonosta olostani aloin tuijottaa seinässä olevaa tummempaa

kohtaa. Pian käytävä alkoi pyöriä. Suljin silmäni ja asetuin makuuasentoon, jonka jälkeen kaikki pimeni.

LUKU 17

Palasin tajuihin steriilintuoksuisessa huoneessa valkolakanaisessa sängyssä. Ainoan ikkunan edessä oli vaaleat verhot, taulujen sijaan seinällä oli televisio ja puisen oven vieressä nökötti yksinäinen nojatuoli. Jouduin hetken kaivelemaan muistiani, miksi en ollut huoneistossani. Jalkaa kihelmöi yhä ja minua väsytti, mutta en voinut enää pahoin. En edes ehtinyt miettiä seuraavaa liikettäni, kun Suomessakin mukana ollut lääkäri astui huoneeseen kohteliaasti hymyillen.

“Mikä on vointinne?”

“Parempi. Mikä nilkkaani osui?”

“Puremajäljet täsmäävät sirrocoon, myrkylliseen rotan sukulaiseen. Vaikka reagoitte poikkeuksellisen voimakkaasti, ei ole syytä huoleen. Antibioottikuuri alkaa vaikuttaa parissa päivässä, kunhan vältätte jalan ylimääräistä rasittamista”, lääkäri sanoi artikuloitujen sanansa huolella.

Ovi avautui uudestaan Samuelin saapuessa. Hän pysähtyi lääkärin viereen.

“Miten on, tohtori, sopiiko potilasta jututtaa?”

Lääkäri antoi luvan ja ilmoitti menevänsä toimistonsa puolelle, jos häntä tarvittaisiin. Samuel siirtyi huoneen reunalta sängyn jalkopäähän ilme vakavana.

“Minua ei juuri nyt huvita kuunnella satuja päämäärättömästä harhailusta, joten suosittelen suorilta kertomaan totuuden illan tapahtumista.”

Silottelin kädelläni peiton ryppyjä ja punnitsin mahdollisuuksiani. Olin aiemmin päättänyt pitää alakerran pakopaikkani, josta kenenkään muun ei tarvinnut tietää mitään. Kaksi epäonnistunutta tutkimusretkeä olivat valitettavasti osoittaneet sen, että en pystynyt varmistamaan seikkailujeni turvallisuudesta. Minulla oli ollut onnea, että turvamiehet olivat osuneet tielleni oikeaan aikaan. En edes aikonut jossitella, mitä kaikkea olisi voinut tapahtua muussa tapauksessa. Vedin syvään henkeä peiton laskoksia yhä tuijottaen.

“Olen tutkinut palatsin maanalaisia tiloja.” Annoin lyhyen selonteon siitä, miten olin sattumalta löytänyt alakertaan vievät portaat ja miten olin päätynyt kappeliin. Yritin lieventää syntilistaani vetoamalla oman ajan tarpeeseen ja että arvelin pitkätukan puuhaavan jotain hämärää karttojen ja muistiinpanojensa kanssa.

“Vai niin. Ilmeisesti teiltä puuttuu itsesuojeluvaisto”, Samuel sanoi.

Nostin katseeni peitosta.

”En sanoisi ihan niinkään.”

”Minä sanoisin. Olitte ensimmäisellä kerralla jo hermostuneen ja stressaantuneen oloinen, sekä ilmestyitte umpimetsästä alueelle, jossa kuninkaalliset eivät liiku. Koska kuitenkin keskustelitte selkeästi, päätin luottaa siihen, että todella vain eksyitte. Ja kenties kiipesitte metsän puolella rauta-aidan ylitse jostain syystä. Sen sijaan, että olisitte ottanut opiksenne siitä kerrasta, päätitte lähteä uudestaan tietäen varmasti mahdolliset riskit. Oletettavasti Augusta tai Luzia on muistanut mainita, että palatsin metsä on suuri ja siellä on myös korkeampia kohtia, joilta on helppo pudota.”

”Kyllä Augusta mainitsi asiasta”, mumisin. ”Mutta sanopa sinä, olisiko minun pitänyt osata arvata, että niin sanotusti turvallisessa palatsissa voi joutua hyökkäyksen kohteeksi?”

Samuel kohotti kulmiaan ja suu vääntyi vinoon hymyyn.

”Niin sanotusti? Hmm. Hyvä on, myönnetään, että häirikkö pääsi yllättämään. Vaan jos olisitte pysynyt valaistuilla käytävillä tai ottanut jonkun mukaanne, kuten teitä on ohjeistettu, olisi asia saatu hoidettua ilman loukkaantumistanne.”

”En viitsi vaivata ihmisiä aina, kun haluan olla muuallakin kuin huoneistossani. Ja eikö ole parempi, että saisitte pitkätukkan kiinni nyt ennen kuin hän ehti saada suurempaa tuhoa aikaan?”

”Toki, mutta olisimme päässeet hänen jäljilleen joka tapauksessa. Ja jos liikutte sallituilla alueilla ja osaatte takaisinkin, voitte vapaasti kulkea yksin. Muistuttaisin lisäksi, että palatsissa on syystä kolmisensataa työntekijää, ja he saavat palkkaa siitä, että *vaivaatte* heitä. Kolmanneksi palatsin kellarikerroksessa ei ole sähköjä, eikä tehty laajamittaista kuntokartoitusta pitkään aikaan, joten myös siellä liikkuminen uutena tulokkaana on erittäin harkitsematonta ja oman onnensa tarpeetonta kokeilemista.”

Käänsin katseeni pimeään taulutelevisioon, koska en tiennyt, mitä sanoa. Vartaloni tuntui raskaalta ja halusin piiloutua peiton alle. Samuel jatkoi lupaamalla, että kulkemani reitit tarkistettaisiin, samoin puutarhan takainen metsä. Minun olisi siis turha jatkossa käyttää aikaa pakoreittien etsimiseen. En jaksanut korjata, että en ollut ollut pakoaikeissa. Jos hän oli keskustellut Augustan kanssa, ja tämä oli kertonut minun harkinneen karkaamista jo laivalla, tuskin mitkään sanani vakuuttaisivat häntä muusta. Lisäksi kuningas oli ensimmäisessä tapaamisessa maininnut, että rahankäyttöäni tarkkailtiin, joten mikä esti häntä vahtimasta minua kokonaisvaltaisemmin. Minä olin kuitenkin uusi talossa, joten olisin uskaltanut lyödä vuoden palkkani vetoa siitä, että turvamiehet vahtivat minua erityisen tarkasti, koska kuningas ei luottanut minuun hippusen vertaa. En olisi ihmeteltyt, jos epäluottamusta olisi lisännyt äitini valinta lähteä maanpakoon, ja kenties Augusta oli kuninkaallekin kertonut

karkaamispuheistani, joten niin minua ympäröivät aidat olivat rakentuneet aiempaa korkeammiksi.

Samuel muistutti turvallisuuskäytäntöjen tärkeydestä ja siitä, miten maailma oli täynnä pahoja ja mielenvikaisia ihmisiä, jotka odottivat saavansa käsiin heidän tarkoituksperiinsä sopivan henkilön. Kuninkaallisen, naisen, kenet tahansa. Holtittomalla käytökselläni annoin vaikutelman, etten arvostanut asiantuntijoiden ammattitaitoa ja takaisin sen, että ajaisin itseni jatkossakin vaikeisiin tilanteisiin. Niitä tuli pyytämättäkin, joten oli tarpeetonta lähteä niitä erikseen etsimään. Samuel ei säästellyt sanojaan, enkä muista, milloin olin viimeksi joutunut vastaavaan ripitykseen. Ehkä joskus teininä, kun olin lipsunut kotiintuloajoista.

”Lupaan olla jatkossa ihmisiksi”, sanoin silmät puoliavoimina.

“Olen iloinen, että olette kunnossa ja ymmärrätte tilanteen vakavuuden. Tämä kuitenkin auttoi meitä huomaamaan puutteita palatsin käytännöissä, koska maallikon ei tulisi onnistua harhauttamaan useampaa ammattilaista. Tulevat toimintamme muutokset koskevat myös huoneistonne valvontasuunnitelmaa”, Samuel sanoi ja kääntyi lähteäkseen.

“Yksi pyyntö”, sanoin taistelllessani väsymystä vastaan, ”voisitko jatkossa saarvoja antaessasi sinutella, sillä teitittely saa minut tuntemaan itseni viisikymppiseksi?”

Mies hymyili pikaisesti ja poistui. Sinuttelu ei nähtävästi sopinut tähän taloon. Augusta oli katsonut minua epäuskoisesti ja Luzia oli kieltäytynyt kohteliaasti. En silti aikonut luovuttaa. Suljin silmäni ja uppouduin hiljaisuuteen.

Heräsin hikisenä hiukset liimautuneina kasvoilleni. Huoneeseen tuli valoa oven pienestä ikkunasta, enkä heti tajunnut, että en ollutkaan sidottuna alakerran pylväisiin. Avasin lettini, kampasin hiuksia sormillani ja pyöritin ne pikaiselle nutturalle. Pyyhin kasvoni yöpaidan hihaan ja skannasin katseellani huoneen jokaisen nurkan. Kun olin vakuuttunut, että mistään ei ryömisi pitkätukkaista miestä, käännyn istumaan sängyn laidalle. Ilmastoinnin hurinaa lukuun ottamatta oli hiljaista. Minun täytyi saada tietää, oliko minut jätetty yksin ja oliko tämä painajaisen toinen osa, jossa zombit haahuilivat pitkin sairaalan käytäviä tuoretta verta etsien. Lääkäri oli luvannut päivystää, joten varmasti löytäisin hänet jostain läheltä.

Nousin ylös ja astuin zombittomaan käytävään. Hipsin varpaisillani eteenpäin ja toivoin kuulevani jostain kahvikoneen lorinaa.

“Minne matka”, ääni kysyi.

Hätkähdin, kirosin ja käännyn ympäri, jolloin vahingoittunut jalka meinasi pettää. Otin tukea seinästä ja oikaisin asentoni saadakseni mulkaistua Samuelia.

”Uutta karkumatkaako suunnittelette”, hän kysyi mansikalta tuoksuva kuppi kädessään.

“No en. Halusin tarkistaa, onko minut jätetty yksin.”

“Istumme taukhuoneessa.”

Asetin kipeän jalkani nojaamaan varpaiden varaan ja hain tasapainopistettä.

“Mitä jos se hiippari olisi löytänyt tänne?”

”Hänet vietiin valtion kyydillä kuulusteltavaksi.”

“Hyvä niin. Eipä minulla muuta sitten.”

Lähdin palaamaan huoneeni suuntaan ja muutaman metrin kuljettuani minun oli pakko vilkaista, vieläkö Samuel seisoi paikallaan. Tein sen kävelyä keskeyttämättä, joka johti siihen, että varpaani osui seinän vieressä olevan tuolin jalkaan. Sain kädet eteeni, jotta en kaatunut tuolin päälle, mutta varvasta kihelmöi. Se kuului samaan jalkaan, jossa oli sirrocon purema ja polvessa kolhu edelliseltä reissulta, kuinkas muutenkaan. Kirosin ääneen. Tätä menoa en koskaan pääsisi eroon pahasta tavastani.

“Minun täytyy opetella ainakin suomalaiset kirosanat”, Samuel sanoi tullessaan luokseni. “Kävikö pahasti?”

Nojasin tuoliin nilkka tykyttäen, varvas jomottaen ja hiki kasvoilleni kuivuneena. Olin täällä vasten tahtoani, enkä ollut saanut nukkuttua kunnolla useampaan yöhön. Kaipasin kotini sänkyä, ruisleipää ja vaahteroiden punertuvia lehtiä. Joten kyllä, oli käynyt pahasti. Vedin syvään henkeä, jotta en murtuisi ja käänsin katseeni Samueliin.

”Kaikki kunnossa.”

Hän kohotti kulmiaan. Nyökyttelin muutaman ylimääräisen kerran.

”Ei tässä mitään, kunhan pääsen takaisin vaaka-asentoon.”

”Tarvitsetteko apua?”

Katsoin yllättäen sympaattiseksi muuttuneita harmaita silmiä ja pudistin päätäni. Todistaakseni, että pärjäsin kyllä, käänsin hänelle selkäni ja kipua pois suggeroiden kävelin mahdollisimman normaalisti takaisin huoneeseeni. Oven sulkeuduttua kömmin sänkyyn ja vedin peiton pääni yli, jotta se peittäisi nyyhkytykseni äänet. Olisi pitänyt kysyä lääkäriltä pillereitä, joilla taju lähtisi useammaksi tunniksi. Ei ajatuksia, ei unia, ei kipua.

LUKU 18

Kevyt napsahdus havahdutti minut hereille. Luzia kurkisti ovenraosta ja niittuaan pyysi lupaa astua peremmälle. Myönnyin, jonka jälkeen sisään astuivat Luzian lisäksi kamaerineitoni, Samuel ja lääkäri hyvää huomenta toivottaen. Kaikki vaikuttivat energisiltä, joten ilmeisesti aamu oli pitkällä. Lääkäri siirsi peiton pois tyynyn päällä olevan jalkani päältä. Kamarineito laski oven viereiselle tuolille vaihtovaatepukupussin ja poistui samalla, kun Samuel ojensi minulle lämpimän pahvimukin, joka tuoksui samalle kuin Samuelin kuppi yöllä. Olin yllättynyt, etten saanut käteeni posliinista kuppia. Kenties se oli järkevää. Vähemmän sirpaleita, vähemmän lisähaavoja. Hörpin juomaa muovikannen läpi samalla, kun lääkäri tutki nilkkaani.

“Antibiootit näyttävät tehoavan, hyvä niin. Suosittelen, että vältätte jalan rasittamista ainakin seuraavat kaksi päivää paranemisen edistämiseksi”, lääkäri sanoi, asetti peiton takaisin paikalleen ja siirsi katseensa Luziaan. ”Maanantaiaamulle haluaisin seuranta-ajan.” Luzia nyökkäsi ja otti vastaan lääkepussin, jonka jälkeen lääkäri poistui. Luzia otti toisella kädellä puhelimen pienestä laukustaan, näppäili näyttöä hetken ja katsoi sitten minua hymyillen.

“Olemme muokanneet tämänpäiväisen luonnonpuistovierailua niin, että sitä ei tarvitse perua. Kierrämme ne polut ja nähtävyydet, jotka on suunniteltu liikuntarajoitteisille ja otamme lisävastajia mukaan. Stailaustiimi saapuu tunnin päästä auttamaan laittautumisessa. Ja saattajien pitäisi tulla aivan näillä minuuteilla pyörätuolin kanssa.”

Hänen vauhtinsa oli hengästyttävä. Saatoin vain toivoa, että selviäisin päivästä virran mukana kulkien.

Kierros luonnonpuistossa kesti parisen tuntia, jonka jälkeen palasimme palatsille. Kaikki oli mennyt pääpiirteittäin hyvin. Mitä nyt käytin vahingossa väärä sanoja, koska en ollut vuosiin keskustellut eri puu- saati kasvilajeista kenenkään kanssa nevernaksi, joten kieli oli vaihtunut melko nopeasti englantiin. Lisäksi olin useampaan kertaan yrittänyt nousta jaloilleni ja Luzia oli joutunut muistuttamaan lääkärin suosituksista. Vaikka vastassa olleet puistonjohtaja ja Nevernan ympäristöministeri olivat hymyillen kiitelleet tapaamisesta, arvelin, että myöhemmin he kävivät hämmentyneinä läpi käyttäytymistäni. Antamani ensivaikutelma tuskin oli ollut kovin ammattitaitoinen saati hienostunut.

Päähallissa Samuel tarjoutui viemään minut huoneistooni avustajien puolesta. Vastustin ehdotusta vakuuttamalla, että selviäisin itsekin ja hän voisi paneutua tärkeämpiin asioihin Robertin kanssa.

”Voisinkin tulla mukaan”, Robert sanoi sen pidempään miettimättä.

Luzia hymyili tuttuun tapaansa, muistutti lyhyesti lauantain aikataulusta ja pyysi olemaan yhteydessä, jos tarvitsin jotain. Hän jatkoi toiseen suuntaan, kun Samuel lähti työntämään minua hallin poikki.

”Arvioni mukaan te ette taida vielä muistaa, missä on hissi”, Samuel sanoi.

Jos hän ei olisi ollut oikeassa, olisin rehvastellut sillä, että olin – melkein – voittanut suunnistuskisan yläkoulussa. Hänen ei tarvinnut tietää, että osallistujia oli ollut viisi, joista kaksi oli luovuttanut ja parini oli hoitanut kartan lukemisen.

Saavuimme hissille, jonka ovi noudatti ympäröivien seinien vaaleita värejä ja köynnösmäisiä kuviointeja. Modernisoinnista vastaavat olivat tehneet tyylikästä työtä, sillä ilman parempaa tietoa olisin uskonut hissien olevan yhtä vanha kuin 1700-luvulla rakennettu palatsikin.

”Miksi minusta tuntuu, että ette pelkästään urheilumielessä tarjonneet apuanne”, sanoin, kun hissi nytkähti liikkeelle. Olin päättänyt jättää kysymykset sikseen, mutta pienen tilan painostava hiljaisuus pakotti sanat ulos.

”Kuulitko, Robert? Motiivejamme kyseenalaistetaan”, Samuel sanoi kollegaansa vilkaisten.

”Melko rohkeaa.”

Hissin pysähtyttyä Robert meni ensimmäisenä ulos ja piti ulommaista ovea auki.

”Kai se on tunnustettava, että taustalla on muutakin”, Samuel sanoi työntäessään minua eteenpäin. ”Saimme automatkan aikana raportin häirikkömiehen kuulustelujen pääkohdista.”

”Yllättävää, että hän on suostunut puhumaan. Mitä sitten saitte selville?”

”Mies palkattiin reilu kuukausi sitten keittiöön kiireapulaiseksi. Hiljattain hän löysi vanhan nettiartikkelin, jonka mukaan Aureon palatsissa olisi piilossa jalokiviä ja ryöstöretkiltä saatuja Euroopan palatsien omistuskirjoja, joilla voisi olla suurta arvoa nykypäivänä. Joten hän näki tilaisuutensa tulleen”, Robert sanoi, kun käännyimme korkeakkunaiseen käytävään ja ohitimme siistijän kärryn.

”Hakiko hän todella palatsiin töihin vain päästäkseen aarteeseen käsiksi?”

”Ei sentään. Hänen äitinsä joutui sairaalaan pari viikkoa sitten, joten pojan oli löydettävä keinoja kulujen kattamiseen. Niinpä hän päätti selvittää, oliko aarrehuissa perää. Hän onnistui lirkuttelemaan vanhemman kokin pyörryksiin, joka muutenkin puhuu kolmen

keskivertoihmisen edestä, ja sai riittävästi perusteita ryhtyä tarkempiin tutkimuksiin”, Robert vastasi ja piti meille ovea auki. ”Kokki oli nimittäin kuullut kerrottavan, että palvelusväen käytössä olevasta pienestä kappelista olisi edelleen pääsy kellarikerrokseen, koska aikoinaan piti varmistaa, että hädän hetkellä sielunpuhdistajatkin pääsisivät turvaan. Kaikki muut olivat noudattaneet sääntöjä, eivätkä lähteneet selvittämään asiaa omin lupineen. Löytämämme metsäovi puolestaan rakennettiin pakoreitiksi sodan aikaisia hyökkäyksiä varten.”

”Ja ennen kuin kysytte, totean kollegani puolesta, että jätämme yksityiskohdat kertomatta, miten pakeneminen palatsin muurin ulkopuolelle onnistuu”, Samuel sanoi väliin ja antoi sitten Robertin jatkaa selostamista.

”Apupoika oli paneutunut vanhoihin kirjoihin, yhdistellyt pisteitä toisiinsa ja hartaushetkiensä yhteydessä löytänyt kappelin toimiston oveen avaimen. Emme tosin vielä tiedä, miksi avain jäi toimiston kansion väliin, eikä sitä ole aikoinaan luovutettu meidän haltuumme muiden mukana.”

”Jos tieto aarteesta on kaikkien saatavilla, miksei kukaan ole etsinyt sitä aiemmin”, kysyin saapuessamme huoneistoni käytävään.

”Siksi, että henkilökunnalla ei ole lupaa mennä muualle kuin mitä heidän työnkuvansa vaatii. Jokainen tässä talossa myös tietää, miten helposti työsuhde voidaan irtisanoa, jos rikkoo yhteisiä sääntöjä. Eivätkä kaikki usko jokaista palatsiin tai kuninkaallisiin liittyvää huhua”, Samuel sanoi ja kiersi eteeni.

Meinasin huomauttaa, että varmasti oli muitakin, jotka olivat tehneet etsintöjään, mutta vetäneet vesiperän tai luovuttaneet ajoissa. Syntejä ei vain tunnustettu jälkikäteen. En kuitenkaan jaksanut lähteä väittelemään asiasta, joten annoin turvan poikien pitää harhaluulonsa ihmisten tottelevaisuudesta.

”Onko niissä aarrehuhuissa oikeasti perää”, kysyin sen sijaan.

Samuel nyökkäsi.

”Totta on, että Nevernan kuningas piilotti arvotavaransa ja itsensä palatsin pimeyteen, kun Espanja 1800-luvun puolella pyrki valloittamaan lähimmät pikkusaaretkin. Ruumis löytyi lopulta arkusta kultarahojen joukosta. Aikalaiset kyllä epäilivät jotain puuttuvan, koska kultaa oli liian vähän suhteessa kuninkaan silloiseen elämäntyyliin. Historioitsijoiden mukaan kuningas joko pummi muilta tai näytteli ulospäin varakkaampaa kuin oli, mutta ylimääräistä varallisuutta ei tietävästi koskaan ollutkaan. Koska kruununjalokivien nykykokoelma vastaa sen aikaista kirjanpitoa, ei ole syytä epäillä historioitsijoiden näkemystä.”

”Kaikki raha- ja lahjoitusliikennehän epäilemättä kirjattiin huolella, eikä mitään koskaan pimitetty.”

Samuel kohautti harteitaan.

”Todennäköisesti jotain olisi putkahtanut esille peruskorjausten yhteydessä.”

”Tosin”, Robert sanoi leukaansa hieraisten, ”kun keskustelin aiheesta kiinteistöpäällikön kanssa, hän sanoi, että maanalaisten tilojen remontoinnin osilta on ollut minimivaatimuksena se, etteivät ne saa romahtaa. Viimeisimmästä laajamittaisemmasta tarkastuksesta on kymmenen vuotta, jolloin kruununprinsessa Serena – vastoin ohjeistuksia – päätti käyttää rahat uima-altaan huvimajan kunnostukseen ja tenniskentän muuttamiseen minigolf-radaksi.”

En voinut olla hymyilemättä.

”Minusta kuulostaa siltä, että Serena on tiennyt metsäovesta ja pitänyt huolta, että hänellä on tarpeen tullen mahdollisuus karata kenenkään huomaamatta.”

Miehet vilkaisivat toisiinsa, ja Samuel pudisti päätään.

”Kruununprinsessa oli äärimmäisen tarkka turvallisuusohjeiden noudattamisesta ja oli aina kiinnostunut parantamaan palatsin suojausta.”

”Tai ehkä hän halusi teidän uskovan niin, jotta huomionne pysyisi muissa asioissa.” Minua pyrki huvittamaan ajatus siitä, että äitini oli kenties onnistunut manipuloimaan hieman kaikkia. En tietenkään kannattanut rahanpesua tai muita vilpillisiä toimia, mutta nostin hattua sille, ettei hän ollutkaan laupea, muiden tahtoon taipuva spanieli. Ehkä Gimaräisin suku oli kiinnostavampi kuin millainen mielikuva minulla oli alkuun ollut. Oikaisin terveempää jalkaani sen verran, että sain pyöriteltyä nilkkaani.

”Kommentoiko pitkätukka sitä, miksi hän lähti perääni?”

Molempien ilme kiristyi.

”Hänen mukaansa te pyysitte tarjoamaan jännitystä”, Samuel sanoi.

”Luonnollisesti.”

Laivallakin oli ollut useampia tilanteita, joissa joku miesasiakas oli muka lukenut minun tai kollegani signaaleja väärin. Toiset olivat ymmärtäneet itse poistua, toiset olivat lähteneet järjestyksenvalvojen hellässä huomassa.

”Teidän ei kuitenkaan tarvitse huolehtia, sillä tapahtumien kulku on varsin selvä. Apupoika kovasti vakuutteli, että oli toiminut teidän toiveittenne mukaisesti, mutta ei kieltänyt toimiaan missään vaiheessa”, Robert sanoi.

Minua olisi kiinnostanut kysyä, oliko pitkätukka paljastanut yksityiskohtia löydöksistään, mutta arvelin, että tältä kaksikolta ei heruisi pienintäkään tiedonjyvää. Laskin jalkani takaisin ja otin kasvoilleni mahdollisimman välinpitämättömän ilmeen.

“Entä jos joku toinen henkilökuntalainen päättäisi lähteä tutkimusmatkalle ja sattuisi menemään paikkoihin, joihin ei pitäisi?”

Samuel lukitsi katseensa silmiini.

“Toivottavasti kysymys on hypoteettinen. Sanoisin nimittäin mahdolliselle tutkimusmatkailijalle, että tulemme haravoimaan alakertaan johtavat reitit huolella, jonka jälkeen teemme asiantuntijoiden kanssa suunnitelman jatkotoimenpiteistä. On ensisijaisen tärkeää, että vastaavia tilanteita ei tapahdu uudestaan, eikä kukaan liiku paikoissa, jonne ei ole asiaa. Tämän lisäksi muistuttaisin aiemmasta lupauksestani, että kuninkaallisen siiven vartiointia tullaan parantamaan.”

Vastasin Samuelin tiukkaan katseeseen ymmärtäväisesti hymyillen, vaikka en ilahtunutkaan lisätarkkailusta. Järkevä minäni ymmärsi syyt, mutta samaan aikaan liikkumisvapauteni muuttui suppeammaksi. Siitä en lainkaan pitänyt.

LUKU 19

Rauhallisen sunnuntain aamupalahetken keskeytti viesti Edgarilta. Hän ilmoitti, että kuningas halusi minut luokseen parin tunnin päästä. Olin kuvitellut voivani viettää ensimmäisen vapaapäiväni Nevernassa itsekseni, koska niin Luzia kuin Augustakin saivat lepopäivänsä. Tietenkin olettamukseni osoittautui vääräksi. Olin tavannut Nelion viimeksi viikko takaperin sairaalavierailulla, vaikka hän olikin jo palannut palatsiin. Heikon kuntonsa vuoksi hän ei ollut ottanut vastaan muita kuin palvelusväkeään.

Hieman ennen kymmentä Edgar saapui ovelleeni. Jalkani oli jo paremmassa kunnossa, joten en tarvinnut apuvälineitä, kun lähdimme kohti kuninkaan käytävää. Viimeiseen asti huoliteltu Edgar vilkuili minua silloin tällöin sanomatta sanaakaan. Vasta kuninkaan huoneiston oven ulkopuolella hän pyysi odottamaan sen aikaa, kun hän kävisi ilmoittamassa Neliolle saapumisestani. Jäin käytävään ja istuin lähimmälle sohvalle. Palauttelin mieleeni muistikuvia ajalta, kun olin asunut Nevernassa. Bonusäitini oli kehunut, miten mukavia ihmisiä palatsissa työskenteli, mutta ei puhunut juuri koskaan kuninkaasta. Ei silloinkaan, kun prinssi Abel tai kruununprinsessa Serena olivat tulleet takaoven kautta käymään kotonamme. Olin pienenä pannut merkille, että Serena katsoi minua aina vähän hassusti. Olin ajatellut sen johtuvan siitä, ettei hänellä ollut omia lapsia ja sen piikkiin olin pannut hänen tuomansa lahjatkin. En ollut saanut sanoa lahjojen antajaa tai keitä meillä oli käynyt, mutta se oli tuntunut loogiselta korkea-arvoisten ihmisten kohdalla. Juuri nyt olisin halunnut palata takaisin ja elää tilanteet uudelleen tietäen, että olin tavannut biologisen äitini ja jutellutkin hänen kanssaan.

Kuninkaan ovi avautui ja Edgarin kapeat kasvot ilmestyivät sen raosta. Hän viittasi minua peremmälle ja muistutti käyttäytymissäännöistä. Menimme lattiasta kattoon ylettyvien seinätaideteosten koristeleman huoneen poikki samaa punaruskean ja kullankirjavaa linjaa noudattaville parioville.

Kuninkaan oleskelutilan tummapuiset huonekalut, kylmä takka ja kukkien tuoksun lomassa leijuva lääkkeiden hajun pistävyys tuntuivat karkottavan ilon ympäriltään. Kuningas istui kookkaassa nojatuolissa ikkunan edessä, jonka verhojen lomasta aurinko urhoollisesti ujutti säteitään miehen ympärille. Vaikutelma oli täysin eri kuin silloin, kun olin tavannut Abelin Topaasisalissa samanlaisessa asetelmassa. Mies oli ollut valonsäde itsekin, kun taas isänsä näytti harmaalta sadepilveltä.

Kuningas käänsi katseensa minuun, nosti kätensä hitaasti ja viittasi vastapäiseen nojatuoliin. Hymyilin hillitysti ja menin istumaan tarjottuun paikkaan. Hänen toinen kätensä lepäsi pöydällä, jossa lasiastiassa savusi paksu sikari.

“Näytät enemmän prinsessalta kuin viimeksi tavatessamme. Se on hyvä”, Nelio sanoi. Ääni oli käheä ja sanat laahasivat toisissaan kiinni. ”Ja kuulemani mukaan olet selvinnyt ensimmäisistä vierailuistasi kohtuullisesti.”

Hymyilin. En halunnut tietää, oliko hän kuullut yhteenotoistani turvallisuuden tai kokkipojan kanssa. Tai siitä, että olin joutunut olemaan pyörätuolissa vasta toisessa edustustilaisuudessani.

Nelio nosti sikarin tuhkakupista ja katseli sitä silmät puoliavoimina. Hän ajautui muistelemaan onnellisia hetkiä lastensa kanssa, joista yksikään ei ollut jäänyt jatkamaan sukua palatsiin. Lapsista nuorin Cora oli ollut kunnollisin. Ymmärtänyt rehellisyyden ja perinteiden arvon. Seurustellut järkevästi pitkissä suhteissa isästani erottuaan. Nelio huokaisi syvään harmitellessaan vuoden takaista onnettomuutta, joka aiheutti Coralle pysyvän aivovaurion. Lääkäreiden mukaan toivoa palautumisesta ei ollut, koska tila oli pysynyt kuukausia samana. Coran lapset olivat ottaneet puheeksi äitinsä tuskien lopettamisen, ja se veti Nelion mielen matalammaksi. Hän imaisi henkoset sikaristaan ja pysähtyi seuraamaan savun heikkoa kiemurtelua edessään.

”Lääkärin mielestä tupruttelu on pahasta, mutta mitäpä muita iloja minulla enää on.” Nelion suu vääntyi puolittaiseen hymyyn, kun hän siirsi katseensa minuun. “Abel taas... En tiedä, mikä hänen kasvatuksessaan meni pieleen. Luulin vaiheen menevän ohi, kun valitsimme hänelle sopivat vaimoehdokkaatkin. Lopulta hän lähti ja sai kansankin puolelleen. Nuoret etenkin. Kummallista tämä nykyään on. Hmm. Et kai sinä naisten perässä juokse?”

Mieleeni ensimmäisenä tullut vastaus ei ollut sellainen, joka olisi ollut soveliasta päästää ilmoille. Pidin ääneni neutraalina, kun vastasin, että ei, en juossut naisten perässä.

“Hyvä niin. Ehkä kohut vihdoinkin laantuvat.” Nelio yskäisi ja kehotti minua vetämään verhoja enemmän sivuun ja avaamaan ikkunaa. Nousin tuolista ja toteutin hänen pyyntönsä.

”Serena ei ole tulossa takaisin. Sen tiedän. Hän kantoi mukanaan liian montaa likaista soppalusikkaa. Eikä kansa enää suostuisi ottamaan häntä edustajakseen”, kuningas jatkoi, laski sikarin kädestään ja kääntyi katsomaan ulos auringonpaisteessa kylpevään puutarhaan.

Seisoin ikkunan vieressä ja odotin, mutta hän pysyi omissa ajatuksissaan. Edgar oli neuvonut minua olemaan hiljaa ja välttämään kysymyksiä, mutta en voinut jättää tilaisuutta käyttämättä. En niin kauan, kun vanha mies vielä muisti jotain.

“Mainitsitte aiemmin isäni. Voisitteko kertoa hänestä jotain?”

Nelio pysyi pitkään vai, ja aloin epäillä, ettei hän ollut edes kuullut kysymystäni. Yhä ulos tuijottaen hän köhäisi.

”Mitäpä hänestä voisi sanoa? Hän petti molempia tyttäriäni, vaikka oli olevinaan Suomen arvostetuimman aatelissuvun edustaja, josta oltiin kiinnostuneempia kuin siskosta, joka taisi hävetä koko siniveristen leimaa. Tulevaisuuden toivoksi Kristiania kai kutsuttiin. Vielä 1700-luvulla hänet olisi mestattu teoistaan. Minä olin suopea ja järjestin vain elinikäisen porttikiellon Nevernaan sekä lähestymiskiellon koskemaan koko perhettäni. Minua eivät yksityiskohdat kiinnostaneet siinä vaiheessa, kun Serena tunnusti olevansa raskaana siskonsa miesystävälle, johon väitti olevansa ihastunut. Tärkeintä oli olla ajamatta perhettä julkiseen skandaaliin, ja samalla säilyttää kansalaisten usko monarkiaan, joten tein päätökseni maan etua ajatellen.”

”Miten isäni ei koskaan saanut tietää minusta?

”Yksinkertaista. Serena teki viisaasti kertoessaan raskaudesta ensin minulle ja vaimolleni, koska ei tiennyt, miten olisi asian siskolleen ja Kristianille esittänyt. Vaimoni ei ollut täysin samaa mieltä suunnitelmastani, vaikka suostuikin vaikenemaan perheen edun nimissä. Niinpä peitimme Serenan raskauden kaikilta palatsin ulkopuolisilta ja suurimmalta osalta henkilökunnasta. Hän asui itäsiiven eristetyssä huoneistossa, johon ei viimeisimpinä kuukausina päästetty kuin kourallinen ihmisiä. Valitettavasti juuri ennen syntymääsi Serena paljasti totuuden siskolleen ja silloiselle miehelleen, koska hän ei enää jaksanut esittää olevansa sairas vaan halusi elää kuten kuka tahansa raskaana oleva. Yritimme taivutella Serenan miehen antamaan anteeksi ja jatkamaan suhdetta, mutta hän pakkasi laukkunsa samana iltana. Hän ei enää välittänyt maan tulevaisuudesta.”

En voinut katsoa Neliota vaan siirryin takan eteen ja tuijotin sen nokisia sisuksia. Vaikka kuninkaan harrastama junailu ei tullut yllätyksenä, totuuden kuuleminen ilman katumuksen häivääkään sai minut ajattelemaan sanoja, jotka oli jälleen kerran nieltävä. Nelio varmasti lukitsisi minutkin johonkin torniin, jos antaisin riittävästi syitä. Hän ei tuntunut välittävän ihmisten tai edes omien lapsiensä tunteista, koska tärkeintä oli maine, oli se miten keinotekoisia hyvänsä. Saatoin ainakin toivoa, että kuvioon liittyi inhimillisyyttäkin, eikä vain pettämistä, valehtelua ja juonimista. Vuosia olin halunnut tietää edes jotain enemmän biologisista vanhemmistani, mutta nyt olisin mieluummin pitänyt teini-ikäisenä laatimani ruusunpunaiset sadut rakastavasta, mutta vaikeaa elämää elävästä pariskunnasta.

”Ajan myötä sinäkin opit, että tämä asema vaatii epämiellyttävienkin päätösten tekemistä ja tunteet on siirrettävä sivuun”, Nelio sanoi.

Tuijotin takkaa tietämättä, miten järjestää ajatuksiani. Tietenkään parinvaihtobileet eivät sopineet kuninkaallisten julkisuuskuvaan, mutta samaan aikaan he olivat riistäneet lapselta perheen. En ollut merkinnyt valtaapitäville mitään vauvana, vaan tärkeintä oli ollut päästä minusta nopeasti ja huomaamattomasti eroon. Mutta nyt, kun heillä oli hätä kädessä, olinkin yllättäen muuttunut jopa korvaamattomaksi. Sellaiseksi, jota vahdittiin onnettomuuksien pelossa ja kenties oltaisiin jopa haluttu siirtää pumpulilla vuorattuun huoneeseen, jotta edes pikkurilli ei murtuisi. Silti en saanut isoisältäni edes muodollista anteeksipyyntöä tai yhtä positiivista sanaa isästäni. Käännyin katsomaan kuningasta, kun hän sulki silmänsä ja nojasi päätään selkänojaan.

“Minua väsyttää. Voimme keskustella myöhemmin lisää. Muista hyödyntää hovin ammattilaisia ja pysyä poissa vaikeuksista. Voit poistua”, hän sanoi juurikaan suutaan liikuttamatta. Mahdollisuuteni pidempään keskusteluun ja lisäkysymyksiin oli jälleen hiljennetty. Huulta purren käännyin ympäri ja mietin, että jonain päivänä uskaltaisin sanoa kuninkaalle vastaan.

Edgar seiso i seinätaideteoshuoneessa kahden kamarineidon kanssa ja nyökkäsi heille, kun näki minun astuvan kuninkaan huoneesta pois. Neidot siirtyivät ohitseni ovien toiselle puolelle ennen kuin ne sulkeutuivat, ja Edgar tuli luokseni.

“Saatan teidät huoneistollenne.”

Hiljaisuus jatkui aina ovelle asti, mutta sitten Edgar loihti kasvoilleen kohteliaaksi tarkoitetun hymyn.

”Hänen majesteettinsa on niin korrekki, että on varmasti vältellyt sanomasta huoliaan ääneen. Minun on kuitenkin yleisellä tasolla muistutettava, että hovi haluaa välttää ylimääräistä jälkien siivoamista ja poikkeusjärjestelyiden tekemistä. Puhumattakaan hänen majesteettinsa taakan lisäämisestä.”

“Ymmärrän”, sanoin ja vastustin pohjalta kumpuavaa tahtoa todeta, että hänen majesteettinsa osasi olla pistävä siinä missä Edgar itsekin. Olin tehnyt virheitä, mutta piilovihjailuja ja töykeyksiä en ollut kuvitellut palatsissa kuulevani. Juuri nyt arvostin jopa Samuelin tapaa iskeä selkeästi suoraan asian ytimeen, niin epämukavalta kuin se tuntuikin.

“Toivottavasti. Mehän emme halua antaa kansalaisille syytä epäillä, että joukossamme on jälleen yksi epäluotettava hallitsijaehdokas.” Edgarin äänensävy kuulosti siltä kuin hän olisi sanonut viettäneensä päivän kalastamassa. Vilkaisin hänen jähmettynyttä hymyään viitsimättä sanoa mitään.

”Olen menossa kappeliin, tuletteko mukaan?” Edgar jatkoi.

”En, kiitos. Taidan lepuuttaa jalkaani.”

”Suosittelen harkitsemaan uudestaan. Hengenravinto on tärkeä osa kokonaisvaltaista hyvinvointia.”

”Ehkä myöhemmin.”

”Aivan niin. Koskaan ei kuitenkaan ole liian myöhäistä.”

Hymyilin väkinäisesti, jonka jälkeen kiiruhdin huoneistooni siltä varalta, että mies päättäisikin yrittää ympäripuhumista uudestaan.

Varmistin, että ovi meni kiinni ennen kuin päästin ulos kirosanaryöpyn. Jos en olisi vasta saapunut palatsiin ja jos en olisi hieman pelännyt kuningasta, olisin marssinut takaisin hänen luokseen ja sanonut, mitä oikeasti ajattelin hänestä, hänen toimintatavoistaan ja oikeastaan kaikesta. Olisin halunnut saada tilaisuuden purkaa sisääni patoutuneita turhautumia, mutta toistaiseksi en uskaltanut tehdä sitä edes hovin terveydenhoitohenkilökunnan tapaamisissa, vaikka heillä olikin vaitiolovelvollisuus. En kuitenkaan luottanut siihen, että jos sanoisin paha sana kuninkaasta, että se ei jollain tavalla leviäisi myös asianosaisten korviin. Ainut toivoni oli, että kunhan aikaa kuluisi hieman enemmän, saisin palatsissa sen verran jalansijaa, että voisin päästä keskusteluyhteyteen kuninkaan kanssa. Ehkä se oli toiveajattelua, mutta muutakaan minulla ei tällä hetkellä ollut, joten takerruin siihen.

Vaihdoin ylleni kuluneen oloasun ja menin takaisin etuhuoneeseen, jonne oli pinottu Suomesta saapunut muuttokuorma. Niitä ei pyynnöstäni ollut purettu, koska tahdoin tehdä sen itse. Pinoja katsellessani tajusin, että puolet olisin voinut jättää pakkaamatta. Kurkottauduin nostamaan ylimmän laatikon pois, vein sen oleskelutilan puolelle ja aloin nostella kirjoja kirjahyllyn tyhjiin koloihin.

Kun käteeni osui Teresalta syntymäpäivälahjaksi saamani valokuvakirja, muistin, että minun pitäisi kieltää ystäviäni puhumasta biologisesta isästäni. Otin puhelimen sohvan käsinojalta, naputtelin mahdollisimman selkeän viestin ja lähetin sen molemmille. Sain melkein saman tien ok-kuittaukset. Vahinko oli korjattu, ja saatoin jatkaa tavaroideni purkamista.

LUKU 20

Päivittäinen sivistämisosuus päättyi neljältä, jonka jälkeen lähdin turvamiesten, ostosavustajan ja Luzian kanssa kohti Lillin hotellia. Olin sopinut tapaamisen Lillin kanssa saatuani ensin luvan käyttää alunperin kruununprinsessa Serenan aikatauluissa ollutta ostosreissua. Näin palikoita ei tarvinnut alkaa järjestellä uudestaan, ja sain hengähdystauon palatsin ulkopuolella. Samuel kertoi, että sain mennä ennalta sovittuihin liikkeisiin, jotka olivat turvatiimin tarkastamia ja hyväksymiä. En väittänyt vastaan, sillä olin ensimmäistä kertaa tavallisten ihmisten keskuudessa sen jälkeen, kun naamani oli julkaistu kaikkien nähtäväksi. Eläintalon vierailu oli ollut suljettu tilaisuus, samoin luonnonpuisto ja kaupunkikierröksellä olin katsellut rakennuksia auton ikkunan takaa kuunnellen samalla paikallistuntemusta opettavan naisen selostusta. Elokuvisa kuninkaalliset saattoivat käydä yksin kaupungilla kaapuun tai aurinkolaseihin sonnustautuneena, eikä kukaan huomannut mitään. Todellisuudessa Aureon palatsista lähteminen pysähtyi jyrkeihin portteihin, josta ei päässyt yli, ali, ympäri eikä läpi. Olisin tietenkin halutessani voinut lähettää ostosavustajan yksin matkaan tai hoitaa ostokset omassa päähallissani ja välttää siten mahdolliset kohtaamiset kansalaisten kanssa. Yksi vaihtoehto olisi ollut odottaa palatsin omaa ostospäivää. Luzia oli kertonut, että paikalliset merkkiliikkeet toivat sovittuina ajankohtina tuotteita mukanaan ja rakensivat palatsiin ostoskadun. Sitten kuninkaalliset saivat kierrellä katselemassa heitä varten räätälöityä valikoimaa, joka koostui kausituotteista, vaatteista, taiteesta ja uusimmasta elektroniikasta. Suunnittelin mielessäni, miten yllättäisin Jannan ja Teresan, kun he tulisivat käymään luonani. Ajatus sai minut hymyilemään ja toivomaan, että sopiva ajankohta löytyisi mahdollisimman pian.

Poimimme Lillin kyytiin hotellin parkkipaikalta ja jatkoimme pääkaupunki Vedairon pohjoispuolella olevaa merkkiliikekeskittymää kohti. Lilli asetti käsilaukkunsa omani viereen ja katsoi sitä pitkään.

“Sinulla on uusi laukku. Ja kävelypuku.”

Kohautin olkiani ja hymyilin.

“Hovi näkee kaikki julkiset esiintymiset edustustilaisuuksina, eivätkä vanhat vaatteeni oikein sovi kuninkaallisten laatustandardeihin.”

Vaatehuoneeseeni oli saapumiseni jälkeen tuotu neljän henkilön voimin useampia henkarillisia mekkoja, pukuja, kenkiä ja asusteita. Kukaan ei ollut pyytänyt nähdä, mitä olin tuonut mukanaan tai millaisia värejä olin tottunut käyttämään. Niinpä olin kiittänyt kaikesta,

jopa keltaisista vaatteista, joita en aikonut koskaan panna päälleni. Enempää kyselemättä olin siirtänyt omat vaatteeni sivummalle. Ne olivat ehjiä, joten en ollut heittänyt niitä pois ja uskoin voivani käyttää niitä ainakin ollessani yksin huoneistossani.

Saavuimme aidatulle parkkipaikka-alueelle, jossa Lilli nousi minua nopeammin ulos autosta ja katseli kiinnostuneena ympärilleen auringon lämmittäessä asfalttia. Parkkipaikan reunaistutuksia hallitsivat muotoon leikatut pensaats, joiden lomassa oli kapearunkoisia puita. Viereisellä tiellä ajoi ohi neljän bussin letka, kun lähdimme kuuden turvamiehen saattueessa kohti edessämme siintävää, pääasiassa isoista ikkunoista koostuvaa kaksikerroksista ostoskeskusta.

Sivuovi avattiin paikallisten vartijoiden toimesta, joista neljä lähti kävelemään mukaanamme. Kuljimme kirkkaasti valaistun, aution käytävän läpi värikkääseen vaateliikkeeseen, jonka noin viisikymppinen naismyyjä tervehti meitä kohteliaasti.

Lilli hymyili leveämmin kuin aikoihin nojautuessaan puoleeni.

”Ihanhan on olo kuin julkkiksella!”

Lilli ei jäänyt odottamaan vastaisinko, vaan lipui lattian poikki kohti monivärisiä hameita kuin olisi ollut näyttämöllä. Huomasin myyjättären naulinneen katseensa minuun, joten menin tarkastelemaan esillä olevia kenkiä. Ikkunan taakse käytävälle oli levittäytynyt neljä vartijaa ja neljä hovin turvamiestä, sekä Samuel ja Robert oven viereen. Nostin lähimpänä olevan kengän jalustaltaan ja pyörittelin sitä käsissäni. En ollut koskaan ollut himoshoppaaja, mutta nautin silloin tällöin ihmisten joukossa pyörimisestä. Isojen kaupunkien ihmisvirroissa olin yksi anonyymeista kasvoista, jonka tekemisistä kukaan ei ollut kiinnostunut. Vaikka pidin siitä, että minun ei enää tarvitsisi hikoilla kesähelteillä hitaissa jonoissa, oli silti harmillista joutua luopumaan myös vapaana liikkumisen eduista.

”Ihania vaatteita”, Lilli sanoi vierestäni ja keikutti lanteitaan saaden riemunkirjavan hameen hulmuamaan.

Hymyilin ja katsoin tarkemmin kädessäni olevaa kenkää. Se oli häikäisevän pinkki lukuisilla kimalteilla. Laskin sen takaisin paikoilleen ja kysyin Lilliltä, aikoiko hän ostaa jotain. Vaikka väreistä pidinkin, ei niiden kaikkien tarvinnut olla samoissa vaatteissa erilaisten röhelöiden ja höyhenien seassa.

”Sovitan vielä kopissa olevan takin ja housut”, Lilli vastasi ja kierähti ympäri vilkaisten olkansa yli Robertia. Mies ei antanut edes hymyä vastalahjaksi.

Kun saavuimme neljännen liikkeen edustalle, käytävä kaartui sen verran, että näin kauempana seinästä seinään vedetyn sulkunauhan ja vartijat varmistamassa, että ihmiset kunnioittivat estettä. Suurin osa kulki ohi välittämättä, mutta jotkut pysähtyivät kiinnostuneina

katselmaan, mistä oli kyse. Turvamiesten kerääntyminen liikkeen avoimen oviaukon eteen pani ihmiset tarkentamaan katsettaan, ja yksi vanhemmista naisista osoitti minua. Hänen ympärilleen kertyi muitakin, jotka seurasivat sormen suuntaa, alkoivat hymyillä ja heiluttaa käsiään. Vilkutin yleisölle opetetulla tavalla, ennen kuin menin kosmetiikkaliikkeeseen, jossa Lilli hypisteli pronssinväristä hajuvesipulloa. Hän laski pullon pöydälle ja hymyili.

”Tuli tässä mieleen, että voisitko tulla mukaan minun ensisinglille?”

”Hetkinen, mitä?” sanoin ja peruin aikomukseni ottaa lasisen meikkisivellintelineen lähempään tarkasteluun.

Lilli katsoi minua suoraan silmiin ja kallisti päätään.

”Tiedät, miten vaikeaa on nousta uutena artistina esille, joten prinsessan mukanaolo voisi lisätä yleisön mielenkiintoa.”

”En oikein...”

”Kuuntele nyt. Olen saanut sanat melkein valmiiksi. Ne kertovat elämän käännekohdista ja itsensä etsimisestä. Kukapa niihin ei voisi samaistua?”

”Olen pahoillani. En voi lähteä mukaan mihin tahansa projektiin. Kaikki on kierrätettävä hovin asiantuntijoiden kautta, jotta en vahingossakaan ota minkäänlaista poliittista kantaa tai käytä vääriä sanoja.”

Lillin ilme muuttui happamaksi. Lisäsin, että oli parempi, että hän rakentaisi oman uransa ja menestyksensä ilman apuani. Silloin hän voisi olla varma, että ihmiset olivat oikeasti kiinnostuneita siitä, hänen sanomastaan eikä taustalla vaikuttavasta prinsessasta.

”Luulin, että siskon kohdalla voisit tehdä poikkeuksen. Mutta ei sitten”, Lilli sanoi suutaan nutristaen.

Kohautin olkapäitäni ja menin uutuushajuvesipöydän luokse. Lilli seurasi perästä, otti ylähylyltä kirkkaan pinkin paketin katsomatta hintaa ja suuntasi kassalle. Seurasin hänen menoaan, jonka jälkeen vilkaisin hylylistan hintalappua. Katsoin siskoani ja olisin halunnut keskeyttää ostotapahtuman, mutta muiden ei ollut tarpeen päästä todistamaan perheriitaa. Käännyin ympäri ja koehaistelin muutamia hajuvesiä. Ojensin miedoimman tuoksuisen ostosavustajalleni, joka kävi maksamassa sen.

Hyvien päivänjatkoivotusten jälkeen poistuimme liikkeestä. Sulkunauhan takana seisova väkijoukko alkoi heiluttaa käsiään ja äänet huutelivat minua tulemaan luokseen. Vilkaisin kysyvästi Samuelia, joka vilkaisi kelloaan, mielti hetken ja ilmoitti ajaksi kaksi minuuttia, joten siirryin lähemmäs kansalaisia.

Pysähdyin sopivan kauas sulkunauhasta ja vartijoista. Ihmiset kaivoivat puhelimiaan esille ja yritin parhaani mukaan hymyillä luontevasti, kun vastasin minulle esitettyihin

kysymyksiin. Joku kysyi kuulumisiani ja toinen sitä, millaista oli olla takaisin Nevernassa. Vastasin molempiin jotain sopivan neutraalia, kun osa kasvoista kääntyi pois minusta kuin koirien huomio herkkupalan perässä. Katsoin olkani yli vasemmalle huomatakseni Lillin seisovan vartalo mutkalla, käsi lanteellaan ja hymy huulillaan. Onneksi olin kääntynyt pois päin yleisöstä, joten ilmeeni venähtämistä ei todennäköisesti huomanneet muut kuin turvamiehet. Olin nähnyt siskoni keimailevan selfieitä ottaessaan tai ystäviensä somepäivityksissä, mutta en silti tahtonut uskoa silmiäni esitystä seurattessani. Hän vaihtoi asentojaan ja piti katseensa yleisössä. Mietin, kannattiko minun reagoida Lillin käytökseen jotenkin vai olisiko paras lähestyä asiaa samoin kuin turvamiehet ja olla kuin häntä ei olisikaan.

Käännyin takaisin ihmismassaa kohti ja vastasin pitäväni kaikista maistamistani paikallisista ruoista. En ehtinyt huomata, mikä lensi kaaressa yleisömeren takaa ennen kuin muovinen take away -kahvimuki mätkähti olkapäähäni. Sen kansi irtosi, juoman jämät valuivat rinnuksilleni ja jääpalat napsahtelivat lattialle. Sen jälkeen tapahtui monta asiaa samanaikaisesti. Ihmiset kohahtivat, Lilli kirkkaisi, Luzia peräännytti, vartijat siirtyivät muuriksi sulkunauhan eteen, kun yksi heistä alkoi puhua radiopuhelimeen ja turvamiesten vartatot nytkähtivät liikkeelle. Samuel oli minua lähimpänä, joten hän siirtyi minun ja yleisön väliin ja selästä työntäen lähti ohjaamaan pois kohisevasta massasta.

Turvamiehistä neljä asettautui ympärilleni ja Luzia kulki ostosavustajan kanssa edellämme, kun kiiruhdimme kaarevan käytävän toiseen päähän, hissille ja lopulta ulos parkkipaikalle. Lilli oli aivan kintereillämme kahden turvamiehen ja kolmen vartijan kanssa, jotka olivat tulleet matkalla mukaan varmistamaan turvallisen poistumisen. Ulkona hidastimme vauhtia, sillä parkkipaikalle ei ollut tullut ihmisiä ja toimittajakin oli vain muutamia aitojen ulkopuolella.

Pääsimme autoon, ovet sulkeutuivat, ja käteni alkoivat täristä. Lilli kääntyi katsomaan minua silmät suurina ajaessamme ulos porteista ja ohi paikalle saapuneiden paparazzien.

“Kamalaa, miten tällaista voi tapahtua!”

“Joku ei näköjään pidä kuninkaallisista.” Reilu viikko sitten olin ollut täysi tuntemattomuus, ja nyt herätin ihmisissä halua heittää minua esineillä. Nähtävästi en ollutkaan onnistunut tavoitteessani pysyä neutraalina ja huomaamattomana.

Lilli pudisteli päätään.

”Kaikki oli niin satumaista, ja sitten viuh, hyökkäys. Nyt et varmaan uskalla enää lähteä ovesta ulos.”

Nyökkäsin sanomatta mitään, kun poliisiauto ajoi ohitsemme Lillin puoleisen ikkunan takana. Olimme hiljaa useita minutteja ja katselimme molemmat ulos omista ikkunoistamme.

Siirryimme yhdelle Nevernan harvoista moottoriteistä, jolla tähän aikaan päivästä ei ollut kummoista ruuhkaa, jos oli muutenkaan vajaan miljoonan asukkaan saarella. Käännyimme liittymästä hiljaisemmalle tielle ja samalla myös Lilli kääntyi puoleeni. Hänen kasvoilleen oli väri alkanut palata.

”Kai tässä jotain hyvääkin oli. Nyt, kun minutkin tiedetään, niin varmasti pian kysellään, kuka on se kaunis vaaleaverikkö sinun seurassa.”

Kurtistin kulmiani.

”Oletko tosissasi?”

”Näit itse, miten monella oli puhelin esillä. Varmasti joku haluaa tietää tarkemmin, ja ajattelepa, miten hienoa olisi sanoa, että olemme tehneet yhdessä biisin.”

En voinut uskoa kuulemaani. Hetki sitten hän oli ollut järkyttynyt ja nyt laskeskeli, miten voisi muuttaa tilanteen edukseen. Toki Lilli oli pienestä asti halunnut kääntää huomion itseensä, jos koki, että minun koulustani, kavereistani tai sydänsuruistani oli puhuttu liikaa. Joten eipä minun olisi pitänyt yllättyä tästäkään.

”Mitäs sanot, emmekö me sittenkin voisi ryhtyä yhteistyöhön”, Lilli sanoi vienosti hymyillen. Auto teki tiukan käännöksen oikeaan ohittaen tietyömaan, jossa hääri useampia huomioliivillisiä miehiä. Pudistin päätäni.

”Ei onnistu. Syyt ovat edelleen samat, ei yksi välikohtaus mitään muuta.”

”Kuten haluat.”

Päivä oli alkanut niin hyvin, että olin ehtinyt tuudittautua ennaikaiseen kuvitelmaan, jossa voisimme Lillin kanssa välttää yhteentörmäykset. Hetki hetkeltä aloin väsyä yrittämiseen, enkä uskonut, että voisin enää edes vanhempiemme tähden venyttää ymmärtäväisyyttäni enempiä. Tuijotin ikkunan takana viliseviä vaaleita taloja ja päätin olla loppumatkan hiljaa.

Autot pysähtyivät hotellin eteen, Lilli nousi ulos niska jäykkänä ja pamautti oven niin kovaa kiinni, että pelkäsin ikkunan hajoavan. Jatkoimme saman tien matkaa, enkä kääntynyt katsomaan, seisoiko Lilli paikallaan vai marssiko suoraan hotelliin.

Palatsin pääoven eteen saavuttuamme Luzia lupasi järjestää ostokset huoneistolleni, joten siirryin tulohallin läpi portaiden takana sijaitsevalle ovelle ja sitä kautta sisäpihalle. Hän oli vihjannut, että jos halusin välttää palatsin käytävillä harhailun ja päästä lähemmäs huoneistoni kulmausta, voisin oikaista sisäpihan perällä olevan sisäänkäynnin kautta. Vaikkei säästö ajallisesti ollut merkittävä, reitti oli helpompi hahmottaa.

Hiekka rahisi kenkieni alla, kun jatkoin kulkuväylää eteenpäin. Pihaa hallitsi kulkuväyliä ympäröivä tasainen nurmikko, tummanharmaiden ruukkujen viherkasviasetelmat ja kivikeosta koostuva suihkulähde. Pysähdyin sen viereen ja seurasin, miten rauhallinen virta

lasketteli kiveltä toiselle. Ajatukseni palasivat kahvimukin lentoon ja aloin jossitella. Jos ilman halki olisikin viuhahtanut jotain terävää ja se olisi osunut. Jos ihmiset olisivat massansa voimalla painaneet vartijat kumoon. Jos olisimme olleet jossain suljetummassa tilassa. Lilli oli ihmetelty, uskaltaisinko enää poistua palatsin ulkopuolelle. Totta puhuen epäilin sitä itsekini. En voinut tietää, mitä kenenkin päässä pyöri ja millaisia yllätyksiä tulisi kulman takana. Olisin halunnut soittaa jollekin toiselle kuninkaalliselle ja kysyä, miten kummassa he pystyivät vuodesta toiseen kohtaamaan ulkomaailman, vaikka tiesivät siellä vaanivat vaarat. Mutta en tuntenut ketään.

En ehtinyt vajota epätoivoiseen tilanteeseeni kovin syvälle, sillä luokseni harppoi rauhanhäiritsijä.

”Miten voitte”, Samuel kysyi pysähdyttyään viereeni.

Aprikoin, pitäisikö minun noudattaa etikettiä ja vastata peruskohteliaisuuksien mukaisesti. Koska muita ei ollut kysymässä kuulumisiani, eikä varmasti tulisi, kerroin millaisia ajatuksia pyörittelin.

”Täysin normaalia, että tilanne järkytti. En kuitenkaan suosittelen jossittelua tai mahdollisten uhkakuvien spekulointia. Ne ovat meidän heiniämme”, Samuel sanoi.

”Mutta miten voin olla miettimättä pitäisikö aina olla juoksuvalmiina?”

”Voin vakuuttaa, että vastaavia yllätyksiä tapahtuu verrattain vähän. Meillä on turvallisuuspuolella tiedossa niin sanotut riskimaat ja -kaupungit, joissa mielenosoittajia voi olla enemmän. Jos niissä vierailemme, ovat turvatoimet sen mukaiset. Vaikka täälläkin mielenosoituksia silloin tällöin on, eivät kansalaiset kohdistu vihaansa fyysisesti suoraan kuninkaallisiin kuin äärimmäisen harvoin, joten voitte nukkua yöne jatkossakin rauhassa.”

Taivas meni pilveen ja ensimmäiset pisarat tipahtivat otsalleni, joten lähdin kävelemään suihkulähteen ohi. Samuel sovitti askeleensa tahtiini.

”Tein tänään erään havainnon, josta haluan puhua kanssanne.”

”Kenties sen, että harkitsit sinuttelua uudelleen ja suostut siihen”, sanoin, kun sisäpihan valaisimet reagoivat hämäämään.

Samuel hymähti.

”Protokolla tulee vastaan.”

”Luzia sanoi samaa, mutta yritän silti. Jos annan luvan, onko joustaminen mahdotonta? Vaikka vain palatsin tiloissa? En viitsisi aloittaa mitään nyhkytarinaa siitä, miten tunnen itseni ulkopuoliseksi ja miten kaikki ovat etäisiä, koska minulle ei puhuta kuin normaalille ihmiselle.” Vilkaisin Samuelia silmänurkastani. Hän pudisti päätään taivaalle katsoen ja sai kasvonsa märeksi, koska pilvet päättivät avata hanansa kunnolla. Kiirehdimme jäljellä olevat

metrit edessä siintäville parioville ja sisälle suojaan. Samuel pyyhkäisi kädellään lyhyttä tukkaansa ja katsoi minua, kun avasin märän takkini nappejani.

”Hmm. Luzia ei siis suostunut?”

”Ei, mutta en aio luovuttaa. Minulle on oppitunneilla teroitettu kuninkaallisten asemaa suhteessa muihin, ja sitä, miten tärkeitä tietyt perinteet ja käyttäytymismallit ovat, joten ymmärrän kyllä rajani. Haluaisin kuitenkin, että lähimmän tiimini seurassa voisin tuntea oloni muuksikin kuin ’teidän ylhäisyydeksenne’.”

Etsin katseellani Luzian neuvomaa reittiä yläkertaan. Missään ei näkynyt isoja portaita tai hissiä. Huomattuaan harhailevan katseeni Samuel viittasi minut mukaansa, kun lähti vasemmalla olevaa syvennystä kohti. Sieltä löytyi pieni portaikko, joka johti vahtien vartioimalle takaovelle. Samalle, josta olin tullut sisälle silloin, kun olin palannut metsäovelta.

Samuel nyökkäsi ovimiehille, ja aloimme nousta portaita.

”Ymmärrätte kai, että jos puhuttelen teitä epämuodollisesti, tulen saamaan huomautuksen epäsopivasta käytöksestä ja tahran maineeseen”, Samuel sanoi, kun saavuimme toisen kerroksen tasanteelle.

”Entä vain silloin, kun muita ei ole kuulolla? Kuten nyt?”

Hän katsoi jonnekin kauas ohitseni, ja olin näkevinäni, miten rattaat hänen päässään pyörivät.

”Tai silloin, jos satun vahingossa rikkomaan turvasuosituksia?” Kommentillani oli toivottu vaikutus, sillä Samuelin suupielet kääntyivät hieman ylöspäin.

”Tulen varmasti katumaan tätä, mutta hyvä on.”

”Hienoa. Minä olen Olivia”, sanoin ja ojensin käteni häntä kohti.

”Oletteko tosissanne?”

”Täysin.”

Uusi pitkä huokaisu ja pään pudistus.

”Samuel.”

Puristin hänen kättään ja hymyilin voitonriemuisesti.

”Eihän se ollut niin vaikeaa?”

”En osaa vielä sanoa.”

”Sinulla taisi kuitenkin olla jokin toinen asia mielessä”, muistutin, kun siirryimme seuraavalle porrasosuudelle.

”Niin oli. Täytyy tunnustaa, että onnistuimme... onnistuit hyvin ohjaamaan keskustelun haluamaasi suuntaan. Huomioni koskee siskoanne... siskoasi Liliania.”

”Sano Lilli vaan.”

”Niinpä tietenkin. Sinua en kuitenkaan ala kutsumaan lempinimillä.”

”Se sopii.”

”Minun on varoitettava Lillistä. Olen tehnyt hänestä arvion, ja uskon vahvasti, että hänen käyttäytymisensä saattaa muuttua isommaksi ongelmaksi.”

”Mitä tarkoitat?”

”Vieraillessaan palatsissa hän ei suhtautunut erityisen suopeasti turvatarkastukseen, eikä puhelimen luovuttamiseen vierailun ajaksi, vaikka kyseessä on normaali käytäntö turvaselvittämättömien tai muiden tietyytyppisten vieraiden kohdalla. Hän yritti vedota siihen, että on sukulainen ja melkein merkkihenkilö, josta me emme olleet vielä kuulleet. Tämänpäiväinen esiintyminen yleisön edessä ja käyttäytyminen kauppoilla sai minut vakuuttuneemmaksi siitä, että häntä kiinnostaa hieman liikaa julkisuus ja korkeampaan statukseen liittyvät etuudet.”

Mietin, pitäisikö minun sisaruuden nimissä puolustaa Lillia vai myöntää Samuelille, että olin itsekin ihmetellyt siskoni taannoista keimailua tai että omituinen käytös oli alkanut jo Suomessa.

Saavuimme lämpimästi valaistuun kolmanteen kerrokseen, ja kertosin mielessäni Lillin ulostuloja siitä hetkestä, kun olin kertonut olevani kruununprinsessa. Hän koki itsensä väärinkohdeksi, koska ei saanut tittelä tai automaattista tähtilaulajan uraa, joten minun ei olisi pitänyt yllättyä, että hän otti kaikki keinot käyttöönsä. Olimme jokaisessa kohtaamisessa toistaneet vuosien aikana toistunutta samaa kaavaa. Yritimme keskustella tavallisista asioista ja välttää tulenarkoja aiheita, mutta silti suksemme menivät ristiin. Olin ihmetellyt hänen innokkuuttaan tulla käymään palatsissa, sillä Suomessa hän oli niin kiireinen, ettei ehtinyt matkustaa kymmentä kilometriä luokseni. En minäkään välittänyt käydä hänen luonaan, sillä hänen miehensä katseli minua kulmiensa alta ja tiuski välittämättä siitä, keitä oli kuulemassa. Parin vuoden takaisten juhannusjuhlien jälkeen päätin, että kävisin heidän luonaan vain, jos paikalla olisi muitakin ihmisiä, jotka auttaisivat keskustelua pysymään neutraaleissa aiheissa ja tunnelman vähemmän paukkuarkana.

Huoneistoni käytävässä odottivat Luzia ja hovin eläintenhoitaja pienen, valkoisen koiran kanssa. Unohdin saman tien Lillin ja Samuelin olemassaolon, kun menin lähemmäs koira ja kyykistyin ojentaen kättäni sitä kohti. Se katseli minua pää kallellaan ja lähti varovaisesti lähestymään. Sen pieni kirsu värisi, kun se tavoitteli hajuja ympäriltään ja lopulta sormistani. Pitkän harkinnan jälkeen se heilutti varovasti häntäänsä, mutta piti silti tassunmitan etäisyyden minuun. Eläintenhoitaja kertoi, että koira oli jo totutettu palatsiin ja iltalenkkikin oli tehty. Etukäteen hankitut tarvikkeet löytyisivät sovituilta paikoiltaan huoneistostani.

Rapsutin koiraa korvan takaa ja otin hihnan vastaan. Sain vielä viimeiset ohjeet ja eläintenhoitajan yhteystiedot, jonka jälkeen siirryin karvakaverin kanssa huoneistoni puolelle.

Päästin koiran vapaaksi ja se lähti tutkimaan jokaista nurkkaa ja huonekalua nenä tuhisten. Menin keittiöön, otin juomakipon tiskipöydältä ja täytin sen raikkaalla vedellä. Laskin kipun tassukuvioisen maton päälle ja tarkastin vielä, mihin uuden tulokkaan ruoat oli laitettu. Oloni koheni hetkessä, koska sain luokseni jonkun, jonka kautta puheeni eivät siirtyisi lehtien otsikoihin tai joka ei välittänyt siitä, oliko oleskelutilan nurkkaan asetettu kori maksanut viisi vai viisikymmentä euroa. Toivottavasti koirakin luottaisi siihen, että pitäisin siitä huolen. Päätin ristiä sen Kodaksi, sillä karhuveljistä kertova tarina kuului suosikkeihini, ja koiran silmät muistuttivat karhupennun silmiä.

LUKU 21

Keuyen tuulen ja aamupäivän auringon saattelemana minä ja seurueeni kävelimme loivaa, asfaltoitua mäkeä ylös huvipuiston takaosalle, jossa odotti vartijoita ja puiston edustajia. Leveästi hymyilevä johtaja toivotti meidät tervetulleeksi, jonka jälkeen siirryimme henkilökunnan tilojen kautta ravintolamaailman takakäytävään. Johtaja meni edeltä oviaukoissa polviaan koukistaen ja lopulta ulos väkijoukon keskelle. Kokosin hetken itseäni hokien mielessäni, että edessä oli jälleen yksi laivaesiintymistä vastaava näytelmä. Pikkujuttu, pikkuisen ihmisiä. Pakotin hymyn kasvoilleni ja seurasin Robertia, joka oli jo astunut ulos kapeasta käytävästä.

Kulkuväylää rajasivat metalliset aidat, joten meidän ei tarvinnut tungeksia ihmismassan läpi, joka oli suurempi ja värikkäämpi kuin elektroniikkamyymälöiden avajaisjonot Suomessa. Lähdimme vartijoiden johdolla kulkemaan eteenpäin. Lapset huudahtelivat ihastuneina ympärillämme ja aikuiset nostivat puhelimiaan korkeammalle.

Hälisevien ihmisten, taustalla kolisevan vuoristoradan ja lähellä olevan suihkulähteen lorinan joukosta erottui ääni omanlaisellaan painotuksella. Minua oli ohjeistettu olemaan pysähtymättä, sillä tarkoitus oli tavata ihmisiä vasta prinsessamaailman avaamisen jälkeen. Äänessä oli jotain hämmentävän tuttua, joten koetin nopealla katseella haravoida ihmismassaa juurikaan askelia hidastamatta. Katseeni pysähtyi, kun aidan viereen survoutui vaaleanruskeatukkainen nainen keltaisessa mekossa.

“Olivia!”

“Janna?”

Pysähdyin äkisti aiheuttaen sen, että ilman nopeita refleksejään Samuel olisi törmännyt minuun. Edelläni kulkenut Robert viittojatkamaan, kun Jannan viereen ilmestyi toinen hahmo.

“Haluamme jutella”, Lilli sanoi ja Janna nyökkäsi.

”Jos ette sattumoisin huomaa, minulla on muuta tekemistä”, kuiskasin ja yritin olla samaan aikaan näyttämättä, miten heidän paikallaolonsa oli onnistunut yllättämään ja järkyttämään minua.

Siinä vaiheessa Luzia tuli luokseni.

“Mistä viivästys”, hän kysyi kääntäen selkensä yleisölle siinä määrin kuin se oli mahdollista. Katsoin vuorotellen häntä ja paikalle pöllähtänyttä kaksikkoa. Janna hymyili asiakaspalveluhymyään ja Lilli tuijotti minua haastavasti.

”Saat valita: joko puhumme yksityisesti tai näiden todistajien läsnä ollessa. Ympärillämme on aika monta kuvaavaa kameraa.” Lilli viittasi lähelle kertyneisiin, ihmetteleviin kansalaisiin. Puhelimet ja kamerat kurkottivat korkeuksiin ja yrittivät saada hyvää kuvaa pysähtyneestä seurueestamme. Käännyin Luzian puoleen ja selitin hänelle lyhyesti tilanteen. Assistenttini katsoi kaksikkoa ja lupasi järjestää asian. Ihmiset pakkautuivat tiukempaan sumppuun lähellemme ja osa kurkotteli kaulaansa nähdäkseen tapahtuiko jotain mielenkiintoista. Lähdin kulkemaan Robertin ja Luzian perässä ajatusteni pyöriessä luokseni saapuneen kaksikon ympärillä. Kertasin Lillin eilisiä puheita, mutta mikään niissä ei selventänyt sitä, oliko hän tullut paikalle hetken mielijohteesta vai oliko taustalla huolellisempi suunnitelma. Hän ei ollut maininnut Jannaa sanallakaan, eikä tämä puolestaan sitä, että oli lähtenyt kesken lomansa sattumoisin samaan suuntaan siskoni kanssa. Lähtöasetelma vaikutti huolestuttavalta.

Kuljimme kahden kimaltelevan valopuun välistä ja Samuel kumartui lähemmäs minua väistääkseen alaoksia.

“Ei olisi kannattanut suostua heidän vaatimuksiinsa, sillä nyt ne eivät lopu koskaan.”

“He olisivat järjestäneet kohtauksen”, kuiskasin takaisin samalla, kun saavuimme pastellinpunaisen Castelo de Fada -linnan edustalle. Samuel siirtyi muun seurueen kanssa sivummalle, huvipuiston johtaja asettui seisomaan vaaleanpunaisen silkkinauhan eteen ja aloitti puheensa.

Avajaisseremonian jälkeen menin tapaamaan paikalla olevia ihmisiä. Hymyilin niin, että pelkäsin poskilihaksieni kramppaavan ja kiitin kukkatervehdyksistä, joista osan annoin Luzialle, koska omat käteni eivät riittäneet. Poseerasin yhteiskuvissa ja toivoin, että en näyttänyt idiootilta yrittäessäni jatkaa hymyilemistä. Osa lapsista oli pukeutunut röyhelömekkoihin ja muovikruunuihin, ja he menivät kipsiin, kun lähestyin ja tervehdin heitä. Vaikka en kantanut tiaraa, enkä ollut pukeutunut satumaiseen juhlapukuun, kuulin silti ihailevia kuiskauksia, että näytin oikealta prinsessalta. Olisipa lasten vilpityn usko riittänyt onnistumisen määritelmäksi.

Viimeinen pikkuprinsessan huomioimisen ja yleisten kiitosten jälkeen menimme henkilökunnan ovesta mutkittelevan käytävän kautta pieneen neuvottelutilaan, jossa Janna katsoi ikkunasta ulos ja pureskeli etusormen kynttä ja Lilli nojasi ikkunalautaan toinen nilkka ristissä toisen päällä. Robert sulki kaihtimet, veti tunkkaisenpunaiset verhot eteen ja ilmoitti, että he odottaisivat ulkopuolella. Tuijotin hetken sulkeutunutta ovea, vedin syvään henkeä ja käänsin huomioni kaksikkoon.

“Miksi olette täällä?”

“Haluamme jutella”, Lilli vastasi, suoristautui ja oikaisi punaisen hameensa helmaa.

“Ymmärsin sen. Aihe tässä onkin hämärän peitossa.”

“En pidä siitä, miten minua kohdellaan. Se pidempi partamies mulkoili minua samoin kuin aiemminkin kerroilla ja takavarikoi meidän laukut! Inhottava ja töykeä ihminen.”

”Sepä ikävä kuulla.”

”Näköjään olet muuttumassa samanlaiseksi”, Lilli sanoi Jannaa vilkaisten, joka hymyili epäröiden. Kurtistin kulmiani nähdäkseni kaksikon välisen yhteyden. He eivät tietojeni mukaan olleet ystäväystyneet, vaikka olivatkin tulleet toisilleen tutuksi syntymäpäiväjuhlissani jokunen vuosi sitten. Ne olivatkin olleet viimeiset kaverijuhlat, joihin olin Lillin kutsunut. Hän oli muutamia päiviä aiemmin kokenut jonkin vastoinkäymisen elämässään ja tyhjentänyt suurimman osan illan tymäkämmistä juomista. Sen jälkeen hän oli kysellyt ihmisiltä henkilökohtaisia asioita ja turhautunut niihin, jotka olivat pitäneet tiedot ominaan. Viimeiseksi hän oli julistanut, että hänestä tulisi maailman tähti, kun me muut tarpoisimme ikuisessa marraskuussa ja ostaisimme käytettyjä autoja. Juhlien jälkeen olin pari kertaa käynyt tanssiklubeilla Lillin kanssa. Koska hänen käytöksensä toisti samaa kaavaa, olin päättänyt tavata häntä kuplivan elämän ulkopuolella. Jannakin piti juhlimisesta, joten ehkä yöelämä oli heidät yhdistänyt, vaikka en voinutkaan nähdä heitä samantyyllisillä tanssilatioilla.

Lilli lukitsi katseensa minuun.

“Halusimme tavata, koska meidän mielestä voisit tukea läheisiä enemmän.”

”Läheisiin kuulutte ymmärtääkseni te...”

”...ja äiti ja isä”, Lilli päätti lauseen puolestani. ”Vai eivätkö he enää olekaan perhettäsi?”

”Tietenkin ovat, vaikka heistäkään en ole kuullut useampaan päivään mitään.” Kävelin huoneen perällä olevan fläppitaulun eteen. Siihen oli kirjoitettu esimerkkejä hankalista asiakastyypeistä: kaikkietävä, turhautunut perheenäiti ja minäminä. Sanojen alla oli tyhjää tilaa sille, miten kyseisiä asiakkaita tuli käsitellä. Nähtävästi aivoriihi oli keskeytynyt.

”Juttelin äidin kanssa, eikä hän tai isä halua enää tulla vedetyksi hovin likapyykin pesuun saati joutua lehtien palstoille, minne he ovat kyllä jo osittain sinun takia joutuneet. Minullekin on soitettu parista lehdestä, samoin Jannalle. Sitä paitsi, jos sinä ymmärtäisit tarjota apua, ei minun tarvitsisi pyytää palveluksia”, Lilli sanoi.

Käänsin selkäni fläppitaululle ja painoin sormet ohimoilleni.

”Niinhän se olikin. Entäpä sinä, Janna? Mikä on sinun syysi tulla paikalle?”

Janna vilkaisi Lilliin, joka nyökkäsi. Jassoo, vai sellainen dynamiikka.

“Olen Lillin kanssa samaa mieltä, että voisit muistaa meitä, jotka olemme kulkeneet matkallasi, kun et ollut mitään. Tai siis, kun olit tavallinen”, Janna korjasi, katsahti uudestaan Lilliä ja kohensi ryhtiään. “Jos minä voittaisin lotossa, maksaisin taatusti asuntolainasi ja ostaisin paremman auton. Enkä pakottaisi sinua tulemaan luokseni hattu kourassa.”

Katsoin molempia vuorotellen. Ilmeisesti heidän tiensä olivat yhdistyneet siksi, että saivat tunteilleen vertaistukea ja mahdollisuuden muodostaa yhteisrintaman, jolla ajattelivat voivansa murtaa minut.

”Arvatkaapa mitä? Jos olisitte malttaneet odottaa sen aikaa, että ehdin asettautua aloilleni ja nukkua pahimman väsymyksen pois, olisin saattanutkin kutsua teidät kylään ja järjestää teille majoituksen vierailujenne ajaksi.”

Jannan kasvot venähtivät ja Lilli nutristi punattuja huuliaan. Siirryin istumaan pöydän kulmalle odottaessani kaksikon vastausta. Tunsin, miten jokin jäi kiinni housuihini ja nousin seisomaan. Vilkaisin takareittäni, johon oli tullut lankapako. Tämäkin vielä!

”Ehkä voisimme aloittaa alusta”, Janna sanoi ja sai Lillin kääntymään koroillaan.

”Mitä? Oletko todella valmis unohtamaan kaiken, mistä puhuimme? Etkö enää haluakaan päästä pois Olivian ja Teresan varjosta, ja saada sitä, mikä sinulle kuuluu?”

”Kyllä kai”, Janna kuiskasi minua vilkaisten. Kaksikolla oli näköjään todella ollut aikaa keskustella. Aloin katua sitä, että en ollut kuunnellut Samuelia ja jättänyt tapaamispyyntöä toteuttamatta.

Lilli asteli lähemmäs minua.

”Edetään seuraavasti. Sinä lupaat, että otat meidät jatkossa paremmin huomioon, etkä vain lakaise entisen elämän pölyjen mukana piiloon. Jos hyväksymme sen, mitä tarjoat, voimme unohtaa kakkosvaihtoehdon.”

“Huomaan, että palat halusta kertoa, mikä minua odottaa, jos en tee kuten te tahdotte.”

“Kirjoitamme paljastuskirjan. Kuvittele, millainen myyntimenestys siitä tulisi salaisuuksineen ja noloine kuvineen.”

Katsoin siskoani ja pudistin päätäni. Siirsin katseeni Jannaan.

”Ja sinä olet oikeasti mukana tässä?”

Janna otti sälekaihtimen narun sormiensa väliin ja pyöritteli sitä.

”Jos teet meistä hovin viralliset jäsenet, voimme unohtaa kaiken tämän... draaman.”

Tavoittelin hänen katsettaan, turhaan. En voinut uskoa, että ystävyys, johon olin tähän asti uskonut, ei ollutkaan vahvempi. Ilmeisesti minun oli jätettävä hyvästit haaveille, joissa jatkaisimme vanhenemista yhdessä Teresan ja Jannan kanssa, ja nauraisimme hervottomasti

typerille jutuille, joita kukaan muu ei ymmärtänyt. Yhteiset vuodet jäisivät muistoiksi muiden joukkoon, kunnes muuttuisivat niin haaleiksi, että niiden todenperäisyyttä epäili.

”Olen hyvin pettynyt molempiin”, sanoin päätäni pudistellen. ”Olen lehdistötilaisuuteni jälkeen saanut mitä kummallisempia sähköposteja ihmisiltä, joiden kanssa olen joskus ollut samassa tarhassa tai kerran sanonut työpaikalla päivää, ja osa ystäväistäni on kadonnut. Ja nyt te osoitatte, että ette oikeastaan ole sen parempia.”

”Sehän on selvää, että emme tietenkään ole. Minä en varsinkaan ikinä ole ollut parempi ainakaan muiden mielestä. Johan se jako on tehty jo lapsena, kun en saanut omaa osuutta kuninkaallisten tuomista leikkitarjoista, leluautoista tai harrastusvälineistä. Vaikka en autoilla leikkinytkään, olisin silti ottanut nekin ilolla vastaan”, Lilli sanoi naama happamana.

”Muistaakseni käytit kyllä trampoliinia ja lelu-uunisettiä kenenkään rajoittamatta.”

”No muutamaa asiaa. Sinä sait kaikkea koko ajan!”

”Sovitaan sitten niin. En aio pyörittää tätä samaa levyä kanssasi. Tämä tapaaminen oli tässä.”

”Olisi parempi uskoa, että olen tosissani”, Lilli huusi perääni, kun olin suuntaamassa ovelle. Tiesin, että minun olisi ollut fiksumpaa jatkaa suoraan ulos huoneesta. Sen sijaan käännyin katsomaan siskoani valmiina ilmoittamaan, että hän voisi järjestää lapselliset itkupotkuraivarinsa kaukana minusta. Lilli työnsi kätensä kaula-aukostaan sisään ja veti esille pienen mustan muistitikun. Hän asteli luokseni hymyillen, tarttui ranteeseeni ja laski tikun kädelleni.

”Kuuntele tämä, ja mieti, mitä se saisi aikaa lehdistön käsissä.”

Olisin halunnut paiskata tikun nurkkaan, mutta minun oli selvitettävä, millaista peliä Lilli pelasi. Nyökkäsin jäykästi ja puristin käteni nyrkkiin. Poistuin huoneesta sanomatta sanaakaan ja pamautin oven kiinni. Samuel ja Robert kohottivat kulmiaan, mutta heistä välittämättä jatkoin käytävää eteenpäin tyytyväisenä siitä, että yleisö oli visusti näiden seinien ulkopuolella.

Aureon palatsin huoneistoon päästyäni en edes riisunut kenkiä, vaan menin suoraan työpöydän ääreen ja avasin kannettavan tietokoneeni. Salasanan näpyttelyn jälkeen työnsin muistitikun paikalleen ja henkeä pidätellen avasin siinä olevan äänitiedoston.

LUKU 22

Seuraavan aamun aamupäivä valkeni harmaana, kun tutustuin Nevernan pohjoisimman maakunnan kouluun, kulttuuritaloon ja peruskorjattuun puistoon. Maakunnilla oli nykyään vahva historiallinen ja kulttuurillinen merkitys, kun taas hallinnolliset asiat hoidettiin läänikohtaisesti. Paikallistuntemuksen kouluttajani oli kertonut, että monet nevernalaiset samaistuivat edelleen vahvasti kotimaakuntaansa ja protestoivat, jos kuntia haluttiin yhdistää. Vanhoja perinteitä kunnioittaen kuninkaalliset vierailivat alueilla säännöllisesti, josta paikalliset asukkaat olivat aina yhtä innoissaan. Nytkin vierailukohteiden katujen varsille oli kertynyt kansalaisia, jotka vilkuttivat ja heiluttivat maan sinivihreitä lippuja innokkaasti, kun ohitimme heidät.

Virallisen osuuden jälkeen minulle oli varattu reilun tunnin verran aikaa käydä Kodan kanssa kävelemässä vuoripoluilla. Olisin halunnut mennä yksin ja eritellä rauhassa eilen kuuntelemaani äänitettä, mutta seurueeni ei voinut laskea minua poluille, jossa voisin loukata itseni tai eksyä, kuten minulle kuulemma oli tyypillistä. Vaikkei tulevaisuuteni ollutkaan kiveen hakattu, eivät he olleet valmiita hakkaamaan nimeäni toisenlaisessa seremoniassa toisenlaiseen kiveen, kuten minulle varsin dramaattisesti ilmaistiin. Siksi kaikki kuusi turvamiestä – joista neljä oli tuttuja ja Samuelia ja Robertia paikkaava kaksikko täysin uusia kasvoja – lähti mukaani, kun muut menivät pitämään taukoa läheiseen kahvilaan. Tai niin he väittivät. En uskonut, että hovissa käsitettiin kahvitauko samoin kuin Suomessa, jossa se oli merkitty työehtosopimukseenkin.

Koin edelleen ylimitoitetuksi sen, että mukanani kulki kuusi ladonovea, mutta kaipa sille oli syynsä. Onneksi miehet suostuivat pitämään reilumpaa välimatkaa, kun lähdimme Kodan kanssa tarpomaan hiekkaista polkua ylös. Minulla ei ollut aiempaa kokemusta sekarotuisista vuoristoteidenkiittäjistä, mutta tämä yksilö nautti olostaan häntä vispaten ja kivien päälle hyppien. Se haisteli pusikoiden lehtiä, kuopsutteli hiekkaista polkua ja pysähtyi välillä odottamaan, että hidas kaksijalkainen oli vielä kannoilla.

Tulimme aukeammalle paikalle, josta kantautui näkymä ylitse metsien kaukana erottuvalle tummansiniselle valtamerelle. Nousimme korkean kiven päälle haistelemaan, miltä vuoristoilma tuoksui. Kostealta, raikkaalta ja vapaudelta. Koda istui alas ja näytti nauttivan kevyestä tuulenvireestä, joka sai sen lyhyen turkin vienosti väreilemään. Nostin katseeni kahteen ohueen pilvenhattaraan, jotka lipuivat vaaleansinisellä taivaalla kohti avomerta. Palautin Lillin nauhoitteen mieleeni. Se oli kieltämättä taitavasti editoitu yksittäisistä

kommenteistani, joita olin sanonut eri tilanteissa sen jälkeen, kun Augusta oli pudottanut uutisensa. Olin varma, että osa kommenteistani oli Jannan nauhoittamia, sillä en muistanut olleeni niin avoimen kriittinen kuningashuonetta kohtaan Lillin seurassa. Kahden minuutin yksipuhelussa arvostelin niin hovia, kuninkaallisia kuin koko tilanteen naurettavuutta. Ymmärsin hyvin, että jos nauha pääsisi juorulehtien käsiin, ei hovi voisi ohittaa sitä olankohautuksella, kuningas Nelio kenties saisi uuden sairaskohtauksen ja Edgar syyn katsoa minua entistä halveksivammin. Jos idea ja toteutus olisi yksin Jannan, olisimme yhdessä Teresan kanssa saaneet puhuttua hänelle järkeä päähän. Vaan nyt... Nyt minulla ei ollut aavistustakaan, miten saisin ongelman ratkaistua.

Takanamme olevien puiden takaa kuului haukahdus, joten tartuin Kodaa kaulapannasta. Hetkeä myöhemmin kasvuston lomasta loikkasi saksanpaimenkoira, joka pysähtyi katsomaan meitä pää kallellaan.

“Aries. Paikka!” kuului huuto ja seuraavaksi esiin römysi näkyviin mies, jolla oli armeijakuosiset lenkkivaatteet yllään ja kihara tukka sekaisin. Mies kovensi vaatimustaan ja sai koiran palaamaan luokseen meitä välillä vilkuillen. Mies tarrautui koiran pantaan ja napsautti hihnan siihen kiinni.

“Pahoitteluni, ei se yleensä heitäise jästipääksi.”

Laskeuduin häntää heiluttavan Kodan kanssa alas kiveltä ja tarkasteltuani miestä, arvelin, ettei hän ollut tunnistanut minua. Hän rapsutti Kodaa korvien takaa ja leuan alta, kun tämä kiehnäsi uuden tuttavuutensa jaloissa luottavaisemmin kuin ensikohtaamisessa minun kanssani. Keskustelimme vuoristoympäristöstä lenkkimaastona, kun turvamieheni ilmestyivät polun päähän ja lauseeni katkesi.

“Hankaluuksiako”, mies kysyi madalletulla äänellä.

“He ovat veljeni ja heidän ystävänsä. Heillä on huumori vähän tiukalla”, sanoin, kun miehet saavuttivat meidät ja katsoivat vähintään yhtä epäluuloisesti Arieksen omistajaa kuin tämä heitä. Ruuti miesten välillä näytti kuivuvan kuin itsestään, joten hyvästelin kiharatukan ja jatkoin Kodan kanssa vuorenrintettä alaspäin vauhdikkaasti. Turvamiesten oli pakko pysyä liikkeessä, jos eivät halunneet kadottaa minua.

Saavuimme lyhyimmän reitin loppupuolella sijaitsevalle näköalakielekkeelle, joten pyysin kuusikkoa vahtimaan koira sen aikaa, että kiipeäisin korkeammalle ottamaan kuvia muistoksi. Kun olin siirtynyt pois valvovien silmien näköpiiristä, tarttui joku minua kädestä. Valmistauduin huutamaan, mutta mies pani kätensä suuni eteen ja painoi minut kallion seinää vasten.

“Shh!” Ariksen omistaja sihahti ja vilkaisi ympärilleen. Koetin rimpuilla, mutta hän pakotti minut pysymään aloillani painamalla vartalonsa omaani vasten.

“En satuta sinua. En suostu uskomaan, että mukanas olevat miehet ovat läheisiäsi, sillä heidän katseessaan on jotain, mistä en pidä”, hän jatkoi ääntään pehmentäen ja irrotti kätensä suultani. Hän lupasi keksiä keinon, jolla voisimme paeta paikalta huomaamatta. Vakuutin, että miehet eivät satuttaisi minua missään olosuhteissa olemuksistaan huolimatta.

“Jos muutat mielesi, minulla on kontakteja poliisivoimiin”, kiharatukka sanoi tutkailtuaan minua hetken. Hän astui askeleen kauemmas ja kaivoi kuitin takataskustaan, johon raapusti numeronsa ja nimensä. Otin paperipalan vastaan, jotta hän saisi mielenrauhan.

“Tai jos haluat lähteä kahville”, hän lisäsi hymyillen.

Ehdotus tuli niin odottamatta, että tyydyin nyökkäämään ja lupasin harkita molempia tarjouksia. Palasin turvamiesteni luokse, otin Kodan hihnan käteeni ja lähdin kohti parkkipaikkaa tuntien Martimin katseen selässäni.

Autossa kertosin kohtaamista. Tapoihini ei kuulunut edes harkita tapaamista miesten kanssa, joihin törmäsin sattumalta koiralenkilillä. Jokin Martimissa kuitenkin tuntui turvalliselta. Ehkä se johtui poliisikontakteista tai valmiudesta tulla auttamaan naista hädän hetkellä. Ehkä syynä oli se, että koirat olivat tulleet toimeen tai se, että sain vihdoon mahdollisuuden ystäväkontaktin luomiseen palatsin ulkopuolelle. Auton kurvaillessa alas vuoristotietä, mieleeni juolahti ajatus. Olisikohan typerää ja uhkarohkeaa yrittää saada Martimista seuraa jo huomiseksi? Samuelin vastauksen tiesin kysymättäkin, mutta ehkä Luzia voisi nähdä asian toisestakin valosta. Ehkä voisin kysyä ensin Teresan mielipidettä, ja vasta sen jälkeen kääntyisin assistenttini puoleen ja ohittaisin Samuelin kokonaan. Asiaa tarkemmin pohtiessani en nähnyt mitään ongelmaa siinä, että halusin laajentaa lenkkikaveripiiriäni, enhän ollut aikomassa miehen kanssa naimisiin tai mitään muutakaan vakavampaa.

Iltahämärän laskeuduttua kävelin Kodan kanssa palatsin takana olevan puutarhan valaistulla alueella ja tunsin jokaisella askeleella ulko-ovien portaikon edustalla seisovien vartijoiden katseet. Olin alkanut epäillä aiempaa vakuuttuneemmin, että syy vahtien paikallaololle oli kuninkaassa, joka halusi tietää jokaisen liikkeen. En uskonut, että palatsissa normaalikäytäntöön kuului vahtia kuninkaallisen perheen jäseniä heidän kotonaan. Jollain tapaa uskoin ymmärtäväni, miksi minua haluttiin seurata ja kontrolloida oletettavasti enemmän kuin äitiäni, Abelia tai Coraa, kun hän vielä oli asunut palatsissa. Olinhan hoville täysin tuntematon tapaus, jonka luonteesta tai paheista saatettiin tehdä arvailuja vain vajaan parin viikon pohjalta. En tosin vieläkään tiennyt, minkä verran bonusäitini oli minusta vuosien myötä

raportoinut tai mitä kertonut silloin, kun Augusta oli ottanut häneen yhteyttä minun yhteystietojani selvittäessään. Epäilin vahvasti, että hän oli kertonut vapaaehtoisesti tai pakon edessä minusta enemmän kuin vain työpaikkani tiedot ja puhelinnumeroni. Ehkä samassa puhelussa oli sanottu, etteivät bonusvanhempani saaneet pitää minuun enää yhteyttä. Tai sitten Lilli ei ollut valehdellut sanoessaan, että äiti ja isä eivät halunneet uudestaan mukaan hovin sotkuihin. Ymmärsin sen tavallaan, mutta samaan aikaan tulin surulliseksi ajatuksesta, että menettäisin heidätkin kenties lopullisesti.

Koda juoksi kolmannen kerran viisimetrisen, nahkealehtisen puun kapean rungon ympäri ja jäi katsomaan minua pää kallellaan, kun kiristynyt hihna pysäytti etenemisen. Yritin ohjeistaa sitä kiertämään runkoa toiseen suuntaan, mutta muutamien yritysten jälkeen kiersin käteni rungon ympärille ja pyöritin hihnan auki, jotta pääsimme taas liikkeelle.

Pilvettömän taivaan turkoosin sävy muuttui asteittain tummemmaksi ja kutsui yksittäisiä tähtiä rikkomaan virheetöntä liukuvärjäystä. Otin puhelimen esille pikkulaukustani ja laskin mielessäni, paljonko kello oli Suomessa ennen kuin soitin Teresalle. Viidennen hälytyksen jälkeen olin luovuttamassa, mutta juuri silloin Teresa vastasi hengästyneenä.

”Olen lenkillä, mutta voin pitää pienen kävelytauon, joten kerro, mitä on mielessä.”

”Tarvitsen ajatteluapua”, sanoin ja naurahdin. ”Tilanteet täällä tuntuvat leviävän käsiin, enkä tiedä yhtään, mitä tekisin.”

”Kuulostaa huolestuttavalta. Totta kai autan, jos voin.”

Huokaisin ja kerroin, mitä Lilli ja Janna olivat keksineet.

Teresa kiroili poikkeuksellisen voimakkaasti päästyäni tarinan loppuun ja saamani nauhoitteen sisältöön.

”Tiivistit aika hyvin omat tuntemukseni”, sanoin ärräpäätulvan päätyttyä.

”Mitä hittoa Jannan päässä liikkuu? Ja missä vaiheessa hän on siskoosi tutustunut? En muista, että Janna olisi Lillistä koskaan puhunut.”

”Sitä minäkin olen yrittänyt keksiä. Paras veikkaukseni on, että he ovat joissain järjestämissäni juhlissa tutustuneet ja löytäneet toisistaan bileseuraa. Ja koska Jannaa kiinnostaa julkkisjuorujen ohella muusikoidenkin tekemiset, takahuoneet ja sisäpiirit, niin ehkä sitä kautta on syntynyt jokin linkki, vaikka Lilli ei isompiin piireihin vielä kuulukaan.”

”Voi hyvin olla ja kenties se, että Jannalla aina ollut vähän kriisiä ystäväpiirinsä pienuudesta, vaikuttaa siihen, ettei yhteyden tarvitse olla kummoinenkaan.”

”Määrää laadun sijaan”, sanoin päätäni pudistaen. ”Ilmeisesti hän ei ole sinullekaan puhunut mitään Nevernaan lähtemisestä tai siitä, miten minun persoonani häntä nykyisin hiertää?”

”Ei sanallakaan. Ihmettelin kyllä hänen vaitonaisuuttaan, kun kiertelimme Tukholmassa. Ajattelin sen johtuvan vain siitä, ettei sinä päässyt mukaan, emmekä tälläkään kertaa saaneet yhteistä lomaa toteutettua suunnitelmien mukaisesti. Kun tulimme Helsinkiin, hän ei ehdottanut illanviettoa tai yhtään mitään, lähti vain kotiin ja huuteli ’soitellaan’. Tuntui siltä, että olisin ollut pariton tumpu, joka vain hylätään lähimmän roskiksen päälle.”

Naurahdin.

”Dramaattista.”

”Kyllä. Erittäin. Tuskin toivun tästä ikinä”, Teresa sanoi ja pystyin kuvittelemaan hänen vakavat kasvonsa eteeni.

”Onko ehdotuksia, mitä minun kannattaisi tehdä? Jotenkinhan minun täytyy estää se, ettei nauhoite lähde leviämään.”

”Minä voin tavoitella Jannaa. Saan varmasti häneen puhuttua järkeä, sillä minusta tuntuu, että hän on mennyt vain taas virran mukana, eikä ajatellut asiaa loppuun asti. Kenties sinä voisit vielä yrittää puhua Lillin kanssa?”

”Kenties”, sanoin, vaikka epäilin, että mikään muu ei hänen mieltään muuttaisi kuin rahallinen hyöty tai titteli. Kauniit tai epätoivoiset sanani tuskin vaikuttaisivat tässä vaiheessa. Jos Teresa saisi Jannan vetäytymään, se saattaisi toimia kääntävänä voimana Lillinkin kohdalla, jos tähdet olisivat oikeassa asennossa ja Lilli itse oikealla tuulella.

”Minulla olisi vielä toinen pulma”, jatkoin. ”Tai on niitä enemmänkin, mutta toinen akuutti juttu.” Nykäisin hihnaa sen verran, että sain maahan makaamaan asettuneen Kodan taas liikkeelle. Se vilkaisi minua ennen kuin painoi kirsunsa kiinni lyhyeksi leikattuihin ruohonkorsiin ja eteni hyvin verkkaisesti.

”Kai tämä ongelma sentään liittyy miehiin?”

”Mistä arvasitkin.”

”Mahtavaa! Anna tulla!”

Kerroin kohtaamisestani Martimin kanssa ja että harkitsin hänen tapaamistaan uudestaan, mutta vain koirakaveripohjalta.

”Ilmeisesti hän on todella kuuma tai sinä todella epätoivoinen”, Teresa sanoi nauraen.

”Ehkä vähän molempia. En millään haluaisi olla yksin huoneessani syntymäpäivänäni ja miettiä, mikä on Lillin ja Jannan seuraava veto, miksi bonusvanhemmistani ei kuulu mitään ja kuinka kauan menee, että saan kulkea palatsissa vapaasti ilman vartiointia.” Katsoin portaiden suuntaan, jossa vahdit seisoivat keskenään jutellen, mutta päät toistuvasti suuntaani kääntyen.

”Ymmärrän. Minäkin olen koko huomisen päivän menossa, joten ehdin puhelinseuraksesi vasta illemmalla. Tärkein kysymys lienee se, onko sen Martimin tapaaminen turvallista?”

Kohautin olkiani, vaikka tiesin, ettei Teresa voinut sitä nähdä.

”Turvallisuuden porukat tietenkin hoitavan oman osansa, eli samanlaista vaaraa ei olisi kuin tavallisissa nettitreffeissä. Mutta haluaisin kuulla, olisiko se sinusta typerää edes harkita tuntemattoman miehen tapaamista näin spontaanisti?”

”Minähän lähtisin kaikkeen spontaaniin mukaan, mutta olenkin vain tavallinen leivänpureskelija. Näkisin sen kyllä niin, että ihan sama, kenet siellä tapaat, kaikki ovat uusia tuttavuuksia ja jostain on kai aloitettava. Joten miksi ei kuumiksesta, jolla on poliisikavereita?”

Nauroimme ja tunsin oloni rentoutuneemmaksi ja varmemmaksi. Teresa oli oikeassa. Turvallisuusasiat järjestettiin puolestani, joten minun ei tarvinnut valmistautua soittamaan kenellekään etukäteen sovittua merkkipuhelua. Ja jostain minun täytyi aloittaa ihmisiin tutustuminen, jos aioin löytää ystäviä ja varsinkin sellaisia, jotka eivät pyörineet viikoittain samassa talossa kanssani.

Kysyin vielä Teresan kuulumisia, johon hän totesi, että oli alkanut harkita miesystävästään eroamista ja muuttamista uuteen, vähemmän turhautumista aiheuttavaan asuntoon. Jatkoimme asian ruotimista samalla, kun kävelin vahtien luokse ja pyysin heitä saattamaan minut takaisin huoneistolleni.

LUKU 23

Kellon siron kultaiset viisarit lähenivät iltapäiviä, kun naputin vaimeasti sormenpäilläni puisen pöydän lakattua pintaa. Olin eilen Teresan hyvästelyäni lähettänyt Lillille ja Martimille viestit. Jälkimmäiselle ehdotin tapaamista. Hän oli ollut yllättynyt yhteydenotostani, koska nähtyään uudesta prinsessasta kertovan artikkelin verkkolehdestä, oli ollut varma, ettei kuulisi minusta enää. Onneksi Martimia ei haitannut asemani, joten olimme viestitelleet ja suunnitelleet tapaamista. Varovasti annoin itselleni luvan haaveilla myös siitä, että voisni kenties jatkossa kiertää nähtävyyksiä ja ravintoloita paikallisen oppaan kanssa. Sellaisen, joka ei kuulunut kuninkaan palkkalistoille.

Lilli taasen oli vastannut olevansa kiireinen ja että palaisi asiaan myöhemmin. En pitänyt siskoni epämääräisyydestä, mutta onneksi hän sentään oli vastannut jotain, joten saattaisin onnistua taivuttelemaan hänet luopumaan suunnitelmastaan. Kiitos asioiden etenemisestä kuului Teresalle, joka oli valanut uskoa siihen, että selviäisin näistäkin mutkista jollain tavalla.

Yritin kuunnella, mitä kirjastossa edestakaisin kulkeva punaiseen jakkupukuun pukeutunut nainen kertoi paikallisen kulttuurin historiasta. Kansantanssit saati kuninkaallisten perinteiset jouluillalliset eivät kiinnostaneet hiukkastakaan. Nevernaan tullessani olin pelännyt, että joutuisin viettämään syntymäpäivänikin yksin menneitä muistellen. Sitten Martim oli sattunut tielleni kuin tilauksesta. Rohkea, kivannäköinen ja reilu mies. Tulisni pitämään hänet mielessäni, jos tämä päivä menisi hyvin.

Poistuin kirjastosta ja näin Edgarin odottamassa käytävässä. Tervehdykset vaihdettuamme hän lähti kulkemaan rinnallani.

“Toivon, että ette saa väärää kuvaa siitä, miten helposti aikataulujen ulkopuoliset tapaamiset voidaan järjestää. Varsinkin näin kriittisinä aikoina kaikki ylimääräinen on ehdottoman ylimääräistä.”

Olin lähettänyt assistenttitoimistolle viestin Martimin tapaamistoiveesta illalla sen jälkeen, kun olin tarkistanut, ettei aikataulussani ollut oppituntien jälkeen muuta. Luzian työvuoro oli päättynyt, joten Edgar vastasi lyhyesti palaavansa asiaan myöhemmin. Aamulla sain Luzialta kiittauksen, että tapaaminen järjestyi turvallisuuden laatimien ehtojen mukaisesti. Paikkana toimisi vähäliikenteinen ulkoilualaue, sillä se ei vaatinut mittavia etukäteisturvaseelvityksiä eikä ihmisten liikkeen uudelleenohjaamista. En saanut jäädä Martimin kanssa kahden, vaikka olin antanut heille miehen sukunimen tarkempaa selvitystä

varten. En ollut varma, kumpaan meistä luotettiin vähemmän, mutta rajoituksista huolimatta olin kiitollinen, että pyyntöni toteutui.

”Luzian viesteistä ymmärsin, että ei ole mahdotonta tavata palatsin ja edustustilaisuuksien ulkopuolisia ihmisiä. Ja että se onnistuu jopa nopealla aikataululla, jos tapaamisessa ei ole erikoispiirteitä”, sanoin katsomatta Edgariin päin.

”Tietenkin kaikki on hoville ja hovissa mahdollista, mehän teemme työksemme mahdottomasta mahdollista. Vaan tärkeintä juuri nyt olisi se, että keskittyisitte sisäistämään asemanne parhaanne mukaan, ja valitettavasti tuntemattomien ja rahvaiden kanssa seurustelu vie huomionne tärkeämmistä asioista.” Edgar pysähtyi vahtikopin eteen, ja tein samoin, vaikka olisin halunnut pyyhäلتää hänen ohitseeni katsomatta. En ollut tuntenut häntä pitkään, mutta oloni oli yhtä turhautunut hänen seurassaan kuin laivan viihdepäällikönkin. Miehet tulisivat todennäköisesti hyvin juttuun, jos joskus tapaisivat. Tai ehkä egot eivät mahtuisi samaan tilaan.

”Vakuutan, että kyseessä on vain arkinen piknik, joka ei tule häiritsemään koulutustani tai mitään muutakaan.”

Edgarin suunpielet kohosivat.

”No kas, teille tulee kiire, joten en pidättele teitä kauempaa”, Edgar sanoi, käännähti ympäri ja katsoi minua vielä olkansa yli. ”*Hauskaa* iltaa.”

Tuijotin hänen loittonevaa selkäänsä ja pudistin päätäni. Ei kannattanut antaa yhden hankalan ihmisen pilata loppuilltaa.

Vaihdoin vaatteet, korjasin meikkiäni ja varmistin, että käsilaukussani oli kaikki tarvittava. Keittiön henkilökunta oli huolehtinut eväskorin pakkaamisesta, joten minun ei tälläkään kertaa tarvinnut muuta kuin huolehtia itseni paikalle.

Vaikka olin hyvissä ajoin ennen sovittua lähtöaikaa valmis, seisoivat turvamiehet jo pihalla keskustelemassa. Tervehdin heitä ja menin avoimesta ovesta auton takapenkille. Nautin siitä, että sain tällä kertaa istua itsekseni takana, vaikka Samuel ja Robert tulivatkin samaan autoon. Olisin tietenkin voinut pyytää mukaani kaiketi minkälaisen kokoonpanon vain, mutta turvamiehet ja autonkuljettajat riittivät, koska en kokenut, että piknik-tapaaminen vaati henkilökohtaisen tai muunkaan assistentin läsnäoloa.

Oven sulkeuduttua lähetin Teresalle viestin, että olin menossa tapaamaan vuoristomiestä odottavaisin mielin. Sain vastauksen, kun olimme jo ajaneet ulos palatsin porteista, ja Teresa tunnusti, että oli hakenut Martim Machadoa sosiaalisesta mediasta, mutta löysi vain kiinteistövälittäjän ja viisikymppisen kalanvientifirman johtajan. Emme siis päässeet ruotimaan miestä tarkemmin kuvien tai nettikäyttäytymisen perusteella. Samaan aikaan olin

hyvilläni siitä, että pääsisin tutustumaan ihmiseen, joka ei viettänyt aikaa sosiaalisessa mediassa, eikä ollut kiinnostunut levittämään minua koskevia juoruja eteenpäin. Tuskin illanvietolleni olisi näytetty vihreää valoa, jos miehestä olisi jotain kyseenalaista löytynyt.

Nousin autosta ja nostin eväslaukun käsivarrelleni. Hiekkapäälysteistä parkkipaikkaa reunustivat paksurunkoiset ja korkeat puut, ja kauempana maahan ulottuvien oksien varjossa istui vaaleaan pukuun pukeutunut Martim.

Pyysin turvamiehiltä, että he jäisivät autojen luokse odottamaan. Samuel avasi suunsa esittääkseen vastalauseensa, mutta sanoin haluavani keskustella uuden tuttavani kanssa ilman lisäkorvia. Parkkipaikalta oli suora näköyhteys ja matkaa alle sata metriä, joten jos Samuelin kauhuskenaariot toteutuisivat, suurta vahinkoa ei ehtisi tapahtua. En tiedä, olivatko he yhtä työintoisia jokaisen kohdalla, mutta minua huvitti ajatus kahdenkeskisestä piknikistä, jossa lauma miehiä seisoi vieressä ilmeet tuimina, kun yrittäisimme puhua koirista tai elokuvista.

Vilkaisin puolimatassa taakseni. Miehet hävisivät puunrunkojen ja roikkuvien oksien sekaan melko hyvin.

Martim nousi seisomaan, kumarsi päätään ja kehotti levittämään tuomiseni hänen ruokiensa lomaan.

“Toivottavasti ei ole prinsessalle liian arkista asettautua viltille”, mies sanoi ja vakuutin, että kunhan ei tarvinnut istua muurahaiskekkoon, kaikki muu kävi. Hän kaatoi kuplivaa juomaa laseihin ja tarjosi ostamiaan täytettyjä croissantteja. Siemaistuaan juomastaan Martim kertoi käyneensä poliisikoulutuksen, josta oli hyötyä ihmisten ja tilanteiden lukemisessa. Siksi hän oli arvellut minun olleen mahdollisesti pulassa vuoristossa, mutta nyt häntä kiinnosti tietää tarkemmin kokemuksistani turvamiesten kanssa. Siirsin keskustelun paikallisiin herkkuihin, koska en halunnut kuluttaa vapaa-aikaani puhumalla mistään työhön rinnastettavissa olevasta asiasta. Martim kertoi, että paloittelemansa ananakset olivat Nevernan oma lajike: makeampi kuin mitä muualla Euroopassa kaupoissa nähtiin. Lajikkeesta valmistettiin likööriä, joka oli nousussa nuorten joukossa, koska he olivat laajentaneet sen käyttöä pelkästä lipittelystä ruoanlaittoon. Maistelin hedelmää huolellisesti ja tuntui, että siitä voisi helposti tulla sokerihumalaan.

“Ostin vuosi sitten uuden jahdin. Voisimme joskus käydä Portugalin tai Ranskan rannikolla tutustumassa paikallisiin ravintoloihin”, Martim sanoi ja kehui, miten vapaaksi hän tunsu itsensä merellä. Sitä tunnetta ei voinut kuvailla, se piti kokea. Kuuntelin hänen maalailujaan ja näin itseni seilaamassa kauas valtameren toiselle laidalle huolettomana ja meri-ilmastasta nauttien.

“Kerro Suomesta”, Martim kehotti, kun olimme keskittyneet syömään, enkä keksinyt, mitä sanoisin seuraavaksi. Kuvailin maan neljää vuodenaikaa, vaikka talvet olivatkin sulautuneet leudoksi syksyn ja kevään välitilaksi. Yhteistä suomalaisilla ja neveralaisilla oli se, että molemmat olivat samaan tapaan ylpeitä omasta luonnostaan, ja hakivat mielelleen rauhaa vaeltelemalla ja purjehtimalla. Kuvailin mökkikulttuuria saunoineen ja jatkoin ulkomaalaisia kummastuttaviin perinneruokiin. Martim valmistautui esittämään jatkokysymyksen ruskeasta pääsiäishermosta, kun näin Samuelin astelevan meitä kohti. En pitänyt ilmeestä hänen kasvoillaan saati siitä, millaisessa kulmassa kantapäät osuivat maahan. Sanoin Martimille käyväni sivummalla ja hän nyökkäsi ymmärtäväisesti.

Kiiruhdin Samuelia vastaan ennen kuin hän ehti puhe-etäisyydelle ja torppasin hänen kulkunsa asettumalla esteeksi kulkureitille.

“Älä kuvittelekaan tuleviasi pilaamaan juttutuokiotani. Jos sinulla on jokin ongelma, sano se tässä tai anna olla.”

Samuel siirsi katseensa Martimin selästä minuun.

“Hän on ongelma. Olisihan minun pitänyt tunnistaa profiili heti, mutta väärä sukunimi sekoitti.”

“Miten niin väärä?”

“Hänen antamallaan nimellä löytyi kiinteistövälittäjä Martim Machado, eikä tuo mies tiedä kiinteistöistä riittävästi voidakseen myydä niitä. Rehellisesti ainakaan. Ja oikea nimi oli ainakin vielä viime kuussa Cortez.”

Katsoin taakseni ja mietin. Minua ei lainkaan ilahduttanut Samuelin tapa olla epäluuloinen jokaisen ihmisen kohdalla. Ensin minä, sitten Lilli ja nyt Martim. Ei se mitään vielä taannut, että hän oli osunut Lillin kohdalla oikeaan, ja vähän minunkin. Kyllähän jo tilastojen puolesta jossain kohtaa turva-alan ammattilaisenkin täytyi erehtyä. Kenties epäilykset johtuivat vain siitä, että alalle pääsemisen kriteerinä oli kaikkien rehellisyyden ja vilpittömyyden kyseenalaistaminen, kunnes syyttömyys oli valan edessä todistettu. En halunnut uskoa, että Martim esiintyisi väärällä nimellä ja ammatilla, koska ei hän olisi siitä mitään hyötynyt.

Käänsin huomioni takaisin turvamieheeni.

“Ehkäpä erehdyt henkilöstä?”

Samuel pudisti päätään ja valmistautui ohittamaan minut. En halunnut hänen häiriköivän Martimia pelkän fiiliksen pohjalta, joten tartuin häntä ranteesta ja vedin perässäni paksurunkoisemman puun suojaan. Olin luvannut itselleni olla ymmärtäväisempi töitään tekeviä ihmisiä kohtaan, mutta Samuel ei tehnyt päätöksessä pysymisestä helppoa.

”Arvaa mitä? Sinun, tai teidän, ei tarvitse olla koko ajan pelastamassa ja suojelemassa minua. Osaan itsekin arvioida, kenen seura sopii ja kenen ei. Oli se entinen poliisi tai kiinteistönvälittäjä”, sanoin madaltaen ääntäni. Vaikka tuuli pyöri oksien lomassa, en luottanut sen peittävän puhetta alleen riittävän hyvin.

Samuel katsoi minua suoraan silmiin.

”Sinun taas olisi syytä hyväksyä, että et ole enää yksityishenkilö, joka voi huseerata miten ja kenen kanssa haluaa. Emme huolehdi ainoastaan sinun turvallisuudestasi vaan koko maan. Varmistamme, että Nevernalla on tulevaisuus, ja se onnistuu torjumalla ennakkoon asiat ja ihmiset, jotka voivat edesauttaa hallinnon horjumista. Ja tuo tuolla ei ole hyvä kontakti kenellekään kuningashuoneen jäsenelle.”

”Pidätte minut hengissä maan etua ajatellen? Miten ihanasti tehty!”

Samuel vaihtoi painoan jalalta toiselle.

”Jos välttämättä haluat mennä tuolle linjalle, niin kyllä, sinulle on langennut maan ykkösnaisen rooli. Kokonaisuuden kannalta ei ole merkitystä, kuka titteliä kantaa, yhtä lailla huolehtisimme kenen tahansa hyvinvoinnista.”

”Hyvinvoinnista? Joopa joo!” Tunsin palan nousevan kurkkuun, vaikka minun olisi pitänyt olla tyytyväinen, että mikään ei ollut henkilökohtaista. Oli silti musertavaa kuulla, että minusta ei välitetty ihmisenä vaan olin liikuntarajoitettu ja muiden selän taakse piilotettava kuningasnappula. Välttämätön pelin jatkumiselle, hyödytön muuten. Miten tyhmä olin ollutkaan, kun olin ajatellut voivani joskus saada ystäviä palatsista. Ehkä Samuelin viime päivien hymyt tai sinuttelu eivät tarkoittaneet mitään. Pudistin päätäni ja päätin jättää miehen omaan seuraansa.

”Minne matka”, Samuel kysyi ja asetti kätensä puunrunkoa vasten.

Tuijotin tummaan kankaaseen verhoiltua estettä edessäni ja olin valmis tekemään jotain, mitä en koskaan ollut tehnyt. Olin valmis humauttamaan ihmistä. Purin hampaat yhteen ja vedin syvään henkeä nenän kautta.

”Menen jatkamaan mukavampaa keskustelua.” Yritin pujahtaa Samuelin käden ali, mutta hän laski sitä alemmas. Seisoin puolikumarassa miehen ja puun välissä vaaleassa kävelypuvussa keskellä korpea. Jos Lilli ja Janna eivät olisi tehneet yhteishyökkäystä, jos en olisi menettämässä uskoani ihmisiin ja jos treffini eivät olisi päättyvässä heti alkuunsa, olisin nauranut tilanteen koomisuudelle. Nyt minua ei huvittanut lainkaan.

”Olen saanut tarpeekseni sinusta ja...”

”Onko kaikki kunnossa”, Martim kysyi Samuelin takaa, joka kääntyi ympäri ja sai Martimin hymyn hälvenemään.

Suoristin selkäni ja valmistauduin esittelemään miehet toisilleen, mutta Martim ehti ensin.

“Samuel Cote. Olisihan se pitänyt arvata, että olet aina paikalla, kun iloni pilataan.”

Samuelin kasvoille nousi halveksiva hymy.

“Jos haluat pitää yllä mukavan miehen imagoa, suosittelen välitöntä poistumista.”

“Pyhä Samuel latelee käskyjä kuin olisi egoaan vastaavassa asemassa.”

“En ole koskaan väittänyt olevani muita parempi, mutta sinua fiksumpi olen taatusti. Näkeehän sen jo työhistoriasta.”

Martimin kaula alkoi punertaa ja silmät kapenivat, kun hänen kätensä kouristui nyrkiksi.

”Siitä voidaan olla montaa mieltä...”

“Tiedät varsin hyvin, että sinun ei kannata tapella kanssani. Ensinnäkin häviät alle sekunnissa, ja toiseksi minä olen työtehtävissä, joten mottaus tulee kalliimmaksi kuin kalamiesten kanssa ähiseminen rantabulevardilla”, Samuel sanoi.

Martim pudisteli päätään katse lukittuna kohteeseensa. Päätin puuttua tilanteeseen ennen kuin ruohontupsut alkaisivat sinkoilla, joten laskin käteni Samuelin käsivarrelle.

”Anna olla, lähdetään.”

”Pyhän Samuelin on parasta totella, ettei tule pipi”, Martim sanoi ja näytti siltä kuin mätäntyvän kompostin haju olisi leijaillut jostain hänen nenäänsä. Katsoin katkeruutta uhkuvaa miestä, joka erosi merkittävästi siitä, joka lupaili jahtiajeluita ja yksityisiä juhlia. Olin odottanut häneen tutustumista, mutta nyt tunnelma oli pilalla.

Martimin katse harhautui ja ilme muuttui happamammaksi, kun muut turvamiehet astelivat luoksemme. Samuel vilkaisi heitä ja käänsi huomionsa takaisin Martimiin.

”Sinun onneksesi en viitsi tuhkata energiaani poliisivoimista potkittuihin *siviileihin*.”

”Ohoh! Miten jalomielistä!”

Olin näkevinäni savun väreilevän Martimin pään ympärillä. Enää eivät olleet ruohontupsut tulilinjalla vaan seuraavaksi lentelisivät satavuotiaat puut.

“Lähdetään”, sanoin pitkän uloshengityksen saattelemana.

“Ei sinun tarvitse totella työhönsä kyllästyneitä juoksupoikia. Tutustutaan paremmin, niin näet, etten ole tarinan pahis”, Martim sanoi leukojaan kiristellen.

Samuel kohotti kulmiaan.

“Sinun? Olet nähtävästi varsin nopeasti unohtanut, miten maan kuninkaallisia tulee puhutella.”

Martim käänsi huomionsa pois minusta ja siristi silmiään.

“Pysy sinä taustalla ilmeettömänä ja äänettömänä, senhän osaat parhaiten, äläkä puutu sanavalintoihini.”

Samuelin toinen suupieli nousi hieman.

”Joskus sinäkin voisit kokeilla samaa.”

Martim räpäytti kerran silmiään ja syöksyi Samuelia kohti käsi nyrkkiin puristettuna. Kahta sekuntia myöhemmin Martim vietiin maahan hyvin harjoitellun koreografian mukaisesti. Samuel katsoi jalkojensa juuressa makaavaa miestä, jonka vaaleaan pukuun oli tullut vihreitä tahroja.

“Minähän varoitin.”

“Teidän kuninkaallinen korkeutenne, menkää autoon odottamaan”, yksi turvamiehistä sanoi puhelinta näppäillessään.

Katselin Martimia ja mietin, olisiko minun pitänyt sanoa jotain. Robert toisti kollegansa käskyn, joten päätin antaa kukkojen hoitaa sontakasansa ja palasin autoon. Hivuttauduin kiinni ikkunaan, kun Robert ja Samuel nostivat Martimin seisomaan.

Joitakin minuutteja myöhemmin paikalle ajoi poliisiauto. Poliisit veivät Martimin autoonsa ja juttelivat hetken turvamiesten kanssa, kunnes huristivat pois. Samalla, kun osa turvamiehistä meni toiseen autoon, nousin ulos omastani. Kävelin Samuelin ja Robertin luokse, jotka olivat pysähtyneet kauemmas keskustelemaan.

“Minua kiinnostaisi tietää, mistä tunnet Martimin”, sanoin välittämättä siitä, että keskeytin Samuelin kesken lauseen.

”Hyvä on, saat lyhennetyn version”, Samuel sanoi kollegaansa vilkaisten. Robert tiesi Samuelin sinutteluluvasta, joten hänen seurassaan saatoimme puhua vapaammin, vaikka hän ei vielä suostunutkaan puhuttelemaan minua samoin.

Robert nyökkäsi, ja Samuel otti puheenvuoron.

Samuel, Robert ja Martim olivat olleet samaan aikaan poliisikoulussa. Martim oli joidenkin mittareiden mukaan keskivertoa älykkäämpi, mutta hänen sosiaaliset taitonsa eivät olleet samantasoiset. Hänellä paloi pinna nopeasti, eikä hän ollut omaksunut ammatin vaatimia keskustelutaitoja. Hän osasi liehitellä naisia ja esittää mukavaa, mutta pian tarve kontrolloida ja määräillä nousi pintaan. Ensimmäisen kenttäharjoittelun yhteydessä kokeneempi partiokaveri oli suositellut Martimille konttoritöitä. Se ei miehelle sopinut, sillä hän oli halunnut olla tapahtumien keskiössä. Hän oli käynyt koulunsa loppuun, mutta riidellyään jatkuvasti muutenkin kuin sanallisesti asiakkaiden kanssa ensimmäisen virkavuotensa aikana hänet oli erotettu. Koska piirit olivat Nevernassa verrattain pienet, ei häntä huolittu turvamiespalveluihinkaan, ja sekös miestä korpesi. Katkeruutta lisäsi se, että monet Martimin

entisistä kurssitovereista olivat joko poliisissa tai yksityisellä turvapuolella, mutta hän hankki elantonsa personal trainerina, ellei ollut lentänyt pihalle jo sieltäkin.

Katsoin Samuelia kuvitteellisten silmälasieni yli.

“Ai, Martimillako on tarve määrällä?”

“No, käskyjen antaminen ja ohjeistaminen kuuluu toimenkuvaamme. Tarkoitin, että *hän* ei neuvottele minuuttia pidempään, eikä jaksaa odottaa vastapuolen hidasta taipumista vaan mieluummin ottaa muut keinot avukseen saadakseen tuloksia nopeammin. Kuten äsken huomasi.”

“Et edes kysynyt, olinko antanut hänelle luvan sinutella ennen kuin muistutit häntä hänen paikastaan – kolmannen kerran viiden minuutin sisään. Sitä paitsi hänen reaktionsa vaikutti aika henkilökohtaiselta.”

“Jos tyyppi antaa tarkoituksella väärän sukunimen, koska tietää, että oikea aiheuttaisi hovissa heti reaktioita, en näe syytä olla muistuttamatta häntä asemastaan”, Samuel sanoi, vilkaisi leukaansa rapsuttavaa Robertia ja jatkoi: “Ja opiskeluaikoina vain autoin häntä harjoittelemaan kärsivällisyyttä, jotta kansalaisten kanssa olisi helpompaa.”

“Provosoit siis tarkoituksella? Enpä olisi uskonut.”

Samuel kohautti harteitaan, jolloin Robert sujautti väliin oman kommenttinsa:

“Saattoi myös olla, että Samuel vei tytön Martimin nenän edestä, ja samaan aikaan opiskelijoiden joukossa liikkuneen huhun mukaan Martim tykkäsi pojista. Mistä juoru lähti liikkeelle, sitä voi vain arvailla.”

Samuel näytti siltä kuin ei olisi ymmärtänyt, mistä puhuimme. Pudistin päätäni.

“Alkulähde on varmasti suuri mysteeri”

”Jotkin asiat jäävät ikuisesti hämärän peittoon”, Samuel sanoi.

Hymähdin. Varsinaiset luolamiehet! Olin silti tyytyväinen, että taustalla oli jokin muu syy kuin mielivaltainen tarve rajoittaa ystäväpiiriäni.

“Olen kuitenkin aidosti pahoillani, että unelmien poikamiehen tapaaminen tyssähti”, Samuel sanoi minua katsoen.

“Varmaan oletkin todella pahoillasi, että pääsit painimaan vanhan kilpakumppanisi kanssa.”

Samuel vilkaisi nauruaan pidättelevää Robertia ja astui lähemmäs minua.

“Kilpakumppanuus tarkoittaisi, että olisimme tasaväkisiä.”

Huokaisin liioitellun syvään, jolloin Robert ehdotti, että voisimme tehdä pienen kierroksen ennen palatsille palaamista, koska treffityövuoro jatkui iltaan asti.

En mahtanut mitään esiin nousevalle mielikuvalle, jossa turvamiehet seisoivat auringon laskettua makuuhuoneen nurkassa. Ravistin sen pois, sillä en halunnut ajatella asiaa pidemmälle.

”Millaisen kierroksen?”

Kaksikko katseli toisiaan hetken aikaa, kunnes Samuel ilmoitti, että voisimme käydä turvallisesti ”yhdessä paikassa” ilman etukäteissuunnittelua. Paikka oli riittävän syrjässä, miehille ennestään tuttu, eikä se ollut avoinna kenelle tahansa, joten pikainen käynti hoituisi vähällä vaivalla.

“Kaikki käy.” Mikä tahansa voitti palatsien seinäpaneelien seurassa olemisen.

Samuel sanoi Robertille jotain minulle tuntemattomalla murteella, ja tämä astui sivummalle puhelimeensa tarttuen.

“Olisi mukavaa, jos seurassa puhuisitte yleiskieltä, jotta kaikilla paikallaolijoilla olisi tasavertaiset ymmärtämismahdollisuudet”, sanoin.

“Mitä hauskaa siinä olisi”, Samuel kysyi ja lähti kulkemaan puhelimesta puhuvan Robertin perässä takaisin autoille.

Vaikka hetkeä aiemmin olisin lähettänyt Samuelin kauas toiseen kaupunkiin, peruin aikeeni ainakin toistaiseksi. Kenties voisimmekin tulla toimeen ja tehdä töitä yhdessä.

Avasin huoneistoni oven ja ojensin käteni Samuelia kohti, jotta hän antaisi paperikassin minulle. Hän oli välttämättä tahtonut tulla kantoavuksi, vaikka olisin selvinnyt vajaan kilon painoisesta juustokassista ja osannut pääovelta kolmanteen kerrokseen yksinkin. Olin sentään kulkenut samaista reittiä jo kymmenen päivän ajan. Ehkä hän poti huonoa omaatuntoa Martimin löylyttämisestä ja halusi osoittaa osaavansa olla ritarillinen. Pieni ääni kuiskutteli minulle, että kenties Samuel halusi varmistaa, että todella menin huoneistooni, enkä lähtenyt uudessa vapauden huumassa seikkailemaan palatsin suljetuille osastoille.

Olimme käyneet yhden Nevernan suurimman juustontuottajan tilalla. Turvamieskaksikkoni tunsu juustomestarin henkilökohtaisesti, koska he kiersivät samoja ampumaratoja. Robert oli soittaessaan kertonut, että tarvitsi monipuolisen makusinfonian erityiselle vieraille. Mies oli innostunut saadessaan koostaa kokonaisuutensa kalleimmista laaduista ja lisäsi joukkoon palan uusimmasta erästä, joka ei ollut ehtinyt kauppoihinkaan asti. Olin saanut vaeputukseni kaikkien kuuluisuuksien tehokkaimmat välineet: isot aurinkolasit ja tumman lippiksen, kun olimme noutaneet tilauksemme. Mies oli pulputtanut ja heiluttanut käsiään vartin verran, jonka jälkeen kertoi vielä kuulumiset vaimon raskaudesta ja naapurin kattoremontista, kunnes oli päästänyt meidät jatkamaan matkaa.

Samuel asteli huoneistooni ja laski kassin etuhuoneen pöydälle keltaisista kukista koostuvan asetelman viereen. Hän katseli hetken ympärilleen aivan kuin olisi ollut paikalla ensimmäistä kertaa.

“Oletko käynyt viinikellarissa?”

”Missähän välissä?”

Samuel nyökkäsi ja tarjoutui uhraamaan aikaansa toimiakseen oppaanani, jotta minun ei tarvitsisi vaivata hovimestaria yhden pullon takia.

“Olen joka tapauksessa edelleen työvuorossa, koska sinun pitäisi olla viettämässä laatuaikaa prinssi Uljaan seurassa.” Samuel kääntyi takaisin ovelle ennen kuin ehdin huomauttaa, että eiköhän treffeistäni ollut veistelty riittävästi yhdelle illalle.

Laskeuduimme puiset portaat alas tummaseinäiseen viinikellariin, jonka pullohyllyt olivat liki huoneen korkuisia. Menimme niiden ohi ja kapean oviaukon kautta toiseen lämpimästi valaistuun huoneeseen. Vasemmalla oli puolimittainen baaritiski, jonka yläpuolella roikkui useita erimallisia laseja ja sivummalla sijaitsi jyrävä, tamminen pöytäryhmä. Istuuduin baarijakkaralle ja sivelin tiskin lakattua pintaa. Tutkailin hyllyissä olevien pullojen määrää ja mietin, missä hintaluokissa ne mahtoivat liikkua. Olisi ollut kiinnostavaa verrata kalleinta johonkin kyykkyviiniin ja analysoida makuvivahteiden eroja. Kun ystäväni joskus tulisivat käymään, voisimme viettää pitkän kaavan mukaisen lauantai-illan täällä. Kuulosti liian hienolta, että voisimme ottaa mitä viiniä tahansa tuijottelematta ensin minuuttitolkulla hintalappuja ja niiden kuvauksia.

Samuel laski kaksi pulloa tiskille ja asettautui viereiselle jakkaralle.

“Tekisi mieli jäädä tänne maistelemaan”, naurahdin.

“Et olisi ensimmäinen kuninkaallinen, joka ‘unohtaa’ ajankulun viinejä valitessaan.”

“Ehkä niin, mutta en silti viitsi aiheuttaa ylimääräistä vaivaa Luzialle, jos ilta venyisi ja huomina edustusreissu kärsisi sen takia.”

“Jassoo. Turvan väkeä voi kuitenkin kiusata ilman omantunnotuskia.”

“Jos ajan Luzian pois, en ehkä pääse palatsista ikinä muualle kuin edustustehtäviin. Enkä halua ketään Edgaria hänen tilalleen.” Suljin suuni ja kaduin heti, että olin ilmaissut mielipiteeni hovin työntekijästä ääneen.

Samuelin kasvoille nousi viekas hymy, kun hän nojasi toisella kyynärpäällään baaritiskiinkin.

“Saanen huomauttaa, että myös meillä on valta rajoittaa kulkemisasiasi. Sanotaan vaikka, että arvioimme Nevernan turvallisuustilanteen niin pahaksi, että näemme parhaimpana panna sinut väistötiloihin useammaksi kuukaudeksi. Ja mitä Edgariin tulee: ei äitisi Serenakaan

häneistä pitänyt, sillä herran mielestä tämän pikkusisko Cora oli lapsista kunnollisin ja osoitti sen varsin selvästi, kun kuningas ei ollut paikalla.”

“Miksi hän on edelleen täällä, jos ei tule ihmisten kanssa toimeen?”

“Potkittiinko sinun työpaikallasi sellaiset pihalle, jotka eivät tulleet kaikkien kanssa toimeen, vaikka hoitivat työnsä?”

“Kun muotoilet sen noin...” Kohautin olkiani ja katsoin hyllyissä olevia aukkopaikkoja, kun tajusin, mitä Samuel oli lisäksi sanonut. “Ette kai te oikeasti voi minua palatsiin lukita?”

Hän hymähti.

“Jos olisi syytä olettaa, että jokin ulkopuolinen uhkasi terveyttäsi tai turvallisuuttasi, niin kyllä, meillä on mahdollisuudet toimia sen mukaan. Toki sen vaatisi neuvottelut ylempien tahon kanssa ja uhkakuvan laajuuden kartoittamisen, mutta se mahdollisuus on olemassa.”

Tavallaan olin iloinen, että oli olemassa suunnitelmat siltä varalta, että jotain voisi sattua, eikä minun tarvinnut itse selvittää, miten missäkin tilanteessa pitäisi toimia. Samalla sain taas muistutuksen siitä, miten vähän sanavaltaa minulla todellisuudessa oli. En ollut voinut valita huoneistoa, johon muutin, enkä autoa, joka oli tallissa. Enkä oikeastaan mitään muutakaan. Katsoin pöydällä olevia pulloja ja päätin, että heti, kun pahimmat ajatuksia ja yönunia sekoittavat asiat asettuisivat omille paikoilleen, lähtisin selvittämään keinoja ottaa päätäntävaltaa edes joistakin pienemmistä asioista.

Samuelin puhelimen melodinen ääni keskeytti ajatukseni ja seurasin katseellani hänen selkäänsä, kun se katosi huoneesta. Käytin tilaisuuden hyväkseni, asetin puhelimeni baaritiskillä koristeena olevan pienen oluttynnyrin päälle ja otin videoyhteyden Teresaan. Hän vilkutti innoissaan viinilasi kädessään, toivotti hyvää syntymäpäivää ja ihmetteli, missä luolassa oikein olin. Vastasin löytäneeni palatsin viihdyttävimmän tilan ja lupasin, että hänkin pääsisi joskus tutustumaan paikkaan oikein pohjia myöten. Nauroimme, jonka jälkeen Teresa harmitteli, että Suomen lehdistön mielenkiinto minua kohtaan oli laantunut, koska olin kuulemma tylsä kuninkaallinen. Palstatilaa käytettiin sen sijaan kotimaassa rellestäviin tosi-tv-tähtiin ja poliitikkoihin, jotka olivat laukoneet ahdasmielisiä mielipiteitä eri ihmisryhmistä.

“Hetkinen. Eikö sinun pitäisi olla treffeillä? Vai toitko miehen mukasi palatsiin? Ja vielä ensimmäisillä treffeillä”, Teresa sanoi sormeaan heilutellen.

Pudistin päätäni ja tyydyin toteamaan, että en näkisi Martimia uudestaan ja olin päättänyt unohtaa kaksilahkeiset toistaiseksi. Teresa väänsi suupieliään alaspäin.

“Voi harmi! Olisin toivonut, että löytäisit edes yhden ystävän.”

Kuulin oven kolahtavan ja pyysin Teresaa odottamaan. Kävin sanomassa Samuelille, että hän voisi jättää minut yksin loppuillaksi ja että lupasin palata säädylliseen aikaan huoneistooni.

Menin takaisin Teresan luokse, kiersin valkoviinipullon korkin auki ja kaadoin lorauksen korkeajalkaiseen, ohutreunaiseen lasiin. Kerroin käynnistäni juustomyymälässä ja että viinin oli oikeastaan tarkoitus olla makujen korostaja, vaikka menihän se raakanakin.

Teresa otti kasvoilleen autuaan ilmeen.

“Kylläpä haisevat juustot ja kalliit viinit maistuisivatkin.”

“Suurempi syy tulla käymään.”

“Totta ja... Hei, hei, hei! Siellähän on mies”, Teresa huudahti.

Vilkaisin olkani yli, jonka jälkeen pudistin päätäni Teresalle.

“Älä kuvittele mitään. Se on vain Samuel.”

“Vain?” Samuel kuiskasi korvani vierestä ja vilkutti Teresalle. “Olen yksi hänen korkeutensa monista orjista.”

Heitto sai ystäväni nauramaan. Se ei tietenkään ollut vaikeaa, kun alla oli mitä ilmeisimmin jo useampi lasillinen. Teresa loihdi kasvoilleen terapeuttimaisimman ilmeensä osoittaessaan myötätuntoa asiakasta kohtaan.

“Toivottavasti palkka sentään on tyydyttävä.”

“En ole saanut edes lämmintä kättä”, Samuel vastasi.

“Kinkkistä. Joskus neuvotteluissa kannattaa panna kova kovaa vasten, jolloin palkan voi saada nousemaan...”, Teresa aloitti, mutta keskeytin hänet huutamalla vuorostani heiheitä.

“Mitäpä jos vaihdetaan aihetta? Ja Samuel oli lähdessä.” Vilkaisin Samueliin toivoen voivani siirtää hänet ulos katseen voimalla. Halusin viettää laatuaikaa ystäväni kanssa, eikä siihen taatusti kuulunut tuttavalliseksi heittäytynyt turvamies.

“Ei minulla kiire ole”, Samuel sanoi ja veti baarijakkaran alleen. Katsoin häntä silmät pyöreinä, sillä olisin kuvitellut hänellä olevan paperitöitä tai edes alkeellista tilannetajua. Kenties hän sai suurta nautintoa häiritessään epätoivoisia yrityksiäni kommunikoida palatsin ulkopuolella olevien ihmisten kanssa.

Teresa otti uuden huikan.

“Mukava tavata ihan oikea hovin työntekijä. Voitko kertoa jotain jännää seinien siltä puolelta?”

Samuel hymyili.

”Vai jännää? Huomaan, miksi olet kruununperijämme ystävä. Oma näkemykseni jännyyteen on vuosien myötä muuttunut, koska kaikki epätavallinenkin on arkipäivää. Ja jännimmät tarinat taas on pakko jättää kertomatta.”

Seurasin sivusta, miten kaksikko jatkoi jutustelua siirtyen Nevernan säistä Euroopan kaupunkeihin. Teresa kehui Berliiniä, kun taas Pariisi oli hänestä yliarvostettu. Samuel hämmästyí, sillä ei ollut kuullut vielä yhdenkään naisen sanovan muuta kuin ylistäviä sanoja samppanjamaan pääkaupungista.

Läsnäoloani ei nähtävästi kaivattu, joten nousin ylös ja menin kulman takana olevaan hämääriin keittokomeroon. Oli hienoa, että Teresa ja Samuel tulivat juttuun, mutta olisivat he voineet tutustua jonain toisena hetkenä. Nyt olisin halunnut viettää pidemmän tuokion ystäväni kanssa ilman keskeytyksiä ja sulkea kaiken muun ulkopuolelle. Nojasin tiskipöytäni ja pohdin, näinkö Samuel oli vienyt tytön Martimilta. Ujuttautunut sulavasti keskusteluun ja lumonnut vastapuolen, kun ylimääräinen pyörä vierí tienpenkalle. Muistutin itseäni, että Teresa oli Suomessa, joten he eivät voisi hävitä auringonlaskuun katsomatta taakseen ja että Teresalla oli ainakin vielä miesystävä. Eikä se edes kuulunut minulle, vaikka he päättäisivät kaikesta huolimatta jatkaa kahden. Sitten minua kiukutti, että edes ajattelin asiaa. Teresa ei koskaan hylkäisi minua miehen takia toisin kuin jotkut ystäväni olivat tehneet. Jos joku saisi nenilleen, se olisi Samuel. Hän kai luuli voivansa hurmata kenet tahansa, mutta saisi huomata epäonnistuneensa valitessaan kohteeksi parhaimman ystäväni.

Baaritiskin luota kantautuvat äänet hiljenivät ja mieleeni hiipi ajatus, että ehkä he siirtäisivätkin keskustelun kahdenkeskiseksi. Samuel menisi omalle puolelleen, jotta he voisivat jutella läpi yön, nauraa ja nautiskella. Minä istuisin yksin pureskelemassa juustojani ja kiroaisin molemmat petturuudesta.

”Mihin hävisit”, Samuel kysyi oviaukosta.

Kohautin olkiani, sillä mustasukkaisuus ystäväni huomion viemisestä ei kuulostanut sellaiselta, jonka halusin sanoa ääneen.

Samuel mittaili minua ja hänen kasvoilleen kohosi hymy.

”Ei kai sinua häirinyt, että Teresa halusi puhua kanssani?”

”Miksi olisi?”

”Niin, sanopa se.”

Vaikenin, sillä minua ei kiinnostanut käsitellä heidän välisiä tunteitaan enempää. Päivä oli ollut pitkä ja juhlatuuleni oli lässähtänyt kuin viikon vanha ilmapallo. Samuel käveli luokseni, laski baaritiskiltä tuomansa lasin tiskipöydälle ja jäi viereeni. Tuijotin eteeni yrittäen olla välittämättä siitä, miten lähellä hän oli ja miten hämärästi valaistu nurkkaus muuttui

ahtaammaksi. Hengityskelpoinen ilma hupeni, kun pakotin aivoni työskentelemään. Onnistuin keksimään typerän vitsin, joka puhkaisisi kuplan ja pääsisin sen turvin poistumaan. Vedin henkeä, nostin katseeni Samueliin ja unohdin mielessäni pyörineet sanat. Miehen katseesta oli huvittuneisuus kadonnut ja hän hengitti rauhallisesti. Hitaasti hän kumartui lähemmäs. Samassa puhelimeni alkoi väristä baaritalan tiskin puupintaa vasten. Säpsähdin hypnoosinkaltaisesta tilasta ja huitaisin viinilasin nurin. Se lähti kolisemaan pitkin tiskipöytää. En jäänyt korjaamaan jälkiäni vaan kiiruhdin pois keittiöstä tarpeettoman nopeasti.

Näytön yläreunassa näkyi viestin kuva, joten avasin lukituksen ja huomasin viestin tulleen sedältäni Abelilta. Hänellä oli asiaa, jota ei halunnut kertoa puhelimesta vaan ehdotti, että voisimme tavata ensi viikolla Espanjassa. Hän oli puolisonsa kanssa Madridissa keikalla samaan aikaan, kun minä tekisin ensimmäisen valtiavierailuni. Painoin vastauspainiketta samalla, kun kuulin tasaisten askeleiden lähestyvän. Olisipa Samuel pysynyt piilossa siiheksi, että olisin ehtinyt lähteä tai puolestaan ymmärtänyt poistua sanaakaan sanomatta. Ehkä olin lukenut tilanteen väärin. Ehkä hän yritti siirtää lasia, ja mielikuvitukseni kirjoitti käsikirjoituksiaan alkoholin ja hämärän avustamina.

Samuel pysähtyi viereeni, muttei tullut niin lähelle kuin äsken. Käteni tärisivät, kun yritin kirjoittaa myöntävää vastausta Abelille.

“Voit aloittaa tuolta vasemmalta, minä menen tänne”, ääni kantautui korviini ensimmäisestä huoneesta, jonka jälkeen ovi napsahti kiinni. Säikähdin ja pudotin kännykän lattialle. Kyykistyin nostamaan sitä.

“Ai, Samuel, en tiennytkään, että... Teidän korkeutenne”, mustavalkoiseen asuun ja siniseen liiviin pukeutunut pyöreäkasvoinen nainen sanoi ja niiasi. Suoristauduin ja tervehdin häntä tuskallisen tietoisena siitä, että poskiani kuumotti arvaillessani, miltä minun ja Samuelin asetelma näyttäytyi ulkopuolisille.

“Olen pahoillani, luulin kellarin olevan tyhjä. Voimme toki siirtää inventaarion myöhemmäksi”, nainen jatkoi, kun nuorempi samanlaiseen asuun pukeutunut nainen tuli hänen vierelleen. Pahoittelin paikallaoloani sanoissani hieman takellessen, kehotin heitä jatkamaan töitään rauhassa, hyvästelin ja poistuin.

Nousin kierreportaat kapeaan käytävään ja pysähdyin katsomaan taakseni. Unohdin viinipullot, mutta en kehdannut palata. Ehkä voisin hakea ne huomenna tai jättää hakematta. Odotin. Kukaan ei tullut perässäni. Sitähän toivoin, että saisin olla rauhassa. Samassa näin Samuelin tulevan näkyviin pullot toisessa kädessä. Hän näytti yllättyneeltä, kun katseemme kohtasivat.

“Oletkin vielä täällä.”

“Niin, kun muistin, että jotain jäi”, sanoin ja tunsin uuden kuumen aallon poskillani.

“Vai tuottaako oikean suunnan löytäminen haasteita? Olet kyllä onnettomin suunnistaja, jonka olen talossa nähnyt.”

En uskonut, että saatoin olla ainut, joka ei heti hahmottanut koko monikerroksista kompleksia, jossa käytävät erotti toisistaan vain seinien kuviointien perusteella, jos muisti, mihin siipiin ja huoneisiin mikäkin kuviointi liittyi.

“Pahoitteluni äskeisestä”, Samuel jatkoi. “Minun olisi pitänyt tarkistaa seinällä olevasta aikataulusta inventointiajat.” Hän selvensi, että keittiöllä oli viinikellari, josta haettiin ruoanlaittoon ja tarjoiluihin tarvittavat juomat. Kuninkaallisten kellari puolestaan oli pienempi, jossa kävi erikseen sovittuina aikoina siistijä, täyttäjä ja inventoija. Aikataulu oli laitettu oven viereen, jotta huonomuistiset kuninkaallisetkin saattoivat tarkistaa, milloin saivat rauhassa maistella.

Käytävän päässä Samuel piti ovea auki, ja katsoin häntä yrittäen lukea hänen kasvoiltaan mitä tahansa, joka avaisi äskeistä paremmin. Ehkä hänelle oli normaalia koetella työsuhteiden rajoja, koska ei näyttänyt olevan moksiskaan. Kenties hän vikitteli naisia joka päivä palatsin pimeissä nurkissa ja salainen tapaaminen olikin sovittu nuoremman tarjoilijan kanssa. Tai molempien. Oliko hän niin häikäilemätön, että touhusi omiaan työpaikalla työaikana? Olinko voinut arvioida tyyppin niin väärin?

“Sano suoraan, mitä ajattelet. Todennäköisesti kuvitelmasi ovat pahempia kuin todellisuus”, Samuel sanoi oven lipuessa kiinni takanamme.

“En ajatellut mitään.”

“Ymm-hmm. Voisinpa uskoa tuohon.”

Saavuimme huoneistolleni, avasin oven ja astuin sivuun siksi aikaa, että Samuel laski pullo toiselle puolelle menemättä peremmälle. Kiitin, mutta hän ei vapauttanut oviaukkoa. Hän laski kätensä vasemmalle olkapäälleni, kumartui oikean korvani viereen ja madalsi ääntään sanoessaan:

“Nähdään huomenna.” Hän suoristautui, hymyili ja käveli käytävän päähän ja katosi näkyvistä. Kun tajusin mennä asuntoni puolelle, olkapäätäni poltteli, enkä enää muistanut, mitä olin ajatellut tekeväni seuraavaksi.

LUKU 24

Laskin tyhjän kahvikupin makuuhuoneen sivupöydälle ja menin vetämään verhot ikkunoiden eteen. Aurinkopirulainen helotti iloisena vaaleansinisellä taivaalla, enkä juuri nyt pystynyt nauttimaan sen kirkkaudesta. Yöllä asioita pyöritellessäni olisin halunnut perua koko eilisen päivän. Niinä muutamana tuntina, joina olin ajautunut rajattomien mahdollisuuksien maailmaan, näin viinikellarin tapahtumille jatkoa siinä muodossa, jossa keskeytyksiä ei tullut ennen seuraavaa aamua. Ravistelin itseni irti kuvitelmistani, sillä en ollut enää teini, joka meni sekaisin heti, kun joku puolituntein kaksilahkeinen vähän hymyili ja vilkutti silmää. Minun pitäisi saada poskieni verenkierto kuriin ennen tämän päivän saarivierailua, jonne yöunieni häiritsijäkin oli tulossa.

Ruokailutilan sivupöydällä oleva antiikkinen kello näytti sellaisia numeroita, jotka eivät voineet pitää paikkansa. Puhelimeni valitettavasti tuki äänekkäästi tikuttavan aparaatin sanomaa, joten minulla oli puoli tuntia aikaa lähtöön. Riisuin yöpuvun housut samalla, kun menin vaatehuoneeseen. Toisella kädellä valitsin hovin koiranulkoiluttajan numeron. Nainen oli hakenut Kodan eilen, koska Martimin kanssa olisi saattanut mennä myöhään. Olisi ja olisi, mutta ei mennyt. Kun nainen vastasi, ilmoitin, että hänen ei kannattaisi tuoda Kodaa takaisin, sillä en ehtisi käyttää sitä aamulenkillä. Sovimme, että hän pitäisi koiran iltapäivään asti. Surullisena mietin, että tätä menoa Koda luulisi, että kaikki muut olivat sen luottoihmisiä paitsi minä. Lopetin puhelun ja laskin kännykän vaatehuoneen kenkähyllylle. Tuijotin henkareissa roikkuvia vaatteita, joita oli tuotu uusi satsi saapumiseni jälkeen. Seisoin paikalleni jähmettyneenä, enkä tiennyt, millainen edustustilaisuus saarivierailu oli. En jaksanut ajatella, miltä minun pitäisi näyttää ja minuutit kuluivat. Laivalla oli ollut niin paljon helpompaa, koska työvaatevaihtoehtoja tarjosivat vain hihan pituudet ja housut tai hame. Tartuin puhelimeeni ja mumisin Luzialle, että olin nukkunut pommiin enkä saisi itseäni ajoissa valmiiksi. Hän ilmoitti, että stailaustiimi lähtisi heti luokseni. Ennen kuin laitoin puhelimen sivuun, tarkistin, oliko Lilliltä tullut uutta viestiä viimeisimmän ”palaan myöhemmin” -toteamuksen jälkeen. Mutta ei, ei mitään. Hiljaisuus hänen puoleltaan painosti mieltäni, mutta minulla ei ollut nyt aikaa jäädä miettimään asiaa enempää.

Minua hävetti, että sekavat ihmissuhteeni aiheuttivat haittaa muiden ihmisten työpäiviin ja tiukkoihin aikatauluihin. Lupasin pyhästi siirtää ainakin miehiin liittyvät tunne-elämän arvoitukset myöhemmäksi, kun minulla ei olisi tärkeämpiä velvollisuuksia tai koulutukseen liittyviä tehtäviä, jotka nekin veivät yllättävän paljon aikaa. Mielessäni tein

pikaisen yhteenlaskun ja vaikutti siltä, että ainut hetki päivästä olisi vasta nukkumaan mennessä. Loistavaa, lisää huonounaisia öitä kaipasinkin. Enkä ollut vielä päättänyt, mihin väliin sijoittaisin perheenjäsenten aiheuttamien asioiden ratkomiset.

Saavuimme satamaan vartin myöhässä. Museosäätiön edustajat olivat meitä vastassa ja satama-aitojen ulkopuolella parveili kansalaisia kameroineen tuulesta ja horisontissa siintävästä harmaudesta huolimatta. Nousin autosta ja menin kättelemään vastaanottokomitean seurueeni astellessa jäljessäni. En uskaltanut katsoa taakseeni, koska pelkäsin, että yöllä vaivanneet unet paljastuisivat kaikille paikalla oleville, jos edes vilkaisisin Samuelin suuntaan.

Lautta lähti ihmisten vilkutusten saattamana kohti toista saarta. Siellä sijaitti satoja vuosia vanha linna, jossa Portugalin kuningas oli asunut historian pimeinä vuosina. Nyt siellä kävi turisteja ympäri maailmaa ihastelemassa pyöreitä torneja ja kuuntelemassa kuoleman korinaa matkan päässä sijaitsevalla pienellä hautausmaalla.

Kun en enää erottanut ihmisten kasvojen piirteitä, rentoutin ryhtini ja laskin käteni metalliselle kaiteelle. Linnut etsivät pinnan tuntumassa uivia kaloja, kun jäin kuuntelemaan lautan vaimeaa puksutusta. Muut olivat menneet sisätiloihin kylmältä suojaan, mutta Itämeren tuuliin tottunut ihoni nautti meren yli puhaltavasta viileydestä.

Lautta lipui laituriin ja paikalla odottaneet sinipukuiset miehet kiinnittivät sen tukevasti kiinni. Siirryin seurueeni kanssa rampin kautta puiden takana odottaville autoille. Huomasin, että täälläkin laiturin alue oli pitkältä matkalta rajattu ja vartioitu, ja sopivan matkan päässä vartijoista pällisteli uteliaita kansalaisia kännyköineen. Vilkutin heille nopeasti ennen kuin menin autoon.

Vartin verran ajettuamme saavuimme ylämäen puolivälissä olevalle hiekkakentälle, joka toimitti parkkipaikan virkaa. Nousin autosta ja katsoin mäen huipulla rehevän vihreyden keskellä jököttävää 1600-luvun kivilinnaa. Se levittäytyi laajalle ja näytti yhä pilvisemmässä säässä jopa uhkaavalta.

Niitä näitä jutellen nousimme mäen ylös, kahden tornin välistä epätasaiselle sisäpihalle ja viimein pääovilla odottavan oppaan luokse. Tummanvihreään housupukuun pukeutunut nainen kertoi linnan verisestä historiasta, näytti kohdan portaikosta, johon yksi kreivi oli murhattu veljensä toimesta ja kellarikerroksen kapeimman käytävän, jonka kautta kuninkaalliset olivat päässeet huomaamatta pois linnasta. Sitä ei käytetty pelkästään vihollisilta pakenemiseen vaan erinäiset kreivit olivat lisäksi muljuttaneet rakastajiaankin sitä kautta.

Käännymme takaisin portaikkoon ja katseeni osui Samueliin. Ensimmäistä kertaa koko päivänä. Hymyilin ja ohitin hänet nopeasti, mutta ehdin nähdä ilmeen hänen kasvoillaan. Jos

seurassamme ei olisi ollut muita, hän olisi epäilemättä kuitannut jotain varsin nasevaa pakokäytävästä.

Sisätilojen kierroksen jälkeen siirryimme yhtenä joukkona ulkokautta linnan taakse. Menimme jyrkästi viettävää, nurmikon reunustamaan polkua alas aina puiselle laiturille saakka. Tuuli vauhditti tummenevien laineiden liikettä laiturin tolppia vasten. Oppaamme kertoi, että tarinan mukaan juuri tällaisella säällä oli mahdollista nähdä meren syövereihin hypännyt nainen kurottelemassa kohti pintaa rakastaan tavoitellen. Piika oli odottanut prinssiä rantakallioiden suojassa, sillä heidän piti lähteä yhdessä karkumatkalle. Legendan mukaan mystinen merihirviö oli tarttunut neitoon ja vienyt mennessään, koska ruokki itseään nuorten naisten kauneudella. Tosikkomaisimmat historioitsijat epäilivät, että kuningas oli saanut vihiä ainoan poikansa karkuaikeista keittiöpiian kanssa ja pani omat kätyrinsä asialle. Olihan vaakalaudalla suvun jatkuminen, koska muut lapset olivat kuolleet tauteihin tai tulleet murhatuksi.

“Karuja sukulaisia”, sanoin merelle katsellen.

”Kyseinen kuningas oli aiempaa hallitsijasukua. Gimaräisit valittiin vasta hieman myöhemmin kuninkaanvaaleilla, kun edeltävä suku oli kuihtunut, eikä tarjolla ollut kenenkään kelpuuttamaa naispuolistakaan jatkajaa edes väliaikaiseksi hallitsijaksi. Niinpä maan korkeimmat virkamiehet nimesivät kolme ehdokasta, joista Gimaräis-suvun edustaja oli tervein, uudistushaluisin ja hyvämaineisin”, opas sanoi.

Hymyilin ja mietin, että joku kouluttajistani oli varmasti asiasta maininnut. Opeteltavaa oli tullut viime päivinä niin paljon, että yksityiskohdat nähtävästi putosivat toisesta päästä pois.

Opas ehdotti, että jatkaisimme seuraavaksi hautausmaalle. Seurue kerääntyi yhteen ja lähti nousemaan polun oikeaa haaraa ylös. Samuel oli vielä laiturilla ja nojasi kaidetta vasten syvyykseen katsellen. Vilkaisin etääntyvää ryhmää ja arvelin, että ehtisin itsekin käydä tutkimassa, näkyikö rakkaudesta riutuvaa neitokaista Ahdin valtakunnassa.

“Hiljaista on”, Samuel sanoi, siristi silmiään ja kurottautui hieman pidemmälle.

“Parempi niin. Inhoan niitä kauhuelokuvia, jossa pinnan alta pulpahtaa esiin luihuja käsiä tai epämuodostuneita ihmishahmoja”, sanoin ja astuin kauemmas. En uskonut satoja vuosia vanhoihin taruihin, mutta kuka sitä tiesi, mitä merestä silti voisi nousta.

Pääsin laiturin puoleenväliin, kun kuulin kovan rusahduksen. Sitä seurasi molskahdus. Käännyin ympäri, enkä nähnyt Samuelia tai laiturin puista kaidetta missään.

“Mies yli laidan!” huusin niin kovaa kuin pystyin kämmeniäni megafonina käyttäen. Rinteen puoliväliin ehtinyt seurueeni pysähtyi ja kääntyi, jolloin osoitin laiturin nokkaa kohti. Robert kollegoineen oli ensimmäisenä tilanteen tasalla, ja he lähtivät kiirehtimään polkua alas.

Juoksin laiturin päähän ja haravoin katseellani merta. Samuel oli pinnalla muutaman metrin päässä, piti toista kättä takaraivollaan ja toisella kauhoi sattumanvaraisesti veden pintaa. Riuhtaisin tolpassa roikkuvan pelastusrenkaan irti ja heitin sen mereen. Heitto oli huono ja jäi kauas. Kirosin, sillä arvelin, että en ehtisi yrittää uudestaan. Riisuin pikkutakin ja kengät, ja hyppäsin mereen pelastusrenkaan narusta kiinni pitäen. Kuulin epämääräistä huutoa laiturin alkupäästä, mutta siitä välittämättä jatkoin uimista.

”Samuel”, huusin, kun tuulen avustamana ensimmäinen voimakkaampi aalto töni meitä kauemmas laiturista. Hilasin pelastusrenkaan luokseni ja uin rivakasti Samuelin luo. Hän kääntyi minua kohti kasvot poikkeuksellisen kalpeina ja lyhyet suortuvat otsaan liimaantuneina.

”Olivia, mitä hittoa sinä teet?”

”Luulin, että olet hukkumassa, koska huidoit paikallasi.”

Samuel hieraisi takaraivoaan ja otti pelastusrenkaan vastaan.

”Kun kaide petti, löin pääni kaiketi laiturin reunaan ja jalkaan iski suonenveto.”

Uusi aalto tönäisi meitä, ja sen mukana saapui Robert.

”Oletteko kunnossa”, Robert huusi ensimmäisten sadepisaroiden osuessa kasvoillemme. Vilkaisin Samuelia, joka nyökkäsi.

”Sopisiko sitten, että jatkatte keskusteluanne jossain kuivemmassa paikassa”, Robert kysyi ja jatkoi vastausta odottamatta: ”Pääsettekö omin voimin rantaan?”

”Auta Samuelia, en menisi hänen voinnistaan takuuseen”, vastasin.

Robert nyökkäsi ja näytti vielä peukkua laiturilla odottajille. Yksi turvamiehistä oli hyppyvalmiina, mutta merkin saatuaan laittoi kengät takaisin jalkaansa.

Melko vaivattomasti pääsimme laiturille, jossa turvamiehet auttoivat minut ylös tihkusateen muuttuessa rankemmaksi. Kompuroin Luzian luokse, joka asetti fleece-peiton hartioilleni. Seuraavaksi merestä nostettiin Robert ja Samuel, ja molemmat saivat omat peitot ympärilleen. Tunsin oloni heikoksi, joten laskeuduin istumaan. Paikallani hytisten seurasin, miten turvamiehet tutkivat Samuelin päätä ja kyselivät tältä kysymyksiä varmistuakseen tämän aivotoiminnasta. Museon opas päivitteli taustalla, kun Luzian tiedustelu voinnistani pureutui tajuntaani. Vakuutin olevani kunnossa väsymystä lukuun ottamatta. Näytti siltä, että Samuelkin selvisi säikähdyksellä.

Seurueemme alkoi tehdä lähtöä pois korkeiden aaltojen ääreltä, jolloin minäkin nousin seisomaan ja ihmettelin, mihin olin kenkäni pannut. Muististani palautui hetki, kun potkin ne jaloistani sen tarkemmin katsomatta suuntaa tai sitä, miten lähellä laiturin reuna oli. Käännyin Luzian puoleen.

“Minulla ei ole kenkiä.”

Assistenttini vilkaisi jalkojani ja kiinnitti sitten oppaan huomion, joka oli viimeinkin lakannut puhumasta.

“Löytyykö teiltä lainakenkiä?”

“Kenkiä?”

“Niin, hänen korkeutensa omat putosivat mereen.”

Opaskin vilkaisi ohuiden sukkiensa verhoamia jalkojani.

”Voimme katsoa löytötavaroista.”

”Voin aivan hyvin kävellä tämän matkan paljain jaloin”, sanoin, sillä en halunnut koko seurueen joutuvan odottamaan, että opas kävisi etsimässä kelvollisia jalkineita.

”En tiedä...”, Luzia sanoi minua katsoen.

”Älä huoli. Olen tottunut pisteleviin kiviin Suomen rantapoluilla kävellessäni, joten tämä matka on pikkujuttu.”

Linnan sisäpihalla vahtimestari tuli meitä vastaan ja roikotti kädessään kukikkaita jumppatossuja. Hän sanoi alkaneensa käydä löytötavaroita läpi heti oppaan puhelun jälkeen, mutta oli löytänyt ainoastaan yhden tossun. Otin ne vastaan, mutta ne olivat lasten mallia. Jos jalkani olisi ollut siro 37 kuten Lillillä, olisin saattanut onnistua venyttämään tossut paikoilleen, mutta nyt yritys olisi turha. Ojensin ne takaisin vahtimestarille ja vedin Luzian sivummalle. En nähnyt paljasjalkaisuuttani muutoin kuin epäasukavusteijänä, mutta olin oppinut, että asiat piti nykyisellään kierrättää myös kuninkaallisen ajattelutavan kautta. Ja sen mukaan olemukseni herätti aitojen takana odottavissa kansalaisissa ja toimittajissa kyseenalaisia ajatuksia. Ajatuksia, jotka löytäisivät sanallisen muotonsa ja tavoittaisivat kuningas Nelionkin. Joten kysyin, mitä Luzia tässä tilanteessa ehdottaisi.

”Saarella on vain ruokakauppa, ja minun jalkani on eri kokoa kuin teidän, joten en valitettavasti voi olla avuksi. Yksi mahdollisuus on, että kuljette paljain jaloin pääsaaren satamaan asti.”

”Voimmeko välttää toimittajat ja kansalaiset?”

”Kyllä. Panen viestin tämän saaren satamavartijoille, että johdattavat ihmiset aiempaa kauemmas. Pääsaaren satamaan saan avustajan tuomaan puhtaan vaatekerran kenkineen niin, että voitte vaihtaa vaatteet lautalla”, Luzia sanoi puhelintaan näppäillen. ”Kampaaja tulee sinne myös.”

”Kuulostaa hyvältä.”

Lautan kapteeni oli meitä vastassa ja ilmoitti, että reissussa kastuneet voisivat mennä henkilökunnan lepohyttyiin. Niinpä minä, Samuel ja Robert suuntasimme sinne, kun muut menivät matkustajatilaan.

Hyttiin oli mahdutettu kapea lavitsa, kaksi puista tuolia ja seinään kiinnitetty pöytätaaso vedenkeittimiseen. Pidimme lyhyen neuvonpidon siitä, kuka asettuisi lavitsalle ja ketkä kaksi puutuoleille. Olimme Robertin kanssa samaa mieltä, että se, joka oli kolauttanut päänsä, oli oikeutettu makuupaikkaan. Samuel mutisi jotain epämääräistä, mutta asettautui pitkäkseen. Kun minä ja Robert olimme istuneet omille paikoillemme, hiljaisuus laskeutui hyttiin. Vaimea moottorin puksutus kantautui seinien takaa ja sen yksitoikkoinen rytmikkyys alkoi unettaa. Suljin silmät ja kuvittelin olevani pehmeässä sängyssäni.

”Menen käymään muiden luona”, Robertin sanat havahduttivat minut kevyestä horroksesta, johon olin huomaamattani vaipunut.

”Tulenko mukaan”, kysyin.

Hän pudisti päätään, poistui ja sulki oven perässään. Samuel avasi silmänsä ja kohottautui kyynärpäidensä varaan.

”Taisi ikävä käydä ylivoimaiseksi.”

”Miten niin?”

”Vaikuttaa siltä, että Robertilla ja Luzialla on meneillään jonkinlaista vispilöiden kauppaamista”, Samuel vastasi ja nousi istumaan.

”En ole huomannut mitään.”

”Sinulla onkin ollut huomio täysin muissa asioissa. Tilanne alkoi olla selvempi siinä vaiheessa, kun molemmat siirrettiin ykköstiimiisi, eikä katseiden kohtaamisilta ja ohimeneviltä kosketuksilta voi välttyä.”

Kurtistin kulmiani ja kaivelin muistilokeroitani, mutta mitään poikkeavaa ei tullut mieleen. Olisi ollut hauska kertoa Teresalle ensimmäisestä palatsissa todistamastani romanssista, mutta se oli vaikeaa ilman todisteita.

”Täytynee seurata paremmin, mitä ympärillä tapahtuu”, sanoin Samuelia katsoen.

”Siitä voi olla yllättävää hyötyä. Miten muuten voit?”

”Eikö minun pitäisi kysyä sitä sinulta? Sinähän se olet kolhinut päätäsi ja melkein hukkunut.”

”Niin kai. Robert ei uskonut silmiään, kun näki sinun riisuutuvan ja hyppäävän mereen. Oli kuulemma kironnut hulluuttasi, koska et vielääkään ymmärrä, kuka olet.” Samuel heitti jalat lavitsan reunan yli ja venytteli selkäänsä.

”Kukahen minä sitten olen?”

“Kruununperijä, jonka ei pitäisi hypätä tuntemattomalta laiturilta helposti korvattavissa olevan turvamiehen perään.”

Väliimme laskeutui hiljaisuus. Jäin miettimään, millaista olisi, jos Samuel vaihdettaisiin toiseen tummapukuiseen. Vaikka olin sitä ensimmäisestä palatsipäivästä asti toivonut, ei ajatus enää tuntunutkaan yhtä houkuttelevalta.

Suljin huoneistoni oven, heitin käsilaukun ja vaatteet sohvalle ja menin suoraan kylpyhuoneeseen. Kamarineidot olivat laskeneet lämpimän kylvyn valmiiksi ja keittiössä odotti kuvun alla myöhäinen lounas. Koda oli käytetty ulkona ja ruokittu, enkä ollut aiemmin tuntenut niin suurta iloa siitä, että käytännön asiat oli tehty puolestani.

Kylvettyäni ja syötyäni menin sängylle makaamaan ja kutsuin Kodan viereeni. Se työnsi päänsä käteni alle, jotta ymmärtäisin sen kaipaavan rapsuttelua. Silitin sen pehmeää päälakea ja mietin edessä olevia velvollisuuksia. Minulla oli toistaiseksi kalenterissa vain yksi ulkomaille suuntautuva edustusmatka, mutta ensi vuonna niitä olisi useampia, kun minun piti käydä tekemässä kaiken muun lisäksi virallinen esittäytymiskierros eri maissa. Se tarkoitti myös sitä, että aikani koiran kanssa vähenisi entisestään. En erityisemmin pitänyt ajatuksesta ottaa sitä lentokoneeseen mukaan, joten ehkä minun oli yritettävä olla Nevernassa läsnä sen elämässä niin paljon kuin mahdollista. Toistaiseksi en ollut onnistunut siinä erityisen mainittavasti. Koiramaiseen tapansa se silti tervehti minua häntä heiluen ja vaikka toisinaan kavahtikin äkkinäisiä liikkeitä, ei sulkenut minua täysin ulkopuolelle. Koira-ajatukseni keskeytyivät, kun Samuelin kuva palasi mieleeni. Teresa oli vitsailnut, että voisin etsiä matkalta miehen itselleni hallitsijahommien ohella. Voisinko syyttää ystävääni siitä, että olin alkanut kiinnittää enemmän huomiota siihen, missä Samuel oli ja mitä sanoi? Miksi Samuel ei voinut olla yksi kasvottomista turvamiehistä, joka jutteli säästä silloin tällöin? Miksi minun oli pitänyt törmätä juuri häneen harhaillessani palatsin metsässä? Kaikki olisi ollut niin paljon yksinkertaisempaa, jos minun olisi tarvinnut huolehtia ainoastaan kuningattareksi kouluttautumisesta. En suinkaan kaivannut miestä sekoittamaan päiviäni ja ajatuksiani entisestään.

Huokaisin ja nousin varovasti pois sängystä, että en herättäisi tyynyä vasten kuorsaavaa koira. Päästäkseni eroon vaikeasti jäsennettävistä ajatuksista siirryin työpöydän ääreen tekemään lakitietouteen liittyviä tehtäviä.

Tuijotin viimeistä monivalintaharjoitusta, eikä minua huvittanut lainkaan perehtyä sen sisältöön. Sitä varten oli olemassa juristeja ja muita ammattilaisia, että heille saattoi soittaa kimurantissa tilanteessa. Avasin nettiselaimen ja klikkailin pitkästä aikaa suomenkieliselle

viihdesivustolle. Nyt, kun Janna ei enää pitänyt minua ajan tasalla viimeisimmistä viihderintaman käännteistä, huomasin kaipaavani jotain kevyttä ajateltavaa valtakunnan asioiden ja petollisten ystävien lomaan.

Suomessa pääotsikoissa pyörivät kuumimmat laulajat, Instagram-mallit ja jääkiekkoilijoiden entiset puoliset. Mietin hetken ennen kuin avasin kuninkaallisten oman alaotsikon. Minun ei tarvinnut selata sivua alaspäin, sillä ensimmäinen otsikko pysäytti. ”Prinsessa seurueineen aamu-uinnilla. Katso kuvat!” Klikkasin artikkelin auki. Pääkuvassa olin laiturilla vaatteet litimärkinä, tukka roikkuen ja taustalla turvamiehet nostivat Samuelia laiturille. Tekstissä spekulointia mahdollisia syitä pulahduksille, kyseenalaistettiin sopivuuttani kuninkaalliseksi ja lopussa oli toinen kuva, jossa kävelin ilman kenkiä rinnettä ylös. Turisteja linnassa ei ollut, joten kuvan oli ottanut joku henkilökuntaan kuuluva. Olin kuvitellut, että vierailukohteissa oleviin ihmisiin olisi voinut luottaa. Ilmeisesti tilaisuuden tullen kuka tahansa oli valmis unohtamaan hyvät käytöstavat. Painoin läppärin kannen kiinni ja nojauduin tuolin selkänöjää vasten taivuttaen päätäni taaksepäin. Yksi pulahdus, jonka pohjalta oli laadittu niin luonne-, mielentila- kuin vartaloanalyysikin. Joista yksikään ei ollut imarteleva.

Suoristauduin ja nousin ylös tuolista. Hain puhelimen yöpöydältäni ja olin soittamassa Luzialle, kun aloin ajatella. Kyseessä oli kuitenkin vain yksi lehtijuttu, muutama kuva, joissa minulla oli vaatteet päällä. Janna oli esitellyt vastaavia juttuja muista kuninkaallisista tuostakin ja sanonut, että hovi ei ikinä reagoinut pieniin juoruihin. Kantaa otettiin vasta siinä vaiheessa, jos mediassa pyörivä huhu olisi jollain tavalla merkittävä haitta kuningasperheen turvallisuudelle tai maineelle. Sellainen saattoi esimerkiksi olla äänitallenne. Tuijotin kamarineitojen rypyttömäksi petaamaa sänkyä ja tajusin odottaneeni liian kauan Lillin vastausta. Olin saanut nauhoitteen tiistaina ja nyt oli jo perjantai. Nauha ei kuitenkaan ollut vuotanut, sillä se ei olisi mennyt hovin lehdistöväeltä ohi, joten ei Lillikään ollut asialle mitään tehnyt. Onneksi. Aloin katua, että olin edes yrittänyt selvittää asian yksin, kun Lillin oli niin helppo jättää vastaamatta, jos yhteyttä otti vain minun vähäinen persoonani. Niin kovasti kuin olisin halunnut haudata asian ja kääntää katseeni toiseen suuntaan, en voinut enää tehdä niin, koska en tiennyt, miten suurta vahinkoa nauhoite voisi hoville tehdä. Eivätkä omat kykyni riittäneet ratkaisemaan asiaa. Olisinpa edes saattanut asian tiimini tietoon välittömästi. Tässä vaiheessa oli turhaa yrittää keksiä kelvollista selitystä sille, miksi olin päättänyt olla hiljaa.

Aloin uudestaan selata puhelimeni yhteystietovalikkoa ja päädyin Luziaan. Hän tuskin tulisi linjoja pitkin kimppuuni ja ainakin esittäisi ymmärtävänsä. Hän vastasi kahden häilytyksen jälkeen ja sovimme tapaavamme minulle jo tutuksi tulleessa kirjastossa.

LUKU 25

Luzia istui tumman pöydän ääressä ja tuijotti kannettavaa tietokonetta edessään. Hän oli juuri kuunnellut nauhoitteen. Vaimeasti totesin, että puheita oli editoitu reilulla kädellä, mutta sanat valitettavasti olivat minun ja kerroin samalla myös Samuelin havainnot Lillin käyttäytymisestä. Seisoin pöydän toisella puolella ja pyöritin sormusta sormessani odottaessani Luzian ensimmäisiä sanoja.

Hän nosti katseensa tietokoneesta minuun, mutta ei näyttänyt vihaiselta tai pettyneeltä, joten uskalsin päästää keuhkoihin pakkautuneen ilman ulos.

”No?”

”Nauhoite ei ole aivan niin paha kuin mitä puheittenne perusteella oletin. Väärissä käsissä se voi ehdottomasti saada kansan suhtautumaan teihin erittäin negatiivisesti pidemmäksi aikaa. Mitä siskonne tarkalleen ottaen sanoit tekevänne seuraavaksi?”

”Hän kuulemma aikoo antaa nauhoitteen sellaiselle taholle, jonka kautta sen saa leviämään ympäri Eurooppaa.”

”Onko hän ollut yhteydessä huvipuiston jälkeen?”

Kerroin saaneeni vain yhden ”palaan myöhemmin” -viestin, mutta en muuta. Teresakaan ei ollut ilmoittanut, että olisi saanut Jannalta minkäänlaista vastausta.

Luzia nyökkäsi ja nousi seisomaan.

”Minun on soitettava näin aluksi PR-päällikölle, lakiosastolle ja turvallisuuteen. Palaan pian.”

Hymyilin väkinäisesti, kun Luzia poistui kirjastosta. Olisipa hän sanonut hoitavansa asian huomaamattomasti ja vaivattomasti, kuten hän järjesti kaiken muunkin. Ehkä olin nyt mokannut tavalla, jota ei voinut korjata muutoin kuin panemalla minut elinikäiseen arestiin. Otin hyllystä kirjan käteeni ja pakotin ajatukseni keskittymään siihen sen sijaan, että olisin vahtinut minuitteja ja rakentanut kauhukuvia.

Oven avautuessa panin kirjan takaisin paikoilleen. Luzian perässä asteli viisi muuta ihmistä. Ruskeaan jakkupukuun pukeutunut PR-päällikkö, tuttuun purppuratakkiin pukeutunut Vasconcelos kollegoineen, Samuel ja tämän ohimoilta harmaantuva esimies, jonka olin nähnyt kerran, kun minulle oli esitelty talon henkilökuntaa ensimmäisellä viikolla. Mies ei tehnyt kenttätöitä vaan vastasi operatiivisesta puolesta, ja viime päivien perusteella vaikutti, että hän antoi Samuelille paljon päätös- tai vaikutusvaltaa mitä minuun tuli. Olisin halunnut sanoa miehen läsnäoloa tarpeettomaksi, mutta enhän minä vielä hahmottanut edes puoliksi, miten

työtehtävät palatsissa jakaantuivat. Ja ehkä nyt oli tarve kahdelle sellaiselle, jotka osasivat arvioida Lillin motiiveja ja liikkeitä. Suostuin mihin tahansa, kunhan minun ei tarvinnut käydä kuuntelemassa moitteita kuninkaan pakeilla tai joutua keskelle kansainvälisen median ryöpytystä.

Tulijat istuivat pöydän ympärille ja minä toiseen pätyyn. Luzia pani muistitikun tietokoneeseen, ja kuuntelin jälleen kerran omaa kyllästynyttä ääntäni, kun kritisoin kuninkaallisten tarpeellisuutta, harmittelin menettämäni vapautta ja sitä, etten uskonut uhrauksien olevan sen arvoista. Puheenvuoroni jälkeen huoneeseen lankesi hiljaisuus ja pystyin katsomaan ainoastaan Luziaa.

”Toistaiseksi nauha ei ole missään medioissa, videopalveluissa tai julkisesti saatavilla, joten on syytä olettaa, että kruununprinsessan sisarpuoli on malttanut odottaa vastauksia vaatimuksiinsa”, Luzia sanoi ympärilleen katsoen.

”Meilläkö ei ole konkreettisia todisteita neiti Rantamalmin kiristyspyynnöistä”, Vasconcelos kysyi.

”Ei ole”, vahvistin ja jätin korjaamatta, että Lilli oli rouva.

”Se mutkistaa tilannetta.”

”Asiaan on joka tapauksessa reagoitava pikimmiten. Jo se, että saimme kuulla asiasta kaksi päivää myöhässä, on syönyt meiltä kallisarvoisia tunteja”, Samuelin esimies sanoi.

”Tekemäni arvion mukaan on syytä olettaa, että neiti Rantalmi tulee tekemään kaikkensa tahtonsa läpi saadakseen”, Samuel sanoi katsoen vuorollaan pöydän ääressä istujia. ”Mitä todennäköisimmin hänen katkeruutensa sumentaa kyvyn ajatella järkevästi.”

Vasconcelos nyökytteli päätään.

”Aivan, aivan. Ehdotan, että minä ja kollegani lähdemme tapaamaan häntä ja kerromme seuraukset, jos hän julkaisee nauhoitteen.”

”Ja entä kun olette poistuneet paikalta? Lillin tapauksessa pelkät puheet ja kehotukset eivät estä häntä toteuttamasta suunnitelmiaan. Hänet on ajettava nurkkaan, niin sanoakseni”, sanoin ja aloin taas pyöritellä sormustani.

”Jos saisimme hänet allekirjoittamaan salassapitositoumuksen, hänen olisi vaiettava vankeustuomion uhalla”, Vasconcelosin polkkatukkainen kollega sanoi.

Siirsin katseeni leveäkasvoiseen naiseen ja mietin. Lilli oli ollut huvipuistossa varma yliotteestaan. Kenties hän luotti siihen, että sisaruutemme olisi minulle korvaamaton. Ja että en tekisi mitään, mikä loukkaisi vanhempiamme. Punnitsin mielessäni mahdollisuutta soittaa bonusäidilleni. Voisin kysyä, oliko hän tietoinen Lillin puuhista ja millä saisin tämän pois kimpustani. Voisin selittää tilanteen ennen kuin tekisin mitään, mikä voisi pysyvästi haitata

välejämmen. Valitettavasti vain en voinut olla varma, että bonusaitini vastaisi puheluun, koska oli jättänyt viestitkin huomiotta. Eikä minulla ollut aikaa odottaa taas kahta päivää, että joku sukulaiseni vastaisi yhteydenottoyrityksiini.

Pöydän ympärille kokoontuneita pohtivia kasvoja katsoessani tajusin, että liian usein olimme Lillin kanssa vetäneet äidin mukaan kiistojemme erotuomariksi, ja nyt voisin valita hovin palkkalistoilta kenet tahansa sopivan tekemään saman. Kohensin asentoani ja nostin kädet pöydälle eteeni.

”Entä jos minä menisin tapaamaan Lilliä? En saa häntä luopumaan vaatimuksistaan, mutta kenties pystyisin provosoimaan tunnustuksen. Jos voimme puolestaan nauhoittaa hänen puhettaan, saisimme siten todisteen kiristyksestä ja lakiosasto voi tehdä, mitä lakiosasto tekeekään.”

Huoneessa olijat muuttuivat mietteliään näköisiksi, kunnes polkkatukka otti ensimmäisen puheenvuoron.

”En erityisemmin pidä ajatuksesta, että toimisimme samalla tavalla salaa kuten hän.”

”Rehelliset keinot tuskin toimivat tässä tilanteessa”, huomautin.

”Aina on vaihtoehtoja”, Samuel sanoi.

Käännyn katsomaan häntä.

”Onko ehdotuksia?”

”Hmm. Saattaa ollakin”, Samuel aloitti, vaihtoi muutaman vaimean sanan esimiehensä kanssa ja jatkoi: ”Olemme samaa mieltä siinä, että te voisitte mennä tapaamaan sisartanne. Mutta sen sijaan, että lähtisimme salanauhoituksiin, pelaamme avoimin kortein.”

Samuelin esimies nyökkäsi ja katsoi jokaista vuorotellen. Aivan samaan tapaan kuin Samuel hieman aiemmin. Joko he olivat työskennelleet yhdessä liian pitkään tai käyneet jonkin koulutuksen, jossa neuvottiin ottamaan katsekontakti, kun käsillä oli ongelmatilanne.

”Voisimme soveltaa erään aiemman tapauksen ratkaisupohjaa. Antaisimme sisarenne olettaa, että olette suostumassa hänen vaatimuksiinsa ja viette hänelle allekirjoitettavia asiakirjoja. Samuelin kertoman perusteella hän tulee olemaan niin tohkeissaan saamastaan ’voitosta’, että tuskin vaivautuu kiinnittämään huomiota salassapidon jokaiseen kohtaan. Allekirjoituksen jälkeen hän ei saa paljastaa mitään hoviin liittyviä asioita, jos ei halua maksaa sakkoja tai pahimmillaan joutua vankilaan.”

Katsoin vanhempaa, syvästi ruskettunutta miestä sulatellen kuulemaani. Vaihtoehto kuulosti rehellisemmältä kuin omani, vaikka ei silti aivan täyttänyt puhtaalla pakalla pelaamisen kriteereitä. Samassa muistin, että olin unohtanut kertoa Jannan osuudesta nauhoituksen koostamisessa muille kuin Luzialle. Nopeasti vedin yhteen historiani entisen

kollegani kanssa ja sen, että hän oli mukana siskoni keittämässä sopassa ja että Janna tiesi myös biologisen isäni nimen.

Huoneen valtasi uusi hiljaisuus ja mitä pidempään se jatkui, sen nihkeämmiksi käteni muuttuivat.

Lopulta Vasconcelos rykäisi.

”Aivan, aivan. Ei ole syytä huolestua, sillä saamme tämänkin asian järjestettyä samalla kertaa ja samoilla sopimuksilla.”

Polkkatukkainen kollega nyökkäsi ja katsoi minua päätänsä parin asteen verran kallistaen.

”Juuri näin. Laadimme sopimukset standardipohjalle, jossa on aina seuraamukset salassapidon rikkomisesta. Lisäämme muutaman kohdan muiden joukkoon, joilla varmistamme, että emme kuule heistä jatkossakaan. Jos on syytä olettaa, että pääsy palatsiin on kaksikon tärkein tavoite, he tuskin näkevät tarpeellisenä edes ajatella lehdille lavertelua, kunhan saavat nimet paperiin. He arvatenkin kokevat rangaistukset heitä koskemattomina sivuseikkoina, koska ovat saavuttaneet haluamansa.”

Pöydän ääressä nyökkäiltiin, ja ymmärsin, miten yksinkertaisen selkeää asian olisi pitänyt olla heti alusta alkaen. Enhän ollut itsekään täysin ajatuksella lukenut kaikkia saamiani asiakirjoja läpi, kuten en lukenut eri palveluiden rekisteriotteita tai edes laitteiden käyttöohjeita. Onneksi Lilli ja Janna eivät olleet asiassa minua parempia.

Reilu pari tuntia myöhemmin nousin autosta pääkaupungissa sijaitsevan Sarandovan punertavan linnan sivuoven edustalla. Aurinko kurkisteli ohuiden pilvien takaa, mutta ei vielä ollut saanut vesilätäköitä kuivumaan eikä iltaa lämpenemään. Metalliaitojen takaa puuttuivat ihmiset ja toimittajat, joten hetki oli poikkeuksellisen rauhallinen. Kun olin ollut yhteydessä Lilliin ja Jannaan ja ilmoittanut asiani, oli vastaus tullut ja tapaaminen järjestynyt ilman ongelmia ja nikotuksia. He olivat olleet hotellin uima-altaalla, mutta lupasivat järjestää itsensä linnalle heti, kun se minulle sopi. Olin puhelun jälkeen miettinyt, miten Janna oli noin vain keksinyt alkaa nauhoittaa puheitani, koska hänen ensimmäinen ajatuksensa ei voinut olla paljastuskirjan kirjoittaminen. Hänen aiempia puheitaan kerratessani, olin tullut siihen lopputulokseen, että hän oli päättänyt tallentaa niitä silkasta mielenkiinnosta ja siinä mielessä, että voisi kerrata puheeni, jotta voisi yhdistää niitä netistä löytyviin juoruihin. Vaikkei hän aina tuntunut pysyvän mukana minun ja Teresan keskusteluissa, niin julkkisten suhdekuvioissa ja sukupuiden muistamisessa hän oli omaa luokkaansa. Mikäli päätelmäni oli oikea, oli Lillillä käynyt tuuri, että sai pyytämättä lisämateriaalia suunnitelmansa toteuttamiseen. Tai sitten

jokainen kateuskärpäsen puraisema läheiseni oli päättänyt varmuuden vuoksi nauhoittaa puhumisiani, koska uskoivat tarvitsevansa ja hyötyvänsä niistä jossain vaiheessa. Onneksi bonusäitini ei osannut käyttää puhelimen nauhoitustoimintoa, joten olisin turvassa sen jälkeen, kun Janna ja Lilli oli hoideltu.

Juristikaksikko sekä osa turvamiehistä olivat menneet edeltä valmistelemaan tapaamista. Turvamiehet sopivat sisäänpääsyoimista Sarandovan vahtimestareiden kanssa ja juristit puolestaan huolehtivat omassa työtilassaan asiakirjojen yksityiskohdat kuntoon. Olimme sopineet, että saapuisin paikalle vasta, kun käytännön asiat olivat hoidossa. Kun lavasteet olivat kunnossa ja ohjaaja paikallaan, oli näyttelijän vuoro astua näyttämölle. Hallita hermonsaa ja olla vakuuttava.

Tuijotin metalliporttien takana siintävää kaupungin siluettia ja päätin, että pystyisin pitämään tunteeni kurissa, jotta Janna ja Lilli eivät saisi aihetta epäillä tapaamisen luonnetta. Toista tilaisuutta tuskin tulisi. Silmäkulmastani huomasin Samuelin pysähtyvän viereeni.

“Arvasin kyllä, että Lillin viimeaikaiset puheet anteeksiannosta ja perhesuhteiden tärkeydestä eivät olleet täysin aitoja. En silti oikeasti uskonut, että hän olisi valmis mustamaalamaan minua ja vielä julkisesti”, sanoin seuraten pienikokoisen linnun kaartelua yläpuolellamme.

“Ammatin varjopuolia.”

Käänsin katseeni Samueliin.

“Sinä näit heti, että ongelmia on luvassa ja varoititkin. Minä halusin pitää kiinni jostain haavemaailman perhekuvasta.”

Samuel kohautti olkiaan vaisusti hymyillen.

“Valitettavasti ystävien ja perheenjäsenten todellinen luonne paljastuu, kun läheinen rikastuu tai nousee maineeseen, ja sinulle on käynyt molemmat. Kuninkaalliset joutuvat vastaaviin tilanteisiin tuon tuostakin. Aina löytyy joku iilimato, joka yrittää saada edes pienen palasen itselleen.”

”Niinpä niin.” Aiempi taistelutahtoni tuntui karkaavan pihan poikki väreilevän tuulen mukana jonnekin vuorien toiselle puolelle.

”Teidän korkeutenne, meidän pitäisi mennä”, Luzia sanoi Samuelin viereen ilmestyttyään.

Nyökkäsin ja lähdin kohti sivuovea toivoen parasta.

Lilli ja Janna oli ohjattu toisen kerroksen kulmakabinettiin, joka sijaitsi lähimpänä päähallia. Kuninkaalliset tapasivat siellä matalamman profiilin vieraita, kun arvoasteikossa

korkeammalla olevia tavattiin kolmannen kerroksen tiloissa. Molemmat tilat oli suljettu yleisöltä, vaikka he muutoin pääsivät kiertämään linnassa pientä pääsymaksua vastaan.

Juristit ja kaksi turvamiestä odottivat leveässä ja Aureon palatsiin verrattuna pelkistetympään sisustetussa käytävässä kabinetin ulkopuolella, kun saavuin paikalle Luzian ja neljän turvamiehen kanssa. Heidän joukossaan seisoivat myös pitkänhuiskea mies, jota en ollut aiemmin tavannut. Meidät esiteltiin ja selvisi, että hovi oli hälyttänyt paikalle suomea osaavan tulkin, vaikka olimme sopineet, että keskustelu tuli käydä englanniksi. Kuka tulkki-idean oli keksinytkin, oli osannut ennakoida, että jotain oleellista voisi mennä ohi, koska Lilli tai Janna voisi missä tahansa vaiheessa vaihtaa kielen suomeksi.

”Kaikki on valmista”, Vasconcelos sanoi sen jälkeen, kun olimme kertaalleen käyneet läpi, mikä oli kenenkin rooli ja miten etenisimme.

Robert ja Samuel kääntyivät avaamaan puiset pariovet. Minulla tuli samanlainen halu paeta kuin silloin, kun olin mennyt tapaamaan Augustaa ensimmäistä kertaa. Valitettavasti nytkään minulla ei ollut mahdollisuutta perääntyä.

”Voitteko te tulla mukaan”, kysyin katsoen Samuelia ja Robertia.

Vasconcelos rykäisi.

”Oikeastaan tämä ei ole sellainen asia, että heidän pitäisi tai edes kuuluisi olla paikalla.”

”Voisimmeko tehdä poikkeuksen? Onhan tilanne muutenkin erikoinen, ja suoraan sanottuna tarvitsisin hieman taustatukea.”

Seurasi nopeaa katseidenvaihtoa ja lähes äänettömiä sanoja käytävässä seisovien kesken, jonka jälkeen Vasconcelos nyökkäsi.

”Hyvä on. Perustelkaamme se sillä, että emme voi olla varmoja reagoivatko sisarenne ja hänen ystävänsä fyysisesti.”

Nyökkäsin ja jätin korjaamatta, että Janna oikeastaan oli minun ystäväni. Tai oli ollut.

Lilli ja Janna seisoivat tummaseinäisen huoneen keskellä olevan pitkän pöydän vieressä. Kaksikko oli pukeutunut samantyyliisiin jakkupukuihin, ja epäilin heidän tehneen ostokset viime hetkellä, koska he halusivat hakea jonkinlaista tyyliä ratkaisevalle allekirjoitushetkelle. Toivottavasti he eivät olleet vinguttaneet luottokorttejaan turhan innokkaasti siinä toivossa, että lasku siirrettäisiin hovin maksettavaksi. Pieni piru olkapäälläni kuiskasi, että toivottavasti he olisivat tehneet niin. Siinä olisi lisäpiste tulevalle opetukselle.

Lilli ja Janna keskeyttivät matalaäänisen keskustelunsa ja kääntyivät katsomaan minua, jonka jälkeen molempien katseet liukuivat takanani oleviin ihmisiin. Jannan suu pyrki hymyyn, mutta Lillin ilme kovettui, kun hän tuli luokseni.

”Emmekö me todella voi tavata sinua ilman, että tuo kirvesmurhaaja on mulkoilemassa taustalla? Ja tämä huonekin on naurettavan pieni. Eihän täällä ole edes sohvaa.”

Sentään hänellä oli sen verran tilannetajua, että ei huutanut epäkohteliaisuuksia niin, että huone raikui. Katsoin häntä suoraan silmiin.

”Vain tämä järjestyi lyhyellä varotusajalla.”

”Nii-in, viimeksi tosiaan opimme, että sinulla ei ole täällä edes nimellistä sanavaltaa.”

Janna irrotti räpsyvät silmänsä turvamiehistäni ja hymyili minulle.

”Milloin menemme asiaan?”

”Juristini ovat valmistelleet tarvittavat asiakirjat allekirjoitettavaksenne. Niihin kuuluu salassapitositoumus. Lisäksi keskustelu on tästä eteenpäin käytävä englanniksi tilaisuuden merkittävän luonteen vuoksi”, vastasin ja polkkatukka astui lähemmäs. Nainen avasi kansionsa, asetti sopimukset pöydälle ja laski molempien päälle kuulakärkikynät.

”Kun olemme nämä allekirjoittaneet, olemmeko sitten hovin jäseniä”, Janna kysyi.

”Ette vielä. Allekirjoituksen jälkeen voimme käynnistää prosessin”, vastasin.

Lilli siristi silmiään minua katsoessaan.

”Miksi emme voi tehdä toisinpäin? Haluan jonkinlaisen takuun siitä, että et seuraavassa hetkessä heivaa meitä pihalle.”

Tein kaikkeni, jotta ilmeenikään ei värähtänyt tai äänensävyäni muuttunut.

”Minäkin allekirjoitin ensimmäisenä salassapidot, vaikka olen kruununperijä.”

”Hmph. Kukapa sinun titteliä olisi ehtinyt unohtaa?”

En ollut varma, oliko Lillillä erityinen tarve haastaa riitaa vai oliko hän vain hermostunut. Ehkä hän osasi aavistaa, että jos hän ei nyt onnistuisi, ei toista mahdollisuutta tulisi hänellekään.

”Tarkoitin vain, että salassapito vaaditaan aivan kaikilta.”

Janna veti paperipinon eteensä ja nyökkäsi.

”Lilli, se on totta. Laivalla meidän piti allekirjoittaa vastaava. Ei Baltic Sea Starilla, kuten ei hotelleissakaan, saanut ulkopuolelle kertoa, ketä julkkiksia meillä majoittui tai paljastaa mitään laivan liiketoiminnasta. Enhän minä niistä liikejutuista nyt edes ollut kiinnostunut, mutta samalla sopparilla hoidettiin kaikki asiat. Se tosin oli sähköisessä muodossa, mutta ehkä hovi arvostaa perinteitä.”

Minusta kuulosti siltä, että Janna yritti puhetulvallaan vaimentaa omaa epävarmuuttaan, mutta oikeassahan hän oli ja toivoin, että hänen sanansa nopeuttaisivat puumerkkien piirtymistä paperiin.

Janna silmäili ehtoja pöydän ylle kumartuneena ja lisäsi:

”Näissä näyttäisi olevan aika normaaleja seuraamuksia siitä, jos sopimusta rikkoo.”

”Minusta tuntuu oudolta, että Olivia suostui tähän niin helposti”, Lilli sanoi Jannaa katsoen.

”Ette antaneet vaihtoehtoja”, huomautin.

”Hän on saanut aikaa ajatella ja huomannut, että vaateemme ovat perusteltuja”, Janna sanoi kommenttini sivuuttaen.

”Ymm. Kenties.” Lilli kohautti olkiaan, ja kaksikko istui alas.

Huone hiljeni, kun naiset lukivat lakitekstiä läpi. Siirsin kädet selkäni taakse ja räpläsin sormustani, joka oli ollut pelastukseni tänään. Vilkaisin mukanani tulleita hovin työntekijöitä ja tulkkia, mutta he kaikki seisovat paikoillaan ilman hartioiden kireyttä tai vispaavia jalkoja. Ehkä jonain päivänä minäkin oppisin saman.

”Eikö tämä ole vähän liioiteltua? Että jos paljastamme mitään hovin asioita julkisuuteen, meitä voidaan rangaista vankeudella?” Lilli kysyi Vasconcelosilta. ”Ja että tämä koskee myös aiempia keskusteluita, joita olemme Olivian kanssa käyneet.”

Vasconcelos pysyi paikallaan yhtä ilmeettömänä kuin oli ollut koko ajan.

”Koska kyseessä on koko maan edustajaa koskevat asiat, ovat seuraamukset täysin normaaleja. Meidän on oltava varmoja, että ymmärrätte tilanteen vakavuuden ja sen, millaisessa asemassa olette, kun keskustelemme tulevaisuudestanne hovissa.”

”Tarkoittaako tämä sitä, että jos meistä puhutaan pahaa, ovat seuraamukset vastaavia”, Janna kysyi katse kirkastuen.

”Ei aivan. Laadimme teille omakohtaiset sopimukset, joten yksityiskohtia on mahdollista hioa”, polkkatukkainen sanoi.

”Kuulitko, Lilli? Meidän elämämme muuttui juuri”, Janna sanoi ja siirtyi nopeasti viimeiselle sivulle ja raapusti sinne nimensä lukematta viimeisiä rivejä. Hän työnsi paperin eteenpäin ja nuorempi juristi asetti sen kansioonsa.

Lilli nosti kynän pöydältä ja kääntyi katsomaan minua.

”Kai ymmärrät, että jos yrität jollain tavoin huijata meitä, olet pulassa?”

”Miten niin?”

”Ensinnäkin”, sisareni sanoi vaihtaen kielen suomeen ja osoitti kynällä minua, ”mieti, millaisen pettymyksen aiheutat äidille, jos hän saa tietää, että olet tarkoituksellisesti pettänyt minut ja ajatellut vain omaa napaa ja Nevernan mainetta. Toisekseen. Sinulla ei ole varaa menettää enempää ystäviä, joten me kai olemme kultaakin arvokkaampia. Jos suututat minut, muista, että osaan imitoida sinua aika hyvin ja voin laatia lisää nauhoitteita.”

Tuijotin Lilliä. En edelleenkään voinut uskoa, että hän oli vajonnut näin alas. Vain rahan ja maineen takia. Vain näennäisesti paremman elämän vuoksi. Normaalioloissa olisin käskenyt häntä oikein kunnolla pohtimaan, kuka vaikutti itsekkäältä ja kehottanut häntä lähtemään taakseen katsomatta. Mutta hänen nimensä ei ollut vielä viivalla. Olin kuitenkin tyytyväinen, että Lilli oli sanonut äskeiset sanat ääneen ja että tulkki oli tuotu mukaan. Vaimealla äänellä hän käänsi Lillin sanomiset nevernaksi. Onneksi Lillin kielitaito oli ruostuneempi kuin minulla, ja hän näytti olevan niin keskittynyt itseensä, ettei kiinnittänyt taustapuheisiin huomiota. Nyt hovin työntekijät olivat saaneet omin korvin kuulla, että Lilli oli valmis kiristämään minua. Kuninkaallisen kohdalla sen täytyi olla riittävän iso peruste saamaan Lillille kenties ikuinen maahantulokielto Nevernaan.

Kun näin, että tulkki ei enää puhunut, katsoin Lilliä ja sanoin vaihtaen kielen takaisin englanniksi:

”Osittain vanhempiemme takia olen valmis suostumaan tähän. Ja haluan lisäksi tuttuja kasvoja palatsiin.” Odotin salaman lävistävän linnan ylimmät kerrokset ja käräyttävän minut valheeni takia, sillä mitään niin paksua en ollut luritellut pitkään aikaan. Jopa Samuelille esittämäni hätävalheet palatsin metsässä harhailemisesta olivat pientä tähän verrattuna.

”Uskon häntä, allekirjoita sinäkin”, Janna sanoi puoliääneen Lillille, joka nousi seisomaan ja tuli aivan eteeni. En perääntynyt, kun Lillin katse pureutui silmiini.

”Tiedä tämä. Jos millään tavalla yrität vedättää minua, meitä, niin se tulee olemaan sinun viimeinen teko.”

Onnistuin olemaan hymyilemättä. Siskoni sinetöi juuri oman kohtalonsa. Vaikka hän oli sanonut sanat lähes kuiskaten ja jälleen suomeksi, oli huoneessa niin hiljaista, että jokainen oli ne taatusti kuullut. Nyökkäsin ja pysyin vaiti. Lilli kääntyi, kumartui pöydän ylle ja kirjoitti nimensä paperiin ja ojensi sen polkkatukkaiselle juristille, joka pani sen kansioonsa Jannan sopimuksen seuraan.

”No niin. Se siitä. Lähdemmekö heti meidän palatsiin”, Lilli kysyi englanniksi sen näköisenä kuin mitään uhkauksia ei olisi koskaan sanonutkaan.

Katsoin hänen olkansa yli juristikaksikko. Vasconcelos nyökkäsi. Samuel ja Robert kääntyivät avaamaan huoneen ovet ja annoin hymyn nousta kasvoilleni.

”Tilanne on se, että kummallakaan teistä ei ole nyt tai tulevaisuudessa asiaa palatsiin. Te ette tule saamaan titteliä tai kuningasperheen rahoja käyttöönne. Allekirjoittamassanne sopimuksessa yksityiskohtaisesti määritellään, että jatkossa ette saa puhua sanallakaan mistään hoviin liittyvästä. Ette edes siitä, mikä oli äidinkieleni numero yläkoulussa. Omat kopionne salassapidoista saatte pitää ja halutessanne näyttää niitä lakimiehille Suomeen päästyänne. He

tulevat vahvistamaan, että dokumentit ovat päteviä, samoin rikkomuksista tulevat seuraamukset.”

”Mitä?” Janna kiljaisi, kun Lilli aukoi ja sulki suutaan kuin olisi hukkumaisillaan.

”Täysin laillisesti ja todistajien läsnä ollessa teiltä on evätty kaikki mahdollisuudet tehdä mitään vaatimuksia”, sanoin.

Janna katsoi minua silmät pyöreinä.

”Juurihan sinä sanoit...”

”Sanoin, mitä sanoin. Olen yksinkertaisesti pirun kyllästynyt siihen, että yritätte hyötyä minusta. Jos tosiaan olisitte malttaneet antaa minulle aikaa, olisin saattanut harkita teidän sisällyttämistä lähipiiriini. Olisimme vaikka voineet viettää lomaa kuninkaallisten talvimökillä Alpeilla.”

Molempien kasvot venähtivät.

“Mikä sinuun on mennyt? Olit ennen mukavampi”, Janna sanoi päätään pudistaen.

”Minuun? MINUUN? Minä en ole se, joka tässä yrittää kiristää itselleen etuuksia. Miksette voi vain kadota maan pinnalta kuten muutamat muut ystäväni?”

Janna avasi suunsa, mutta Lilli ennätti ääneen ensin.

“Siksi, että sinä valehtelit meille molemmille. Jätit kertomatta, että sinulla on ollut yhteyksiä kuninkaalliseen perheeseen. Olet tavannut heidät lapsena, saanut rahaa ja ties mitä muuta, mitä et ole kertonut. Tuskin sinulle tämä kruununperimysjuttukaan yllätyksenä tuli. Ja kaiken tämän keskellä pidät kiinni omista etuoikeuksista. Ei luulisi olevan sinulta pois, että helpottaisit kahden pienen ihmisen elämää. Olen kyllästynyt Suomeen ja siihen, että en voi matkustella kuten sinä ja vanhempani. Ja Janna on kyllästynyt olemaan sinun varjossa ja siihen, että olet olevinasi tähti laivalla.” Lillin äänenvoimakkuus oli noussut asteittain puheenvuoron aikana ja kielikin vaihtunut takaisin suomeen.

Katsoin häntä päätäni pudistaen.

“Monestiko se pitää sanoa? En oikeasti tiennyt kaikkea aiemmista tapahtumista Nevernassa, ja ne mistä tiesin, oli pakko jättää pimentoon sinulta. Syyt olen jo kertonut. Eikä minun tehtäväni ole ratkaista teidän ongelmianne.”

”Kyllä sinun...”, Janna yritti sanoa väliin, mutta keskeytin hänet.

”Te olette juuri ilmoittaneet olevanne valmiita kiristämään minua. Ja kenties jopa teidän logiikallanne pystyy päättelemään, mitä kuninkaallisen kiristämisestä voi seurata.”

Lillin silmät leimusivat ja Janna katseli hätäntyneenä ympärilleen. Pysyin vaiti, sillä olin sanottavani sanonut. Olin kyllästynyt molempien naamoihin ja ääniin. Halusin heittäytyä pehmeään sänkyyni, vetää peiton leukaani ja syödä levyn suklaata.

”Olet varmasti perinyt sinun luonteen biologiselta isältä”, Lilli sanoi ja katsoi minua haastavasti. En ehtinyt peittää hämmästystäni, josta hän silminnähdessä ilahtui. ”Kas, et arvannut, että minäkin tiedän jotain sinua enemmän.”

”Mitä olet saanut selville”, Janna kysyi Lilliltä.

Siskoni hymyili.

”Juttelin äidin kanssa. Sain kuulla, että Olivian isä onkin minun setä ja olemme kuin olemmekin aatelista sukua.”

”Mitä se osaltasi tarkoittaa”, Janna kysyi.

”Se minun täytyy selvittää vielä tarkemmin”, Lilli sanoi ja kääntyi takaisin puoleeni, ”mutta ensin haluaisin tietää, mitä sinä haluat tähän sanoa?”

”Tiesin kyllä sen, että olemme oikeasti sukua.”

”Pfh. Tietysti tiesit! Tiesitkö myös sen, että äiti häpesi hänen veljen toimia niin paljon, että vaihtoi sukunimensä suomalaiseen versioon? Hän ei halunnut tulla yhdistetyksi siihen playboyihin, joka kaatoi naisia maailman joka kulmalla. Tiesitkö senkin, että äidin ja veljen välit tulehtuivat ja katkesivat kokonaan hieman sen jälkeen, kun olit syntynyt? Eivätkä ne koskaan parantuneet. Eli toisin sanoen on sinun vika, että äiti joutui kärsimään ja että Nevernan hovi on vaikeuksissa.”

Kuuntelin Lillin avautumista keskeyttämättä. Oliko isäni todella onnistunut sekoittamaan niin monen ihmisen elämän?

Lilli veti henkeä ja innostuneena jatkoi:

”Entä tiesitkö, että äiti otti sinut osaksi perhettä siksi, että olit samaa verta? Vaikka joutui samalla salaamaan sen, että tiesi hovin asioista ja suhdekiemuroista enemmän kuin sinun huithapeli-isä. Äidin perhevietti ja sydän oli niin suuri, ettei välittänyt muusta kuin siitä, että pieni lapsi sai mahdollisuuden kunnon elämään. Ja miten sinä meidät siitä palkiset! Jättämällä ulkopuolelle ja pakottamalla allekirjoittamaan typerää papereita!”

Olisin halunnut tehdä tarkentavia kysymyksiä, sillä nähtävästi Lahja oli kertonut Lillille enemmän kuin minulle. Se siitä ”en halua puhua aiheesta yhtään enempää” -kommentista sitten. Mutta tiesin myös, että en voisi näyttää Lillille olevani hippustakaan kiinnostunut. Hän saisi siinä hetkessä haluamansa valta-aseman itselleen. Ounastelin, että bonusäidiltänikään tuskin saisin enää yhtään vastausta. Nähtävästi hovin valta päihitti tässäkin kohtaa ihmisten aidot tunteet, vaikkakin hieman toisin kuin miten kuningas Nelio asiasta minulle paasasi. Lahja vain pystyi tekemään sen valinnan, että jättäytyi hovin ulkopuolelle ja suostui siihen, että valinnan hintana oli luopuminen yhdestä tyttärestään.

Astuin askeleen taaksepäin ja nostin käteni ilmaan vaihtaakseni siskoni.

”Lilli, nyt riittää! Voit olla ihan mitä mieltä haluat, minua ei suoraan sanottuna kiinnosta. Ryhdy aateliseksi, jos siltä tuntuu ja osta oma linna, aivan sama. Mutta nyt saatte molemmat poistua. Olen kerta kaikkiaan saanut tarpeekseni aiheuttamistanne sotkuista.”

”Väitätkö muka, ettet halua tietää juuristasi enempää? Kyllä minä kuule muistan ne lukuisat kerrat, kun sanoit haluavasi tietää edes jotain biologista vanhemmista”, Lilli sanoi. ”Vai oliko se sitä puhetta, kun luulit heidän olevan sympaattinen ja rehellinen, mutta köyhä pariskunta? Eikö peluri-isä tai rellestäjä-äiti sovikaan sinulle?”

”Sinä et sovi minulle. Nyt, poistukaa”, pakottauduin sanomaan englanniksi, vaikka suuttumusta oli huomattavasti helpompi ilmaista omalla äidinkielellä. Mutta en halunnut jatkaa keskustelua enää millään kielellä.

Lilli ei räpäyttänyt silmiään, mutta mutristi suutaan ja kääntyi ympäri.

”Tämä on naurettavaa. Meidän takiako nuo uudet gorillat ovat tulleet paikalle?”

Oven suussa seisoi nyt kahden sijaan kaikki kuusi turvamiestä.

”Riippuu siitä, mitä teet seuraavaksi.”

Janna nousi seisomaan, työnsi tuolin kiinni pöytään ja katsoi minua surullisena.

”Ei tämän olisi tarvinnut mennä näin, Olivia. Olisin halunnut pysyä ystävänäsi.”

”Ei olisikaan, mutta teit valintasi. Samoin minä. Ja ennen kuin sanot muuta, vakuutan, että kummallakaan teistä ei ole mitään mahdollisuuksia löytää keinoa palauttaa luottamustani. Tämä oli tässä. Turvamieheni saattavat teidät ulos.”

Janna alkoi nyhkiä.

”Noinko vain? Noinko vain viiden vuoden ystävyyskaverimme on ohi? Et edes silmäsi räpäytä, et kadu?”

”Niin, noin vain. Juristini tulevat hoitamaan asian tästä eteenpäin.”

Janna katsoi Lilliä, joka seisoi yhä selkä minuun päin. Lilli nyökkäsi ja he lähtivät kohti avoimena odottavia ovia.

Janna pääsi ovelle asti, kun Lilli pysähtyi, kääntyi ympäri ja palasi hakemaan lattialla lojuvan käsilaukkunsa. Hän suoristautui, katsoi minua ja puristi laukunsa olkahihnaa. Odotin viimeistä letkautusta, joka näytti muhivan hänen päässään. Sen sijaan hän humautti laukullaan minua vasempaan käsivarteen. Peräännyin, enkä osannut edes kirotta. Lilli ei kuitenkaan saanut aikaa suunnitella seuraavaa liikettään, kun turvamiehet jo saattoivat hänet ulos huoneesta. Janna vilkaisi minua kerran näyttäen siltä kuin häntäkin olisi lyöty. Hän avasi suunsa, mutta ei ehtinyt enempää, kun hänetkin saatettiin käytävään.

Minä jäin paikalleni tuijottamaan tyhjää oviaukkoa.

LUKU 26

Aamupalaa syödessäni selailin läpi eri uutis- ja viihdesivustoja, eikä missään ollut uusia mainintoja minusta. Olin helpottunut, vaikka eiliset tapahtumat vaativatkin vielä sulattelua. Minun oli vaikea uskoa, että Lilli oli todella valinnut fyysisen reagoititavan. Hän oli näyttänyt säikähtäneeltä jälkeensä, joten luotin siihen, että hän tunsu katumusta. Ehkä se yhdistettynä juristien laatimiin sopimuksiin auttaisi siinä, että hän ei enää keksisi mitään typerää. Jannasta en ollut huolissani, sillä hän ei oikeastaan koskaan ollut itse keksinyt mitään luovia ratkaisuja ja spontaaneja repäisyjä. Hän oli aina seurannut Teresan, minun tai jonkun muun esimerkkiä. Paitsi miesten kanssa hän oli päätöksissään rohkeampi. Kaipa häntä tässä kuviossa eniten harmitti lopulta se, että ei ollut saanut kenenkään paikalla olleen miehen puhelinnumeroa saati päässyt tarkemmin tutustumaan palatsin kaksilahkeistarjontaan.

Laskin puhelimen pöydälle ja hymyilin. Ensimmäistä kertaa päätäni ei särkenyt heti aamusta. Siihen vaikutti se, että Lilli ja Janna olivat saamani tiedon mukaan matkalla lentokentälle ja takaisin Suomeen, joten takaiskujen määrä oli lopultakin vähenemässä. Leppoisaa olotilaani paransi entisestään se, että minulla oli kokonaan vapaa viikonloppu. Ei oppitunteja, ei edustustilaisuuksia, ei yhtään mitään.

Panin aamiaisastiat pesukoneeseen, sammutin valot keittiöstä ja menin viihdehuoneeseen. Avasin television ja selailin suoratoistopalvelujen elokuvavalikoimaa ajatusteni harhaillessa omilla raiteillaan. Painoin sattumanvaraisesti toistoa viisi vuotta vanhan romanttisen elokuvan kohdalla, ja alkumusiikin päätyttyä sammutin television. En aikonut tuhlata hyvin alkanutta aamupäivää paikalla istumiseen vaan halusin keksiä jotain kivaa.

Nousin ylös ja menin vaatehuoneeseen vaihtamaan ylleni hieman siistimpää kuin Suomesta tuomani löhöilyvaatteet, jotka pysyivät kasassa lähinnä ajatuksen voimalla. Valitsin ylleni mustat caprihousut ja sinisen, hihattoman kauluspaidan. Pysähdyin tuijottamaan kaapista ottamaani jakkutakkia ja tajusin, että en ollut menossa edustamaan, joten asukokonaisuus saattoi jäädä vajaaksikin.

Käytävän puolella näin ensimmäiseksi turvamiehet pitämässä kokousta koppinsa edustalla. Samuel seisoi selkä minuun päin ja puhui vaimeasti niin, etten saanut sanoista selvää. Olin kuvitellut hänen olevan vapailla silloin, kun en poistunut palatsista ja näin ollen turvattavaa oli vähemmän. Vaikka toisaalta kokkipoikaepisodi oli osoittanut, että vahinkoja saattoi sattua ulkomaailmasta eristetyssä palatsissakin.

Miettiessäni menisinkö miesten ohi vai sanoisinko jotain, toinen Samuelin kollegoista vilkaisi hänen olkansa yli ja huomasi minut. Hän nyökkäsi lyhyesti minua kohti saaden kollegansa kääntymään. Samuelin kasvoille nousi hillitty hymy.

”Voimmeko auttaa?”

”Ei tarvitse, kiitos. Menen katselemaan paikkoja”, vastasin ja keskityin kävelemään mahdollisimman arvokkaasti kolmikkoä lähestyessäni. Samuel nyökkäsi kollegoilleen, jotka siirtyivät koppiinsa. Jatkoin pysähtymättä, joten Samuel lähti kulkemaan rinnallani.

”Kiire jonnekin?”

”Voit jatkaa palaveriasi kätyriesi kanssa, pärjään yksinkin.”

Samuel naurahti.

”Kätyrien vai? Oikeastaan annoin heille ohjeet ilmoittaa minulle, jos havaitsevat liikkeissäsi jotain epäilyttävää.”

”Et voi olla tosissasi.”

”Kyllä vain. Vaikka väitätkin, että olet ottanut opiksesi, ei luottamusta ansaita pelkillä sanoilla ja viattomilla hymyillä.”

”Aiot siis vahtia minua hamaan tappiin asti?”

Samuel katsahti minuun sivusilmällään, kun laskeuduimme portaita.

”Mistä luulet, että nostan palkkaa?”

Kohautin olkiani ja jäin portaiden alapäässä arpomaan kumpaan suuntaan lähtisin. En ollut aiemmin käynyt toisessa kerroksessa, jos ensimmäisen viikon harhailua ei laskettu. Kuningatarkoulutukseen olisi ehdottomasti pitänyt kuulua käytännön harjoituksia palatsissa suunnistamiseen, koska olisihan minun opittava kulkemaan ilman saattajia ja pelkoa eksymisestä. Ja ennen kaikkea opittava erottamaan käytävät, välihuoneet, ovet ja pylväät toisistaan.

Samuel viittoi minut mukaansa, kun lähti oikealle ja ohitti toiset portaat, jotka kaartuivat samalla tavoin ala- ja yläkertaan kuin ne, joita olimme juuri tulleet. Jatkoimme matkaa vaiti ikkunattomaan käytävään, jota massiiviset kattokruunut valaisivat. Katon maalaukset vaikuttivat tutuilta ja epäilin, että olin mahdollisesti harhaillut juuri täällä aiemmin.

Samuel avasi pariovet, joiden yläpuolella oli puolikuun muotoinen ikkuna, ja astuimme huoneeseen, joka vaikutti olevan ainakin puolet koko käytävän pituudesta. Kulta kimmelsi katossa, seinäkoristeluissa sekä huonekaluissa, ja kaiken keskellä oli monta metriä pitkä pöytä tuoleineen. Samuel sanoi, että tila oli bankettisali, jossa oli mahdollista järjestää juhlaillallisia eri maiden merkkihenkilöille. Kapasiteettia oli parhaimmillaan sadalle ihmiselle, jos huoneen koko potentiaali hyödynnettiin. Minua kauhistutti pelkkä ajatus siitä, että minun odotettiin

viihdyttävän sataa merkkihenkilöä. He poikkesivat laivan yleisöstä siinä, että jokainen taatusti kuuntelisi, mitä sanoisin ja ainakin salaa mielessään arvioisi, mitä kielioppivirheitä tein tai miten takeltelin sanoissani.

Kävelin pöydän viertä siirtäen katsettani sen kiiltävästä pinnasta suoriin riveihin järjestettyihin tuoleihin. Lakkaisinko joskus ihastelemasta ohutreunaisia laseja, hopeisia aterimia ja sähköviä kristallikruunuja vai olisiko kaikki yhtä hämmästyttävän upeaa kymmenien vuosien päästäkin?

Sivelin samettisen ikkunaverhon pehmeän karheaa pintaa ja nuuhkaisin laudalla olevia sinisiä hortensioita. Katselin niiden ohi ulos ja mietin kotiani Helsingissä. Olin käyttänyt aikaa paikan sisustamiseen, mutta nyt se tuntui tylsältä ja yllätyksettömältä. Kolme huonetta ja keittiö oli nopeasti käyty läpi, eikä tällä vuosikymmenellä rakennetussa talossa taatusti ollut kummituksia kellarikomeroissa. Kotini parasta antia oli iso parveke, mutta palatsissa niitä oli lähes jokaiseen ilmansuuntaan. Täällä minun ei tarvinnut kohdata hankalia naapureita, kuten taloyhtiön hallituksen puheenjohtajaa, joka syytti minua milloin mistäkin kävelykeppirouvan säestäessä taustalla. Naurahdin, kun tajusin, että olihan täälläkin kyttäävät naapurit suoraan käytävän toisella puolella. He eivät sentään hakanneet seinä, jos pidin valoja päällä puolenyön jälkeen.

Siirsin huomioni takaisin huoneeseen.

“Mietin täällä asumisen hyviä puolia”, vastasin Samuelin kysyvään katseeseen.

“Löytyikö mitään?”

“Jotakin.”

“Kuuluuko siihen johonkin oma turvamies?”

Katsoin tummaan pukuun pukeutunutta Samuelia mietteliäänä. Kun Martimin kanssa oli mennyt metsään, olin päättänyt unohtaa miehiin tutustumisen joksikin aikaa. Samuel oli päässyt yllättämään. Hän osasi olla mukava sille päälle sattuessaan, ja sai minut hetkeksi unohtamaan, että päristelin lasitankissa harhaileva katse silmissäni.

“Ehkä.”

Hän kallisti päätään, muttei sanonut mitään. Hiljaisuuden jatkuessa muistiini palautui eilisen saarivierailun tapahtumat.

“Miten muuten voit, onko pää kipeä?”

”Se oli vain pieni kolahdus, joten ei syytä huoleen.”

”Eihän tuo ole perinteistä miehistä vaivojen vähättelyä?” Olin oppinut tietynlaisten miesten välttelevän kertomasta vammojensa suuruutta. En ollut varma, kuuluiko Samuel kyseiseen ryhmään, mutta ammattinsa puolesta uskoin sen olevan mahdollista.

“Kävin lääkärissä heti palatsiin saavuttuamme ja sain puhtaat paperit. Muutoin olisin jättänyt iltaisen vierailun Sarandovan linnassa muiden tehtäväksi. Entäpä miten sinä olet toipunut siskosi yllätyksestä?”

”Se oli vain pieni kolahdus, selviän kyllä”, sanoin, sillä en jaksanut pilata päivääni miettimällä kaikkea sitä, mitä välien rikkoontuminen siskoni kanssa tarkoitti. Sille olisi aikaa joskus myöhemminkin.

Samuelin pudisti päätään hymyillen. Mieleni teki sekä kääntää katseeni pois että jatkaa harmaisiin silmiin uppoutumista. Mietin, mitä tapahtuisi, jos koskettaisin häntä nyt, kun se ei liittynyt työntekoon.

Ovenkahva rasahti. Hätkähdin irti ajatuksistani ja irrotin katseeni Samuelista. Oven takaa asteli Edgar seuranaan nuorempi nainen, jonka olin aiemminkin nähnyt hänen kannoillaan. Edgar antoi katseensa liukua Samuelista minuun ja kumarsi pikaisesti.

”Häiritsemmekö?”

”Ette suinkaan, olimmekin jatkamassa seuraavaan huoneeseen”, sanoin ja jäin pohtimaan, olisiko minun pitänyt tarjota selitys läsnäololleni ja Samuelille.

”Niin, toki teidän korkeutenne voi jäädä, jos teillä oli jotakin tärkeää kesken”, Edgar sanoi ja nainen hänen takanaan painoi katseensa maahan.

”Ei tässä mitään, kunhan kiertelen paikkoja.” Pakotin hymyn kasvoilleni, kun ohitin Edгарin ja poistuin Samuelin auki pitämästä ovesta.

Samuel näytti tietä, kun jätimme käytävän taaksemme ja menimme sisäpihan puoleisen porrasaulan läpi.

”Olisikohan minun pitänyt tarjota jokin parempi perustelu sille, miksi olimme bankettisalissa?”

”Miksi ihmeessä? Hän on alainen, etkä ole millään muotoa velvollinen selostamaan, miten liikut kotonasi.”

Alitimme kristallikruunun ja annoin katseeni siirtyä siitä Samueliin, kun pysähdyin.

”Kiinnostavaa kuulla sinun suustasi, etten ole velvollinen tekemään menemisistäni selontekoa alaisilleni.”

”Turvallisuusnäkökulmasta tilanne on täysin eri.”

”Ymm, kuinkas muutenkaan.”

”En aio lähteä väittelemään asiasta kanssasi. Niin kauan kuin me koemme, että et ymmärrä oman turvallisuutesi päälle, tulemme opastamaan sinua oikeaan suuntaan”, Samuel sanoi työhäänellään.

”Sanoessasi ’me’ tarkoitat kai ’minä’, ja oikeaan suuntaan opastaminen on varsin kaunis kiertoilmaisu niskaan hengittämiseksi”, sanoin ja lähdin käytävää eteenpäin. Samuel sai minut nopeasti kiinni ja asettui eteeni. Auringon valokeila osui häneen verhojen välistä ja sai hänet näyttämään fantasiakirjojen Valitulta.

”Sanon tämän vielä kerran. Kyse on siitä, että sinun on oikeasti ymmärrettävä nykyinen asemasi ja siihen liittyvät mahdolliset riskit. En minä huvikseni halua tietää, missä ja milloin liikut palatsin seinien sisäpuolella. Toistaiseksi olet käytökselläsi osoittanut olevasi kuin pikkulapsi, joka ei usko sitä, että auton alle voi oikeasti jäädä, jos riittävän monta kertaa menee tien yli silmät suljettuna. Siinä vaiheessa, kun osoitat, että et enää yritä keksiä keinoja kiertää turvallisuusyksikön sinun turvaksesi asettamia rajoituksia, saat tulla ja mennä täällä kuten haluat.”

”En minä niin mahdoton ole”, mutisin.

Samuel kohotti toista kulmaansa.

”Kun toisena iltanasi ilmestyit metsän keskeltä alueelle, joka oli sähkölukon takana ja henkilökunnan alueen puolella, ihmettelimme Robertin kanssa, millainen tapaus taloon on muuttanut. Sen verran meillä on työvuosia alalta, että ymmärsimme aiempien kuninkaallisten kanssa toimineiden käytäntöjen vaativan päivitystä. Virallisesti suhtauduimme asiaan sen vaatimalla vakavuudella, mutta epävirallisesti hätävalheesi illan tapahtumien kulusta lähinnä huvittivat. Minua melkein loukkasi, että kuvittelit sen palturin menevän läpi.” Samuel pudisti päätään ja hymyili. ”Ja vaikka olisikin toivottavaa, että kaikki noudattaisivat turvallisuuden ohjeita yhtä kuuliaisesti kuin Serena perheineen, niin myönnettäköön, että viime päivät olisivat olleet aika paljon tylsempiä.”

”Kiva, että olen tarjonnut viihdettä koko rahalla.”

”Emmepähän pääse ruostumaan ja tuudittautumaan virheellisiin kaikki on okei - ajatuksiin.”

”Ja minä haluaisin muistuttaa, jos on päässyt unohtumaan, että minä ja Serena olemme tottuneet erilaiseen elämään. Minulta riistettiin vapaus vasta aikuisiällä, kun hän taas eli ikänsä valvovien silmien alla. Ja oletko ajatellut sitä, että koska edeltäjäni muut salaisuudet olivat niin isoja, he eivät muutoin halunneet herättää turvallisuuden huomiota?”

”Saattaa toki olla. Jos minulla olisi vastaavia tilisiirtoja ja ’liikekumppaneita’ kontollani, pitäisin visusti huolen, etten muuten herättäisi kenessäkään epäilyksiä”, Samuel sanoi, siirtyi ohitseni ja viittoi mukaansa, ”mutta sanoisin vapaudenriiston olevan hieman liioiteltua.”

”Mikä olisi mielestäsi parempi ilmaisu?”

”Sinuahan ei ole teljetty torniin tai ketjutettu seinään, joten sanoisin, että olet tehnyt sen, mitä jokainen järjellä varustettu ja vastuullinen ihminen tekisi, kun joku on pulassa.”

”Joopa joo. Te hovin porukat olette selvästi opetelleet samat markkinointilauseet”, sanoin naurahtaen, kun astuimme vihreäseinäiseen huoneeseen, jossa oli pehmeät istumapaikat ainakin viidelletoista, vanha flyygeli ja leveä takka.

Samuel hymyili ja heilautti kättään huoneen poikki.

”Tervetuloa Jade-salooniin. Kuningas Nelion vaimo ylläpiti täällä vanhoja kirjallisuuspiiriperinteitä. Serena ei salongissa juuri viihtynyt vaan tapasi ystäviään mieluiten palatsin elokuvateatterissa tai päänhallia lähempänä olevissa tiloissa, joten huoneelle ei ole viime aikoina ollut juurikaan käyttöä.”

Kiertelin ympäri kosketellen huonekaluja ja kävin vilkaisemassa ulos ikkunasta, josta avartui näkyvä puutarhaan.

”Minä en voisi antaa näin upean paikan kerätä pölyä.”

Samuel kohautti olkiaan.

”Kun vaihtoehtoja on useampia ihan vieressä, ei maksa vaivaa lähteä ’kauemmas’.”

Istuin huoneen sävyihin sopivalle divaanille ja ristin jalkani.

”Johan se on loukkaus palatsia kohtaan olla tutustumatta siihen kunnolla ja viettää jokainen vapaa hetki eri huoneessa.”

”Hienoinkin rakennus voi muuttua arkipäiväiseksi vuosien myötä.” Samuel vilkaisi minua ja alkoi silittelä seinää yrmeää vanhaa miestä esittävän taulun vierestä.

”Niinpä kai.”

Samuel otti tukevamman asennon ja työnsi sormet kehyksen taakse. Ennen kuin ehdin sanoa mitään järjen menettämisestä, kuului valittava narahdus ja taulun takaa paljastui puolitoistametrinen aukko. Samuel suoristautui ja viittasi kädellään aukon suuntaan. En tarvinnut toista kehotusta vaan nousin divaanilta ja sukelsin pimeyteen. Hain käsilläni tukea seinistä ja vedin jalkojani lattiaa pitkin, sillä olin ottanut opikseni aiemmista kompuroinneistani palatsin pohjakerroksessa.

Samuelin käsi laskeutui olalleni, kun hän kertoi, että käytävän päässä oli pari porrasta ja niiden oikealta puolelta löytyi valonkatkaisija.

Kohtasin portaat ja ne noustuani etsin katkaisijaa. Sormissani ei tuntunut muuta kuin seinäpaneelien kohoumat. Samuel työnsi kätensä olkapääni yli, ja hetken päästä lämpimät valot lankesivat tummin sävyin sisustettuun huoneeseen.

”Kuten sanoin, tunnen palatsin hyvin. Jade-salongissa kävi, krhm, monenlaisia vieraita ja toisinaan tapaamiset venyivät, joten lepomahdollisuudelle oli tarvetta.”

Astuin peremmälle ja pyyhkäisin sormellani sivupöytää. Pölyyn jäi laineikas viiva.

“Jaaha, likaisia salaisuuksia menneisyydestä.”

“Taitaa löytyä jokaisesta suvusta”, Samuel sanoi istuessaan leveään sängyn reunalle. ”Ja kuninkaallisilta kenties eniten.”

”Omastasikin?”

”Valitettavasti.”

Nyökkäsin, mutta en saanut jatkettua, sillä puhelimeni muistutti olemassaolostaan. Kaivoin sen kapeasta olkalaukustani ja luin saamani viestin kahteen kertaan.

“Ohhoh! Olen saanut ihailijapostia.”

“Mitäs kummallista siinä on?”

“Mistä minulle olisi ihailijoita siunaantunut?” Ehkä kirjeet olivatkin Serenalle tai vanhalle kuninkaalle, ja posti kulki hitaammin kuin Suomessa.

“Joka maassa on fanikuntaa riippumatta siitä, millaisia kuninkaalliset ovat.”

“Kiitos kohteliaisuudesta. Mutta ei kai tämä siitä huolimatta voi olla oikein”, sanoin enemmän itselleni ja ihmettelin, mitä ihailijapostille tekisin.

“Edeltäjäjesi aikaan toimistosta lähetettiin standardivastaus assistentin allekirjoituksella. Serena tosin karsi vastauksia, koska ne työtunnit saattoi hänen näkemyksensä mukaan käyttää *paremminkin*.”

Istuin Samuelin viereen ja tunnustin, että mielenkiinto kirjeiden sisältöä kohtaan oli herännyt, vaikka pelkäsinkin saavani pelkkiä moitteita ja kritiikkiä. Samuelin mukaan assistenttitoimisto voisi suodattaa joukosta ikävät viestit samalla, kun varmisti, ettei lähetysten joukossa ollut vaarallista sisältöä. Niin Serena oli viimeisinä vuosinaan pyytänyt tekemään, kun oli kyllästynyt rahankäyttönsä kritisointiin ja perillisten perään vinkumiseen. Ajatus kyllä houkutteli, että voisin pyyhkiä ikävät asiat pois maailmastani. Oikein se ei vain olisi.

“Jatketaanko”, Samuel kysyi, ja nyökkäsin. Aioin panna mieleeni huoneen sijainnin ja tulla tänne joskus omineni.

Valojen sammuttamisen jälkeen suuntasin pimeään käytävän perällä häämöttävää ohutta valojuovaa kohti. En ehtinyt pitkälle, kun salongista kantautui vaimea kolahdus. Pysähdyin niille sijoilleni ja jäin kuuntelemaan. Epäselvää muminaa. Huoneessa oli joku. Peräännyin pari askelta ja törmäsin Samueliin.

“Siellä on joku”, kuiskasin.

Huoneesta kuului laahaavaa ääntä, puu natisi ja jokin kolahti. Käytävään alkoi kantautua kaunis melodia.

”Kuningas Nelio”, Samuel kuiskasi, oli hetken hiljaa ja lisäsi: ”Ja tuo naisen kommentti kuulostaa Augustalta.”

”Oletko varma”, kysyin ja sain hiljaisen kyllän vastaukseksi.

Melodia vaihtui toiseen ja askeleet kopisivat huoneen poikki.

”Ovatkohan siistijät unohtaneet taulun auki?” Augustan ääni kuului paljon selkeämpänä kuin äsken.

”Mitä tehdään”, kysyin hädissäni, kun valojuova alkoi hitaasti leventyä.

”Pakoon emme enää pääse, joten kohdataan heidät”, Samuel vastasi mielestäni turhan rennosti ja tarttui olkapäihini. ”Ei Augusta sinua elävältä syö, emmehän me ole mitään väärää tehneet.”

”Niin, mutta...”

”Onko siellä joku?” Augustan kysymys kantautui luoksemme ja hänen siluettinsa näkyi taulun aukossa.

En saanut sanaa suustani, sillä tunsin jääneeni kiinni jostain kielletystä. Samuel irrotti otteensa minusta ja astui ohitseni.

”Minä ja hänen korkeutensa täällä.”

”Samuel? Mitä ihmettä te teette pimeässä?”

Samuel lähti kävelemään kohti Augustaa ja viittoi minut mukaansa. Sydän pamppailen ja nieleskellen seurasin häntä.

”Hänen korkeutensa halusi tutustua palatsiin tarkemmin, joten lähdin oppaaksi”, Samuel sanoi, kun saavuimme Augustan luokse. Hän katsahti minuun Samuelin ohi ja valo osui sivusta sen verran hänen kasvoihinsa, että näin hänen hymyilevän.

”Hienoa, että olette ymmärtäneet oppaiden tärkeyden.”

”Totta kai”, sanoin, kun astuimme pimeydestä valon puolelle. Kirkkaus häikäisi silmiäni ja jouduin räpyttelemään niitä muutaman kerran. Kun sain katseeni tarkennettua, huomasin kuninkaan mittailevan minua. Hän ei tuntunut välittävän tai edes reagoivan siihen, että Samuel seisoi vieressäni. Olin ollut varma, että kuningas sekä Augusta olisivat syyttäneet minua vähintäänkin haureudesta siksi, että olin ollut sängyllisessä huoneessa kahden miehen kanssa. Mutta ilmeisesti kummallekaan eivät sellaiset ajatukset tulleet turvamiehen kohdalla mieleen. Ehkä he eivät tosiaan pystyneet näkemään niitä sopimattomia ajatuksia, joita alitajuntani toisinaan rakensi ja tuomitsemaan minua niiden pohjalta.

”Arvostan sitä, että saan soittaa flyygeliäni rauhassa, kun en muuta jaksa”, kuningas aloitti ja yskähti. ”Ja voisimme sopia niin, että et jatkossa vietä aikaa tässä osassa palatsia. Jos

tunnet tarvetta pyöriä oleskeluhuoneissa, voit hyödyntää siihen oman huoneistosi kirjaston viereisiä tiloja. Herra Cote osaa kyllä näyttää sopivat tilat, jos et itse niitä löydä.”

Katsoin vinossa istuvaa miestä sisäistäessäni kuulemaani. Jos olin kuvitellut, että hän voisi joskus lämmitä minulle, sain haudata ne ajatukset lopullisesti. Mieleni teki kysyä tarkempaa karttaa siitä, missä huoneissa minulla ei ollut oikeutta kulkea, mutta pidin suuni supussa. Väittelemisen vanhan miehen kanssa oli turhaa.

”Selvä, en tule tänne uudestaan”, sanoin ja odottamatta vastausta poistuoin salongista.

Samuel ja Augusta tulivat perässäni ennen kuin ovi oli ehtinyt kolahtaa kiinni.

”Kuningas ei ole oikein saanut viime öinä kunnollista unta, joten hän saattaa vaikuttaa hieman töykeältä. Lisäksi Jade-salooniin liittyy rakkaita muistoja hänen vaimostaan ja perheestään, eikä hän välttämättä ole vielä valmis ottamaan teitä osaksi niitä muistoja”, Augusta sanoi minulle ja hymyili sen jälkeen Samuelille, joka nyökkäsi työilme kasvoillaan.

”Ymmärrän”, sanoin, sillä minulla ei ollut yhtään sen suurempaa halua törmätä yllättäen uudestaan kuninkaaseen.

”Kuten hänen majesteettinsa sanoi, teitä lähimpänä olevan kirjaston tuntumassa on pieni salonki, jossa voitte halutessanne viettää aikaa, ja läheltä löytyy muitakin harrastushuoneita. Samuel tai Luzia voivat kertoa lisää.”

”Aivan, sopii”, sanoin, hyvästelimme ja Augusta palasi Jade-salooniin. Tuijotin ovea hetken, jonka jälkeen siirsin huomioni Samueliin.

”Olin varma, että he olisivat paheksuneet sinun mukanaoloasi.”

”Miksi? Mitä pahaa minä olen tehnyt?”

”Kuvittelin, että kuninkaan vanhentunut asenne koskisi myös eri sukupuolisten ihmisten kanssakäymistä hänen tiloissaan.”

Samuelin suusta purkautui matalaa naurua.

”Mistä asti samassa käytävässä oleminen on luokiteltu paheelliseksi?”

”Ei se olekaan, mutta...”

”Eli se olet vain sinä, joka on ajatellut siveettömyyksiä ja luulet, että kaikki muut miettivät samoin? Onko ajatuksissasi miehen paikalla kuka tahansa vai minä?”

Välttelin Samuelin katsetta, sillä tunsin oloni yhtä vaivaantuneeksi kuin silloin, kun hän kuulusteli minua puutarhassa. Ilmeisesti välttelyssäni oli jonkinlaista huumoriarvoa, sillä Samuel nauroi toistamiseen.

”Olen nyt ystävällisellä tuulella, enkä kiusaa enempää. Vien sinut takaisin huoneistollesi, niin saat jatkaa ajatuksiasi kuten haluat.”

Huoneistoon saavuttuani potkaisin kengät telineeseen ja huomasin ensimmäiseksi reunojaan myöten täynnä olevan laatikon oleskelutilan pöydällä. Vaikka valtaosa viestinnästä tapahtui sähköisesti, löytyi silti ihmisiä, jotka edelleen luottivat fyysisten kirjeiden ja korttien voimaan.

Koda tuli jalkoihini pyörimään ja pudotti köysilelun eteeni. Otin sen maasta ja heitin ruokailutilan avoimesta ovesta sisälle. Koira juoksi innokkaana perään, palasi lelu suussaan, mutta huomattessaan sohvan vieressä olevan luun vaihtoi köysilelunsa siihen. Istuin alas sohvalle ja koira luineen hyppäsi viereeni. Se alkoi jäystää herkkuaan, ja minä vedin postilaatikon lähemmäs. Painoin otsani laatikon reunaa vasten ja suljin silmäni. Asiat olisivat pysyneet huomattavasti yksinkertaisempina, jos en olisi lähtenyt koko tutkimuskierrokselle tai vaihtoehtoisesti vaihtanut Samuelin Robertiin. Minua ärsytti myös se, miten olin vahingossa paljastanut, että Samuel oli pyörinyt mielessäni enemmänkin. Tosin minusta tuntui usein siltä, että hän oli liian tarkkanäköinen ja tulin hermostuksissani sanoneeksi asioita, jotka normaalisti olin aiemmin pystynyt pitämään omana tietonani. Ehkä se johtui turvamiehen ammatista, että hän oli tarkkaavaisempi eikä antanut asioiden mennä ohitseeseen niin helposti kuin automies oli antanut. En halunnut päästää alitajuntaani yhtään enempää Samuel-aiheista materiaalia, joten päätin siirtää huomioni sataprosenttisesti ihailijapostiin.

Kirjeitä ei esitarkistusprosessin aikana ollut lajiteltu hyviin ja pahoihin, koska jos halusin oppia olemaan kuningatar, oli minun otettava vastaan kaikenlainen palaute. Pidin siitä tai en. Otin käteeni yhden päällimmäisistä kuorista ja vedin paperin sen sisuksista esille. Nainen kehui minua rohkeudesta ja sanoi kiinnostuneensa Suomesta kuultuaan minun yhteyksistäni sinne. Pari seuraavaa kirjettä olivat nuorilta tytöiltä, jotka olivat ilahtuneita, että maalla olisi pian kuningatar, tyttö maan johdossa. Ensimmäistä kertaa koko historiassa. Seuraava kirje oli vihastuneelta mieheltä, jonka mielestä en sopinut pestiin laisinkaan vaan parempi hallitsija olisi ollut kuninkaan Rosana-siskon poika. Samainen tapaus, jota kuningas väheksyi ja paheksui.

Muissa lukemissani viesteissä kaivattiin Serenaa takaisin ja toivotettiin minulle hyvää kotimatkaa Suomeen, mutta joukosta löytyi myös kannustavia ja hovin horjumattomaan tulevaisuuteen uskoviakin.

Siirsin lukemani kirjeet sivuun ja päätin palata loppuihin myöhemmin. Etenkin pienten tyttöjen kimaltelevia tarroja sisältävät paperinpalat olivat olleet hellyttäviä. Näpyttelin Luzialle viestin, jossa ilmoitin halukkuudestani vastata muutamiin kirjeisiin henkilökohtaisesti, jos se hovin asiantuntijoille sopi. Vastaus tuli nopeasti. Ehdotukseni hyväksyttiin, mutta minun tulisi noudattaa ohjeita, jotka Luzia toimittaisi minulle myöhemmin.

Laskin puhelimen kirjepinon päälle ja päätin sittenkin mennä katsomaan elokuvan. Oli parempi keskittyä fiktiivisten hahmojen ongelmiin ja ihastuksiin, ja unohtaa oma todellisuus hetkeksi.

LUKU 27

Tiistain viimeisten oppituntien ja huoneistooni tuodun aterian jälkeen päästin Kodan vapaaksi, kun olimme päässeet puutarhan perälle. Puutarhurit olivat tältä päivältä saaneet työnsä päätökseen, joten sain koko takapihan itselleni. Kävelin Kodan makuun liian verkkaisesti, joten se lähti juoksemaan omia reittejään, ja kääntyi välillä vilkaisemaan suuntaani. Pysähdyin osittain kukkivan kukkapenkin kohdalle ja katselin palatsia, joka hohti kultaisena syyskuun leppoisassa illassa.

Olin ollut Nevernassa alle kaksi viikkoa, mutta normaali käsitykseni ajankulusta oli muuttunut. Välillä minusta tuntui, että elin hieman pidempää viikonloppulomaa vaihtoehtoisessa todellisuudessa ja täysin muusta maailmasta erillisellä aikavyöhykkeellä. En ollut nähnyt Samuelia sitten lauantai-iltapäivän Jade-salonkireissun jälkeen, ja olin huomannut kaipaavani hänen heittojaan ja vahtimisiaan. Ei sillä, ettenkö olisi tuntenut vahtivia katseita niskassani aina, kun Edgar tuli käytävällä vastaan. Onneksi hän vietti suurimman osan ajastaan kuninkaan luona, joten kohtaamisemme olivat melko lyhyitä. Augustastakin olin nähnyt vain vilauksia, kun hän kiirehti huoneesta toiseen. Vaikka kuningas oli paremmassa kunnossa, tarvitsi hän silti koko ajan jotakin, joka piti alaiset kiireisinä.

Tuuhea puska kahahti ja Koda pinkaisi täyttä vauhtia ohitseni. Käännyin ympäri ja valmistauduin huutamaan sitä takaisin. Peruin aikeeni huomattessani syyn sen innostukselle. Hiekkakäytävää pitkin lähestyi mies, joka nosti Kodan syliinsä ja kantoi sen luokseni.

”Etkö olekaan vapaalla”, kysyin.

”Olin jo kaksi päivää. Tänään olen painanut täyden päivän toimiston puolella”, Samuel sanoi laskiessaan Kodan takaisin maahan. Koira katsoi miestä hetken, jonka jälkeen meni haistelemaan kukkapenkin multaa ja kokeili kuopia sitä tassullaan. Jouduin kieltämään sitä pari kertaa ennen kuin tassu suostui siirtymään nurmikolle.

”Kestääkö teillä toimistopäivät tosiaan kuuteen asti?”

”Tänään oli hieman enemmän asioita läpikäytäväksi. Kuten tulevan Espanjan-matkan viimeiset yksityiskohdat sekä tarkennukset kellarikerrosten turvallisuusparannuksiin. Kuulin myös, että olit onnistunut jumiutumaan hissiin, joten ilmeisesti luvassa on laajamittaisempi huoltokierros. Täytyy myöntää, että olet aika ansiokkaasti onnistunut osoittamaan, missä palatsissa on korjattavaa.”

”Onko toiveita, mihin menisin seuraavaksi?”

”Eipä erityisemmin”, Samuel naurahti.

Vihelsin Kodalle, joka saapui pienellä viiveellä luokseni, ja lähdimme kävelemään puutarhan takana siintävää metsää kohti.

”Oletan, että olit lähdössä kotiin, joten etkö ole nyt hieman väärässä suunnassa”, kysyin, kun saavuimme puiselle sillalle, jonka alta kulki kapea oja ja joka erotti metsän puutarhasta. Samuel pysähtyi keskelle siltaa.

”Päätin ensin varmistaa, ettet ole suunnittelemassa mitään sellaista, miksi minulle soitettaisiin keskellä yötä.”

”Luuletko, että tunnustaisin, jos suunnittelisin?”

”Totta. Ehkä minun täytyykin jäädä.”

”Sinä sentään voit valita. Aiemmassa elämässäni olisin voinut kutsua ystäviä ruoanlaittoon luokseni silloin, kun ei huvittanut olla yksin. Ja nyt. No, Kodasta on onneksi seuraa, mutta ei siitä keskustelijaksi ole.”

Samuel kääntyi katsomaan palatsia kanssani ja oli pitkään hiljaa.

”Mieleeni tuli eräs asia”, hän sanoi, mutta ei jatkanut. Ymmärsin hänen haluavan, että osoittaisin kiinnostusta hänen mielenliikkeitään kohtaan.

”Kerro ihmeessä lisää.”

Hän vilkaisi minua sivusilmällään huomattuaan äänensävyyni tulleen sarkastisen vivahteen.

”En ole ehtinyt syödä kunnolla ja olin suunnitellut meneväni jonkin noutopaikan kautta kotiin. Nyt, kun joudun jäämään vahtimaan sinua, ehdotan, että laittaisimme jotain ruokaa yhdessä. Samalla saisit tehdä jotain, kun koko ajan valitat, että mitään ei saa enää tehdä. Voin jopa antaa sinun tiskata astiat.”

”Miten jaloa sinulta. Ja ideasi kuulostaa kyllä kiinnostavalta, mutta ei taida olla toteutettavissa. Emme voi käyttää hovin keittiötä, sinä et voi yömyöhällä tulla asuntooni, enkä minä taatusti voi hiippailla turvallisuuden tiloihin.”

”Mitä jos sanoisin, että on olemassa neljäskin vaihtoehto?”

”Sanoisin, että haluan tietää missä ja milloin.”

”Hyvä. Oletan, että osaat jo tulla huoneistoltasi käytävälle, joka on kerroksessasi päähallin yläpuolella?”

Katsoin Samuelia suuta mutristaen. Hän kohautti harteitaan.

”Pakkohan minun on varmistaa. Oletan myös, että sinulla on kaapeissasi tuoreita vihanneksia? Hyvä. Ota ne mukaasi, minä tuon loput.”

”Etkö aiokaan kertoa mitä ja missä?”

”En, se selviää”, hän sanoi ja vilkaisi rannekelloaan, ”kolmen vartin päästä?”

Pyysin häntä näyttämään kelloaan, sillä en jaksanut kaivaa puhelinta esille.

”Sopii. Ja ennen kuin kysyt: osaan takaovilta huoneistooni.”

Vaihdettuani raikkaan veden Kodan juomakuppiin aloin kerätä kurkkuja, tomaatteja ja paprikoita paperipusseihin, jotka oli tarkoitettu biojätteille. Jouduin käyttämään niitä, koska toisin kuin kotonani, täällä minulla ei ollut kokonaista hyllyllistä pakasterasioita. Mietin samalla, olinko menossa Samuelin kanssa treffeille ja olisiko minun pitänyt vaihtaa vaatteita ja meikata. Pannessani ruokapusseja olkalaukkuuni tulin siihen tulokseen, että nämä eivät olleet treffit. Nämä olivat vain kahden työkaverin vapaa-ajanviettohetki, johon ei sisällynyt minkäänlaisia odotuksia jatkosta. Ei, vaikka Samuelin kanssa oleminen oli aika mukavaa ja vaikka edelleen mietin, mitä Jade-salongin salahuoneessa olisi voinut tapahtua ilman keskeytyksiä.

Samuel odotti minua käytävässä musta kangaskassi kädessään ja lähti näyttämään tietä. Hän selosti, että olimme menossa kolmannen kerroksen länsisiivessä sijaitsevaan keittiöön. Siellä oli aiemmin valmistettu kuningasperheen aterioita, kun palatsissa oli ollut enemmän asukkaita. Perheen kutistuessa oli todettu järkevämmäksi siirtää kaikki ruoanvalmistus ensimmäisen kerroksen isompaan keittiöön, josta sitten niin valmiit ruoat kuin ruokatarvikkeet toimitettiin säännöllisesti hallitsijasiipeen. Pikkukeittiö oli kaikin puolin toimintakelpoinen, jota myös Serena oli käyttänyt ystäviensä kanssa. Samuelin kerronnan lomassa päätin, että kun Teresa joskus tulisi käymään, voisimme laittaa ruokaa muuallakin kuin huoneistoni pienessä keittiössä. Joka sekin oli kyllä isompi kuin Helsingin-kodissani oleva.

Saavuimme perille keittiöön, josta en kyllä missään tilanteessa olisi käyttänyt sanaa ”pieni”. Siellä oli kaksi liettä ja kylmäkaappia, sekä laskutilaa vaikka useammalle leveästi työskentelevälle kokille. Sekä neliöitä enemmän kuin töölöläisessä yksiössä.

Samuel nosti kassinsa yhdelle kiiltävistä tasoista ja kertoi samalla, että käytävän toisella puolella oli pieni ruokailusali, mutta keittiön perälläkin oli ruokailunurkkaus, jossa saatoimme hyvin syödä iltapalamme.

”Kerrotko vihdoin, mitä menuun kuuluu”, kysyin nostellessani oman laukkuni sisältöä pöydälle.

”Meksikolaisia tortilloja.”

”Odotin jotain vähän hienostuneempaa.”

”Olen aika keskinkertainen kokki, ja tortilloiden tarpeet oli helpointa saada näin iltasella ilman, että tarvitsee käydä keittiöstä pyytämässä. Minulla kun on näitä aina omassa työsuhdeasunnossani.”

”Olemme ystäväieni kanssa päätyneet samaan ruokalajiin aika usein, tosin eri syistä. Helppous on kyllä yksi kriteeri, koska aina ei jaksaa käyttää tunteja hauduttamiseen, pilkkomiseen ja maustamiseen.”

Samuel kumartui ottamaan alakaapista kaksi paistinpannaa ja asetti ne odottamaan liedelle.

”Miten sait aikasi kulumaan, kun sait olla rauhassa neljän seinän sisällä?”

”Teresan kanssa kävimme pitkään läpi viimeisempiä tapahtumia. Hän yllättyi kuultuaan, mitä Jannan ja siskoni kanssa kävi Sarandovan linnassa, joten hänkään ei aio jatkaa ystävyyttä Jannan kanssa. Hänen rohkaisemana yritin myös tavoitella muutamaa pidempiaikaista ystävää, mutta huonolla menestyksellä.” Asetin Samuelin ojentaman leikkuulaudan eteeni ja tuurilla löysin ensimmäisestä avaamastani vetolaatikosta sopivan veitsen. Hän katsoi minua sekoittaessaan tortillalettujen taikina-aineksia kulhossa.

”Anna ihmisille hetki aikaa, ehkä siellä joku vielä prosessoi statuksenmuutostasi.”

”Kuulinko oikein? Kehotitko minua uskomaan siihen, että ihmisissä voi olla jotain hyvääkin?”

”En kai koskaan ole väittänyt muuta? Olen vain realisti.”

”Mielestäni minä olen realisti, sinä olet... no, jotain muuta.”

”Jotain muuta”, Samuel toisti päätään pudistaen. ”Ihmissuhdeongelmiinko sinulla on mennyt kaksi päivää?”

”Ei sentään. Vastasin saamiini ihailijakirjeisiin Luzian antamien tiukkojen ohjeiden mukaisesti. Ne lähtivät eilen postin matkaan, joten saa nähdä, millainen on vastaanotto.”

Serena oli viime vuosina karsinut henkilökohtaisia vastauksia isolla kädellä, joten hovin PR-tiimissä oltiin suhtautunut erittäin innokkaasti ehdotukseeni. He uskoivat, että etanapostin kautta lähetetyillä kirjeillä voisi olla kaivattu positiivinen vaikutus hovin maineeseen. Vaikka vannoin kirjoittavani peruskohteliaita ja yksinkertaisia vastauksia, en saanut sulkea kirjekuoria ennen kuin minua viisaammat olivat ne tarkistaneet. Olin samalla ehdottanut, että voisin ottaa pariiksi päiväksi hovin virallisen Instagram-tilin haltuun. Idean sain Norjan kruununprinsessan päivityksiä seurattessani, ja koska Nevernassa kuninkaalliset itse eivät olleet päivityksiä tehneet, ajattelin sen olevan pieni askel lähemmäs kansalaisia. Pieni kurkistus kulissien taakse, jonne tiesin Jannan puheiden perusteella monen tavallisen ihmisen haluavan nähdä. Ehdotukseni oli saanut vihreää valoa niin ikään tarkkoine ohjeineen. Sain kuvissani näyttää, että kuninkaallisetkin ovat ihmisiä ja lähellä kansaa, mutta en saanut rikkoa hallitsijan elämän glamouria. Kuvat aamupaloista olivat sopivia, mutta keittiön tiskivuoret eivät. Minun oli ruokakuvia varten pyydetävä palatsin kokeilta kuviin sopiva aamiainen. Sain esiintyä

rennommissa vaatteissa, mutta niiden tuli olla stailaajien asukokonaisuuksien listalta. Ilmeisesti joku oli sittenkin huomannut ne kotivaatteet, jotka olin tuonut Suomesta mukani, ja ilmaissut huolensa eteenpäin. Olin kuitenkin alkanut ymmärtää paremmin, että eivät pikkutyöt prinsessoja ihailisi, jos näkisivät heidät pieruverkkareissa ja tiskipöydällä viikon vanhan kahvimukin. Kuninkaallisia ympäröivä loistokkuus tarjosi pakoa todellisuudesta, kun ihmiset saattoivat kuvitella, että oli maailma, jossa ei tarvinnut kaivaa korvavaikkuja tai kärsiä hikisistä kainaloista. Olinhan itsekin haaveillut palatsissa asumisesta loputtomien huoneiden, salakäytävien ja loisteliaisuuden takia. En kaivannut kuvitelmiini ajatusta, kuka siivoaisi sadat ikkunat ja imuroisi raskaiden mattojen alle kertyneet hiekat.

Samuel siirsi taikinakipon sivuun ja alkoi paloitella kanaa.

”Eiköhän niitäkin löydy, jotka arvostavat tekoasi.”

Veitseni pysähtyi kesken vihannesten suikaloinnin.

”Pitäisikö tässä huolestua? Et ole osoittanut moista uskoa ihmislajin edustajiin koko sinä aikana, kun olen ollut täällä.”

”Tuo kertoo vain sen, ettet ole ollut täällä kovin pitkään”, Samuel naurahti.

”Tai sitten olet pehmenemässä. Mitä ihmettä olet vapaapäivinäsi tehnyt?”

”Samoja juttuja kuin kai kuka tahansa. Nukkunut, käynyt uimassa ja katsonut elokuvia.”

”Vaimon vai tyttöystävän kanssa?”

Samuel keskeytti hänkin leikkaamisen ja katsoi minua.

”Luuletko, että pyörisin kanssasi pimeissä käytävissä, jos olisi rouva kotona?”

”Enpä tiedä. Olit kai sopinut salakohtaamisen viinikellariin tarjoilijattarienkin kanssa?”

Samuelin ilme kirkastui.

”Arvasinhan! Sanoit silloin, että et mieti mitään. Olitkin kehitellyt astetta mielenkiintoisemman käsikirjoituksen. Mutta ei, minulla ei ollut mitään sovittuna heidän kanssaan. Tai kenenkään muunkaan.”

”Mistä sitä ikinä tietää”, sanoin ja siirryin etsimään kaapeista lasikippoja, joihin voisin laittaa pilkkomani vihannekset.

Kun kaikki oli tortillalettujen paistoa vaille valmista, aloin kattaa kauimmaisen ikkunan edessä olevalle neljäpaikkaiselle pöydälle astioita.

”Keltaista vai ruskeaa”, Samuel kysyi jääkaapin vierestä ja heilutteli ilmassa kahta limsapulloa.

”Ei väliä.”

”Kokemukseni mukaan ihmiset jakautuvat jompaan kumpaan tiimiin, eikä sellaista olekaan kuin ’ei väliä’ -joukkuetta.” Samuel pudisti päätään ja pani keltaisen pullon takaisin jääkaappiin.

”Olen enemmän ’älä heiluta hiilihapollisia pulloja ennen avaamista’ -joukkuetta”, sanoin asettaessani lasit paikoilleen.

Noin puoli minuuttia myöhemmin Samuel manasi. Hän laski osittain tyhjentyneen pullon lavuaariin ja nosti kädet ylös. Minua hymyilytti, kun katsoin miehen turhautunutta ilmettä ja ruskeita roiskeita hänen paidallaan.

”Erilaiset roiskevärjätyt paidathan ovat muotia”, sanoin, kun siirsin vihanneskipot keittiötasolta ruokapöytään. Samuel nosti katseensa paidastaan minuun.

”Vai vielä vitsaillet? Kostoksi tekisi mieleni kaataa jäljellä olevat juomat vaaleille housuille ja katsoa vieläkö naurattaa.”

”Minä varoitin, joten turhan panna vahinkoa kiertämään. Sitä paitsi muista, kuka olen. Ei tuleva hallitsija voi esiintyä likaisissa vaatteissa edes palatsin kummitusten nähden.”

”Kappas, nyt sitten muistatkin, kuka olet. Vaan tosiaan. En minäkään tämännäköisenä voi takaisin lähteä.”

”Ei puvuntakistasi roiskeet erotu, joten panet napit kiinni ja kiiruhdat johonkin, missä sinulla on vaihtovaatteita. Ongelma ratkaistu.” Menin hakemaan jääkaapista toisen limsapullon ja vein sen pöytään. Kun käännyn ympäri, Samuel seiso i mietteliäänä paikallaan.

”Ei, kyllä tämä täytyy nyt puhdistaa.” Hän otti limsapullon pois lavuaarista ja laski sinne vettä. Kävellessään kattamani pöydän luokse hän riisui puvuntakkinsa ja laski sen yhden tuolin selkänojalle. Hän veti puseron helmat housuistaan ja alkoi napittaa sitä auki. Hän vilkaisi minua sivusilmällään ja naurahti.

”Mitä? Hämmennänkö sinua?”

”E-et tietenkään.”

Samuel kohotti kulmiaan ja riisui kauluspaitansa rauhallisin liikkein paljastaen alla olevan valkoisen, hihattoman ja tyköistuvan paidan. Hän käänsi selkänsä minulle ja meni upottamaan likaantuneen vaatekappaleen etumuksen veteen.

”Ai, sinulla on Jazz & Bass Orchestran tatuointi”, sanoin huomattessani tutun levynkanttakin koristaneen aurinkokellon hänen oikeassa olkapäässään. Sen alapuolella oli muitakin kuvioita, joita en osannut äkkiseltään yhdistää toisiin bändeihin.

Samuel kääntyi ympäri ja pakotin katseeni pysymään hänen silmissään.

”En muutoin jazzia kuuntele, mutta heidän rock-painotteisuutensa tekee musiikista todella vetävää. Minulla on kaikki heidän levynsä, joten tuntui sopivalta hankkia heistä myös

pysyvämpi muisto. Mutta miten ihmeessä sinä heidät tiedät? Vaikutat mielestäni enemmän listahittitytöltä.”

”He ovat useamman kerran pitäneet Baltic Sea Starilla VIP-risteilyjä ja aina vetäneet paatin aika lailla turvoksiin. Olen täysin samaa mieltä, että vastaavaa bändiä ei heti tule vastaan. Ja laivan viihdepuolella genret ja artistit sekoittuvat toisiinsa, joten ei sitä oikeastaan enää työaikana ajattele, onko jokin esiintyjä hyvä vai huono.” Onneksi en ollut karaoke-emäntänä Jannan tavoin, sillä silloin olisin todella oppinut vihaamaan tiettyjä kappaleita. Kuten I Will Survivea, It’s Raining Meniä ja I Will Always Love Youta. Olimme joskus Teresan kanssa kiusoitelleen Jannaa ja soittaneet kyseisiä biisejä putkeen, kun teimme ruokaa tai kun hän tuli käymään luonamme. Hän ei ollut arvostanut huumoriamme.

”Ymmärrän.” Samuel nyökkäsi, kurotti yhden naulassa roikkuvan keittiöpöyhkeen ja kääntyi hinkkaamaan paitaansa, jonka oli nostanut lavuaarin viereiselle pöydälle. Annoin katseeni liukua hänen harteiltaan selkää pitkin alaspäin, kun ajatukset lähtivät laukkaamaan omia raiteitaan.

”Penni ajatuksistasi”, Samuel sanoi ja säpsähdin takaisin todellisuuteen. Hän oli kääntynyt ympäri ja piti kosteaa paitaa nyt lavuaarin yläpuolella. Poskeni lehahtivat punaiseksi, enkä kyennyt tarjoamaan riittävän nopeasti minkäänlaista vastausta. Samuel virnisti, irrotti tulpan ja odotti, että allas tyhjeni ja laski sitten paitansa sen reunalle.

”Yritin muistaa Jazz & Bass Orchestran viimeisimmän studioalbumin julkaisuajankohtaa”, sanoin ja siirsin paprikakulhoa viiden sentin verran sivummalle.

”Niinkö?”

”Taisi olla kolme vuotta sitten.”

”Hyvin mahdollista.” Samuel hymyili ja siirtyi paistamaan lettuja.

Kun hän pani viimeisenkin tortillaletun pinon päällimmäiseksi ja nosti katseensa, tajusin, että olin seissyt koko ajan paikallani. Selvitin kurkkuani, jonka jälkeen menin hakemaan lämpökuvun alla olevat kanasuikaleet ja nostin ne pöytään Samuelin seuratessa perässä lettujen kanssa. Laskimme astiat niille varatuille paikoille ja istuimme alas. Hiljaisuuden vallitessa kokosimme ensimmäisille tortilloille täytteet ja kieritimme rulliksi. Samuel alkoi jutella niitä näitä muista kuuntelemistaan bändeistä, joista jatkoimme matkailumieltymyksiin ja haasteisiin, joita olimme molemmat kokeneet muuttaessamme maasta toiseen.

LUKU 28

Kiiruhdin aamupäivän kielitunneilta suoraan Ametistihuoneeseen, jossa olimme käyneet läpi ensimmäisen lehdistötilaisuuteni jälkipuinnit. Tällä kertaa en tiennyt, mikä minua odotti, sillä olin saanut puhelimeeni viestin saapua pikimmiten opetuksen jälkeen paikalle. Onneksi muistin kyseisen huoneen sijainnin, joten en joutunut pyytämään saattajaa mukaani. Matkalla yritin keksiä, mikä tällä kertaa oli mennyt pieleen. Aikataulujen ulkopuolella tapahtuva kokoontuminen ei voinut olla hyvä enne. Uusia juoruja Suomesta, hovin rahojen kavallus jonkun henkilökuntalaisen toimesta, uhkausviesti viihdepäälliköltä... En yllättyisi mistään.

Violettiseinäisen huoneen valkoisen pyöreän pöydän ympärillä odottivat Augusta, PR-päällikkö sekä hänen alaisensa sosiaalisen median vastaava ja lehdistösihteeri. Uutisten täytyi olla todella huonoja, sillä minua kehoitettiin istumaan.

“Minulla on hyviä uutisia, loistavia oikeastaan”, PR-päällikkö sanoi hymyillen.

Hyviä uutisia? Oliko se tässä lukealissa edes mahdollista?

“Thailijapostia hänen kuninkaalliselle korkeudelleen lähettäneet lapset, ja aikuisetkin, ovat olleet yhteydessä tiedotusvälineisiin vastauskirjeen saatuaan. Lehdistö on villiintynyt kruununprinsessan eleestä ottaa yhteyttä kansalaisiin ja vastata muutoin kuin perinteisellä sihteeritoimiston allekirjoittamalla kiitoksella. Erityisesti lasten vanhemmat ovat lukeneet kirjeitä videoilla kyyneleet silmissä”, PR-päällikkö jatkoi.

“Todellako”, kysyin, vaikka olisihan minun pitänyt osata ennustaa, että kaikki jaettiin nykyään koko maailman kanssa.

“Hovin sosiaalisen median kanavat ovat tukossa ja sähköposteissa kiitellään maanläheistä ja ystävällistä lähestymistä. Toimittajat kärttävät lausuntoa ja haluaisivat tietää tarkemmin, mikä on tämän tempauksen takana”, sosiaalisen median vastaava sanoi. “Lisäksi jakamanne palatsikuvat ovat nousseet hiteiksi, ja Koda on sulattanut monien sydämet. Ihmiset kummastelevat, miksi prinsessan koirasta ei ole kerrottu aiemmin ja tarkemmin.”

Jaahas, Koda oli suositumpi ja kiinnostavampi kuin minä. Mutta en voinut olla kateellinen, olisi minuakin koira kiinnostanut ihmistä enemmän.

“Ideanne oli kerrassaan loistava. Ja toivottavasti olette valmis jatkamaan valitsemallanne linjalla: vastata silloin tällöin viesteihin ja julkaista ottamianne kuvia hovin kanavilla”, PR-päällikkö sanoi Augustan hymyillessä taustalla. Toivottavasti hän veisi hyvät uutiset kuninkaallekin tiedoksi. Tuskin Nelio uskoisi muutaman kirjeen suurta vaikutusta, jos minä olisin viestintuojana.

Tapaamisen päätyttyä kohtasin Edgarin käytävässä.

“Teidän kuninkaallinen korkeutenne. Kuningas haluaa tavata teidät.”

“Nytkö?”

Edgar nyökkäsi, joten lähdimme kuninkaan huoneistolle. Oliko kuningas tosiaan jo kuullut hyvistä uutisista vai oliko vuorossa jonkin edesottamukseni käsittely? En keksinyt mitään, mistä voisin tällä kertaa joutua ripille.

Tuttuun tapaansa kuningas istui ikkunan edessä olevassa nojatuolissa sikari tuhkakupissa savuten. Hän ei viitannut minua istumaan, odotti vain, että ymmärsin sen ilman kehotuksiakin. Istuin alas ja jäin odottamaan.

“Huomenna lähdet ensimmäiselle valtiovierailullesi, eikö niin”, Nelio sanoi siirtämättä katsettaan ikkunasta.

“Kyllä.”

“Muistan ensimmäisen edustusmatkani. Olin 15-vuotias, kun pääsin vanhempieni mukana Ranskaan. Kaikki meni täydellisesti, enkä malttanut odottaa seuraavaa tilaisuutta rakentaa suhteita muihin merkittäviin ihmisiin.” Kuningas tarttui sikariinsa ja siirsi katseensa minuun. “Siksi on tärkeää, että teet kaiken sääntöjen mukaan ja keskityt antamaan parhaan kuvan itsestäsi. Koko maailma seuraa askeleitasi ja millaista kuvaa luot Nevernasta.”

Nyökkäsin, vaikka epäilin vahvasti, että tuskin matkastani edes tiesivät muut kuin lähimaat. Ehkä kuninkaasta olivat kiinnostuneita kaikki, mutta kuten Suomen lehdistökin oli todennut: en ollut erityisen kiinnostava kuninkaallinen.

“Kun palaat Espanjasta, aloitamme vallansiirtoprosessin. Se vie oman aikansa, joten on parempi tehdä paperityöt nyt jo. Luonnollisesti minä teen edelleen kotimaan edustuksia, mutta sinun vastuullesi siirtyy kaikki rajojen ulkopuoliset. Augusta on järjestänyt meille tapaamisen maanantaiksi, jolloin laitamme molemmat nimemme alle ja viralliset tahot pääsevät panemaan koneiston pyörimään. Maan asioiden ajattelemisen vie jo liikaa voimiani, joten on aika keventää taakkaani. Soittaminenkaan ei enää säväytä samalla tavoin kuin aiemmin, koska sormet ovat jäykistyneet eivätkä melodiat solju ilman särkyjä. Soitatko sinä?”

“Kitaraa jonkin verran.”

“Kitaraa... Flyygeli on elegantimpi ja soi kauniimmin. Kaikki sukumme hallitsijat ovat soittaneet flyygeliä, joten odotan sinunkin opettelevan.” Hän imaisi sikaria ja laski sen käsi hieman tärysten takaisin astiaansa. ”Yksi asia vielä. Tulevana kuningattarena sinulla on velvollisuus huolehtia monarkian jatkumisesta. Ota tuo pöydällä oleva paperi. Siihen olen koostanut listan Nevernan parhaimmista puoliso-kandidaateista, ja toisella sivulla on

varmuuden vuoksi huomioitu myös Espanja ja Portugali. Häiden ajankohta olisi paras olla alle vuoden sisällä kruunajaisistasi ja siitä taas vuoden päähän vauva.”

Luin yli kahdenkymmenen nimen listan läpi ja pudistelin päätäni. Olimme niin pitkällä 2000-lukua, että en olisi uskonut Euroopassa olevan yhtään maata, jossa haluttiin järjestetyt häät. Toisaalta ei minun kai pitäisi yllättyä, kun otti huomioon kuninkaan muut vanhentuneet ajatusmallit. Taittelin paperin kahteen kertaan ja keräsin rohkeutta katsoessani kuningasta.

”Itse asiassa minä en aio hankkia...”

”Älä torppaa ajatusta, ennen kuin olet tutustunut miehiin paremmin. Valitset mieleisesi ja sinulle toimitetaan heistä tarkemmat tiedot.”

”Niin, mutta kun en halua...”

”Te modernit nuoret olette niin nopeita muodostamaan mielipiteenne asioista, joista ette kunnolla tiedä. Asiantuntijani ovat käyttäneet aikaa listan laatimiseen juuri sinua ajatellen, joten olisi epäkohteliasta noin vain heittää se pois.”

”Kyse ei ole siitä, vaan siitä, että en...”

”Riittää! Minua väsyttää. Voit mennä. Pyydä Augusta ja Edgar sisään”, hän sanoi ja siirsi katseensa ulos ikkunasta. Vaihdoin painoa jalalta toiselle, puristin paperia käsissäni ja avasin suuni, mutta kuningas katsoi minua ilmeettömästi. Joten purin huultani, niiasin, käännyin ympäri ja poistuin. Seuraavassa tapaamisessa se olisin minä, joka aloittaisin puhumisen, enkä antaisi kuninkaan keskeyttää.

Saavuvin Augustan ja Edgariin luokse ja ilmoitin kuninkaan odottavan. Augusta kehotti Edgaria menemään edeltä. Kun mies oli mennyt, Augusta katsoi minua hymyillen.

”Onko kaikki hyvin?”

Katselin ympärilleni ja mietin, mitä voisin sanoa.

”Kuninkaalla on sellaisia odotuksia minua kohtaan, joita en voi täyttää.”

”Hänellä on aina kaikkia kuningasperheen jäseniä kohtaan, sitä ei kannata säikähtää. Jos se koskee tulevaa Espanjan-matkaa, ei huolta. Me olemme järjestäneet tuhansia matkoja ja kaikki on suunniteltu minuutilleen, joten teidän ei tarvitse muuta kuin kulkea mukana. Eikä se lopulta juurikaan poikkea Nevernassa järjestettävistä edustustilaisuuksista.”

”Ei se matkaan liity vaan”, aloitin, mutta suljin suuni katsoessani Augustan tarkemmin. Hän näytti aiempaa väsyneemmältä ja siltä, että pitäisi kuninkaan puolia joka tapauksessa. Hän oli työskennellyt niin läheisesti kuninkaan kanssa, että tuskin ymmärtäisi kantaani ja kehottaisi niin ikään tutustumaan miehiin paremmin. En jatkanut aloittamaani lausetta vaan kiitin Augustaa tuesta ja palasin huoneistooni.

Hain kaapista muutaman ylimääräisen juustolta tuoksuvan neliön ja palkitsin Kodan söpöydestään ylimääräisellä herkkupalalla ja kerroin, että siitä oli tullut parissa yössä valtakunnan kiinnostavin persoona. Se vastasi häntäänsä heiluttaen ja juoksi etsimään herkkujen jälkeen suuhunsa nappaamalleen luulle sopivaa piiloa. Olisin halunnut purkaa sille turhautumistani kuninkaan ja hänen avustajansa muistuttelusta tulevan matkani tärkeydestä ja paineideni lisäämisestä. En kuitenkaan viitsinyt vaivata sitä enää sen jälkeen, kun se oli joutunut kuuntelemaan avautumistani Jannasta, Lillistä ja Martimista.

Taivas oli pilvetön, ja sen sini muuttui asteittain vaaleammasta tummempaan, kun aurinko valmistautui katoamaan tältä pallonpuoliskolta. Pysäytin golf-kärryni minigolfradan tuntumaan. Kuninkaalliset kieltämättä osasivat parantaa olosuhteitaan, jotta muurien sisäpuolella oleminen ei tuntunut vain vankilalta. Radan lisäksi palatsin alueella oli sisä- ja ulkouima-altaat, elokuvateatteri, hevostalli, jossa en vielä ollut ehtinyt käydä sekä lukuisia muita harrastemahdollisuuksia. Tuntui omituiselta ajatella, että muurien sisällä saatoin saada tai tehdä melkein mitä tahansa. Sitä, mitä ei ollut, pystyi tilaamaan paikan päälle. Vapaudenmenetyksellä oli hintansa, mutta myös etunsa.

Nousin pois kärrystä, otin kassista mailan ja pallon ja menin ensimmäiselle radalle. Olimme joskus Teresan kanssa kokeilleet aikuisopiston tarjoamaa minigolf-kurssia, vaikka kummempaa osaamista kummallakaan ei ollut. Se oli ihan hauskaa ajanvietettä, mutta ei ollut herättänyt innostusta oikeaa golfia kohtaan, jonka lukuisat säännöt ja pukukoodit olivat tuntuneet naurettavilta.

Asetin pallon vihreälle alustalle ja otin tuntumaa mailaani. Minua huvitti, että nykyiseen elämäntyylini golf olisi varmasti täydellinen laji. Hidasta tarkkailua ja kulissien ylläpitoa. Sääntöjä, pukukoodeja ja lajiin kuuluvaa ammattisanastoa.

Ensimmäinen lyöntini sai pallon liikkumaan kengänmitan. Olin ollut liian varovainen. Kiitos kuningas Nelion puheiden, olin alkanut jännittää huomista lähtöä Espanjaan enemmän kuin aiemmin. Toivoin, että tarpeeton pallon lykkäminen pakottaisi minut keskittymään tähän hetkeen ja tunnin, parin päästä voisin mennä suoraan nukkumaan.

Toinen lyöntini kimpautti pallon radan matalan reunan yli. Kävin poimimassa sen ja nojasin mailaani muurin yläpuolella häilyvää taivasta tuijottaen. Sinne oli lipunut yksittäisiä pilviä, joille aurinko antoi kauniin pinkit reunat. Hain puhelimeni kärryn penkiltä ja otin taivaasta kuvan hetkeä ennen kuin kentän valojen hämäräkytkimet reagoivat palatsin ympärille kietoutuvaan pimeyteen. Lähetin valokuvan Teresalle saatesanoilla, että koskaan ei ollut auringonlasku näyttänyt yhtä hienolta, vaikka muuri hieman näkyvyyttä haittasikin. Samalla

Samuelilta tuli viesti, jossa hän muistutti huomisesta aikaisesta lähdöstä, vaikka varmasti tiesi Luzian huolehtineen asiasta jo. Päivät Espanjassa oli ahdettu niin täyteen menoja, että tuskin ehtisin vaihtaa Samuelin kanssaan yhtään ylimääräistä sanaa ja epäilin, että sellaista mahdollisuutta ei tulisi maanantainakaan, kun tapaisin kuninkaan ja pääministerin. Niinpä lähetin Samuelille viestin, jossa ehdotin, että hän voisi liittyä seuraani, jos hänellä ei ollut parempaa tekemistä. Lähetä-nappia painettuani tajusin, että hänen työvuoronsa oli varmasti päättynyt ja hän oli lähdössä kotiin nukkumaan ja ruokkimaan kalansa. Mutta Samuel ilmoittikin, että tulisi mielellään käväisemään.

Laskin puhelimen takaisin kärryn penkille ja siirryin toiselle radalle, jossa oli kulmia pelkän suoran liuskan sijaan. Asetin pallon lähtöpaikalleen ja keskityin. Hain sopivaa asentoa ja visualisoin liikeratojen suunnat mielessäni. Hivutin mailaa hieman taaksepäin ja valmistauduin lyömään.

“Heippa!”

Katsoin äänen suuntaan, kun mailani tökkäsi palloa ja se lähti vaivalloisen näköisesti nousemaan pientä liuskaa ylös.

“Hiisi, että säikähdin.”

“Ei ollut tarkoitus”, Samuel pahoitteli.

“Miten tulitkin niin hiljaa, etten kuullut mitään”, sanoin ja pettyneenä seurasin, miten pallo valui takaisin luokseni.

Samuel katsoi minua liioitellun vakavana.

“No, voin tulla kovempaakin, jos niin haluat.”

Loihdin kasvoilleni parhaimman asiakaspalveluhymyni, joka pystyi tarpeen tullen kätkemää taakseen piruilua vastapuolen tajuamatta, että hänelle kuittailtiin.

“Haluatko mailasta?”

“Mieluummin minä olen se mailaa heiluttava osapuoli.”

“Ehkä jätänkin sinut heiluttelemaan yksiksesi”, sanoin ja asettauduin uudestaan lyöntiasentoon.

“Julmaa peliä.” Samuel kohautti olkapäitään naureskellen ja kävi hakemassa itselleen sopivan kädenjatkeen.

Sain pallon kolmannella lyönnillä reikään, jolloin Samuel mutristi suutaan ja sanoi:

“Minun täytyy varoittaa, että olen ehkä huonoin golfin pelaaja, johon tulet törmäämään.”

“Ei minullakaan mitään käsitystä ole, mitä teen, kunhan pökin menemään.” Nostin pallon pois ja ojensin sen Samuelille. Hän laski sen maahan ja suoristautuessaan vilkaisi minua.

“Voisin tuohon sanoa jotain, mutta en halua, että alat mailoa minua.”

”Viisas vaikenee. Olitko lähdössä kotiin?”

Seurasin Samuelin ankaraa keskittymistä. Maila oli hänelle liian lyhyt eikä lyöntiasento näyttänyt ergonomisten suositusten mukaiselta, mutta pallo lähti varsin vauhdikkaasti liikkeelle ja meni yli laidan. Samuel tuijotti sen perään.

“En kotiin-kotiin, koska huomenna mekin joudumme heräämään aikaisin. Olin ajatellut istahtaa television ääreen ja soittaa vanhemmilleni. Ehtiihan tuota myöhemminkin.”

“Olisinpa tiennyt, niin en olisi häirinnyt.”

“Ei haittaa. Vanhemmat ovat tottuneet vaihteleviin työaikoihin ja satunnaisiin soittoihin, ja jos kyseessä olisi ollut jokin tärkeä puhelu, olisin totta kai hoitanut sen enkä tullut tänne harrastamaan lajia, missä ei ole mitään järkeä.”

Siirryimme seuraavalle radalle, jossa oli useampia kulmia ja kaltevuusvaihteluja.

“Saako noin edes sanoa? Eikö golf ole pyhä tietyissä piireissä”, kysyin, kun palloni väisti keskellä olevan esteen vaivattomasti.

Samuel kurtisti kulmiaan ja pudisti päätään.

“Oletko manipuloinut tuota jotenkin, kun sait sen noin hyvin liikkeelle?”

“Pyh, olen vain hyvä.”

Valitettavasti todistin seuraavalla lyönnillä sanomani epätodeksi.

Kymmenen rataa myöhemmin meitä ympäröi samettinen pimeys ja lempeän keltaisina palavat valot. Puiden latvoista kuului vaimeaa linnunlaulua, mutta muuten oli täysin hiljaista, kun Samuel löi viimeisen lyöntinsä ja pallo sujahti koloonsa.

“Mikäs on pistetilanne”, hän kysyi kumartaessaan nostamaan pallon pois.

“Sinulla meni 57 lyöntiä ja minulla 45, joten sanoisin voittaneeni.” Nostin mailani ilmaan voitonmerkiksi.

“Typerä peli, jos en muuta sano.”

“Muutaman kerran olet jotain samansuuntaista jo murahdellut.”

Minua huvitti Samuelin kilpailuhenkisyys. Kun olin saanut muutamilla onnenkantamoisilla pallon parilla lyönnillä pussiin, hänen kulmansa kurtistuivat syvemmin ja sanat muuttuivat epäselvemmiksi.

Samuel sujautti pallon taskuunsa ja kääntyi puoleeni.

“Seuraavalla kerralla pelataan vaikka sulkapalloa tai keilataan.”

“Harrastatteko te kaikki keilaamista?”

“Sinne on ollut helpoin mennä porukalla iltaa viettämään, ja taidotkin ovat karttuneet kuin huomaamatta. Robert on käynyt valmennettavana ja jakanut oppejaan meillekin.”

“No, siinä lajissa voisit saada tasoitusta. Minä saan täyskaatoja lähinnä tuurilla.”

Panimme mailat takaisin golf-kärryn takapenkillä olevaan pussiin, ja nousin kuskin paikalle ja Samuel kapusi viereeni. En kuitenkaan käynnistänyt kärryä.

“Minua ei huvittaisi mennä takaisin. Jos menen, se tarkoittaa, että huominen on väistämättä edessä.”

“Tuskin se niin kamalaa voi olla. Sitä paitsi kaikki tietävät tilanteesi ja espanjalaiset ovat mukavia.”

“Mutta kun pitäisi tehdä vaikutus ja olla tekemättä virheitä ja ajateltava Nevernan kansalaisia ja kuningasta...”

”Shh, vedä hetki henkeä. Sinun ei tosissaan tarvitse muuta kuin kulkea mukana, kaikki käytännön asiat on muiden vastuulla. Ja jos nyt jotain möläyttäisitkin, et ole ainut. Eivät kuninkaalliset mitään ylijumalia ole, vaan ihan samalla tavoin he mokailevat ja sitten korjaavat käytöstään. Kaikki menee ihan hyvin.” Samuel laski kätensä polvelleni. Katsoin sitä ja panin sitten oman käteni hänen kätensä päälle. Istuimme hiljaa tuijottaen jonnekin muurin toiselle puolelle.

LUKU 29

Ensimmäiseen valtiovierailuuni Espanjassa oli varattu viikonloppu. Perjantaiamuna lähdimme palatsilta ja kuten oli luvattu, minun tarvitsi ainoastaan kulkea valmiiden askelmerkkien mukaan. Ensin autoille, autoilta yksityiseen terminaaliin ja lentokoneeseen. Koneessa istuimme muutaman tunnin, jonka jälkeen seurasi käänteinen kuvio: terminaali, ulkona odottavat autot ja matka hotellille. Laukut, kuljetukset, aikataulut ja majoitukset – kaikki oli hoidettu ilman, että minun tarvitsi tehdä yhtäkään puhelua tai syöttää luottokortin numeroita.

Majoituimme Madridin hienoimmassa hotellissa, jonka sviittikerros oli kokonaan Nevernan hovin käytössä ja vieraiden kulkua valvottiin erityisen tarkkaan. Luzian mukaan Espanjan kuningasperhe majoitti vieraita mielellään omassa palatsissaan, mutta äitini Serena oli erityisen viehtynyt tähän nimenomaiseen hotelliin, joten sain nyt mahdollisuuden oppia hänen kiinnostuksen kohteistaan muutakin kuin mitä lehdissä kirjoitettiin.

Perjantaina iltapäivällä tapasin kuninkaan perheineen, sain opastetun kierroksen Aureon palatsia monta kertaa isommassa kuninkaalinnessa ja lyhyen yhteenvedon perheen historiasta. Puhuimme maiden välisestä yhteistyöstä ja kuningas toivoi, että se jatkuisi kuten ennenkin: vahvana ja parempaa tulevaisuutta rakentaen. Erityisen innostunut tapaamisestamme oli kruununprinsessa Elena, joka oli minua neljä vuotta vanhempi, ja jonka kanssa olisimme jonain päivänä samaan aikaan hallitsijoita. Toivoin voivani keskustella hänen kanssaan pidemmälti, sillä häneltä voisin saada omakohtaisen kokemuksen kautta tulleita vinkkejä, sellaisiakin, joita en osaisi itse kysyä. Hän oli olemukseltaan niin avoin ja hyväntuulinen, että varovasti toivoin, että voisimme kenties oikeasti ystävästyä.

Lauantaiamuna vierailimme paikallisen ympäristöjärjestön luona, poseerasimme Espanjan hovin valokuvaajalle, joka liitti kuvan nettisivujen uutisten yhteyteen, ja kävimme seuraamassa museon avajaisia. Iltapäivällä osallistuimme kuningasperheen kanssa hyväntekeväisyyskonserttiin, jossa myös Abel-setäni miesystävä oli esiintymässä.

Esityksen jälkeen minut ohjattiin lavan takana olevaan pieneen kabinettitilaan, jossa Abel odotti. Hän oli pukeutunut puvuntakkiin, harmaaseen puseroon, mustiin farkkuihin ja lyhentänyt tukkaansa viime näkemän. Hän tuli luokseni ja antoi molemmille poskille ilmapusun.

“Näytät väsyneeltä.”

“Kiitos. Niin sinäkin.”

“Kiertue-elämä vaatii veronsa, vaikka minä en lavalla heilukaan. Olisin halunnut esitellä Jonaksen sinulle, mutta hän oli lupautunut pariin haastatteluun heti keikan jälkeen. Niin ja pahoitteluni, että tapaamispaikaksi ei järjestynyt mitään hienompaa. Takahuoneet ovat välillä mitä ovat.”

“Älä siitä huoli. Olen huomannut, että kuljemme paljon keittiöiden, roskakäytävien ja muiden huoltotilojen läpi ennen parrasvaloihin astumista.”

“Miten noin muuten jaksat”, Abel kysyi ja istuutui kapean nojatuolin käsinojalle.

Halusiko hän oikeasti tietää vai oliko tämä niitä hetkiä, kun piti hymyillä ja vakuuttaa, että kaikki oli loistavasti? Päädyin sanomaan jotain ympäröivää selkäänpuukottavista sukulaisista, kadonneista ystäväistä ja palatsin laajuuden hahmottamisesta. Kehuin lämpimiä – joskin nihkeitä – iltoja, loistavaa ruokaa ja palatsin kaupunkimaisuuden etuja.

“Entä Nelio, miten hänen kanssaan menee?”

“Olen nähnyt hänet muutaman kerran ja hän vaipuu aina muistoihinsa, jos ei huolehdi palatsin tulevaisuudesta ja minun soveltuvuudestani. En ole varma, toivoisiko hän minun lähtevän vai jäävän”, sanoin olkiani kohauttaen ja siirryin tutkailemaan huoneessa olevan kylmäkaapin sisältöä. Alkoholialkua joka lähtöön, limsaa, croissantteja, kakkua...

“Hän on ollut samanlainen monille muillekin, ja töykeys ja itsepäisyys ovat kärjistyneet keuhkosityöpädiagnoosin ja tietenkin myös iän myötä. Ja jos hän haluaisi sinut ulos, olisi hän pannut asian toimeen ensimmäisellä viikolla.”

“Lohdullista.”

“Kuten viestittelin, minulla on muutakin asiaa, jonka tosiaan halusin kertoa sinulle kasvotusten”, Abel sanoi ja nousi varmistamaan, että huoneen ovi oli varmasti kiinni. “Olen nimittäin saanut yhteyden isääsi.”

Pysähdyin tuijottamaan häntä. Avasin suuni, mutta sieltä ei tullut sanoja ulos. Syämeni löi ylimääräisen lyönnin tai jätti yhden välistä, en ollut ihan varma, kumpaa. Pidätin hengitystäni odottaessani jatkoa. Hän hymyili vaisusti.

”Ilmoitin Kristianille, että minulla on tietoa sellaisesta aikuisesta lapsesta, josta hän itse ei tiedä ja tiedustelin, mikä hänen mielenkiintonsa on asiaan.”

”Ja?”

”Olen pahoillani, mutta hän ei halua tavata sinua. Hän ei perustellut asiaa sen kummemmin, ilmoitti vain, että hänen perintönsä auto- ja viinibisneksistä menevät hänen nuorimmalle lapselleen, joka syntyi kaksi vuotta sitten nykyisen vaimon kanssa.”

”Luulin, että hän on arkkitehti”, sanoin, kun aivoni vielä yrittivät käsitellä tietoa siitä, että en sittenkään saisi tavata kumpaakaan biologista vanhempaini saati kuulla mitään heidän elämästään heidän itsensä kertomana.

”Hän oli arkkitehti, mutta kyllästyi siihen ja vaihtoi ’hauskemman rahan hommiin’. Mitä se nyt sitten hänen mielestään tarkoittaakaan.”

”Aivan”, sanoin sanaa venyttäen. Kävelin kabinettitilan toiseen päätyyn, jonka pöydällä oli pino mustia paitoja Jonas-logolla. Tuijotin niitä ja mietin, olinko pettynyt tai yllättynyt Kristianin päätöksestä olla tapaamatta minua. Vaikka toisinaan olinkin miettinyt oikeita juuriani, en silti olisi voinut toivoa parempia vanhempia kuin Lillin vanhemmat. Olin aina tuntenut olevani osa perhettä ja monesti jopa ajatellut, että kenties olin saanut paremman elämän heidän ansiostaan. En ollut kokenut heiltä kylmäkiskoisuutta ennen kuin nyt, kun kumpikaan ei enää vastannut viesteihini. Jos Kristian olisi jäänyt leikkimään isääni, hän tuskin olisi ollut sen enempää läsnä minulle kuin muillekaan lapsilleen. Tuskin hänen luonteensa ja menohalunsa olisi muuttunut yksinomaan siksi, että yksi lapsista oli kuninkaallinen. Ja mistäpä tiesin, jos jossain toisessa hovissa pyörisi niin ikään hänen DNA:taan. Pudistin päätäni ja käännyin katsomaan Abelia, joka istui edelleen paikallaan lempeästi hymyillen.

”Mitä ajattelet”, hän kysyi.

”Kaikenlaista. Ehkä suurin pettymys on se, että en saakaan täytettyä lapsuudestani niitä aukkoja, joihin hetkellisesti toivoin saavani vastauksia. Juuri nyt tuntuu vaikealta hyväksyä, että tämä oli tässä.”

”Ymmärrän. Tai en, mutta yritän ymmärtää. Ehkä voin yrittää tarjota vastauksia, jos sinulla on nyt jotain muita kysymyksiä mielessä.”

Kerroin Abelille, mitä Lilli oli minulle aiemmin paljastanut. Että Lahja oli hävennyt Kristianin toimia niin paljon, että vaihtoi sukunimensä ja katkaisi välit, vaikka suostuikin sukulaisuuden nimissä ottamaan minut vaivoikseen. Halusin varmistaa Abelilta, pitikö asia paikkansa.

”Kaikki tuo on totta. Mutta lisäksi Kristian nähtiin pyrkyrinä ja vastuuttomana, joten senkään takia sinusta ei voitu kertoa hänelle. Hän olisi saattanut tiedon avulla neuvotella itselleen lisää rahaa, mainetta tai merkittävämpää titteliä, johon esimerkiksi kuuluisi koskemattomuus pienien rikosten kohdalla”, Abel sanoi ilme vakavana.

”Voisinpa sanoa kuulevani tuommoiset motiivit ensimmäistä kertaa.”

”Takaan, ettei jää viimeiseksikään. Ja vaikka Lahjalla olikin kova perhevietti ja tarve auttaa Serenaa, liittyi siihenkin muutakin. Erään kamarineidon mukaan kuningas olisi sanonut

Lahjalle, että jos tämä halusi, että myös Lillian-siskosi tulevaisuus turvattaisiin, tulisi hänen suostua kaikkeen, mitä kuningas ehdotti.”

”Hetkinen. Lillikö on myös saanut hovilta avustuksia?”

”Näin olen ymmärtänyt, mutta silloin summat ovat olleet pienempiä kuin sinun kohdallasi, tai sitten edut ovat olleet sovittuja opiskelu- tai työpaikkoja. Tietyin rajoituksin luonnollisesti.”

Nyökkäsin ja muistilokeroitani kaivellessani mieleeni palautui eräs riita Lillin ja bonusäitini välillä. Lilli oli päässyt opiskelemaan yhteen Alankomaiden arvostettuun musiikkikouluun, mutta oli vaarassa lentää sieltä ulos, koska oli pitänyt kavereita pianoharjoituksia tai tuntiosallistumista tärkeämpänä. Rehtorilta oli tullut henkilökohtainen viesti, joka oli saanut Lahjan kimpaantumaan ja huutamaan, miten Lilli ei arvostanut niitä uhrauksia, joiden kautta paikka musiikkikoulussa oli hankittu. Silloin olimme Lillin kanssa ajatelleet kyseessä olleen vain rahallisista korvauksista, mutta kenties taustalla oli muutakin. Ja kenties bonusäitini hovista saama irtisanomispalkka ei ollutkaan se, millä Lillin koulut oli oikeasti maksettu. Olisinpa vain voinut soittaa äidille ja kysyä, mikä piti paikkaansa. Mitä enemmän sain vastauksia, sitä enemmän nousi uusia kysymyksiä, ja se oli turhauttavaa.

”Kuningas on todella nähnyt vaivaa hoitaakseen minut ja kaikki minuun liittyvät ihmiset pois jaloistaan”, sanoin ja mietin ties monennenko kerran, millaista olisi ollut elää lapsesta asti hänen valvonnassaan. Ehkä en edes osaisi kyseenalaistaa hänen tekojaan, koska minut olisi opetettu elämään hänen käskyjensä mukaan.

”Nähdäkseni sinä et ole ollut se suurin ongelma vaan Lahja”, Abel sanoi ja risti kätensä.

”En ymmärrä. Eihän hän ole ollut riski Nevernan hovin salaisuuksien paljastumiselle.”

”Ei ehkä siinä mielessä kuin sinä asian näet. Aika moni ongelma lähti liikkeelle hänen takiaan, ja juuri siksi Nelio halveksii häntä ja kaikkia hänen sukulaisiaan. Sinun kohdallasi on oikeasti lieventävä tekijä se, että äitisi on kuningasperheen jäsen. Katsos, kun Lahja tuli hoviin töihin, hän ei pelkästään tuonut mukanaan Kristiania, joka sekoitti siskojeni kuviot, vaan hänen mukanaan tuli myös hänen puoliksi ruotsalainen ystävänsä. Jonas, joka bonusäitisi hyvän maineen ja suositusten ansiosta otettiin huomioon, kun minulle haettiin uutta autonkuljettajaa.”

”Jonas? Sinun Jonaksesi?”

”Yksi ja sama.”

”Ohhoh!”

”Niin, kyseessä on hieman monimutkainen kuvio.”

“Sen olen kyllä huomannut, että hovi ja sen vaikutuspiiriin kuuluvat ihmiset muodostavat useita monimutkaisia kuvioita.” En uskonut, että koskaan pystyisin kunnolla muistamaan, kuka oli tehnyt mitä ja kenen kanssa, ja kuka ei halunnut puhua kenelle ja miksi.

“Muusikkopiireissäkin sekoillaan ja kaikki tuntevat toisensa, mutta kuninkaalliset vievät suhdesopat astetta pidemmälle. Odota vain, kun pääset paremmin sinuiksi eri maiden kruunupäiden kanssa, tulet huomaamaan, että mikään, mitä Kauniissa ja rohkeissa olet nähnyt, ole itse asiassa kovinkaan kaukaa haettua”, Abel sanoi, vilkaisi rannekelloaan ja suoristautui, kun oveen koputettiin. Luzia kurkisti sisään ja ilmoitti, että auto odottaa. Hyvästelin Abelin ja hän lupasi, että kertoisi jossain vaiheessa lisää sukusalaisuuksia. Ja muutakin, jos minua kiinnosti. Nauraen vakuutin, että taatusti kiinnosti, jonka jälkeen halusimme ja poistuimme molemmat omille teillemme.

Matkalla illalliselle pyöritin Abelin antamien tietojen pohjalta kuviota mielessäni uudestaan ja uudestaan, ja pikkuhiljaa koin, että ymmärsin kokonaisuuden ongelmat kaikessa laajuudessaan. En voinut kuin jatkaa ihmettelyä, miten yksi pieni aatelinen suomalaisperhe oli onnistunut jättämään niin merkittävän jäljen saarivaltion hallitsijasukuun. Enkä voinut olla ajattelematta, millaisia salaisuuksia en vielä tiennyt.

LUKU 30

Prinsessa Elena koputti olkapäähäni, kun seisoimme illallisen jälkeen päähallissa keskustelemassa kuninkaan ja kuningattaren kanssa.

“Teillähän on pakolliset osuudet suoritettu? Miltä kuulostaisi pieni irrottelu ennen huomista kotimatkaa”, hän kuiskasi salaperäisesti hymyillen.

“Hyvältä.” Mikä tahansa aktiviteetti, josta saattoi käyttää irrottelu-sanaa oli enemmän kuin tervetullutta.

Elenan hymy leveni.

“Lähetän auton hakemaan sinut yhdeksältä.”

Vaihdoin vaatteet iltarientoihin sopivimmiksi: killuttimet korviin, hopeista kimalletta ja hulmuavaa helmaa ja korkeampaa korkoa. Hieman ennen yhdeksää turvamiehet olivat minua käytävässä vastassa, kun suljin huoneeni oven. Samuelin poppoo oli tehnyt päivän ensimmäisen vuoron, joten toinen kokoonpano sai vastuun illasta. Olisin luullut, että koska Elenan puolelta tuli jo riittävästi lisävahvistuksia, neljä omaa vahtia olisi riittänyt. Vaan ei, mukana oli jälleen kuusi. Minusta olisi ollut mukavampi mennä yksin ja juhlia iltaa naisten kesken, mutta ymmärsin jo paremmin, enkä edes yrittänyt neuvotella asiasta. Hieman vastahakoisesti myönsin itselleni, että minusta tuntui silti hyvältä, että läsnä oli omaa väkeä, joihin saatoin luottaa.

Kulkiessani vartijoita lukuun ottamatta tyhjän hotellin aulan poikki huomasin Samuelin istumassa ravintolan puolella. Hidastin askeleitani isomman ikkunan kohdalla, jolloin näin myös hänen seuralaisensa. Toisella tuolilla istui vaalea nainen, joka nauroi. Hän kosketti Samuelin rannetta ja kallisti päätään. Jatkoin matkaani kohti ulko-ovia ajatusteni lähtiessä omille raiteilleen. Totta kai Samuelilla oli ystäviä Nevernan ulkopuolellakin, olihan hän liikkunut edeltäjiensä matkassa joitakin vuosia ennen minua. Ja totta kai tuttujen joukkoon lukeutui myös kauniita naisia. Emmekä me edes olleet pari tai mitään muutakaan, joten turhaan edes tuhlasin naiselle tai naisille ajatuksiani. Olikin oikeastaan hyvä, että saimme molemmat viettää vapaan iltamme haluamassamme seurassa.

Nousin autosta vaalean kuninkaanlinnan sisäpihalla ja näin Elenan kahden ystävänsä kanssa. Helmaani oikoessani päätin, että en ajattelisi Samuelia koko iltana enkä sitä, mihin olin mennyt

itseni sotkemaan ihastumalla todennäköisesti väärinpään mahdolliseen henkilöön. Ehkä en ollut edes ihastunut, ehkä jatkuva yhdessäolo sai minut kuvittelemaan niin.

Hymyilin leveästi, kun tervehdin Elenaa ja hänen ystäviään. Toinen oli muotitalon perijätär ja toinen satoja vuosia vanhasta aristokraattisesta perheestä. Molemmat olivat Elenan lapsuudenystäviä, joten uskoin illasta tulevan ikimuistoisen.

“Oletko ollut aiemmin helikopterin kyydissä”, Elena kysyi, kun kävelimme mustanharmaata helikopteria kohti.

Pudistin päätäni.

”Nyt saat sitten uuden kokemuksen! Isäni ei erityisemmin ilahtunut siitä, että tilasin kyydin palatsin pihalle, vaan no, minkäs teet”, Elena naurahti ja kapusimme kopteriin, joka oli ylellisyysluokassaan aivan jotain muuta kuin mitä toimintaelokuvissa näki. Tekonahkaiset penkit muistuttivat mukavuudessaan yksityislentokoneen istuimia ja jaloillekin oli runsaasti tilaa. Keskipenkkien välissä oli pienet pöydät, ja puhuminen onnistui ilman kuulokkeita.

Istuuduttuamme pakoillemme Elena jatkoi: “Arvon naiset, saisinko hetken hiljaisuutta! Koska meillä on vieraita toisesta valtiosta ja, jos saan sanoa, niin huomattavasti mukavampaa kuin mitä kruununprinsessa Serena oli, niin nyt juhlietaan kunnolla.”

Naiset hurrasivat, ensimmäinen kuohuviinipullo poksasti auki ja lasit kilahtelivat.

“Tällä kertaa emme menekään kiertämään Madridin yökerhoja vaan matkaamme rannikolle”, Elena sanoi ja hörppäsi suoraan pullonsuusta.

“IIH! Mennäänkö me Blanquesiin?” pinkkitoppinen aristokraatti kirkkaisi korkeudelta, joka koetteli ihmisen kuuloalueen rajoja.

“Kyllä vain!”

Elenan vastauksen seurauksena kultainen neste hävisi hujauksessa laseista. Minä siemaisin maltillisimmin omaani nautiskellen poreilusta suussani.

“Mikä on Blanques”, kysyin, kun odotimme, että turvamiehetkin pääsivät paikoilleen. Helikopteri näytti huomattavasti pienemmältä, mutta 14-henkinen seurueemme mahtui sinne ongelmitta. Naiset vaihtoivat katseita kuin sopien kuka saisi suuren kunnian vastata. Elena täytti lasinsa ja katsoi minua.

“Itä-Espanjan paras bilekeskittymä. Tiedätkö, missä on Valencia? Siitä muutamia kymmeniä kilometrejä rannikkoa alaspäin on Blanques. Siellä on oma tanssilattia melkein jokaiselle musiikkigenrelle ja teemailtojen aiheita toteutetaan asiakkaiden toiveiden mukaan. Jos kiinnostaa kinkymät bileet, otat yhteyttä sopivan yökerhon yhteyshenkilöön ja naps vain, saat haluamasi. Tarjoilijat ovat valioluokkaa, juomia löytyy kaikissa sateenkaaren väreissä ja purtavaa saat sushista friteerattuihin jalapenoihin.” Elena innostui selostaessaan niin, että

onnistui melkein läikyttämään juomaa liian täydestä lasista vieressä istuvan pinkkitoppisen syliin.

“Pelkästään rantabulevardille kävelemään päästäksesi pitää nimi olla jollain listalla”, keltamekkoinen perijätär lisäsi.

“Tapaamme sanoa, että Blanques on hintatasoltaan Monaco ja menoltaan Ibiza. Kovin moni mantereen paikka ei pääse Ibizan tasolle, joten paikka on käytännössä täydellinen”, pinkkitoppinen sanoi tohkeissaan.

Hymyilin. Blanques kuulosti sellaiselta vapauden mekalta, jota juuri nyt kaipasin.

Nousimme ilmaan ja vatsanpohjassani kouraisi äkillisen nousun myötä. Madrid muuttui huikeaksi valoinstallaatioksi, jota hallitsi kauas jatkuva keltainen hohde. Elena mukaan matka kesti puolitoista tuntia, joten juhlinnalle jäisi reilusti aikaa. Hän oli sopinut ystävänsä Antonion kanssa, että voisimme laskeutua tämän omistaman Blanques-hotellin katolle. Ihmettelin nimien samankaltaisuutta, johon Elena vastasi, että hotellin mukaan oli nimetty koko kortteli ja lopulta se oli muuttunut käsitteeksi. Kukaan ei käyttänyt, eikä tainnut edes muistaa, mikä nimi kartassa luki. Senkin puolesta paikka oli turvassa satunnaisilta turisteilta tai muilta, jotka eivät kuuluneet piireihin. Valitettavasti toimittajat tiesivät paikasta, mutta onneksi turvatoimet olivat merkittäviä, joten paparazzeja ei suljetulla alueella tarvinnut pelätä. Ranta-alueella tosin sai olla varuillaan, mutta usein satamassa partioi Antonion värväämiä turvamiehiä veneineen, joten salakuvaajat saatiin torpattua nopeasti ja huolellisesti, kun alueella vielä oli dronekieltokin.

Melko tarkkaan puolentoista tunnin lentomatkan jälkeen laskeuduimme monikerroksisen hotellin katolle, jossa meidät otti vastaan ohueen hopeaketjuun ja malvanväriseen satiinipukuun pukeutunut kiharatukkainen mies, joka näytti siltä, että pesi aamulla kasvonsa kultahilesaippualla. Elenan ystävillä oli haasteita tasapainon löytämisen kanssa, koska he olivat juoneet matkalla minua enemmän. Heille tämä oli arkipäivää, mutta minä en halunnut olla kantokunnossa ennen kuin olin nähnyt, miten vaikutusvaltaiset ihmiset juhlivat.

Hymyilevä Antonio johdatti meidät kapeiden käytävien kautta rakennuksen toiselle puolelle yksityiseen yökerhoon. Modernisti lasilla, peileillä ja kiiltävillä pinnoilla sisustettu juhlatila oli täynnä ihmisiä ja päällisin puolin kaikki näytti samalta kuin katutason bilepaikoissa. Ihmiset hytkyivät musiikin tahtiin kimaltavissa vaatteissa, loosseissa yritettiin käydä keskusteluja ja valojen värit korostivat taustalla soivan musiikin sanomaa.

Baaritiskin läheisyydessä oli portaiden edessä punainen nauha, joka siirtyi salamana sivuun eikä Antonion tarvinnut pysähtyä odottamaan. Menimme portaat ylös parvelle, josta näki melkein koko yökerhon. Tällaista oli siis olla VIP-kerhon VIP-tilassa.

Sohvien välissä olevalla lakkamaisen mustalla pöydällä oli valmiina samppanjapullo sekä laseja. Antonio tyhjensi pullon sisällön lasihin ja jakoi ne meille.

“Lupasin Olivialle värikkäämpiä juomia”, Elena sanoi Antoniolle, kun olimme saaneet lasimme tyhjäksi. Mies hymyili valloittavasti ja lupasi palata hetken päästä takaisin.

“Aika mahtavaa, eikö?” Elena tuli viereeni, kun laskeskelin, montako pientä peilipalloa katosta roikkui. Tai ehkä ne olivat kristallia.

“On. Epätodellista.”

Elena tarttui minua ranteesta ja vei mukanaan portaat alas. Otimme lennosta vastaan Antonion tuomat drinkit ja suuntasimme tanssilattialle. Miten ihanaa olikaan päästä tanssimaan ja tuntea, miten juomasekoitukset kimalleviuhkoineen ja hedelmäpaloineen saivat olon rentoutumaan ja maailman katoamaan. Suljin silmäni ja annoin basson tykityksen ohjata liikkeideni rytmin.

Kun palasimme yläkertaan, oli sinne ilmestynyt uusia kasvoja. Elena selitti, että kolme naisista kuului heidän vakiobileporukkaansa ja miehet olivat Antonion pitkäaikaisia ystäviä. Yksi miehistä oli selin meihin, joten Elena meni tämän luokse ja kopautti olkapäälle. Vihreään pukuun pukeutunut mies kääntyi ja hymyili.

“Hyvää iltaa, Elena. Kappas, Olivia”, Martim naurahti ja sai Elenan kääntymään puoleeni hämmästyneenä.

“Te tunnette toisenne?”

“Tavallaan”, vastasin ja toivoin, ettei minun olisi tarpeen tehdä tarkempaa selontekoa aiemmasta kohtaamisestamme ja siitä, miten sen päätteeksi Martim vietiin poliisien toimesta pois luotani.

“Sepäs mukavaa”, Elena sanoi ja meni kaatamaan itselleen lisää samppanjaa.

“Mikä sattuma, että sinäkin olet täällä.” Martim ojensi minulle uuden lasin. Otin sen vastaan enkä tiennyt, mitä sanoisin seuraavaksi. Martim piti puheenvuoron itsellään ja selitti, miten he olivat Antonion kanssa tutustuneet veneilyn kautta ja olleet yhdessä jahtikaupoillakin viime vuonna. Hänen äänensävyinsä oli leppoisa, eikä hänen silmissäkään näkynyt vihaa tai katkeruutta. Olivatko pienet kahakat turvamiesten ja poliisien kanssa hänelle niin normaaleja, etteivät ne tosiaan vaikuttaneet häneen mitenkään? Jos näin oli, aloin uskoa, etteivät Samuelin varoittelut olleet liioiteltuja.

Martim katseli ympäri yläkerta ja kurkkasi kaiteen yli alas.

“Missäs turvamiehet on? Vai väitätkö, että olette päässeet matkaan ilman heitä?”

Join lasini tyhjäksi ja osoitin portaiden alapäässä oleville sohville, jonne niin omani kuin Elenankin turvamiehet olivat asettautuneet.

“Ei Pyhää Samuelia tällä kertaa”, Martim sanoi hymyillen.

Pudistin päätäni, mutten kokenut tarpeelliseksi selittää hänelle työvuorojen vaihteluista.

Elena ja Antonio tulivat kylki kyljessä keinahdellen luoksemme, kun kitarasoinnut vaihtuivat amerikkalaiseen bilepoppiin. Elena tarttui käteeni, vei toistamiseen mukanaan portaat alas tanssilattialle ja toisistamme tukea ottaen huojuimme musiikin mukana. Räkätimme typerän kömpelöille sanoituksille, jotka keskittyivät peppujen ylistämiseen ja annoimme todellisuuden jäädä rytmin jalkoihin.

Elena sai seurakseen uusia tuttavuuksia, joten ilmoitin meneväni istumaan hetkeksi. Kaiteesta tukea ottaen kapusin portaita ylös samalla, kun Antonio helposti askeltaen tuli minua vastaan. Hän hymyili kohdatessamme, muttei jäänyt juttelemaan. Pääsin ylös ja hain sivupöydältä vesipullon. Käänsin korkin auki Martimin tullessa luokseni.

“Haluaisitko lähteä käymään jahdillani”, hän kysyi ja kertoi, että oli aiemmin päivällä ajellut rannikon viertä ja saatuaan kutsun Antonion bileisiin, oli jättänyt menopelinsä hotellin edustalla olevaan vierasveneparkkiin. “Ei tästä ole matkaa kuin parikymmentä minuuttia.”

“Enpä tiedä. Pitäisi kai ensin ilmoittaa turvamiehille”, sanoin ja Martim röhähti nauramaan.

“Vai olet sittenkin sortunut narussa kuljetettavaksi koiranpennuksi? Viimeksi sanoit, miten sinua ärsyttää, kun et saa käydä missään yksin ja turvamiehet haluavat tietää kaiken. Nyt olisi mahdollisuus ottaa pieni irtiotto ilman moraalinvartijoita.” Martim vilautti avaintaan, jolla hänen mukaansa pääsi pois hotellista kenenkään huomaamatta. Ja takaisin. Ilmeisesti Antonion ystävät saivat rajattomat kulkuvapaudet, ajattelin turhautuneena.

“Eikö sinussa ole sen vertaa seikkailuhalua, että tulisit katsomaan jahtiani, otetaan yhdet drinksut ja tuon sinut takaisin? Voin vanhoa, että kukaan täällä tai tuolla alhaalla ei huomaa, jos emme ole paikalla.”

Katselin ympärilleni ja huomasin, että monet olivat löytäneet omat ryhmittymänsä, joissa he keskustelivat, siemailivat juomiaan ja jotkut suutelivatkin. Elena ystävineenkin huiteli ties missä. Minusta tuntui, ettei ketään edes kiinnostaisi, jos lähtisin. Harva oli puhunut minulle tervehtimisen jälkeen mitään saati katsonut suuntaani. Mutta täällä olivat sentään turvamiehet, Martimin jahdilla ei olisi ketään.

Käännyin Martimin puoleen, joka laski kuohuviinipullon takaisin cooleriin jäiden sekaan.

”Luulen, että taidan pysyä täällä. En oikein tahtonut päästä portaita kunnolla ylös, joten tuskin pääsisin jahdillesikaan”, sanoin ja yritin seurata, muuttuisiko ilme Martimin kasvoilla yhtä nopeasti kuin se oli piknikillä muuttunut.

”Omapa on päätöksesi”, Martim sanoi ja ojensi toisen pitelemänsä lasin minulle. Otin sen vastaan ja odotin, mutta Martim vain nyökkäsi lasiani kohti ja alkoi jutustella siitä, miten elämä on täynnä kiinnostavia sattumia ja miten hän oli päättänyt alkaa ottaa iloa irti jokaisesta hetkestä.

Nyökkäilin juomaa siemaillessani, mutta en kokenut mielenkiintoa osallistua hänen elämänhehkutukseensa. Jokin tuntui oudolta, miten vuolaasti hän kuvaili lukuisia kontaktejaan, joita oli Antonion avulla luonut ja sai siksi elää sellaista elämää kuin oli aina halunnut. Hän mainitsi, että poliisikoulu oli ollut vain yksi vaihe, ei oikeastaan kovinkaan tärkeä ja että kaikki oli nyt täydellisesti. Mikään ei voisi olla paremmin.

En ollut varma, oliko se miehen puhetulva vai illan aikana nautittu alkoholi, joka alkoi yllättäen väsyttää. Musiikin pauhu muuttui epäselvemmäksi ja minun oli vaikea keskittää katsetta Martimiin. Laskin tyhjän lasin sivupöydälle ja horjahdin. Martim oli hetkessä vieressäni ja nauroi, että olin ilmeisesti juonut riittävästi. Hän asetti kätensä niskansa ympärille, kaivoi aiemmin heiluttelemansa avaimen housujensa taskusta ja kysymättä lähti viemään minua yläkerran tyhjän baaritiskin takana olevan oven kautta pimeään käytävään. Mielessäni nakutti koko ajan, että minun pitäisi protestoida, sanoa jotain ääneen, mutta viesti ei millään lähtenyt aivoistani eteenpäin.

Pitkän hissimatkan jälkeen astuimme lasiovista ulos etelän lämpimään yöhön. Jossain kauempana soi musiikki, palmut kahisivat tuulessa ja läheiseltä rannalta kantautui laineiden vieno loiske. Olin mielestäni säästellyt juomisiani, mutta silti horisontti heilahteli sumeana omavaltaisesti satunnaisiin suuntiin ja ilman Martimin tukea olisin kaatunut välittömästi.

”Käydään pienellä ajelulla, jotta näet, miten upea satama on yöllä”, Martim sanoi, kun kävelimme rantabulevardia eteenpäin ja hän tiukensi kätensä otetta, jonka oli kiertänyt vyötäröni ympärille. Olisin halunnut sanoa, että palaisin mieluummin takaisin ja menisin nukkumaan, mutta edelleenkin en saanut sanoja muodostettua tai edes ajateltua kunnollisiksi lauseiksi.

Martim kuljetti minut tummalle jahdilleen, kantoi ramppia ylös ja laski lopulta valkoiselle nahkasovalle. Hän meni ohjauspaneelin taakse ja nytkähdimme liikkeelle.

Melko pitkältä tuntuvan ajan päästä pysähdyimme kauas satamasta. Siellä täällä oli muitakin jahteja, mutta ne olivat niin kaukana, että edes äänet eivät kantautuneet luoksemme.

Martim tuli viereeni istumaan ja alkoi taas jutella omiaan. Hän kertoi, miten voisimme nyt tutustua paremmin ja katsoa, mitä yö toisi tullessaan. Lyhyen tauon jälkeen hän painoi huulet huulilleni. Minulta meni hetki käsittää, mitä hän teki. Kaikki voimani keräten työnsin häntä kauemmas vapaalla kädelläni ja hilauduin sohvalla toiseen suuntaan. Martim hymyili ja naurahti, että oli ajatellut minun kaipaavan suudelmaa, mutta olisin toki voinut vain sanoa ei. Mielestäni olin sanonutkin, mutta en ollut varma. Ajatukseni eivät tuntuneet olevan hallinnassani, vartalostani tai tästä tilanteesta puhumattakaan.

Nojauduin sohvalla taaksepäin ja huomasin, että taivaalla näytti olevan useampia tähdenlentoja, aivan kuin yksikään tähti ei olisi malttanut pysyä paikallaan. Venekin tuntui keinuvan vauhdikkaammin.

Silmäni alkoivat painua kiinni, mutta yritin pysyä hereillä pitämällä ajatukset liikkeessä. Olisipa kanssani ollut joku, jonka kanssa olisin voinut heittää typeriä vitsejä, pelata lautapelejä ja –

LUKU 31

Käteni haroi ilmaa ja mätkähdin kovalle lattialle. Hieroin otsaani toivoen siten pääseväni eroon kaikista vartalossani tykyttävistä kivuista ja kuvottavasta olostani. Siristin silmiäni, kun tarkensin katseeni suorakaiteen muotoisen ikkunaan, jonka läpi tunkeutui päätävihlova kirkkaus. Otin sängynreunasta tukea ja kampesin itseni ylös. Oli hämmentävän hiljaista, kun musiikki ei pauhannut eikä mistään kuulunut puhetta. En muista, milloin viimeksi oloni oli ollut yhtä keho ja vellova, koska kotipuolessa töiden jälkeen harvoin jaksoin muutamaa juoda lasillista enempää. Jopa silmien aukipitäminen tuntui pahalta, mutta minun täytyi löytää jostain särkylääkettä, vettä, kahvia ja vessa.

Katselin ympärilleni modernisti sisustetussa hytissä, mutta en paikallistanut kelloa mistään. Ilmeisesti en kuitenkaan ollut myöhässä, koska olin saanut herätä omaan tahtiini. Huvit olivat ohitse, ja seuraavaksi täytyi palata takaisin Nevernaan. Ajatus lentokoneessa matkustamisesta sai vatsani kääntymään kertaalleen, vaikka voisinkin maata koneen vaakatasoon asetettavassa, leveässä tuolissa koko matkan. Olisi pitänyt ajatella tätä päivää ennen viimeisen juoman jälkeistä drinkkiä.

Menin katsomaan ikkunasta ulos, mutta sen takana näkyi pelkkää loputonta sinisyyttä, joten ilmeisesti Blanquesin satamalaituri oli aluksen peräpuolella. Hiivin ulos hytistä kapeaan käytävään, josta paikansin vessan. Siellä käytyäni ja naaman huolella pestyäni hoipertelin portaat ylös ylemmälle kannelle. Portaiden yläpäässä oli oleskelutila ja vasemmassa kulmassa avoin ohjaamo, mutta kapteenin paikalla ei istunut ketään. Niin ikään tyhjiä olivat sohvut sekä oleskelutilan jatkona oleva pieni keittiö. Tuijotettuani hetken keittiön lasiseinän takana avartuvaa maisemaa, tajusin, mikä oli pielessä. Jahti ei ollut kiinni satamassa. Blanques-hotellin korkea torni oli kadonnut, samoin laiturissa seisonneet veneet. Tilalla oli rosoinen, kivistä muodostuva rannikko ja yksi talo kasvillisuuden keskellä. Mikään ei näyttänyt samalta kuin eilen. Minun täytyi herättää muut, jotta voisimme palata. Saatoin kuvitella, miten vihaisia minulle oltaisiin, kun selviäisi, että olin omilla teilläni. Pelkäsin ajatellakin, miten selittäisin asian Samuelille.

Käännyin ympäri lähteäkseni kiertämään alusta, mutta pysähdyin ennen ensimmäistäkään askelta. Ajatukseni laahasivat nähtävästi pahasti jäljessä, koska en ollut heti muistanut, että kukaan seurueestamme ei ollut lähtenyt mukaani. Olimme olleet Martimin kanssa kahden. Martimin, joka oli käytännössä katsoen kantanut minut hotellista satamaan. Hänen nyt ainakin täytyi olla jossain.

Menin lasiovista ulos ja nousin nahkaisten istuinten vieressä olevia portaita ylimmälle kannelle, jossa oli toinen ohjaamo ja lisää istumapaikkoja, mutta ei jälkeäkään Martimista tai hänen tavaroistaan. Pysähdyin paikalleni ja kuuntelin, miten maailma ympärilläni muuttui koko ajan hiljaisemmaksi, eikä meri-ilma enää tuntunut puhtaalta ja raikkaalta. Olin yksin aluksessa, jota en osannut ohjata ja mitä ilmeisimmin melkoisen kaukana Blanquesista ja turvamiehistäni.

Palasin keittiöön ottamaan suihkuhuoneesta löytämäni aspiriinin ja syömään pari banaania, sillä minun oli saatava aivotoimintani takaisin raiteilleen ja pään viiltävät kipuaallot pois. Kaappeja tarkemmin tutkiessani huomasin, että ne oli ladattu täyteen tuoretavaroita ja avaamattomia kuivapaketteja. Heitin banaaninkuoret roskiin ja samassa muistin puhelimeni, ja aloin ärsyyntyä siitä, miten normaali ongelmanratkaisukykyntäni tuntui käyvän puoliteholla.

Käsilaukkuni löytyi oleskelutilan lattialta.

Tyhjänä. Ei puhelinta, lompakkoa, ei edes huulipunaani.

Kiersin aluksen uudestaan läpi ja käänsin sohvatyynytkin. Vedin vesiperän. Pysähdyin tuijottamaan merta, ja hiljalleen lievenevä päänsärky antoi minun pinnistellä lisää muistikuvia eiliseltä. Martim laskemassa minut sohvalle. Martim naureskelemassa, lähentelemässä ja katsomassa minua sivusilmällään kaiteeseen nojaten. Puristin silmäni kiinni ja keskityin. Martim oli puhunut seurapiirielämän eduista ja kehottanut minuakin nauttimaan saamastani tilaisuudesta, koska mikään ei kestänyt ikuisesti. Viimeisimmässä muistikuvassani sanoin haluavani palata, jolloin hän hymyili ja lupasi, että pääsisin ajallani takaisin. Ilmeisesti hän oli lähtenyt vielä ajelulle pidemmälle merelle elleivät merirosvot olleet ottaneet jahtia haltuunsa ja kidnapanneet Martimia. Avasin silmäni ja naurahdin. Ehkä ei ollut aika rakentaa uusia zombitarinoita vaan keskittyä siihen, mikä oikeasti voisi olla mahdollista.

Nousin seisomaan, venyttelin niin, että selkärankani rutisi ja suuntasin ohjaamoon. Istuin alas ja tuijotin ohjauspaneelia ja sen moninaisia nappuloita ja näyttöjä. Otin puhelimenäköisen kuulokkeen käteeni, mutta sen johto ei ollutkaan kiinni paneelissa. Harmi, ettei Baltic Sea Starin viihdekoulutukseen kuulunut laivan liikuttamiseen liittyvän tekniseen puoleen perehdyttäminen saati rikkiäisten vehkeiden korjaaminen. Ohjauspyörän alapuolella oli kaksi avaimen paikkaa. En uskaltanut yrittää käynnistämistä, sillä jahtihan saattaisi lähteä mihin suuntaan tahansa, mutta eipä avaimiakaan näkynyt missään. Luovuin yrityksestä kommunikoida ulkomaailman kanssa ja keskityin pitämään rintalastassa tuntuva paniikinalun mahdollisimman pienellä liekillä.

Siirryin keittiön lasiseinän eteen ja katsoin sen läpi vastarannalle. Pystyisin kenties uimaan, mutta en osannut arvioida etäisyyttä kunnolla ja oloni oli niin heikko, että hukkuisin varmasti kesken matkan. Saatoin toivoa, että joku huomaisi jahtini ja tulisi kysymään, tarvitsinko apua. Ehkä pelastuspartio oli jo tulossa, jos Elena oli huomannut minun kadonneen ja ilmoittanut eteenpäin. Vaan entä jos minun luultiin karanneen? Enhän suoranaisesti ollut osoittanut suurta intoa kuninkaallista tehtävääni kohtaan ja olin kaikesti aiheuttanut Samuelillekin enemmän ryppyjä kuin hänen ikäisellään kuului olla, Augustasta puhumattakaan. Ehkä hovissa ajateltaisiin, että olin lavastanut oman kuolemani, asian annettaisiin olla ja kuninkaan siskonpoika pääsisi valtaistuimelle. Minä mätänisin merellä ja vasta vuosien päästä ruumiini löydettäisiin.

“Äh, lopeta!” sanoin itselleni, sillä epätoivoon ehti vaipua myöhemminkin. En ollut ollut kateissa vuorokauttakaan, minulla oli ruokaa ja huomenna voisin yrittää uimista.

Myöhäisen nuudelipainotteisen lounaan syötyäni tiskasin astiat ja samalla tajusin, että minun kannattasi laittaa musiikki päälle. Ääni kantautuisi vettä pitkin paremmin, joten ehkä joku satunnainen seilaaja tai rannan talossa asuva kuulisi sen ja lähtisi tarkistamaan tilannetta. Väänsin stereot niin kovalla kuin korvani kestivät, avasin lasioven ja menin kannelle tarkkailemaan horisonttia.

Kuunnellessani radion lattarisäveliä koputin tiskiä biisin tahdissa ja tajusin, mikä oli pielessä. Eilisessä humalatilassa en olisi selvinnyt portaita alas ilman mustelmia ja ruhjeita, sillä portaat olivat olleet liian kapeat tänäänkin. Jos Martim oli pitänyt lupauksensa ja olimme käyneet vain pienellä ajelulla, minua ei olisi edes tarvinnut kantaa alakerran sänkyyn. Jos jahti olisi karannut Martimin hallinnasta, olisivat avaimet olleet ohjauspyörän viereisissä rei'issä. Kaikkiällä oli vessaa lukuunottamatta liian siistiä. Joku oli myös täyttänyt ruokakaapit äärimmilleen. Joku oli halunnut varmistaa, että selviän hengissä ja olen yksin. Martim. Olin selkeästi ilmoittanut, etten ollut halukas jatkamaan hengailua hänen seurassaan ja hän oli ottanut sen erittäin hyvin. Melkein kuin sillä ei olisi ollut väliä. En vain keksinyt, mikä oli hänen motiivinsa. Ehkä hän oli toiminut hetken mielijohteesta ja halunnut näyttää, ettei hänelle sanottu ei. Siinä tapauksessa kostokeinoja olisi varmasti ollut muitakin kuin hylätä minut jahdille, jota hän oli viimeksi ohjannut. Ehkä mies ei ollutkaan keskivertoa älykkäämpi tai ehkä toiminnan tarpeus oli ajanut älykkään ajattelun ohitse. Heitteillejätön täytyi olla rangaistava teko. Mutta alenisiko poliisikoulutuksen saanut mies todella sellaiseen?

LUKU 32

Maanantaiaamu valkeni hohtavan kirkkaana, kun varjostin kädellä silmiäni katsellessani vastapäiselle rannalle. Meren pinnalla makasi jykevätekoinen laituri, jolta johti polku ylös loivasti viettävää rantatörmää pitkin ja ylhäällä vihreän nurmimaton keskellä jökötti matala, valkoinen rakennus. Palmut heilahtelivat hiljakseen tuulessa, mutta minkäänlaisia elonmerkkejä en kyennyt näkemään. Ilmeisesti yön yli paikallaan seisova jahti ei näillä kulmilla ollut riittävän kummallinen asia, jotta joku olisi tullut kysymään, oliko mikään hätänä. Jos olisin tajunnut pitää musiikin soimassa läpi yön, olisi se sentään saattanut herättää pahennusta. Mutta olin ajatellut tarvitsevani unta tämän päivän uintiretkeä varten. Vasta aamulla herätessäni olin muistanut, että olin eilen alusta penkoessani löytänyt puhallettavan pelastusveneen. Ajatukseni olivat olleet koko eilisen huolestuttavasti jumissa ja olin entistä vakuuttuneempi siitä, että Martimin ojentamassa kuohuviinilasissa oli ollut jotain muutakin kuin juomaa itseään.

Auringonnousua odotellessani olin varmuuden vuoksi kiertänyt kertaalleen jokaisen nurkan läpi, mutta puhelimeni pysyi kadoksissa. Jos siinä oleva paikannus toimi, se ei näyttänyt oikeaa sijaintiani, jos näytti yhtään mitään. Martim oli kieltämättä tehnyt hyvää työtä. Kumisen pelastusveneen hän oli onneksi unohtanut. Se oli ainut mahdollisuuteni, koska näytti siltä, että pelastajia oli turha odottaa. Olin katsonut uutiset televisiosta, mutta katoamisestani ei mainittu sanallakaan. Ehkä se ei ollut jakamisen arvoista.

Ahdoin käsilaukkuuni muutaman välipalapatukan ja pienen vesipullon, jonka jälkeen työnsin kumiveneen vesille. Jopa myöhäissyksyn aurinko lämmitti siinä määrin, että selkäni muuttui kepeässä bilemekossakin märäksi, kun meloin maihin. Osa tosin oli varmasti tuskanhikeä. Nousin heiluvasta veneestä laiturille ja kiinnitin veneen siinä olevaan tappiin. Siltä varalta, että joutuisin palaamaan jahdille.

Kävelin kapeaa ja epätasaista polkua ylös talolle asti ja katselin ympärilleni. Piha oli hyvin hoidettu ja talon takana seisoivat autot parkissa, joten paikka oli sentään asuttu ja ehkä joku olisi paikallakin. Kiersin talon toiselle puolella ja painoin sormeni metalliselle ovikellolle. Se kaikui sisäpuolella vaimeasti. Vatsassani väänsi ja vilunväristys kulki vartaloni läpi. Soitin ovikelloa uudestaan ja samalla katseeni osui tarkemmin auton rekisterikilpeen. Siinä oli Espanjan maatunnus, joten ainakaan minua ei ollut hylätty Afrikkaan.

Säpsähdin, kun ovi aukeni. Minua tuijottivat tummanruskeat silmät tiukasti vailla häivähdystäkään ystävällisyydestä. Noin kuusikymppinen mies täytti kehollaan melkein koko

oviaukon ja oli pukeutunut erivärisillä koukeroilla ja palloilla kuvioituun aamutakkiin. Koska hän ei tehnyt aloitettakaan puhuakseen, kysyin englanniksi, voisinko lainata puhelinta.

”Kotini ei ole auki tuntemattomille”, mies vastasi kömpelösti ja alkoi painaa ovea kiinni. Työnsin jalkani eteen, ja hänellä oli sentään sen verran inhimillisyyttä, että ei painanut sitä ruttuun. Olin ennen lähtöäni käynyt suihkussa, laittanut tukkani kumilenkin avulla palmikolle ja parhaani mukaan hinkannut ripsivärin jämät saippuan avulla pois, mutta ilmeisesti näytin silti epäilyttävältä.

Yritin selittää, että olin kunnollisin aikein liikkeellä ja että minulta oli varastettu puhelin, rahat ja kaikki sellainen omaisuus, joka auttaisi eteenpäin. Mies tuijotti minua sanomatta sanaakaan, ja aloin epäillä, että kenties hänen englannintaitonsa oli rajallinen. Sanoin samat asiat nevernaksi, jolloin hänen ilmeensä muuttui suuttumuksesta halveksunnaksi.

”Nevernalainen? Tietenkin”, mies sanoi edelleen englanniksi, osoitti sormellaan talonsa taakse ja teki käsillään keinuvaa liikettä. ”Sinulla rahaa, enemmän.”

”Jahti ei ole minun”, sanoin, mutta mies pudisti päätään, osoitti oven tiellä olevaa jalkaani ja odotti. Minäkin odotin. En aikonut luovuttaa, sillä talo sijaitsi päättyvän tien päässä enkä nähnyt missään toista rakennusta.

Mies nosti katseensa minuun ja lausui epäilemättä erinäköisiä kiro sanoja. En reagoinut, jolloin hän tarttui kourallaan olkapäähäni ja tönäisi niin, että horjahdin taaksepäin. Onnistuin juuri ja juuri pitämään tasapainoni, mutta ovi edessäni pamahti kiinni. Seisoin paikallani ja kirosin itsekin kaikki osaamani kiro sanat, sellaisetkin, joita en normaalioloissa käyttänyt. Meri säkenöi turkoosina ja maalasi ympärilleni epätodellisen kuvan mukavasta etelän saaresta rosoisine kivineen ja korkeine palmuineen. Täydellinen lomamaisema, jos vain olisin ollut lomalla.

Ei auttanut kuin lähteä kävelemään ja toivoa, että tämä ei ollut alueen ainut asutettu talo. Siirryin verkkaisesti pois tontilta ja taakseni vilkaistessani olin melko varma, että tielle päin olevan ikkunan ohut verho heilahti. Hillitsin haluni näyttää keskisormeani, sillä vielä oli mahdollista, että joutuisin palaamaan ja pakottamaan miehen auttamaan minua.

Aurinko meni pilveen, kun aloin tarpomaan korkeiden pensaiden reunustamaa, huonokuntoista asfalttitietä eteenpäin. Vaikka miehen asumus vaikuttikin hintavalta, ei tänne asti ollut saatu vedettyä katuvaloja. En pitänyt mahdollisena sitäkään ajatusta, että mies oli kiukuspäissään kieltänyt sähkömiesten saapumisen tontille. Järkevämpi minäni kuitenkin arveli, että kustannukset olivat varmasti suurin syy, koska tienkin päällysteet olivat nähneet parhaat päivänsä.

Vasemmalle puolelle ilmestyi lohenpunainen, kivinen aita ja sen takana oli harmaa rakennus, jonka ikkunat olivat rikki ja ovi repsotti. Talon pihasta nousi tuulenvireen mukana hienoa hiekkaa, joka tunkeutui silmiini, nenääni ja suuhuni. Pysähdyin siksi aikaa, että sain räpyteltyä silmistäni ja syljettyä suustani pahimmat muruset pois.

Tulin tienristeykseen, jossa toinen uudemman näköinen tie leveni ja nyt kulkemani jatkui yhtä kapeana ja huonokuntoisena. Uskoin siihen, että uudempi tie tarjoaisi enemmän mahdollisuuksia. Painoin parhaani mukaan mieleeni risteyksen yksityiskohdat, jotta muistaisin, minkä tien päässä yrmyn talo sijaitsi.

Kuivien puskienvälillä nousevan stop-merkin ohitettua huomasin kauempana puiden välissä vaaleanharmaan kyltin, jossa luki ”Hotel” ja nuoli osoitti tietä eteenpäin. Tunsin suurta helpotusta, mutta onnentunne kuihtui alkuunsa, kun huomasin, että alemman kyltin ”Restaurante”-tekstin päälle oli liimattu värikäs juliste. Sen keltaisena hohtava otsikko kylmäsi koko vartaloni. ”Only in Ibiza: Moonlight Parties Every Weekend.”

Tuijotin sanaa Ibiza pitkään ja yritin keksiä mitä tahansa muita mahdollisuuksia kuin sen, että Martim oli hylännyt minut jahteineen Ibizan saarelle. Ei se voinut olla mahdollista, ei millään. Ehkä rannikolla oli Blanquesia vastaava alue, jota myös kutsuttiin Ibizaksi, ehkä Ibiza mainosti menojaan yli omien rajojen... Pudistin päätäni ja päätin olla ajattelematta asiaa tarkemmin, sillä en halunnut vihlovan päänsäryn palaavan. Tärkeämpää nyt oli, että lyhyen matkan päässä todella sijaitsi jonkinasteinen hotelli, joka toivottavasti oli toiminnassa ja josta saisin apua.

Pölyisen ja ailahtelevien tunteiden matkan päätteeksi näin edessäni kulmikkaan valkoisen rakennuksen, joka oli kunnostaan päätelleen paitsi auki myös jatkuvan rahavirran varrella. Pysähdyin porttikaaren eteen ja mietin, miten esittäisin asian paremmin kuin aiemmin tapaamalleni yrmylle. Havahduin ajatuksistani, kun hopeanharmaa auto pysähtyi viereeni ja kuski avasi ikkunan.

“Onko sinulla jo hakija?”

“Anteeksi?”

”Niin, että oletko vapaa vai onko hakija tulossa?”

Katsoin häntä ja jos en olisi seissyt hotellin vieressä, olisin saattanut kysyä mieheltä puhelinta lainaan. Nyt saatoin onneksi ajaa hänet matkoihinsa.

“Kyllä, on jo tulossa.”

Mies nyökkäsi, heilautti kättään ja ajoi pois. Katsoin hetken autiota tietä ja aloin nauraa tilanteen järjettömyydelle. Olisipa kerrottavaa Teresalle, jos ikinä pääsisin täältä pois.

Astuessani lasisista liukuovista hotelliin lyhyttukkainen ja hillitysti meikattu virkailija hymyili ystävällisesti, eikä vaikuttanut välittävän siitä, ettei minulla ollut matkalaukkuja mukana tai käytännöllisempää vaatetusta. Aulan sisäseinät olivat vaaleaa beigeä, jota korosti huonekalujen tumma puu, ja pöydillä olevat punaiset kukat toivat tilaan makeaa tuoksua.

Pyysin vastaanottovirkailijalta mahdollisuutta lainata puhelinta, koska minulta oli viety rahat ja kännykkä. Sain kuulla, että puhelin oli vain hotellin asiakkaille. Hetken mietittyään nainen lisäsi, että voisi tehdä poikkeuksen, jos kertoisin, kenelle halusin soittaa. Avasin suuni alkaakseni luetella numeroita, kun tajusin, etten osannut ainuttakaan ulkoa. Hän tuskin ottaisi minua tosissaan, jos pyytäisin soittamaan Nevernan kuninkaanlinnaan. En kyllä edes tiennyt, ketkä puhelinvaihteessa vastasivat, mihin aikaan, mihin numeroihin ja millä viiveellä. Ehkä siellä ei edes tiedetty katoamisestani ja puhelu katkaisiin häiriösoittona. Teresan numero oli ainut, jonka muistin, mutta ei hänkään voisi Suomesta käsin auttaa. Kirosin mielessäni kaikki miehet valtameren syvimpiin pyörteisiin ja kylmimpiin onkaloihin.

Ilmoitin virkailijalle, että en muistanut yhtään numeroa ja pyysin, että voisin hetkeksi istua aulan sohville miettimään. Nainen silmäili minua pitkään, mutta myöntyi.

Tuijotin vastapäisellä seinällä olevia puisia naamoja mustissa kehyksissään ja kävin läpi mahdollisuuksiani. Kaikki vaihtoehdot päättyivät umpikujaan. Jos uutisissa olisi kerrottu katoamisestani, olisi joku varmasti jo tunnistanut minut. Selvisipä, ettei Ibizan turistipaikoissa seurattu erityisen tarkkaan Nevernan uutisia. Tai ehkä kukaan ei uskonut kruununperijän liikkuvan ilman turvamiehiä ja monipäistä seuruetta. Tukka huonosti kammattuna ja sen näköisenä, ettei vaatteita ollut vaihdettu pariin päivään.

Ohitseni meni kaksi vanhempaa, vaaleankirjaviin helleasuihin pukeutunutta naista, joista kuulin toisen toteavan, että kaiken maailman eilispäivän bileprinsessoita heidänkin hotellissaan joutui katsomaan. Pulleampi ystävä nyökkäsi nenäänsä nyrpistäen ennen kuin kaksikko suuntasi ulos takaseinän ovista terassille.

Palasin tiskille ja tiedustelin mahdollisuutta soittaa poliisille.

”Nykyään rikosilmoitukset tehdään netin kautta”, virkailija sanoi antaen käsiensä levätä tietokoneen näppäimistöllä. ”Poliisille soittamme vain, jos käsillä olisi jokin uhkaava tilanne.”

Tuijotin häntä epäuskoisena ja mieleeni juolahti ajatus, että alkaisinkin heitellä tavaroita ympäriinsä. Saisinkohan siten apua?

”Ymmärrän hyvin”, vastasin hampaideni välistä ja loihdin sitten kasvoilleni rennomman ilmeen. ”Ongelma on se, että olen eksyksissä, enkä tiedä, mitä tekisin seuraavaksi, kun minulla ei ole mitään omaisuutta mukana.”

Virkailijan ilme ei heltynyt, joten viimeisenä epätoivoisena yrityksenäni pyysin häntä katsomaan kuvani netistä ja jos se ei todistaisi, että olin väärässä paikassa ja tarvitsin apua, niin mikä sitten.

”Siitä olemme yhtä mieltä, että apua te tarvitsette, mutta me emme ole sellainen talo”, nainen sanoi tekemättä elettäkään siihen suuntaan, että olisi edes avannut nettiselaimen.

Taakseni ilmestyi aiemmin neniään nyrpistelleet naiset ja virkailija kehotti heitä tulemaan palveltavaksi. Sain kuitenkin ongittua tiedon, että lähin poliisiasema oli kymmenen kilometrin päässä, jonka jälkeen hän sulki minut kuplansa ulkopuolelle.

Poistuin hotellista turhautuneena ja ohi mennessäni yritin potkaista kiveä, mutta tähtäsin huonosti ja kivi nirhaisi nilkan ulkosyrjän luuta. Kiroilin ääneen välittämättä kuuliko joku ja samalla haukuin myös kiven alimpaan helvettiin. Nostin katseeni maasta ja tihrustin horisonttiin. Kymmenen kilometriä korkokengillä ei kuulostanut houkuttelevalta edes lokakuun alun astetta viileämmässä auringossa. Istuin jalkakäytävän reunalle ja nojasin pään käsiini. Voisin tietysti palata takaisin jahdille, mutta silloin kaikki tähän asti näkemäni vaiva olisi ollut turhaa. Enkä voinut olla varma, kauanko menisi, että saisin jahdilta käsin yhteyden johonkin, joka haluaisi auttaa. Saaren puolella voisin yrittää löytää edes yhden ihmisen, joka ei pitänyt minua maksullisena tai muuten vain epäilyttävänä.

Otin laukustani välipalanpatukan ja söin sen pahimpaan nälkään. Asteittain ajatukseni alkoivat kirkastua ja päätin, että olisi aika toimia periaatteideni vastaisesti ja heittää vaikka yksi tuoli hotellin ikkunasta ulos. Puristin käärepaperin palloksi, panin sen laukkuuni, nousin ylös, puhdistin pölyt hameestani ja palasin hotelliin.

Tiskin takana seisojaksi hyvin ruskettunut nuori mies. Sain nähtävästi vielä yhden mahdollisuuden hoitaa asiani mieluisammalla tavalla. Joten kertaalleen selitin tilanteeni, mutta ilman mainintaa hovista tai tittelistäni, ja pyysin vain, että voisin soittaa poliisille ja yrittää selittää ongelmani heille. Mustatukkainen nuorukainen oli pitkään hiljaa ja olin varma, että hän käskisi minut ulos hotellista. Aloin mielessäni laskeskella, minkä painavannäköisistä tuoleista jaksaisin nostaa lattiasta ja heittää riittävän pitkälle.

”Me emme varsinaisesti hoida näitä asioita, mutta kyllähän hädässä olevaa täytyy auttaa”, nuorukainen sanoi ja mieleni teki halata häntä, kun hän ojensi puhelimen minulle. Hän luutteli numeron, johon espanjaa osaamattomat ja varkauden kohteeksi joutuneet saattoivat soittaa. Vaikka tilanteeni oli kaikkea muutakin, päätin yrittää.

Puhelin hälytti pitkään ja hartaasti, ja mekaanisen äänen ohjeiden ja numeroiden näppäilyjen jälkeen tavoitin vihdoinkin ihmisen. Mahdollisimman selkeästi ja ääneni vakaana pitäen esittelin itseni ja kerroin asiani. Mies langan päässä ilmoitti, ettei ollut pilailutuulella.

Tukahdutin huokaukseni, kun seikkaperäisemmin kerroin, miten minut oli johdateltu pois Blanques-klubilta ja mitä ilmeisimmin huumattu jahdilla. Lopuksi lisäsin, että hän voisi tarkistaa tarinani ottamalla yhteyttä Nevernan hovin turvallisuuspalveluihin ja kysyä sieltä Samuel Cotea tai Robert Dahlia. Mies toisti, ettei ollut pilailutuulella ja lisäsi, että mielenterveyspalveluiden numero löytyi netistä.

”Myös minun kuvani löytyy netistä!”

”Kuten miljoonien muidenkin. Valitan, mutta en voi auttaa.”

”Entä jos sanon, että alan kohta heitellä tavaroita ja tuhota hotelleja? Eikö sekään kiinnosta? Haluatko odottaa, että hotellin virkailija soittaa ja sen jälkeen esihenkilösi puhuttelevat sinua, koska olisit voinut estää vahingon tapahtumasta?”

Mies vaiken. Toivoin, että se oli hyvä merkki.

Luulin jo yhteyden katkenneen, kunnes hän sanoi laittavansa minut hetkeksi pitoon. Käteni alkoivat täristä, joten puristin puhelinta tiukemmin, ettei se putoaisi lattialle.

Puhelimessa naksahdi ja minulta kysyttiin, olinko vielä paikalla. Nyökkäsin, ja perään puhuin muistettuani, että kyseessä ei ollutkaan videoversio.

“Olen selvittänyt asiaa ja lähetän partioauton ilmoittamaasi osoitteeseen. He auttavat asian eteenpäin”, ääni sanoi ja kiittelin häntä niin monesti, että hän joutui ilmoittamaan siirtyvänsä seuraavaan puheluun. Ojensin kännykän takaisin virkailijalle ja pyysin saada odottaa poliiseja sisätiloissa. Hän antoi luvan ja haki vielä takatilasta minulle avaamattoman vesipullon. Siirryin siitä hörppien katselemaan ikkunoista tielle ja toivoin, että paikalle saapuvilla poliiseilla oli paremmat asiakaspalvelutaidot kuin hotellissa ennen nuorukaista.

Aulan pää- ja takaovet aukenivat samaan aikaan. Terassin puolelta sisään tulivat hotellin naisvirkailija nenännyrpistäjänaisten kanssa ja etuovista kaksi valppaasti ympärilleen katselevaa poliisia, toinen mies ja häntä pidempi nainen.

Poliisikaksikon silmät eivät irronneet minusta hetkeksikään, kun mies pyysi kertomaan tapahtumat ja henkilötietoni. Hän kirjasi kertomani ylös taskulehtiönsä ja meni sen jälkeen puhelimensa kanssa sivummalle. Jäimme naispoliisin kanssa odottelemaan, jolloin hoikempi nenännyrpistäjistä sipsutti poliisin vierelle.

“Eikö tuollaiset naiset pitäisi laittaa suorilta rautoihin, konstaapeli?”

”Meillä on asia hoidossa, rouva hyvä”, poliisi vastasi, mutta rouva ei vaikuttanut lainkaan tyytyväiseltä.

“Ei kunnan kansalaisten pitäisi joutua tasokkaassa hotellissa kohtaamaan tuollaisia. Onhan niille yhteiskunnassa paikkansa, miesten mielestä tietenkin, mutta minusta...”

“Rouva on hyvä ja jatkaa lomailua, tässä ei ole mitään hätää.”

Rouva olisi kaikei jatkanut vänkäämistä, jollei puhelinpoliisi olisi saapunut luoksemme. Hän vilkaisi rouvaa kerran, jonka jälkeen tämä sipsutti takaisin kauempana odottavan ystävänsä luokse, mutta he eivät vielääkään poistuneet aulasta.

Poliisimies kääntyi puoleeni.

”Asia on kunnossa. Puhuin äskettäin Samuel Coten kanssa, joka vahvisti tarinanne yökerhossa olemisesta ja että he ovat etsineet teitä eilisestä iltapäivästä asti. He osasivat myös kuvaila vaatetuksenne, joten tarina pitää kutinsa.”

”Hienoa kuulla. Mitä seuraavaksi”, kysyin ja tunsin, miten harteiltani putosi vähintään yhden ihmisen painon verran taakkaa pois.

”Hovi järjestää helikopterin, jolla pääsette pois saarelta, ja me viemme teidät kopterin noutopaikalle.”

”Kiitos. Odottaisitteko pienen hetken?”

Poliisikaksikko nyökkäsi, jonka jälkeen menin vastaanotossa kollegansa vieressä seisovan nuorukaisen luokse. Kysyin hänen nimeään, jolloin naiskollega katsoi häntä tuimasti. Sain vain etunimen kahden nenän täristessä muutaman metrin päässä meistä. Kiitin nuorukaista kertaalleen ja uskoin, että työpaikka ja etunimi kyllä riittäisivät, jotta isompi kiitokseni tavoittaisi hänet. En vielä tiennyt, mitä se olisi, mutta ehkä Luzia osaisi auttaa keksimään.

Käännyin ympäri ja seurattessani poliisikaksikkoa uskoin, että me kaikki olimme yhtä helpottuneita siitä, että poistuimme hotellista.

Ja pääsisin vihdoin kotiin.

LUKU 33

Odotin muutaman tunnin poliisiasemalla, jossa tapahtumat kirjattiin yksityiskohtaisesti ylös kertomani perusteella. Mukana olivat niin Ibizan poliisi kuin etäyhteyden kautta mantereen poliisi sekä juristi Vasconcelos. Kuulemma Nevernan kuninkaallisten kanssa ei normaalioloissa keskusteltu poliisiaseman tiloissa, varsinkaan, kun minä en ollut tehnyt mitään rikollista, mutta olimme jälleen poikkeavassa tilanteessa, joten oli sovellettava. Tärkeintä oli saada asiat järjestykseen mahdollisimman helposti ja nopeasti. Vasconcelosilla olisi ollut vapaapäivä, mutta onneksi hän suostui olemaan paikalla kotitoimistostaan käsin.

Saimme lausuntoni pakettiin, jonka jälkeen yritin saada vastauksia omiin kysymyksiini. Poliisit eivät valitettavasti kertoneet muuta kuin sen, että Blanques-hotellin toiminnan tutkimiseen panostettaisiin aiempaa enemmän ja selvitetäisiin, mikä omistaja-Antonion todellinen rooli tapahtumien kulussa oli. Minusta kuulosti oudolta, että Elenan luottoystävä olisi sekaantunut Martimin vehkeilyihin, mutta jätin omat teoriansi kertomatta. Enhän ollut tuntenut ketään heistä pitkään.

Poliisiautot pysähtyivät laajan asfalttikentän sivuun, ja kävelimme lyhyen matkan parkissa odottavalle helikopterille, joka näytti samanlaiselta luksusmallilta kuin se, jonka Elena oli meille tilannut juhlaillan alussa. Olin saanut poliisien löytötavaroista mustan kauluspaidan takin virkaa toimittamaan, ja olin tyytyväinen, ettei minun täytynyt astua koko seurueeni eteen pelkässä kevyessä mekossa. Olisin kenties voinut pyytää uusia vaatteitakin, mutta näin lyhyelle matkalle mikä tahansa kävi, koska tällä kertaa kukaan – toimittajat varsinkaan – eivät tienneet, missä olin, joten kameroitakaan ei tarvinnut väistellä.

Ennen kuin ehdin tehdä elettäkään noustakseni kyytiin, Samuel astui ulos. Hän nyökkäsi lyhyesti, ojensi kätensä ja auttoi minut sisälle. Jalkani hädin tuskin kantoivat, joten tuesta oli hyötyä. Istuuduin alas vältellen katsomasta Robertia, muita turvamiehiä tai Luziaa silmiin. Sisälläni kulki kylmä aalto, kun Samuel istuutui ilmeettömänä viereiseen penkkiin ja kopterin ovi suljettiin. Olin toivonut jälleennäkemisen riemua tai suunnatonta raivoa, mutta reagoimattomuus tuntui pahimmalta.

Helikopteri nousi ilmaan, vatsassani muljahti uudestaan ja mietin, pitäisikö minun avata jonkinlaista keskustelua. Samuel kuitenkin käänsi ensin päätään ja kysyi:

“Oletteko kunnossa?”

“Hengissä ainakin.”

Hän nyökkäsi, jonka jälkeen vastapäätä istuva Luzia otti puheenvuoron. Hän ilmaisi ensin huojennuksensa siitä, että olin kunnossa ja kertoi sitten, että paluulento Nevernaan lähtisi ennen auringonnousua, joten olisimme perillä Aureon palatsilla tiistaina iltapäivästä. Edgar oli pitänyt siellä huolen siitä, että maanantain tapaamiseni kuninkaan ja pääministerin kanssa oli siirretty lentokoneen teknisiin ongelmiin vedoten, joten palatsissa kukaan mukana olevan seurueeni ulkopuolella ei tiennyt katoamisestani.

Laskeuduttuamme siirryimme tummaikkunaisiin autoihin ja melko nopean ajomatkan jälkeen pääsin vihdoinkin takaisin hotellihuoneeseeni. Sviittini isossa huoneessa oli makuutila, baaritiski ja sohvaryhmä pöytineen. Keittonurkkaus ruokailutiloineen oli välioiven toisella puolella. Pinkiksi rapattu katto ja seinät saivat tilan tuntumaan oikealta satujen prinsessan huoneelta.

Riisuin vaatteet heti oven suljettuani, laskin sivupöydälle Elenan kirjoittaman kirjeen, jonka olin saanut Luzialta hotelliin päästyämme ja menin suihkuun. Reilu kaksi vuorokautta bilemekossa alkoikin tuntua epämukavalta.

Kiedoin pyyhkeen ympärilleni ja istuin sohvalle lukemaan kirjettä. Elena oli pahoillaan kaikesta tapahtuneesta ja korosti, että Antonio ei ollut tiennyt Martimin suunnitelmista. Elena toivoi, että jatkaisimme yhteydenpitoa ja tulisin uudestaan vierailulle muutenkin kuin valtion asioissa. Hän lupasi jatkossa selvittää tarkemmin kaikkien juhlijoiden taustat tai ainakin pitää minusta paremmin huolta. Minua harmitti, että Elena tunsu syyllisyyttä, koska eihän hän ollut tiennyt, että joukossamme oli katkeroitunut ja juonitteleva mies. Laskin kirjeen käsistäni ja suunnittelin vastaavani siihen, kunhan ajatukseni tasaantuisivat ja olisin takaisin kotona. Miten olisinkaan halunnut lähteä kiertämään Kodan kanssa Aureon puutarhaa, jossa saatoin olla rauhassa pelkäämättä, että joku kolkkaisi ja kuljettaisi keskelle merta. Palatsissa sain ovet lukkoon ja tiesin myös, mitä join tai söin.

Kun huoneeseen tarjoiltu myöhäinen iltapala oli käyty keräämässä pois, Samuel ilmestyi oveni taakse tuima ilme kasvoillaan ja tummat varjot silmiensä alla, joita en aiemmin ollut huomannut. Se siitä haaveesta, että olisin voinut levätä jäljellä olevat tunnit ennen koneen lähtöä.

”Jos tulit saarnaamaan huonoista päätöksistä, en millään jaksaisi”, huokaisin ja siirryin sivummalle. Samuel käveli sisään, suljin oven ja käännyn katsomaan häntä.

”Hyvä on, voin tämän kerran siirtää moitteet tuonemmaksi. Kai sinua kiinnostaa edes se, mitä täällä päässä tapahtui sillä aikaa, kun seikkailit Ibizalla?”

Olisin halunnut vastata kieltävästi, mutta olisimme molemmat tienneet sen valheeksi, joten nyökkäsin.

”Hyvä on, sait herätettyä uteliaisuuteni.”

”Sunnuntaiaamuna ehdin ajatella, miten mukavaa on aloittaa päivä rauhallisesti ja leppoisaa tunnetta lisäsi sekin, että olin ehtinyt viettää lauantaina työvuoron jälkeen vapaatakin. Kunnes puhelimeni soi noin sekunti ajatukseni jälkeen, ja sain kuulla, että arvon prinsessamme ei tullutkaan klubin sulkemisen yhteydessä turvamiestensä luokse, ja Elenakin oli ties missä.”

”Istuivatko turvamiehet aamukuuteen asti paikallaan?”

”Tietenkin, koska valtaosa Elenan porukasta hillui edelleen VIP-parvekkeella ja aiempina aamuyön tunteina Elena oli sanonut sinun menneen hänen huoneeseensa hetkeksi lepäämään, jonne siis pääsee VIP-tilan käytävän kautta niin, ettei törmää hotellin muihin asiakkaisiin. Minun virheeni, etten käskenyt kollegoitani tarkistamaan aiemmin tarkempaa sijaintiasi tai käymään kerran tunnissa portaiden yläpäässäkin. Olisihan minun pitänyt jo tässä vaiheessa tietää paremmin”, Samuel sanoi ja pudisti päätään. ”Puhelun aikana sovimme, että paikan päällä olevat miehet käyvät yökerhon kaikki nurkat läpi sillä aikaa, kun minä hyppään vaatteisiini ja herätän vielä nukkuvat kollegat.”

”Ei tullut mieleen soittaa minulle?”

Samuel kohotti kulmiaan.

”Mitäpä luulet, kenen numeron valitsin, kun olin lopettanut ensimmäisen puhelun? Mutta: *’Valitsemaanne numeroon ei juuri nyt saada yhteyttä’*. Robottiäänänen kuuleminen ei varsinaisesti tehnyt hyvää verensuonieni.”

”Ymm. Tietenkin ajattelit kaikkea.”

”Kun yökerho oli todettu tyhjäksi, aloimme selvittää, missä kukin seurueessanne ollut juhlija oli. Samalla, kun osa hoiti soittelukierroksia, etsimme Elenan käsiimme. Hän löytyi hotellihuoneesta Antonion seurasta ja saimme kuulla, että olet arvatunkin edelleen jatkoilla tapaamasi *herrasmiehen* kanssa. Ja tässä vaiheessa oli liki puolipäivä, joten voinet arvata, mitä ajatuksia mieleeni tuli”, Samuel sanoi katsoen minua paljonpuhuvalla ilmeellä. ”Elena oli nähnyt teidän poistuvan lähekkäin ja oli päättänyt osoittaa naisellista solidaarisuutta ja valehdella turvamiehille useampaan otteeseen siitä, missä olet. Mukavaa, että olet löytänyt hengenheimolaisen, jonka kanssa lisuttaa turvamiehiä ja tehdä mitä huvittaa.”

”Eikö vain olekin? Luulen, että meistä tulee Elenan kanssa hyvät ystävät.”

”Sitä en lainkaan epäile.”

Samuel jatkoi kertomalla, että hänen johtamansa joukkio oli mennyt Elenan luota Martimille varattuun huoneeseen, joka oli koskematon. Uuden soitto- ja kyselykierrosten seurauksena mies löytyi lopulta toisesta kaupungista ja väitti, että oli vienyt minut vain

kävelyllä rantabulevardille myöhään yöllä. Martimin mukaan olin halunnut viettää aikaa kahdestaan hänen kanssaan ilman turvamiehiä.

”Siinä vaiheessa halusin vääntää sinulta niskat nurin korkeimman omakätisesti”, Samuel sanoi ja työnsi peukalonsa puvunhousujensa taskuihin.

”Vakuutan, että kieltäydyin Martimin kutsusta, ja poliiseilta kaiketi kuulitkin, että oloni muuttui kummalliseksi melko pian sen jälkeen, kun hän oli ojentanut minulle skumppalasin. Aivoni ja koko kroppani olivat sumussa, ja vaikka jollain tasolla seurasin tapahtumien kulkua, tuntui, etteivät voimani riittäneet reagoimaan. Luulin sen johtuvan suuresta alkoholimäärästä, vaikka en ollutkaan aiemmin kokenut vastaavaa. Kun ajatukseni alkoivat kirkastua, muistin sen verran, että olin juonut yhden drinkin Martimin jahdilla, ja sen jälkeen filmillä on pelkkää mustaa. Kerroin tämän myös poliiseille ja he arvelivat, että Martim on käyttänyt samaa ainetta, josta oli Blanquesissa tehty havaintoja joitakin viikkoja aiemmin.”

Samuel nyökkäsi.

”Olen tosiaan saanut yhteenvedon Vasconcelosilta ja poliiseilta, mutta koska tutkinta on kesken, kokonaiskuvakin on osittain puutteellinen. Todennäköistä kuitenkin on, että Martim on antanut sinulle ensin vain pienen määrän ja seuraavassa juomassa isomman. Tai ehkä kahta eri ainetta. Harmi vain, että emme löytäneet sinua alle vuorokaudessa, jolloin verikokeista olisi ollut apua. Nyt olemme riippuvaisia Martimin tai mahdollisesti hotellinomistaja-Antonion tunnustuksista, jos heidät saadaan kertomaan koko totuus.”

”Toivottavasti poliisit saisivat painostettua heitä, jotta kukaan muu ei joutuisi kokemaan samaa. Mutta haluaisin nyt tietää lisää, miten selvitystyönne jatkui sen jälkeen, kun Martim oli valehdellut olleensa vain rantabulevardikävelyllä kanssani.”

Samuel veti kertaalleen syvään henkeä ennen kuin vastasi.

”Hän vakuutteli meille, että oli jättänyt sinut jollekin rantapenkille siksi, että olit heittäytynyt hankalaksi, eikä hän jaksanut väitellä kanssasi. Koska arvon prinsessaa ei näkynyt missään, jouduimme käsittelemään Martimin valheet mahdollisina totuuksina. Tutkimme lähialueen pusikot, hotellit ja ravintolat poliisien avustuksella, vaan missään ei muistettu sinua. Olimme varmoja, että Martim hankaloitti etsintöjä tarkoituksella, joten palasimme jututtamaan Antoniota.”

Antonio oli huomannut jahtinsa avainten kadonneen ja oli arvellut, että olin lähtenyt vapaudenkaipuussani seilailemaan ilman pätevää kapteenia. Samuel oli torpannut ajatuksen, koska tiesi kokemattomuuteni vedellä lipuvien moottorivehkeiden käsittelyssä.

Etsinnät jatkuivat ja tuottivat lopulta tulosta, kun Antonion jahti löytyi ajalehtimasta kaukana satamasta. Jahdin kyydissä oli tuntematon pariskunta umpitunnelissa. He kertoivat,

että kovin mukava mies, joku melkein tuttu, oli pyytännyt heitä suuntaamaan keskelle merta ja pysymään siellä muutaman päivän. Korvaussumma tästä oli ollut muhkea. Poliisit olivat palanneet Antonion luokse, joka oli ensin ollut hermostunut jatkuvasta häirinnästä, mutta muistanut yllättäen, että ei ollutkaan hukannut avaimia vaan tosiaankin oli lainannut ne Martimille, joka oli halunnut tehdä johonkin naiseen vaikutuksen, mutta ei jostain syystä halunnut käyttää omaa jahtiaan.

Samuelin suu puristui viivaksi joka kerta, kun hän sanoi Martimin nimen ja joutui pitämään tauon ennen kuin jatkoi.

“Martimin oma jahti oli ollut Antonion vierasveneparkissa lauantai-iltana, ja sunnuntaina kateissa. Martim itse tosiaan oli autoineen toisessa kaupungissa ja autuaan tietämätön oman aluksensa sijainnista. Hetken hikoiltuaan hän keksi, että jahti on varastettu, mutta ei osannut sanoa, miksei ollut tehnyt rikosilmoitusta vaan lähtenyt huolettomasti aamupalalle naapurikaupunkiin”, Samuel sanoi ja tukahdutti haukotuksen.

Nyökkäsin ja siirryin ikkunan viereen ja avasin verhoja sen verran, että saatoin hetken katsella kaupungin eri korkeuksilla sijaitsevia valopisteitä pimeässä yössä. Ja sisäistää Samuelin kertomusta.

”En oikein käsitä, miten Martim on päässyt jahdiltaan pois ja takaisin mantereen puolelle, kun Antonion jahtikin on ollut toisten käytössä. Eikö Ibiza olisi ollut lähempänä Martimillekin?”

”Voin vain spekuloida tässä vaiheessa, mutta luulen, että Martimilla on ollut apuri ja tällä oma menopeli, jolla hän on hakenut Martimin pois sen jälkeen, kun sinä olet menettänyt tajuntasi. Ibizan lähelle ehtii Blanquesista laadukkaalla jahdilla muutamassa tunnissa, joten matka ei ole kummoinenkaan. Antonion jahti puolestaan toimi harhautuksena. Se onnistuikin erinomaisesti, koska meillä tuhlaantui todella paljon kallisarvoista aikaa aluksen paikantamiseen. Ja koska luulimme, että olisit ollut Antonion aluksella, keskeytimme muut etsinnät siksi aikaa, että venepoliisit kävivät tarkistamassa asian.”

”Kuvio on vaatinut aikamoista suunnittelua. Missä minä tässä tarinassa olin? Hukkunut kenties?”

“Näin Martim esitti arvelevansa, koska olit ollut niin päissäsi. Hän ei kuitenkaan osannut sanoa, miksi oli toiminut epäherrasmiesmäisesti ja jättänyt huonokuntoisen daamin yksinään yöhön.” Samuel tuli viereeni katsomaan ulos ikkunasta.

Seuraavaksi Martimin jahtia oli alettu jäljittää. Se ei ollut helppoa meren suuruuden, jahdin pienuuden ja kuluneen ajan takia. Puhelimeni signaalia ei ollut tavoitettu missään

vaiheessa, joten se antoi syytä epäillä hukkumisen mahdollisuutta. Oliko puhelin kadonnut Martimin toimesta vai omastani, ei ehkä koskaan selviäisi.

Vaihtoehdot olivat olleet vähissä, joten poliisit olivat valmistautuneet meren naaraamiseen. Suunnitelma ei kuitenkaan ollut ehtinyt ajatustasoa pidemmälle, kun Samuel oli saanut esimieheltään ilmoituksen, että palatsin turvapalveluihin oli tullut yhteydenotto Ibizan poliisista, jossa kyseltiin Samuelin tai Robertin perään. Välttämättä vielä kertomasta yksityiskohtia pomolleen tarkemmin Samuel oli ilmoittanut, että selvittäisi, mitä asiaa Ibizan poliisilla oli ja kertoisi sitten, jos kerrottavaa olisi. Puhelu kerrallaan asia oli lähtenyt ratkeamaan ja samalla palatsissa olevat saivat jatkaa töitään autuaan tietämättä, millaista hässäkkää Espanjan päässä oli meneillään ja mitä melkein oli tapahtunut.

Siirryin istumaan sohvalle ja katsoin Samuelia.

“Martim ilmestyi paikalle yllättäen ja uskoin hänen menevän siinä missä muutkin juhlijat. Olisi kaiketi pitänyt jättää hänet omaan arvokkaaseen seuraansa ja mennä heti tervehdysten jälkeen ilmoittamaan turvamiehille, kuka oli tullut paikalle.”

“Ehdottomasti juuri näin olisi pitänyt toimia. Mutta kenties joudun jälleen kerran arvioimaan, pitäisikö sinun turvatoimiasi tiukentaa”, Samuel sanoi astellen verkkaisesti sohvan viereen.

”Ehdottomasti. Saanhan vielä hengittää omaan tahtiini. Ehkä seuraavaksi voit kiinnittää minut käsirautoilla patteriin ja käskeä yhden gorilloistasi viereen seisomaan.”

“Jos välttämättä haluat. Voisin kyllä itse tulla siihen viereen vahtimaan. Ja seisomaan.” Samuel virnisti ja istui viereeni niin, että reitemme koskettivat. ”Mutta sovitaanko kuitenkin, että et enää säikäyttele turvan porukoita samalla tavalla?”

Olin harkitsevani asiaa hetken.

”Juu, sovitaan niin. En säikäyttele teitä enää. Samalla tavalla.”

Samuel naurahti.

”Niinpä niin. Pääasia kuitenkin, että olet kunnossa ja turvassa. Lupaan, että en anna mitään vastaavaa tapahtua sinulle koskaan uudestaan.”

Samuel vakavoitui, katsoi minua ja nojautui kokeilevasti lähemmäs. Hymyilin, suljin silmäni, kohotin leukaani ja huulemme kohtasivat. Pehmeästi, hitaasti, tunnustellen. Samuelin käsi kiertyi niskani ympärille. Hengitykseni tiheni, kun suudelma syveni. Hotellihuone katosi ympäriltäni, samoin ajatukset huomisesta. Polvemme menivät ristikkäin, kun Samuel toisen kätensä avulla käänsi minua, jotta sai välimatkamme lyhyemmäksi. Laskin kädet hänen harteilleen, enkä välittänyt saisinko koskaan enää hengitettyä muuta kuin Samuelin mietoa partaveden tuoksua ja tätä hetkeä.

LUKU 34

Sumuisena tiistai-iltapäivänä automme pysähtyi Aureon palatsin etupihalle, enkä olisi jaksanut nousta ylös. Olisin halunnut sulkea silmät ja kerätä voimia. Jalat tuntuivat raskailta eivätkä ajatukseni olleet siinä virkeystilassa, missä niiden olisi pitänyt olla. Tänään oli se päivä, kun papereihin lyötäisiin leimat, joilla virallistettaisiin vallan siirron aloittaminen kuninkaalta minulle. Luzia oli kertonut kruunajaispäivänkin, mutta en jaksanut muistaa, oliko se kuukauden päästä vai joulun jälkeen.

Auton ovi avautui ja vitkutellen nousin ulos. En ollut saanut nukkua edes koneessa, koska minua oli valmisteltu kuninkaan kohtaamista varten. Hiukset olivat kuosissa, meikki viimeisen päälle ja vaatteet rypyttömiä. Jos kuningas olisi jaksanut matkustaa, olisi tapaaminen järjestetty keskustan linnassa. Ilmeisesti siellä hoidettiin mieluiten valtaosa virallisuuksista, jotka vaativat muidenkin kuin kuninkaan läsnäoloa. Säästyin toki yhdeltä ylimääräiseltä automatkalta, mutta ei se heikkoa oloani parantanut.

Seurueeni lähti kävelemään eteenpäin, joten pakotin jalkani liikkeelle. Ovet avautuivat ja astuin sisälle tutuksi tulleeseen tulohalliin. Edgar pyyhälsi sivuovesta sisään ennen kuin seurueeni ehti hajaantua omiin suuntiinsa. Hän pysähtyi Luzian nähdessään.

“Miten mukavaa, että pääsitte perille. Harmillista se, mitä hänen korkeudelleen kävi”, mies sanoi samalla, kun hänen katseensa kiersi Samuelin ja Robertin kautta minuun. Hänen naamansa venähti ja suu jäi raolleen. “Oliv... teidän korkeutenne... olette täällä?”

“Miksi en olisi?”

Edgar vilkaisi uudestaan aulassa seisijat läpi.

“Niin aivan.”

Tutkailin häntä ja hän vaikutti jotenkin omituiselta, omituisemmalta kuin yleensä.

“Hetkinen. Luzia sanoi, että sinä siirsit tapaamiseni kuninkaan kanssa eiliseltä tälle päivälle. Miksi ihmeessä yllätyit siitä, että olen sovitusti paikalla?”

“Se on sanonta”, Edgar sanoi äänen noustessa hitusen korkeammaksi.

“Ei muuten ole”, Samuel huomautti sivummalta.

“Edgar. Mistä ihmeestä on kyse”, kysyin ja aloin huolestua.

Edgar väänsi hymyn kasvoilleen.

“Ei mistään. Minä muotoilin sanani väärin.”

“Vaikea uskoa sellaiselta, joka on ollut hovin leivissä vuosia.” Mielessäni alkoi kyteä ajatus, mutta en saattanut uskoa, että Edgar voisi haluta pyyhkiä minut kokonaan pois kartalta.

Hän oli ollut piikikkyystään huolimatta avulias ja toiminut ammattitaitoisesti palatsin etu edellä. Kuten nytkin, kun paluumme viivästy. Luzia oli ilmoittanut Edgarille, että meillä oli koneen kanssa ongelmia ja että asiaa korjattiin. Katoamisestani ei ollut ilmoitettu kenellekään palatsin työntekijälle, koska mukanani olleet neuvonantajat olivat arvelleet sen voivan aiheuttaa kuninkaalle tarpeetonta stressiä. Puhumattakaan siitä, miten se olisi vaikuttanut koko muuhun palatsin väkeen ja jos koko talo olisi tiennyt, olisi tieto saattanut levitä helpommin ulkopuolellekin. Koska liikkeistäni oli tiedetty riittävästi ja paikallinen poliisi oli lähtenyt heti apuun, oli ollut parempi pitää asia mahdollisimman harvan tietona. Joten kenelläkään ei täällä päässä ollut syytä olettaa, että minulle olisi tapahtunut mitään vakavaa.

Edgar avasi suunsa sanoakseen jotain, mutta hänet keskeytti portaita alas laskeutuva ryhmä. Pääministeri, polkkatukkainen juristi ja kolme muuta siististi pukeutunutta ihmistä. He keskustelivat keskenään kävellessään meitä kohti.

Pääministeri pysähtyi Edgarin kohdalla ja kätteli tätä.

“Oli mukava hoitaa asioita kanssasi, jälleen kerran.”

Edgar oli muuttunut kalpeammaksi kuin suomalainen talvikuukausina. Pääministerin vieressä hymyillyt harmaatukkainen, eläkeikäinen nainen huomasi minut ja räpäytti silmiään.

“Mitä sinä täällä teet? Sinunhan pitäisi olla jossain valtameren toisella laidalla, vai missä se Slovenia onkaan”, vanhus sanoi välittämättä puhutella minua oikein.

Pääministeri kääntyi ympäri, samoin vanhaa naista kovasti muistuttava nuorempi mies ja heidän seurassaan oleva hujoppi.

“Minä nyt satun olemaan tässä. Ja se on Suomi”, sanoin, vaikka sillä tuskin oli väliä näille ihmisille. Saapunut joukkio tuijotti minua, osa kulmiaan kurtistaen, osa Edgarin tapaan kalveten.

Vanhan naisen nuorempi kopio sai ensimmäisenä puhekykynsä toimimaan.

“Edgar sanoi...”

“Krh. En sanonut mitään!”

“Sen takiahan me tänne tulimme...”

“Väärinkäsitys!”

“Hei, hetkinen nyt. Mistä tässä on kyse?” keskeytin kaksikon sanailun.

“Teidän kuninkaallinen korkeutenne, tässä ovat Nelion sisko Rosana ja hänen poikansa Octavío”, Luzia sanoi osoittaen vanhusta ja vieressä seisovaa miestä. Kumpikaan ei ojentanut kättään, joten minäkin pysyin paikallani.

“Eihän teidän pitäisi olla...”, aloitin, mutta samalla ymmärsin, miksi Edgar oli yllättynyt ja miksi porukka oli saapunut palatsiin.

Minut oli syrjäytetty.

En voinut uskoa, että kaikki olisi yhtäkkiä ohi. Noin vain. Minun olisi kaikesti pitänyt olla helpottunut, että sain hopeatarjottimella mahdollisuuden perääntyä kuninkaallishömpötyksestä. Mutta tämä ei tuntunut oikealta, että se tapahtui näin. Enkä tiennyt, miten voisin palata elämäni Suomessa, koska en enää ollut tuntematon ja kasvoton työnhakija. Mihinkin tahansa menisinkin, minut tunnettaisiin "prinsessana, joka epäonnistui". Ja miten voisin elää välittämättä, millaisia uutisia Nevernasta kuulisin? Ja uutisia taatusti olisi luvassa, siitä olin varma. Ja varma olin nyt myös siitä, että Nelion puheet tämän sukuhaaran mätäpaiseiden määrästä eivät olleet liioiteltuja.

"Haluaisiko joku teistä avata, mitä olette puuhailleet", Samuel kysyi ja astui lähemmäs. Edgar vilkaisi Samuelia hädissään.

"Ei tässä mitään. Pikkuinen väärinkäsitys..." Mutta hän ei päässyt jatkamaan lausettaan, kun ovi kolahti ja Augusta tuli pöytähuoneeseen kollegansa kanssa keskustellen.

Augusta huomasi meidät ja oli yhtä yllättynyt kuin kaikki muutkin tähän mennessä. Hän katsoi seurueitamme kuin olisi yrittänyt tulkita etsi viisi virhettä -kuva-arvoitusta nuoremman kollegan toistaessa hänen liikkeitään varjomaisesti.

"Ehkä sinä osaat valaista, mitä palatsissa on tapahtunut, kun me olemme olleet poissa", sanoin Augustalle hieman ääntäni korottaen.

Augusta tuli lähemmäs ja kertoi, että Edgar oli sanonut saaneensa Luzialta viestin, jonka mukaan olin ottanut hatkat ja ilmoittanut jättäväni velvollisuuteni. Assistenttitoimisto oli luullut, että seurueeni palaisi ilman minua, joten siksi kaikki olivat hämillään.

"Kun emme saaneet puhelimeenne yhteyttä, uskoimme, että olette todella lähtenyt", Augusta lisäsi.

"Se on luultavasti jossain meren pohjassa."

Kummallinen sattuma, että puhelimeni ja minä satuimme kuuluvuusalueen ulkopuolelle. Kummallinen sattuma, että Martim päätti hylätä minut merelle samaan aikaan. Ja juuri sillä hetkellä, kun minun asemani maan edustajana olisi vahvistettu. Miten Martim olisin osannut ajoittaa omat tekonsa näin oivallisesti? Vilkaisin Samuelia ja näytti siltä, että hänenkin aivonsa työskentelivät ahkerasti.

"Ihan mielenkiinnosta. Tunteeko teistä joku Martim...", aloitin, mutta minulla ei ollut mitään muistikuvaa miehen sukunimestä.

"Cortezin", Samuel sanoi.

Aulassa olivat pudistelivat päätään hiljaa. Edgar mietti pari sekuntia pidempään ennen kuin liittyi kieltäjien joukkoon.

”Emme tietenkään.”

”Mielenkiintoista. Vähän liikaa sattumia”, sanoin häntä katsoen. “Varsinkin, kun monet niistä ovat minua vastaan ja oikeastaan petaavat jonkun toisen mahdollisuutta nousta valtaan.”

“Ehkä tämä ei ole oikea paikka käsitellä asioita”, Octavío kuiskasi.

”Minua kiinnostaa, miksi pääministeri on täällä”, sanoin välittämättä, olisiko ollut parempi hoitaa tilanne jotenkin toisin. Vaikka olin varma syystä, halusin silti kuulla sen ääneen sanottuna suoraan asianosaisilta.

Pääministeri vilkaisi Edgaria, joka pudisti päätään. He pysyivät vaiti, jolloin Augusta sanoi:

”He ovat täällä, koska luulimme teidän lähteneen, ja seuraava perimysjärjestyksessä on kuninkaan sisko Rosana. Hän ei jaksakaan kantaa kuningattaren viittaa harteillaan, joten hän oli täällä luovuttamassa vallan suoraan Octavíolle.”

Augustan puheenvuoro sai osakseen sekä yllättyneitä että kireitä katseita.

”Eli minut todella on syrjäytetty”, sanoin päätäni pudistaen.

”Eikö sinun pitäisi olla iloinen? Voit palata takaisin sinne... no, minne ikinä, ja jatkaa tavallisen ihanaa elämää laivan viihde-esiintyjänä”, Rosana naurahti.

Jotkut jossain väittivät, että mitä isompi suku, sen parempi. Olin sitä mieltä, että mitä isompi suku, sitä suurempi mahdollisuus, että puolet ovat vinksahaneita, läheisriippuvaisia tai muuten sellaisia, joiden kanssa ei ollut halua olla tekemisissä. Lyhyt aikani Nevernan kuninkaallisen suvun parissa oli varsin hyvin todistanut oman näkökulmani oikeaksi.

”Ei teitä ole vielä syrjäytetty. Olemme vasta allekirjoittaneet vallanvaihtoa puoltavat asiakirjat ja paperit ovat vielä laukussani”, pääministeri sanoi ja sai Edgarin naaman jälleen vaihtamaan ilmettä ja väriä. Pääministeri ei tuntunut huomaavan sitä, kun jatkoi: “Koska kyseessä on kaikin puolin erikoinen tilanne, emme voi vaihtaa hallitsijaa noin vain. Kuningas allekirjoitti lausumansa siitä, että hän luopuu vallastaan siskonpoikansa eduksi. Niissä on minun allekirjoitukseni, mutta ne vaativat myös parlamentin leimat.”

”Eli voin vielä asettua ehdolle?”

”Ei teidän tarvitse asettua ehdolle. Koska olette kunnossa ja paikalla, olette edelleen perimysjärjestyksessä ensimmäinen. Kuningas oli valmistellut paperit myös teitä varten eilisessä tapaamisessa, sillä hän uskoi teidän palaavan.”

”Sinä selvästi et.”

Augusta yskäisi taustalla, mutta en välittänyt.

“No... sanotaan, että tarkastelen tilanteita saamieni faktojen pohjalta”, pääministeri sanoi ja vilkaisi uudestaan Edgariin, joka näytti olevan valmis tekemään murhan useamman ihmisen todistaessa. Katsoin tutkivasti pääministeriä.

“Eli sinusta on kiinni, mitkä asiakirjat ojennat parlamentille?”

”Niinhän sen voisi ilmaista, kyllä.” Hän seisoikin tukevasti paikallaan, ei keinahdellut tai vilkuillut ympärilleen. Katsoi vain minua raskaiden luomiensa alta. Pyysin, että hän näyttäisi sen dokumentin, johon vielä tarvittiin minun allekirjoitukseni, jossa suostuin ottamaan vallan vastaan. Emmittyään hetken hän napsautti auki salkkunsa, otti esille kovan muovitaskun ja sujautti sen välistä kolmisivuisen asiakirjan. Pyysin kynää ja allekirjoitin paperin muovitasku alustana. Sujautin sen takaisin kansioon, kiersin kuulakärkikynän terän piiloon ja ojensin molemmat pääministerille.

“Augusta? Luzia? Onko mahdollista saada meiltä joku luotettava hänen mukaansa?” kysyin katsoen naisia vuorotellen.

“Tietenkin”, Augusta vastasi.

“Hienoa. Samuel?”

“Paikalla.”

“Vaikka mielelläni jatkaisin keskustelua Edgarin edesottamuksista, olen pirun väsynyt, joten saisitko jonkun muun juttelemaan miehen kanssa?”

”Tietenkin, teidän kuninkaallinen korkeutenne”, Samuel sanoi kohteliaasti hymyillen.

“Hienoa. *Vieraat* Rosana ja poika varmaan osaavat ulos ilman saattajaakin.” Viittasin kädellä pääaulan toisella laidalla olevia suljettuja ovia kohti. Kaksikko nyökkäsi ja näytti lyödyltä seistessään vaitonaisina ja katse tyhjentyneenä sormien välistä karanteen loiston keskellä.

Katselin ympärilleni varmistaakseni, että olin huomionut kaikki.

“Onko kaikilla tekemistä? Ai niin, sinä Rosanan avustaja...”

”...lakimies...”

“Aivan, lakimies. Varmaan osaat fiksuna miehenä päätellä, mihin suuntaan jatkat?”

Hän nyökkäsi.

“Asiat on selvitetty jokaisen kanssa, eikö? Hyvä. Lähden lepäämään, koska sattuneista syistä se on viime päivien aikana jäänyt vähälle”, sanoin heittäen viimeisen katseen Edgarin suuntaan. Taakseni vilkaisematta lähdin nousemaan portaita ylös varsin tietoisena siitä, että kukaan aulassa ei ollut vielä liikkunut mihinkään.

LUKU 35

Vesipisarat valuivat vauhdilla pitkin oleskelutilan ikkunalasia sumentuen maiseman ääriviivat. Aamun heppoiset haituvat olivat vaihtuneet iltaan mennessä kaukaisuuteen jatkuvaksi harmaaksi pilvipeitoksi. Koda oli löytänyt tasaisen paikan sohvan selkänojalta ja tuijotti sekini vesipisaroiden välistä jonnekin puutarhaan. Lupasin sille, että sen ei tarvitsisi huolestua siitä, että lenkkimaastot pienenisivät vaan se saisi jatkossakin telmiä palatsin takapihalla ja vahtia siellä tapahtuvia liikkeitä niin paljon kuin ikinä halusi.

Sateen ropinaa kuunnellessani jäsentelin viikonlopun tapahtumia saadakseni hahmotettua paremman kokonaiskuvan. Martim oli onnistunut järjestämään itsensä samoihin bileisiin kanssani ja saatuaan minut kanttuveiksi hänellä oli ollut koko yö aikaa ajaa jahti kauas mantereesta ja tehdä palvelus niille, jotka halusivat minut pois pelistä. Vierailupäiväni olivat julkisesti kenen tahansa tiedossa, ja vaikka eivät olisi olleetkaan, Martim liikkui piireissä, joissa olisi saanut ne selville voidakseen panna toimeen suunnitelmansa. Hänellä kävi astetta parempi tuuri, että olin juuri hänen ystävänsä VIP-klubilla, eikä hän joutunut keksimään muita keinoja. Martim oli sanonut toistuvasti illan aikana, miten mukava sattuma, että olemme samaan aikaan samassa paikassa. Oikeastaan minun olisi pitänyt niistä kommentteista jo ymmärtää, että sattumalla ei ollut mitään tekemistä kohtaamisemme kanssa. Ehkä jatkossa hälytyskelloni soisivat ajoissa ja kovemmin.

Koda oli asettunut makuulle ja tuhersi kuorsausta, joten annoin sille nukkumarauhan ja siirryin makuuhuoneen parvekkeelle. Sen lattialle oli muodostunut useita pieniä lätäköitä ja sade kasteli kasvoni samalla hetkellä, kun avasin oven. Astuin parvekkeelle avotaivaan alle, sillä vesi tuntui puhdistavalta. Se tuntui antavan anteeksi. Vuorilta kantautuvat tuulet pureutuivat neuleeni alle, kun seisoin paikallani ja hengitin hitaasti sisään ja ulos. Vasta nyt tunsin oloni helpottuneeksi ja kokonaisemmaksi kuin pitkään aikaan. Aivan kuin jonkin asian etsiminen olisi loppunut, vaikken tiennyt, mikä oli ollut kateissa. En ollut koskaan tuntenut sisältä päin nakertavaa kaipuuta Nevernaan sen jälkeen, kun lähdimme täältä varsin pikaisesti. Mutta ehkä olinkin tukahduttanut tunteen. Ehkä jossain sopivassa tilanteessa minun pitäisikin kiittää kuningasta siitä, että olin nyt tässä. Ehkä.

Vesi valui silmiini ja hame liimautui reisiini, kun kumarruin katsomaan kaiteen yli puutarhaan. Uskoin, että tulevaisuus voisi tarjota jotain todella hienoa ja ehkä omalla pienellä panoksellani voisin tehdä hyvää, jonka muutkin kuin ystäväni huomaisivat.

Sisältä kaikui haukahduksia ja vaimea koputus. Suljin parvekkeen ovet, nappasin pyyhkeen kylpyhuoneen naulasta ja menin avaamaan oven.

Samuel katseli minua päästä varpaisiin, kun päästin hänet sisälle Kodan pyöriessä jaloissamme.

“Haluatko vaihtaa vaatteet ennen kuin kerron, miksi tulin?”

”Hyvä idea, hetki vain.”

Siirryin vaatehuoneen puolelle ja vaikka olisin halunnut panna päälleni jotain kulunutta ja pehmeää, koin varmemmaksi valita jotain edustavaa. Pääministeri-Rosana-Edgar-hässäkkää tuskin oli taputeltu, joten yllätysvieraita saattoi vielä ilmestyä ovelleni. Niinpä puin ylleni kuivat alusvaatteet, valkoisen silkkipuseron ja purppuranvärisen hameen. Asetin pyyhkeen olkapäälleni, etteivät kosteat hiukseni kastelisi paitaani.

Samuel seiso ikkunan edessä, kun tulin oleskelutilaan. Hän kääntyi ja hymyili. Menin hänen viereensä samalla hiuksiani kuivaten.

“Mikä suo minulle vierailusi kunnian?”

“Olisin tullut jo aiemmin, mutta oli kaikkennäköistä hoidettavaa kaikkennäköisten ihmisten asioissa. Haluat arvatenkin ensin kuulla, mitä Edgarille kuuluu, joten aloitan hänestä. Hän ei luonnollisestikaan lähtenyt tunnustamaan tai kertomaan yhtään mitään, mutta onneksemme yksi avustajista oli kuullut, että palatsissa oli hämminki päällä ja ilmoitti, että hän oli kuullut Edgarin erään puhelinkeskustelun autotallissa.”

En viitsinyt vaivautua kysymään, miten koko palatsi tiesi nyt jo jostain hämmingistä. Tähän mennessä olin useamman kuin yhden kuullut sanovan asioiden leviävän vähän turhankin helposti, ehkä jopa nopeammin kuin suomalaisissa pikkukylissä. Suurempi ihme olisi, jos kukaan ei olisi huomannut mitään, koska olimme seisoneet palatsin kaikkein keskeisimmällä paikalla.

Nyökkäsin Samuelille kehotuksen jatkaa.

“Avustajan avauspuheenvuoron ansiosta Edgar lopulta suostui raottamaan sanaista arkkuaan. Ja kollegani täällä ja poliisissa ovat tavoitelleet ja osittain tavoittaneetkin muita asianosaisia, ja muutamia välikäsiäkin.”

“Hetkinen siis?”

“Tuskin tiedämme vielä kaikkea, mutta kerron sinulle koosteen tämänhetkisen salapoliisityömme hedelmistä. Edgar pyörii samoissa jahtipiireissä kuin Nelion siskonpoika Octavío, ja he ovat vuosien saatossa ystäväystyneet. Lasillisten ääressä kaksikko on puhunut maan tilasta ja ollut samaa mieltä, että sinua parempia vaihtoehtojakin olisi. Kuningas- tai kuningataridean oli kuitenkin keksinyt pääministerin tytär, joka on Octavíon lukioaikainen

ystävä. Hän oli ehdottanut, että jos sinut saataisiin pois tieltä edes väliaikaisesti, voisi Rosana poikineen ujuttautua paikalle. Kuninkaalla ei olisi vaihtoehtoja, koska hän kuitenkin kannattaa kuningaskuntaa ja vallan pysymistä samassa suvussa, eikä todennäköisesti elä kovinkaan montaa vuotta.”

“Luulisi, ettei sillä ole kuoleman jälkeen väliä, mitä maalle käy.”

“Kuningassuvun jäsenille on. Ehkä huomaat ajattelevasi itsekin samalla tavoin myöhemmin”, Samuel sanoi ja jatkoi kertomalla, miten kolmikko oli yhdessä alkanut pyöritellä ideoita, miten minut voitaisiin huomaamattomasti kadottaa. Vastaus oli tullut kuin itsestään, kun Edgar törmäsi toiseen jahtituttavaansa Martimiin, jonka treffit kanssani olivat menneet penkin alle ja joka ei ollut peitelty turhautumisestaan. Niinpä Edgar oli tiedustellut onnistuisiko kruununperijän ”kadottaminen” muutamaksi päiväksi tulevan valtionvierailun yhteydessä ja Martim oli suostunut, koska korvaus oli ollut merkittävä. ”Ja tärkeimpänä tietenkin: Martim pääsisi näpäyttämään minua”, Samuel sanoi lopuksi.

“Miten ihmeessä mikään sinuun liittyy?”

“Tehtäväni on suojella kruunua, ja mitä tapahtuisikaan maineelleni, jos tiimini vastuuajana prinsessa katoaa eikä löydy yrityksistä huolimatta? Aika nopeasti olisin saanut etsiä töitä nurmenleikkaajana.”

“Taisit todella käydä hänen hermoilleen.”

“Yllättävää, eikö? Lisäksi Martim oli kiukustunut siitä, että olit ennen sammumistasi maininnut jotain tatuoinnistani. Hän tiesi, että saatoit tietää sen vain, jos olit nähnyt minut ilman paitaa. Eikä normaalioloissa turvamies koskaan ole ilman paitaa suojeltaviensa nähden. Joten...”

“Hupsista.”

”Niinpä. Hupsista. Martim tosiaan sai hotellinomistajaystävänsä kautta tietää tulevista VIP-juhlista, eikä ollut uskoa hyvää tuuriaan, kun kuuli, että sinä tulet Elenan seurueen mukana yökerhoon, jossa on tosiaan melko varmasti vietelty ja huumannut muitakin naisia. Hän sai tilaisuutensa täysin tarjottimella. Mutta epäilen, että jos Antonio ei olisi järjestänyt juhlia, Martim olisi keksinyt jotain muuta. Valitettavasti hänellä on edelleen varsin paljon kontakteja, joista osalla moraalilla on varsin häilyvä. Edgarin mukaan Martim olisi ollut halukas kadottamaan sinut vielä perusteellisemmin, mutta Edgar ei halunnut murhaa kontolleen. Kompromissi oli sitten hylkääminen jahdille lähelle Ibiza.”

”Pitäisi kai lähettää kiitoskortti hänelle. Mutta miksi juuri Ibiza? Kai helpompiakin vaihtoehtoja olisi ollut?”

”Ibizan alue valikoitui siksi, että olisit riittävän lähellä pelastusta, mutta riittävän kauan pois, jotta valta ehtisi Nevernassa vaihtua. Martim toivoi sinun pysyvän jahdilla useamman päivän, minkä takia ruokaakin oli reilusti. Hän oli unohtanut kokonaan pelastuslautan, vaikka muutoin oli siivonnut niin avaimet kuin hätäraketitkin. Hän ei ollut uskonut, että olisit ollut valmis melomaan rantaan ja vielä onnistunut saamaan jonkun auttamaankin.”

“Edgar ja Martim ovat kieltämättä tehneet aikamoisen työn saadakseen heille sopivamman ihmisen hallitsijaksi. Melkein haluaisin tunnustaa ihailevani moista vaivannäköä. Enkä ole edes ajatellut olevani kukaan.”

“Ehkä kannattaa alkaa ajatella asiaa toiseltakin kantilta.”

”Niinhän te jatkuvasti sanotte”, sanoin ja ehdotin siirtymistä keittiöön samalla, kun heitin pyyhkeen nojatuolin selkänojalle.

Keitin meille teetä ja ojensin höyryävän kupin Samuelille.

”Ymmärrän kuvion Ibizan ja Blanquesin puolen suunnilleen. Mutta miten palatsissa kukaan ei saanut tietää Edgarin puuhista tai ylipäätään mistään?”

”Edgarin selustan varmistivat mukaan lähteneet muut työntekijät, jotka olivat siirtyneet hänen tuekseen siltä varalta, että joku epäilisi ennen aikojaan jotain”, Samuel vastasi ja puhalsi kuppiinsa.

Tuijotin omaa juomaani. Niin, miksipä kukaan olisi mitään epäillyt? Edgar oli hovin pitkäaikainen ja luotettava työntekijä. Hänen oli varmasti ollut helppo saada kuningas ja Augusta vakuuttuneeksi, että olin lähtenyt taakseni katsomatta. Historiani huomioon ottaen oli ehkä riittänyt yksi vihjaava sana. Ehkä Edgarin satuja helpotti sekin, että äitini oli viikkoja aiemmin tehnyt saman. Jättänyt vain kirjeen taakseen. Siinä voisi todeta, että sukuvika tuo vastuun pakeneminen, kun tilanne muuttuu liian tiukaksi.

Samuel laski kuppinsa lautaselle ja keskeytti ajatukseni.

“Pääministerin tytär puolestaan vinkkasi Edgaria sujauttamaan isälleen nelinumeroisen korvauksen, jotta tämä ei liikoja kyselisi. Ja samalla pääministeri motivoitui myös vakuuttamaan kuninkaan siitä, että vallan siirtämisen pyörät oli parempi laittaa heti karkaamistasi seuraavana päivänä eteenpäin. Valitettavaa heille, että sillä hetkellä ilmestyit palatsiin, eikä asiaa ikinä saatu vireille.”

“Eli hopealusikkakaverit keskenään päättivät, että hommataan oman piirin siniverinen valtaan eikä ulkomailta tullutta äpärälasta?” Pudistin päätäni, sillä kuvio tuntui edelleen saippuaopperalta. No, niinhän Abel oli sanonutkin, että Kauniit ja rohkeat jäivät kuninkaallisille kakkoseksi.

“Näin juuri. Vähän mausteeksi katkeruutta, vallan-, rahan- ja kostonhimoa, niin siinäpä on oiva resepti”, Samuel sanoi ja joi teensä loppuun.

“Tässä vaiheessa kieltämättä tuntuu, että Lillin ja Jannan kiristysyritykset olivat aika pientä.” Viime viikon alussa olin vielä ajatellut, että Lillin pyrkimykset tunkea hoviin olivat varmasti suurin henkilöihin liittyvä ongelma, mitä uusi asemani toi mukanaan. Nähtävästi ihmiset pystyivät aina yllättämään.

“Kuten olen sanonut: kyllä Serenan aikaankin palatsissa tapahtui, mutta nyt on ollut harvinaisen vilkas kolmiviikkoinen. Etkä ole edes kuningatar vielä.”

”Pitäisi siis kai pahoitella jo etukäteen tulevaa.”

Ladoin molempien kupit tiskikoneeseen, kun Samuel nousi seisomaan ja asetti tuolin kiinni pöytään.

“Emmeköhän me selviä”, hän naurahti ja vakavoitui. ”Pientä lisäpyöritystä on luvassa saman tien. Kaikki hovin työntekijät joutuvat perusteellisiin kuulusteluihin, jotta takinkääntäjät saadaan siivottua pois.”

“Sinäkin?”

“Kyllä.”

Oli vaikea käsittää, millaista peliä kuninkaallisten piireissä tapahtui, vaikka niistä oli koulun historiantunneilla ja lehtien palstoilla kerrottu. En ollut kokenut sitä oikeaksi elämäksi, koska kuninkaalliset olivat minulle kiitaviä kuvia, joiden ohi saattoi selata mielenkiintoisempiin uutisiin. Nyt olin nähnyt läheltä, miten paikasta aurinkotuolissa todella taisteltiin edelleen, vaikka 1700-luvun verisimmät vuodet olivat ohi. Ihmiset eivät kai koskaan muuttuisi, jos näppien ulottuvilla oli rahaa ja valtaa.

“Miten näiden nyt tiedossa olevien juonittelijoiden käy? Edgarin, pääministerin, Nelion sukulaisten ja kaikkien muiden?”

“Kaikki tietenkin menettävät työnsä tai asemansa. Poliisi suorittaa tutkinnan tästä eteenpäin ja kunhan kunkin tarkemmat osuudet selviävät, nostetaan syytteet sen mukaan. Martimin hylkäyskeissi on käsittelyssä Espanjan poliisilla, ja koska linkki on vahvistettu Edgarin toimesta, yhdistävät maat voimansa. Kyseessä on kuitenkin yhden maan hallintoa kohtaan kohdistettu laaja-alainen juoni, joten osalliset saavat kyllä rangaistuksensa.”

“Ja sinä kihertelet onnessasi, kun Martim on vihdoinkin pois kaduilta?”

“Ei minua hänen kaduilla kulkemisensa ole häirinnyt. Vaan en minä öisin itseäni uneen itke, kun hän joutuu telkien taakse.”

“Kilpakumppanisi ei saa edes mahdollisuutta nähdä maaliviivaa.”

“Muistaakseni sanoin, että hän on kilpakumppanini vain unissaan?”

Kohautin hymyillen olkapäitäni ja siirryimme takaisin oleskelutilaan, jossa Koda jäysti luutaan pehmeällä matolla. Katsottuani koiran touhuja hetken mieleeni palasi kohtaus Espanjasta, johon en ollut vielä saanut selvyyttä. Menin kirjahyllyä tutkailevan Samuelin viereen.

“Kuka se vaalea nainen oli, jonka kanssa koskettelitte toisianne Espanjan hotellissa”, kysyin mahdollisimman huolettomasti.

Samuel kääntyi katsomaan minua ja nojasi toisella kädellä kirjahyllyyn.

“Eräs vanha tuttu.”

“Ja?”

“Ei muuta. Hän kiertää tarkastamassa ravintoloiden keittiöitä ja satuin törmäämään häneen, kun menin syömään. Juttelimme hetken ja hän jatkoi matkaansa.”

Vaihdoin painoa jalalta toiselle.

“Hyvä niin. Ehdin nimittäin ajatella kaikenlaista.”

Samuelin suupieliä nyki, kun hän laski molemmat kätensä olkapäilleni.

“Ehkä voisi olla paikallaan jutella tästä meidän kuviostamme.”

“Ai, onko meillä kuvio?”

“Siltä minusta vähän tuntuu.”

Samuel veti minua lähemmäs ja oli painamassa huulensa huulilleni, kun oveen koputettiin.

”Eikö täällä saa hetken rauhaa”, hän sanoi päätään pudistaen.

”Sitä minäkin olen monesti ihmetellyt. Tosin sinä olet ollut pahin rauhanhäiritsijäni”, sanoin ja menin avaamaan oven.

Sen takana oli Luzia. Hän ojensi minulle valkoisen laatikon.

”Uusi, valmiiksi ohjelmoitu puhelimenne. Tulin lisäksi ilmoittamaan, että kuningas on viety sairaalaosastolle ja lääkärin mukaan meidän olisi syytä mennä tapaamaan häntä, sillä hänen tilansa vaikuttaa erittäin huonolta.”

”Mitä tapahtui”, kysyin ja pyysin Luziaa astumaan peremmälle.

Jos hän olikin yllätynyt Samuelin läsnäolosta, ei hän osoittanut sitä mitenkään.

”Kuningas tuupertui kesken ruokailun, ja on sen jälkeen ollut vain hetkellisesti tajuissaan. On parempi mennä tapaamaan häntä heti. Ennen kuin on liian myöhäistä.”

Samuel ja Luzia poistuivat samalla ovenavauksella, ja minä menin hakemaan pikkutakin vaatehuoneesta ja kampasin tukkani nopeasti tiukalle letille, jottei sen märkyyttä huomannut. Toivottavasti kuningas tokenisi ja voisimme jatkaa ainakin muutaman viikon eteenpäin ilman odottamattomia käännteitä. Koko ajan tuntui siltä, että juuri, kun olin

pääsemässä tapahtumien tasalle, oli taas uusi pyöritys päällä. Mutta nyt kaikki tuntui saaneen päätepiesteensä. Niin tyttärensä kieltänyt isä, takkinsa kääntäneet sukulaiset, juonittelevat työntekijät kuin kaksinaamainen Casanovakin.

Sujautin kengät jalkaani ja toisella kädellä lähetin viestin Teresalle, jossa kerroin, että meidän pitäisi varata seuraavaksi aikaa ainakin tunnin puhelulle. Ilmoitin myös, että miesrintamalla saattoi olla jotain kerrottavaa.

LUKU 36

Saavuimme sairaalaosastolle, jossa kuninkaan oma lääkäri oli meitä vastassa ilme vakavana.

“Minulla on surullisia uutisia. Hänen majesteettinsa on kuollut.”

Tuijotin lääkäriä osaamatta sanoa mitään. Hiljaisuus venyi, kunnes Luzia tuli viereeni ja kuiskasi korvaani:

”Protokollamme mukaan kruununperimysjärjestyksessä seuraava perheenjäsen menee ensimmäisenä osoittamaan kunnioituksensa kuolleelle hallitsijalle.”

Nyökkäsin ja turtana astuin avatusta ovesta huoneeseen, jossa aika ja elämä olivat pysähtyneet.

Ovet aukenivat, sade hakkasi aiempaa rajummin palatsin kivisiin portaisiin ja astuin avustajien pitämien sateenvarjojen alle. Kiiruhdin autoille lätäköitä väistellen ja kohtuullisen sulavasti liu'uin takapenkille kokomustaan pukeutuneen Luzian viereen.

Teillä ei ollut muita liikkujia ja matkan varrella olevien talojenkin ikkunoissa paloi vain muutamia valoja osoituksena siitä, että ainakin jossain oltiin kotona.

Ajoimme korkeiden puiden reunustamaa ylämäkeä sateen laantuessa. Tuuhea aluskasvillisuus tilkitsi runkojen väliin jäävät raot, joten hetken aikaa olimme tunnelimaisessa pimeydessä. Mäen päällä näkymä avartui aina kauempana siintävälle järvelle, kun pilvet antoivat auringonsäteille tilaa. Märkä tie muuttui häikäiseväksi ja luonto pysähtyi hetkeen sateen ja paisteen välillä, vaikka me yhä liikuimme.

Auto sukelsi alamäkeen, jolloin Luzian puhelin kilahti. Hän puhui hiljaa ja lyhyesti, ja lopuksi kiitti soitosta. Hän kääntyi puoleeni puhelin yhä kädessään.

”Tieto kuolemasta kerrotaan kansalaisille viidentoista minuutin päästä, eli ehdimme perille hyvin ennen sitä. Kukkia ja kynttilöitä alkaa kertyä Sarandovan ympärille melko nopeasti, mutta teette näyttäytymisenne silti pääovien edustalla. Yleensä viralliset näyttäytymiset tehdään parvekkeelta käsin, mutta tässä tilanteessa on parempi olla samalla korkeudella kansalaisten kanssa”, Luzia sanoi puhuen selkeästi, mutta silti melkein samaa tahtia kuin mitä auton renkaat pyörivät eteenpäin.

”Selvä.” Puristin käsiäni yhteen ja yritin olla ajattelematta mitään. Maisemat vaihtuivat, mutta pystyin kertaamaan mielessäni Luzian äskeisiä sanoja ja niiden seuraamuksia. Olinko yhtään valmiimpi kuin kuukausi sitten?

Seisoin Sarandovan linnan pääovien takana mustassa leningissä, sukkahousuissa ja korkokengissä. Päässäni minulla oli yksinkertaisen tyylikäs harsollinen hattu, korvissa vaaleat helmet ja kaulassa samaa linjaa noudattava kaulakoru. Ympärilläni oli tuttuja ja vähemmän tuttuja kasvoja: Augusta, Luzia, Samuel, Robert, avustajia, kollegoita, päälliköitä ja lukuisia muita. Kaikki samassa yhä pienemmäksi käyvässä tilassa odottamassa, että univormuihin pukeutuneet miehet avaisivat korkeat pariovet. Sydämeni lyönnit hakkasivat lyhyitä taustalla kuuluvia kuiskauksia kovemmin ja hieroin verenkiertoa takaisin sormiini. Esiintymisjännitys meni aina siinä vaiheessa ohi, kun astuin laivan lavalle. Ajattelin, että nytkin kyseessä oli yksi tiistai-illan näytelmä, ei sen kummempaa. Tuttu kuvio, rutiinihomma. Yleisössä ihmisiä, jotka keskittyivät omiin juttuihinsa, eivätkä kiinnittäneet huomiota siihen, kuka lavalla oli ja miltä näytti.

Puuovet lähtivät aukenemaan hitaasti ja sentti sentiltä paljastui näkymä niiden takana ja ihmispaljous, joka oli saapunut paikalle kelistä välittämättä. Suurimman osan kasvot näyttivät katsovan suuntaamme. Kenties nyt joku kuunteli, mitä sanoin ja kiinnitti huomiota siihen, miltä näytin, eikä odottanut vain hetkeä, jolloin suosikkibändi astui lavalle. Nämä ihmiset olivat tulleet paikalle nähdäkseen juuri minut. Nyt minun täytyisi selvittää tästä kompuroimatta ja oltava kuninkaan jättämän perinnön arvoinen.

Viileä ilmavirta osui kasvoihini, sitä seurasivat pisarat, jotka pieksivät rajusti katua, metalliaitoja, sateenvarjoja ja -takkeja, sekä minua. Kaupungin rakennusten siluetit erottuivat hämärinä sadeverhon takana, kun ovien liike pysähtyi. Vilkaisin sivulleni ja kohtasin Luzian lämpimän katseen.

“Olkaa hyvä, teidän majesteettinne.”

Sipaisin olemattoman nukan pois mustasta hihastani ja astuin korkealle nostettujen sateenvarjojen alle. Sivummalla vaakunalliset liput yrittivät urhoollisesti lepattaa puolitangossa, kun ilmoille kajahti kaksikymmentäyksi laukausta kuolleen kuninkaan kunniaksi. Katsoin äänten suuntaan ja päätin pärjätä.